DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

LACIVERT

T. Y. MAZER

EPHESUS

LACİVERT

Dışarıdan bakıldığında soğuk ama etkileyici bir katildi.
Karanlık değildi. Aydınlık hiç değildi.
Gündüzle gecenin, aşkla esaretin, ölümle yaşamın arasında kalan tondu o.

Çok gizli bir birlik için çalışan, özel yeteneklere sahip Ajan James Hunter ile ailesinin baskıcı tavırlarına dayanamayarak evden kaçan tıp öğrencisi Beren Soydan'ın yolları karanlık bir gecede kesişir.

Kendini hayal dahi edemeyeceği bir teknolojinin ve bol aksiyonlu bir kovalamacanın içinde bulan genç kız, lacivert bakışlarla kuşatıldığı bu yeni dünyada, bilinmezliklerle örülü, merak ve tutku dolu bir maceraya sürüklenir...

James, nam-ı diğer Lacivert, beklenmedik bir anda tehlikeli hayatına konuk olan Beren'i korumak için kurallara karşı gelirken, mekanik duvarlarının ardında sakladığı duygularına karşı kayıtsız kalmayı başarabilecek midir?

THG
0508122
GFL
THG 850

₺27,5

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232814

Kapak Yüzü: Can Yaman
Fotoğraf Sanatçısı: Burak Bakırcı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her şey, evden kaçan bir kızı hayal etmemle başladı. Ama bu firar farklı olacaktı, karşılaştığı kişi tamamen sıra dışı olacaktı... Derken, kalemim kendiliğinden ilerleyerek Lacivert'i oluşturdu.

Bu süreçte en başından beri yanımda olan, desteğini hiç esirgemeyen sevgili okurlarım... Bu kitap sizin için.

Ve bir yerlerde bir şekilde hayatıma dâhil olan S.

Teşekkürler...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

13 Temmuz 2015

Genç adam kolundaki derin kesiğe baskı yaparak, fazlasıyla kaybetmiş olduğu kanı durdurmaya çalıştı. Başına aldığı darbeye bağlı olan alnındaki kanama da artmıştı. Pas kokusunu burnuna kadar taşıyan ılık, kızıl sıvıyı elinin tersiyle silerek gözüne inmesini engelledi.

Bir an önce geri dönmeliydi. Bir saattir tek bir araç geçmeyen ıssız yolda sabırla yürümeye devam etti. Bunlar için eğitilmişti; sabretmek, uyum sağlamak, rol yapmak, acıya dayanmak, gerekirse ölmek...

Bugünkü görevi yolunda gitmemişti ancak her şeye rağmen hedefi ortadan kaldırmayı başarabilmişti. Kurbanının son nefeslerinde imayla gülen suratını unutmak için bir an gözlerini kapadı ve ciğerlerine derin bir nefes çekti. Bir süredir, hayatına son verdiği suçluların yüzleri gözünün önünden gitmiyordu.

Dünyadan bir pisliği daha temizlemiş ya da masum bir insanı öldürmüş olabilirdi. Son zamanlarda yaşadığı bu ikilemler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vicdanına can çekiştiriyordu. Duygusuz, ifadesiz, hatta ahlaksız olmayı öğrenmişti. O kadar çok bedene, o kadar çok kişiliğe girmişti ki, artık kendi kimliğinden oldukça uzaklardaydı. Onun gerçek benliğini bilen sayılı insan vardı. Tüm gizemi yakışıklı çehresinin ve lacivert gözlerinin ardında saklıydı.

Şu an içinde bulunduğu orta yaşlardaki beden, bir öğretmenin kimliğine sahipti.

Bu sefer naif bir katildi.

Gözlerini alan far ışığıyla aydınlanan yola dikkat kesildi. Sonunda önüne onu bu lanet durumdan kurtaracak bir yol çıkmıştı. Odaklanarak görüş açısını ayarladı. Yaklaşan arabayı temkinle süren şoföre kaydı gözleri. Genç bir kızdı.

Kaybolmuş olduğunu daha ilk bakışta anlamıştı. Sarı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına almış, ıssız yolda tanıdık bir tabela arıyordu. Yüzünde paniği, gözlerinde ise bilinmezliğin korkusunu taşıyordu. Milyonlarca simaya aşinaydı ama yine de gördüğü yüze karşı hissettiği tanıdıklık hissi rahatsız olmasına neden oldu. Bu saçma düşünceden sıyrılıp, yapacaklarına odaklandı. Rolü daha bitmemişti.

Yolun ortasına geçti. Arabayı durdurmak ve yardım dilemek için bir elini kaldırdı.

Bir genç kızın hayatını sonsuza dek değiştireceğinden habersiz, lacivert gözlerinden başka hiçbir şeyi kendine ait olmayan bir bedende yeni bir role bürünmek için hazırlandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM BİR

CESARET

Beren Soydan...

O gece, uzun zamandır aklımda yer edinen düşüncelere artık kapılarımı açtığım geceydi. O gece, yıllardır abilik yapmaktan çok bir psikopat gibi peşimden ayrılmayan kardeşimden kurtulmak adına umut kırıntılarımı özgür bıraktığım geceydi. O gece, aslında kendimi özgür kıldığım geceydi.

Yanağımı alev alev yakan beş parmağın acısını umursamamaya çalışarak, gözümden akan yaşı elimin tersiyle sildim. Bu ondan yediğim son tokat olacaktı.

Üniversiteyi kazandığımda bu işkencenin sona ereceğini düşünürken, eskisinden daha acı bir kâbusa açmıştım gözlerimi. Tek isteğim evden, abim Çetin'den, Çetin'in bana olan davranışlarına ve baskısına karşı sesini çıkarmayan annem ve babamdan uzaklaşmaktı.

Sınav sonucum açıklanıp da beklediğim gibi iyi bir puan alınca, onların fikrini sormadan, Sakarya'nın çok uzağında olmasa da aynı evde yaşamayacağımızı garantilediğim bir şehir için tercih yapmıştım. Yıllardır salak ve saf olduğum gerekçesiyle beni aşağılayan, dershanenin kapısına kadar bırakıp çıkışta almaya gelen, etüde kaldığıma inanmayıp, arkadaşlarımın görmesini umursamadan beni dershanenin önünde döven, kıyafetimden tutun da dinlediğim müzik türüne bile karışan abim, dünyaca ünlü bir bilgisayar firmasında çok iyi bir mevkide çalışıyordu. Dışarıdan göründüğünde adam sanılmak tam Çetin'e yakışacak bir tabirdi.

İşin ironik kısmı, beni yıllardır baskı altında büyüten Çetin, çalıştığı şirkette mazisiyle ünlü bir kadına tutulmuş ve çok geçmeden evlenmişti. O, sevgilisiyle rahatça vakit geçirirken, yıllardır benim kafama vura vura sokmaya çalıştığı değerler, nasıl bir çifte standardın içinde olduğumu adeta yüzüme vurmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tıp fakültesini kazanmıştım. Çetin'in düşündüğünün aksine salak olmaktan çok uzaktım. Zaten yıllardır burnumun ucunu dışarıya göstermemem için o kadar uğraşmıştı ki, derslerden başka hiçbir şeye odaklanamamıştım. Bana istemeden de olsa yardım ettiği tek konu buydu. Ancak her şey, çalıştıkları şirketin ondan kaçmak adına gitmek istediğim şehre, Kocaeli'ne taşınmasıyla tepetaklak olmuştu. Hem ondan habersiz böyle bir tercih yaptığım için gazabına uğramış, hem de üniversite hayatımı o ve ona benzeyen karısı ile aynı evde, daha acı bir esaretin içinde geçirmeye mecbur bırakılmıştım. İki sene, onlarla aynı çatı altında kalmak ve akli dengemi korumak için fazla uzun bir süreydi. Zincirlerimi kırmak istediğim noktaya geldiğimde yeterince sabretmiştim. Beni artık karısının yanında hırpalamaya başlamıştı ve alaycılığımın arkasına gizlediğim kırıklarım yavaş yavaş gün yüzüne çıkıyordu.

İki yıldır ayakları altında ezdiği gururumu yerden kaldırmak, daha da önemlisi artık kendim olmak için, attığı tokadın etkisiyle kalbimi yakıp kavuran ateşe tutunarak bir plan yaptım. İlk iş olarak, İstanbul'da bir üniversiteye girebilmek için yatay geçiş başvurularma başladım. Altı aylık süreç boyunca zaten iyi olan notlarımı daha da yükseltmek adına canla başla çalıştım. Sonunda da İstanbul'da bir üniversitenin tıp fakültesine geçiş hakkı kazandım.

Kaçmayı planladığım akşam, günler öncesinden hazırladığım valizimi ortaya çıkardım. Günlerdir kafamda bugünü kurguluyor, neredeyse saniyeleri sayarak, bir düğün için şehir dışına çıkacakları anı bekliyordum.

Gerekli olan diğer malzemelerimi de çantaya tıkıştırdıktan sonra, Çetin'in odasına yöneldim. Kasasının şifresini bulmak için çok uğraşmıştım. Perdenin arkasına saklanıp nefesimi kontrol etmek ve varlığımı hissettirmemeyi öğrenmek kolay olmamıştı. Bunu yaparken, birkaç kere muhteşem ikilinin yatak odası fantezilerine şahit olup bir süre gizlenmek zorunda kalmış, o anlarda boğazıma dolan safrayı öğürüp kusmamak için fazlasıyla ter dökmüştüm. Dört haneli rakamı girdikten sonra kasa kısık bir klik sesiyle açıldı. İçinden beş bin lira kadar nakit parayı alıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapağını dikkatlice kapadım. Bu para bana İstanbul'da düzen kurana kadar yeterdi.

Ben, Beren Soydan. Şu an öz abimi soyuyorum ve bundan zerre kadar pişmanlık duymuyorum.

Asıl eğlence şimdi başlıyordu. Çantamı sırtlanıp garaja indikten sonra muhteşem ikilinin şahane arabalarıyla bakıştım. Gülşen'in Mini Cooper cipi bana tatlı tatlı gülümserken, Çetin'in iki kapılı mavi Mercedes'i karizmatik bakışlar atıyordu. Karar veremeyince gözüm garajın köşesinde duran golf çantasına ilişti.

İçinden bir golf sopası alıp homurdandım. "Geri zekâlı zenginlik meraklısı budala! Hayatında golf mu oynadın sen sanki!" Bu malzemeleri muhtemelen garajı gören arkadaşlarına gösteriş olsun diye almıştı. Eh, o zaman boşa gitmesin, değil mi? İki arabaya da son bir bakış atıp, elimle sıkıca kavradığım golf sopasını kuvvetle Mini Cooper'ın ön camına indirdim. Cam biraz çökmüştü ancak parçalara ayrılmamıştı. Daha da hırslanarak, çığlığım eşliğinde bir vuruş daha yaptım. Dövüşürken öğrendiğim gibi öfkemin gücünü kollarıma aktarıyordum. Bir süre uğraştıktan sonra arabanın tüm camları tuzla buz olmuştu. Biraz da ön kaportayı hırpalayıp memnuniyetle eserime baktım. Gülşen'in hayalî çığlıkları kulaklarımı doldururken, keyiflenerek gülümsemeye başladım.

Garaj kapalı olduğu için dışarıya ses gitmediğinden emin bir şekilde adımlarımı kapıya yönlendirdim. Beş dakika sonra evden çıktığımda, Mercedes'in içinde son gazda ilerliyordum. Çok geçmeden Kocaeli sınırından çıkmıştım. Otobanda ilerlerken zaten yüksek olan müziğin sesini sonuna kadar açtım. David Guetta ve Sam Martin'in *Lovers on the Sun* şarkısı çalıyordu. Mutlulukla şarkıya eşlik ettim ve heyecanla bağırarak ünlü klişeyi tekrarladım. "İSTANBUL, SANA GELİYORUM!"

Kendi kıroluğuma gülerken, hayatımda hiç olmadığım kadar keyifli ve özgür hissediyordum.

— — —

Yaklaşık bir saat sonra İstanbul'daydım ancak sıkıntı bu noktada başlıyordu. İstanbul'da tek bir yer dahi bilmiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anayol boyunca ilerlerken kendimi müziğe fazla kaptırmış olacağım ki, bir anlık dalgınlık yaşayarak navigasyonun gösterdiği lokasyondan ayrıldım ve sağda bir sapağa girdim.

Uykum gelmişti, günlerdir planımı devreye sokacak olmanın hazırlığıyla yorgunluktan ölüyordum ama her şeye rağmen dikkatimi yola vermem gerekiyordu. Hayatımın ilk özgür gününde hiç bilmediğim bir şehirde kaybolmak istemiyordum.

Dikkatle sağıma soluma bakıp herhangi bir gösterge aradım. Girdiğim yol ne yazık ki ıssız ve ışıklandırma konusunda pek de cömert davranılmamış bir sapaktı. Ana yola nasıl çıkacağım konusunda güçlü bir tahminim yoktu ve navigasyondaki rota da ormanlık yoldan dolaşmam gerektiğini belirtiyordu. Bu fikir ürpermeme neden olunca, gaza daha çok asılarak lanet yoldan kurtulmak adına acele etmeye başladım.

Aniden belli belirsiz gördüğüm tabela kurtuluş için kıvranan zihnimi öyle oyalamıştı ki, yolun ortasında bir elini kaldırarak dur işareti yapan adamı fark etmekte gecikmiştim. Şokun ve bir insana çarpacak olma korkusunun verdiği etkiyle çığlık çığlığa sert bir fren yapsam da bir faydası olmadı. Tekerleklerden yükselen acı ses, arabamın zamanında durmadığını haykırıyor gibiydi. Kulak tırmalayıcı bir çarpma sesiyle yere yığılan adamı görünce kocaman bir çığlık daha boğazımı yırtarcasına havaya karıştı.

Evimden ve abimden kaçış maceram buraya kadardı. Az önce yaşanılanların doğru olduğunu reddeden zihnim, kesik nefeslerime bahaneler uyduruyordu. Gözlerimi sıkıca kapatıp açsam da karşımdaki görüntü değişmedi.

Birine çarpmıştım!

Panikten boğazım kurumuş halde, ellerim titreyerek el frenini çektim ve tüm kuvvetimi titreyen parmaklarıma vererek arabanın kapısını açtım. Yaralıya doğru koşmak istesem de, göreceğim manzaranın korkusundan ayaklarım ilerlemiyordu. Parmaklarımın ucu uyuşmuş, kanım korkudan çekilmiş gibiydi. Gözlerimi kapama isteğime direnerek, yavaş adımlarla kaza yerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yöneldim. Spor ayakkabılarım zeminde adeta sürünüyor, zoraki adımlarımdaki karanlık korku asfaltın ziftine eşlik ediyordu.

Çarptığım kişinin düşmüş olması gereken noktaya geldiğimde, yerde sadece kan izi görebildim. Önce neler olduğunu algılayamasam da, saniyeler sonra korku ve belirsizliğin etkisiyle paniğim daha da arttı ve delice etrafıma bakınmaya başladım.

Çarpmanın etkisiyle başka yere savrulmuş olabileceği ihtimali aklımdan geçse de, kaza anında korkudan gözlerimi kapadığım için olayın tamamını görememiştim.

Yaşadığım çaresizlik hücrelerime nüfuz ederken, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Belki de birinin ölümüne neden olmuştum. Tıp okuma hayallerimi devam ettirmek için çıktığım bu yolda, karşılaştığım ilk engelin tamamen benim hatamdan kaynaklanan bir ölüm olması, hayatın bu zamana kadar bana sunduğu en büyük ironi olmalıydı.

Yumruklarımı sıkarak tırnaklarımın avuç içime geçmesine izin verdim. Öyle olmasını delice dilesem de, tüm bunlar kâbus değildi. Hâlâ yolun ortasındaydım ve gözlerimden istemsizce akan yaşlar eşliğinde dikiliyordum. Bir histeri krizine girmeme az kalmıştı ve bu kadar savunmasız bir halde göstereceğim zayıflık sonum olabilirdi. Hızla gözlerimdeki yaşları sildim. Düşünmeye çalışıyordum ancak zihnim beton bir bloktan farksızdı. Parmaklarımla gözlerimdeki yaşları savmaya çalışırken, belime değen soğuk metali hissettim.

"Ses çıkarma ve yürü," duyduğum komutun tonundaki soğukluk, dizlerimin tekrar çözülmesine neden oldu. Kesik nefeslerimi hızlandırarak, kalbimi havaya kaldıran bir korkuyla soludum.

"Se-Se-Sen kimsin?"

"Az önce çarptığın adam," diye cevap verdi alaycı bir tonla.

"A-Ama... Ama nasıl olur?" diye mekanik bir şekilde cevap verdim. Yerde gördüğüm kan kaybıyla bir insanın ayağa kalkması imkânsızdı. Ancak adamın hayatta olmasına içten içe seviniyor olmam, belimde hissettiğim metalin soğukluğunu azaltmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Katil olmamıştım ama bir katilin elinde olabilirdim.

"Soru sorma. Şimdi sessiz olup dediklerimi yapacaksın."

Bunları söylerken silahı tenime daha çok bastırdı. İçinde bulunduğum şok hali adamın beni kendine iyice yaklaştırmasıyla son buldu. Nefesi tenimi ateş gibi delip geçerken, yaşadıklarımın şaka olmadığı çok açıktı.

Korkuyla kamçılanan sesim cılız bir hal aldı.

"Ta- tamam, sessiz olacağım. Benden ne istiyorsun?" diye zoraki bir cevap verdim. Dudaklarım sıcak bir mührün etkisiyle kapanmış gibiydi. Zihnim alternatif bir plan için bedenimi zorluyor, nefes almam için emirler veriyordu.

"Şimdi sessizce arabaya bineceğiz. Sana zarar vermeyi düşünmüyorum."

Tehlikeli ses tonu sabitti ve ifadeden arınmıştı.

Dikkatle seçtiği kelimelere odaklanırken, zihnimi toparlayıp bir kaçış planı oluşturmaya çalışıyordum. Ancak adamın konuşmasında bir gariplik sezmiştim. Arkamda olduğu ve yüzünü göremediğim için tam bir çıkarımda bulunamadım. Yaşadığım korkunun beraberinde, ona bu kadar yakın olduğum gerçeği hareket etmemi zorlaştırıyordu. Zaten arkamda duran beden, dört bir yanımı kolayca saracak kadar çeviğe benziyordu.

"Elbette bu, fikrimi değiştirecek bir harekette bulunmazsan geçerli," diyerek silahını tenime doğru ittirdi ve arabaya yönelmemizi sağladı. "Arabayı sen kullanacaksın."

Patlama eşiğine gelecek kadar hızlı çalışan zihnimin bana sunduğu çözümler pek iç açıcı değildi. Bu adamın ses tonundaki soğukluk ve ifadesizlik, ağlayarak yalvarsam da bir yere varamayacağımın, beni bırakmayacağının açık bir göstergesiydi. Zaten beni bırakıp arabamla uzaklaşmama izin vermesi gibi bir olasılık olamazdı.

İkinci seçenek, onu etkisiz hale getirmem olabilirdi. Adamın çevik hareketleri profesyonel olduğunu gösterse de, sırtıma değen kanının ılık ıslaklığını ve metalik kokusunu alabiliyordum.

Yaralıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Denemeliyim, diye düşündüm. Onunla aynı arabaya binmek gibi bir hata yapmayacaktım. İki yıldır dövüş eğitimi alıyordum ve benden daha güçlü de olsa, karşımdaki adam yaralıydı.

Sırtım onun vücuduna dayalı bir haldeyken, yumruğumu hızla arkama doğru savurup, silahını etkisiz bırakacak şekilde suratına bir yumruk attım. Duruşumdan dolayı açıyı ayarlamam zor olsa da, yumruğum tam istediğim yere isabet etmişti. Aynı anda topuğumla bacağına sert bir tekme indirerek hamlemi güçlendirmeye çalıştım.

Ancak aldığım sonuç, kazadan beri yaşadığım korkunun bir hiç olduğuna inanmamı sağladı. Ben acıyla elimi sallayıp yüzümü buruştururken, yumruğuma maruz kalan adam kıpırdamamıştı bile.

Evet, yanılmıyordum. Yere serilmesini beklediğim adam kı-pır-da-ma-mış-tı. Yumruğum sinek ısırığı kadar bile etki etmemiş, belime dayadığı silah yerinden oynamamıştı.

Dehşetle ona doğru döndüğüm anda kırklı yaşlarm başmda, oldukça fit, esmer bir adam olduğunu gördüm. Bu görüntüsüyle hırsız ya da katile kesinlikle benzemiyordu. Tekmemi savurduğum bacağına kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini bana çevirdi.

Yaşadığım korku ve şoka rağmen koyu renk gözleri dikkatimi çekmişti. Görünüşüyle tamamen tezat oluşturan, hatta yüzüne hiç yakışmayan lacivert gözleri vardı. Arabanın farları yüzünü aydınlatırken, göz rengini ve suratıyla olan uyumsuzluğunu rahatça seçebiliyordum. Yüzü, konuşması ve gözleri...

Adamda hissettiğim gariplik, çözülmesi zor bir problem gibi zihnimi zorluyordu.

Yaptığım aptallık üzerine, beni daha sert bir şekilde kendine çekti. Boyca benden epeyce uzun olduğu için suratım göğsüne çarptı. Burnumdan nefes alırken, kokusunun midemi bulandıracağını düşünmüştüm ama sadece burnumu kaşındırdığını hissettim. Kokusu da kendi gibi garipti.

Onun hakkında yaptığım hızlı çıkarımlarla sakinleşmeye çalışsam da, taş gibi sert duruşu karşısında tavan yapan korkuma engel olamıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saçlarımdan tutarak, arabanın ön kaportasına sırtımı vuracak kadar sert bir şekilde savrulmama neden oldu. Sırtımın acısıyla yüzümü tekrar buruşturdum ama o an daha büyük bir sorunum vardı. Lacivert gözlü adam üzerime geliyordu. Silahı hâlâ elindeydi. Nefesimi tutarak gözlerimi kapadım. Sesim kısılmış, çığlıklarım boğazımda takılı kalmıştı. Bağırmayı başarsam bile, beni burada kimsenin duyabileceğinden şüpheliydim. Sanırım yeni hayatım buraya kadardı. Bu adamdan kaçamayacağım aşikârdı.

Üzerime eğildiğinde, boynuma çarpan nefesi düzenli ve ılıktı. Bana ne yapacağını düşünmemeye çalışarak gözlerimi daha sıkı yumdum. Tamamen yaklaştığında ortamdaki tek ses, boğazımı yırtarak çıkan yalvarışım oldu.

"Lütfen, yapma..."

Silahı gömleğimden açıkta kalan boynuma doğrulttu ve aşağılara kaydırmaya başladı.

"Ses çıkarmadan ne istiyorsam onu yapacaksın. Yoksa sabahın ilk ışıklarında bu arabanın üstünde, tanınmayacak halde bulunursun." Ben korkudan çıt bile çıkaramazken devam etti. "Bir daha fikrimi değiştirecek bir aptallık yapma." Kendinden emin bir şekilde ağırlığını üzerimden alıp arabaya yöneldi. Ondan kaçamayacağımı en başından beri biliyor, beni yanında tutmak için artık silaha ihtiyaç duymuyordu.

Kendimi toplamam birkaç saniye alsa da, onu daha fazla kızdırmamak adına acele etmeye çalıştım. Arabaya binip titreyen ellerimle kemerimi de bağladıktan sonra, ona doğru kaçamak bir bakış attım. Ağırlığını benden tarafa vermiş, gözlerini ayırmadan yüzüme bakıyordu. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak sakin olmaya çalıştım.

Gideceğim yolu gösterdikten sonra yaklaşık otuz kilometre ilerledik. Nereye gittiğimizi hiç bilmiyordum ama giderek ana yoldan uzaklaşıyorduk. İçimdeki korku büyürken, belki onu biraz yumuşatabilirim diye düşünerek konuşacak konu bulmaya çalıştım. Adamın gözlerinde, az önceki tavırlarının aksine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sapıkça ve şehvet dolu bir bakış yoktu. Sadece değişik ve dikkatli bakıyordu.

"Başın kanıyor," dedim mırıldanarak. Vereceği tepkiden delicesine korktuğum halde sözler dudaklarımdan dökülmüştü.

"Biliyorum."

Verdiği cevapta duygusal bir tınıdan eser yoktu.

"Muhtemelen küçük bir kesik değil." Tereddütlü sözlerim arasında yutkundum. "İstersen ben bakabilirim. Tıp öğrencisiyim. Uzman değilim ama yardımım dokunur."

Eğer sosyopat değilse, onunla bir şekilde iletişim kurabilirim diye düşünüyordum. Fiziksel olarak onu yenmem mümkün gibi görünmediğine göre, diğer yolları deneyecektim.

Sabır diler gibi suratıma baktı. "Sana ne okuduğunu sormadım."

Dudaklarımı ısırarak, yeni bir plan yapmak için zihnimi zorladım.

Ağzımı tekrar açtığım anda, uyarıcı bir bakış ile yolu işaret etti. *Sus ve yola odaklan* demek istediğini anlamak için üstün bir zekâya sahip olmak gerekmiyordu. Alnında biriken terlerden ne kadar acı çektiğini açık ediyordu ancak yüzüne yansıyan tehlikede bir azalma yoktu. Bakışları beni alevden bir kafese almıştı ve parmaklıklara değdiğim anda sonumu getirecek gibiydi.

Titreyen ellerimle direksiyonu daha sıkı kavrayarak dediğini yaptım. Artık ormanın içinde ilerlemeye başlamıştık ve kanımda kol gezen korku damarlarımı tıkamaya başlamıştı.

"Arabayı..." dedi ve burnundan bir nefes alarak geri bıraktı. "Arabayı durdur."

Hızla itaat ederek, arabayı sağa yanaştırdım.

Yavaş ama hâlâ yeterince kendinde olduğunu gösteren hareketlerle aşağıya indi. Az önce terk ettiği koltuk şimdi tamamen kızıla boyanmıştı. Arabanın önünden dolanarak yanıma geldi ve kapımı açtı. "Seninle burada vedalaşıyoruz. İn arabadan."

Soğuk bir ifadeyle söyledikleri karşısında şokla ona baktım. Issız bir ormanın içindeydik. Dakikalardır geçtiğimiz yollarda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tek bir far ışığı görmemiştim. Korkuyla etrafıma baktım. Hayatım bir kumara dönmüştü.

"Bu abimin arabası, eşyalarım içinde... Alamazsın." Sesime karışmış dehşete rağmen başımı dik tutarak cevap vermiştim.

"Fikrimi değiştirmeden in arabadan!" diye tısladı. Karşımdaki naif görünüşlü adamdan bu cümlelerin çıktığına inanamıyordum.

"Ne yapacaksın inmezsem! Öldürecek misin?" diye bağırdım sinirime hâkim olmayarak. Zaten beni burada bırakırsa sonum çok da farklı olmayacaktı.

"Evet. Hatta daha kötüsünü de yapabilirim," diye imayla cevap verdi. Gözleri tekrar vücudumda gezindi. Adamın bakışlarına tezat tavırları beni daha da korkutmuştu. Belki de gözlerinde göremediğim şehvet, nasıl bir sosyopat olduğunun göstergesiydi. Lacivert irisleri yalan söylemiyordu. Hiç tereddütsüzdü. İnmezsem beni öldürecekti. Bir saat önce zorla alıkoyduğu, hiç tanımadığı ve masum bir kızı acımasızca öldürecekti.

Ormanlık alanda arabadan indiğimde korkudan ne yapacağımı şaşırmış haldeydim. Kendime gelmeye çalıştım. Ben güçlüydüm. Neler atlatmıştım; bu adam kadar olmasa da, benim abim de psikopattı ve yirmi bir sene onunla baş etmiştim. Paniğim azaldığında, çantamın arabanın arka koltuğunda kaldığını hatırladım. Hafifleyen paniğim yerini daha büyük bir korkuya bıraktı. Şimdi bu Allah'ın belası dağ başında telefonum, param, hiçbir şeyim olmadan ne yapacaktım?

Sinirle ve panikle titreyen ellerimi yumruk yaptım. Göz pınarlarımda biriken yaşlar tekrar yanağımdan süzülürken, çaresizce koşmaktan başka yapacağım bir şey yoktu. Geri dönmek yerine arabanın izlediği yolu takip ederek bir ışık, sığınacak bir yer aramaya koyuldum.

Arabanın farlarını hâlâ seçebiliyordum ve önümde uzanan tek aydınlık oydu. Gece karanlığında yönümü aydınlatan tek ışık, abimin benden çalınmış arabasıydı. Önce benim çaldığım, sonra da benden çalınan araba...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözyaşlarım hızla akarken aptalca kahkaha atmaya başladım. Hâlâ koşuyordum ve yanan ciğerlerime aldırmadan, düştüğüm duruma kahkaha atıyordum. Histeri krizi sonunda bedenimi sarmalamıştı. Farların aydınlığı uzaklaşırken koşmaya devam ettim. Yere yığılma kadar koştum.

Bacaklarımdaki tüm güç çekilip nefeslerim kızgın bıçaklara döndüğünde, dizlerimin sertçe zemine çarpmasına engel olamadım. Zemin toprak olsa da canım yanmıştı. Acıyla yüzümü buruşturup, koşmaktan alev alan tenimin soğumasını bekledim. Arabanın ışığı hâlâ belli belirsiz ufukta kendini gösteriyordu.

Tekrar gülmeye başladım. Adam yaralıydı, bilincini kaybetmek üzereydi ve ben onu bile durduramamıştım. *Elinde silah vardı,* diye beni sakinleştirmeye çalıştı zihnim. *Seni öldürebilirdi.*

Ayağa kalktım ve kesik nefeslerime rağmen koşar adım yürümeye devam ettim. Zihnimin bana açtığı kapı, umut bulutlarını gökyüzümde gezdiriyordu. Belki de kan kaybından bayılıp aracı kaza yapmıştı. Hâlâ kaybolmayan far ışığının tek nedeni bu olabilirdi. Büyük bir tehlikeye koştuğumun farkındaydım ancak bu gece bu ormandan sağ çıkacağım bile belli değildi. Hayatımın iplerini elime almayı kafama koyduğum ilk anda pes etmeyecektim.

Tek yapmam gereken, arabadan çantamı almak ve ana yola ulaşmaktı. Fiziksel olarak hayatta kalsam bile, elimde kimliğim ya da param olmadan hiçbir şey yapamazdım. Polise gittiğim anda aileme ulaşırlar ve yaptığım gösteri ortaya çıkardı. Bir suçlu gibi düşünüyor olsam da, tek çözüm yolum buydu.

Ailem artık geride kalmıştı.

Ormanda ilerledikçe daha rahat seçebildiğim araba, korku ve adrenalinin aynı anda vücudumda gezinmesine neden oldu. Ölüm ya da kurtuluş... İkisine de aynı anda yürüyordum.

Arabanın olduğu alana ulaşmama yaklaşık yüz metre kala, aracın farları söndü. Dudaklarımı birbirine bastırarak hızla bir ağacın arkasına gizlendim. Bayılmamıştı. Hâlâ oradaydı.

Nefesim kalbimi zorlarken, karanlığa alışmaya çalışan gözlerim adamın koyu siluetini seçebildi. Zorlandığını belli eden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hareketlerle arabadan çıkıp bir süre bekledi. Muhtemelen etrafı kontrol ediyordu. Nefes almayı keserek göz ucuyla onu izlemeyi sürdürdüm. Yavaş adımlarla ormanın içine ilerlediğinde son bir defa arkasına dönerek arabayı kilitledi.

Arabayı kilitledi!

"Kahretsin!" diyerek olduğum yere çöktüm. Toprağı avuçlayan parmaklarım hızla bir taş, arabamın camlarını kıracak herhangi bir şey bulmaya odaklandı. Ancak onun dikkatini çekmeden camları parçalamam ya da ormandaki hayvanları başıma toplamadan çantamı alıp uzaklaşmam imkânsızdı.

Son şansım diye düşünerek, zihnimin yaptığı en çılgın plana uymaya karar verdim. Bu planla arabayı bile alabilir, güvenli bir şekilde kurtulabilirdim. Bu adam ne kadar güçlü olursa olsun, bilinci kapanmadan önceki evreyi yaşıyordu ve çok yakında bir yerde yığılıp kalacaktı. Bilimin gerçekliğine güvenerek, adımlarımı onu takip etmek için kullandım.

Karanlık ormanın gölgeleri arasında ilerliyorduk. Ona yetişmem kolay olmuştu, çünkü adımları giderek yavaşlıyordu. Bir umuda tutunmak isteyen dudaklarım kıvrıldı. Bayılıp kalması an meselesiydi. Anlık bir duraksamadan sonra, eski bir kapıdan giren yaralı bedeni takip ettim. Ormanın derinliklerinde böyle bir kapı olması ilginç gelse de, tesadüf olduğunu düşünerek, zihnimin bulanmasını engelledim. Deli cesaretimi kıracak bir neden düşünmek istemiyordum. Artık yürümekte iyice zorlanıyordu. Adımlarının sarsaklığına rağmen kapıyı açıp içeri girmeyi başardı. Onun peşinden sessizce ilerleyip rutubetle karışık iğrenç bir koku yayan kömürlüğe girdiğimde öksürüğümü zor tuttum. On metrekarelik leş gibi bir yerdi burası. Bu lanet delikte ne aradığına odaklanarak gözlerimin karanlığa alışması için bekledim. Muhtemelen birazdan sızıp kalacaktı ve burayı da korunmak için seçmişti.

Daha gözlerim karanlığa alışamadan duyduğum klik sesleri, tüm odağımı sesin olduğu noktaya çevirmemi sağladı. Bir yere kod giriyor gibiydi. Saatler önce benim Çetin'in kasasından para çalarken girdiğim gibi. Burada bizden başka biri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmadığına emindim. Nefesimi tutmaya devam ederek, hızla atan kalbimin sesini duymamasını diledim. Hâlâ ayakta olması inanılır gibi değildi.

Tam karşımdaki duvarın altından beyaz, cılız bir ışık yükseldiğinde, hayretle gözlerimi açarak, bulunduğum köşeye sindim.

Yıpranmış duvar yukarı doğru sıyrılmaya başladı. Karanlıkta göz yanılgısı yaşadığımı düşünüp, gözlerimi kapatıp açtım ancak doğru görüyordum.

Duvar hareket ediyordu!

Boğazıma takılan yumruları yutmaya çalışarak defalarca gözlerimi ovuşturdum.

Duvar iyice yükselirken büyük bir kapı haline gelmişti.

Neyin içine düştüğümü sorgulayan sorular zihnimi işgal etmesine rağmen, cevabı içten içe biliyordum. İnanması güç olsa da, bir gizli geçidin önünde duruyordum. Bedenimi saran adrenalin ve panikle ne yapacağımı düşünürken, kapıdan güçlükle geçen adam beyaz ışığa adımını attı. Gözden kaybolmadan önce duvara değen elinin bıraktığı kan izlerine takıldı gözüm. Beton yığını yavaş yavaş geri inerken, ne yapacağımı düşünerek çaresizce donakaldım.

Gözlerim hâlâ kan izindeydi. Bir şansım olabilirdi. Kapanmasına elli santim kala, koşarak duvarın altından geçtim.

İki saniye sonra uzun, beyaz koridorla bakışıyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM İKİ

JAMES HUNTER

Beyaz koridora içimde büyüyen korku ile bakarken, bir anda ortadan kaybolan adamın ardında bıraktığı kan izlerini fark ettim.

Zemini koyu gri olan koridor öylece uzuyordu ve uçsuz bucaksız gibi görünüyordu. Koridoru tamamen aydınlığa bürüyen ışıklandırmaya teşekkür ederek ürkek adımlarla ilerlemeye başladım. Dönüşte o kapıyı nasıl açacağım sorusu aklıma geldiği an, ilerlemekten vazgeçip hızlıca geri döndüm ve gizli kapının etrafında açılıp kapanma tuşuna benzer bir şey aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Sanki kapı hiç var olmamış, her zaman bir duvarmış gibiydi.

Her şey, bembeyaz duvarlar ve gri zeminden ibaretti.

Panikle ne yapacağımı düşünür halde ellerimi duvara yasladım. Anahtarı alsam bile bu lanet mahzenden nasıl çıkacaktım ki? Sol elimi yumruk yapıp sinirle duvarı yumrukladım. Elimin acısıyla midem kasılırken kendime bir küfür savurdum. Tüm bunlar aptalca yolumu şaşırmam yüzündendi. "Aptal!" diye sesizce söylendim kendime. *Aptal!*

İç kavgama devam ederken kısık bir klik sesi duydum. Az önce yumruk attığım kısımdan geliyordu. Ama duvar yerinden oynamamıştı. Gözlerimi kocaman açıp hararetle duvarı kontrol etmeye başladım. Görünürde hiçbir şey olmamasına rağmen, vurduğum kısmı dikkatle incelediğimde belli belirsiz üç parmak izine rastladım. Saatlerden sonra ilk defa yüzümde bir gülümseme belirdi. Bir şey bulma ümidiyle izin etrafını araştırdım. Lacivert buraya dokunduysa, mutlaka gizli bir düzenek olmalıydı. Fakat hiçbir şey bulamıyordum. Bir süre sonra, zaman kaybettiğimi fark ederek duraksadım. Suratımda beliren gülümseme yok olmuştu.

Burada mutlaka başka bir çıkış olmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir kez daha düşünmeme izin vermeden kan izlerini takip etmek üzere koridora yöneldim.

Uzun gri zeminde ilerlerken tüm reflekslerim tetikte, gelebilecek tehlikeyi bekliyordu. Savunma pozisyonu almış bir şekilde koridorun büyük bir kısmını geçtim. Yolun sonuna geldiğimde önümde iki adet kapı belirdi. Biri kırmızı, diğeri ise siyah iki kapı.

Kırmızı kapı büyük ihtimalle yasak olan kapıydı. İç sesime güvenerek o kapıdan uzak durmam gerektiğini düşündüm ve adımlarımı geriye çevirdim.

Siyah kapının önüne yaklaştığımda, milimlik bir mesafe ile açık olduğunu gördüm. Bu kadar yaklaşmasam fark etmem imkânsızdı. Nefesimi tutarak yavaşça kapıyı araladım.

Lacivert gözlü garip adam, siyah bir koltuğa oturmuştu. Muhtemelen bilincini kaybetmeden önceki son anlarını yaşıyordu. Tam vaktinde yetiştiğimi düşünüp, hızlıca anahtarı bırakmış olabileceği noktalara göz gezdirdim. Ancak devasa odada, tam ortada konumlanmış siyah koltuktan başka hiçbir şey yoktu. Bu sefer onu dikkatle inceledim ve bir kez daha kesinlikle katile benzemediğini düşündüm. Başka koşullar altında karşılaşsam bir akademisyen ya da sanatçı diye tahmin yürütebileceğim entel bir görünüşü vardı.

Çünkü ifadesinde karanlık hiçbir iz yoktu. Sadece lacivert gözlerinde bir gariplik vardı.

Bir uyumsuzluk.

Birkaç dakika daha adamın bilincini kaybetmesini bekledim. Kahverengi tüvit ceketini yavaş hareketlerle çıkarıp bir kenara attı. Ardından tekrar siyah koltuğa oturdu. O andan itibaren gözleri kapandı ve hareket etmedi. Üzerinde gri renk bir gömlek vardı ancak gömleğin büyük bir kısmı kanla boyandığı için rengi ancak yakalarından seçiliyordu.

Planım basitti. Bir süre daha bekleyip bayıldığından emin olduktan sonra, hızla içeriye girecek ve ceketi alıp kaçacaktım. Sabırla nefesimi tutarak doğru zaman için hazırlandım. Ancak içeriye adım atmak için hareketlendiğim an gözlerini açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nefesimi tutup kaskatı kesilen bedenimi hareket ettirmemeye çalıştım. Kahretsin! Daha bayılmamıştı.

Saniyeleri saymaya devam ederken, bedenine uyumlu olmayan sesini tekrar duydum. Ama bu sefer Türkçe konuşmuyordu.

"Four zero zero nine, James Hunter, you can initiate the protocol (*4009, James Hunter, protokolü başlatabilirsiniz).*"

Sanki mümkünmüş gibi kapıya daha fazla yapışmış halde duyduklarımı zihnimde Türkçeye çevirirken, mekanik bir kadın sesi aynı şekilde İngilizce cevap verdi.

"Hoş geldiniz, Bay Hunter. Protokolü başlatıyorum." Adam cevap vermedi. Mekanik ses devam etti. "Yaşam alanınız oluşturuluyor. Lütfen koltuğunuzda bekleyiniz."

Makinenin neden bahsettiğini düşünürken, bir anda odanın her yerine parlak ışık huzmeleri hâkim oldu.

Hayatımda gözlerimi hiç bu kadar kocaman açtığımı hatırlamıyordum. Ağzım açık bir halde hayretle odadaki hareketliliğe bakarken, ışık huzmeleri odanın her köşesinde toplanıp yoğunlaşıyor ve bir eşya meydana getiriyordu. On saniye kadar kısa bir süre sonra karşımda oldukça büyük, lüks bir salon, açık bir mutfak ve geniş bir yatak odası belirdi. Ağzım şaşkınlıktan açık kalmaya devam ederken, göğsümü zorlayan kalp atış seslerimi duyacağından korktum.

Ya bir rüya görüyordum ve bu rüyada fantastik bir filmin içine düşmüştüm, ya da bu adam beni öldürmüştü ve ölüm sonrası böyle bir şeydi.

O an iki durumdan da emin olamadım. Sol elimle sağ kolumu kavrayıp tırnaklarımı geçirdim. Kolum kanayacak kadar kızarmıştı ama görüntüler hâlâ gözümün önündeydi.

Rüya değildi.

Daha fazla ne olabilir diye düşünürken, garip bedeniyle yerinden kalktı. Mekanik ses tekrar konuştu.

"Bay Hunter, geçiş işlemi için kabine girebilirsiniz. Görev geçişi yapılacaksa, lütfen görev kodunu tekrarlayın."

"Normale geçiş işlemi," diye ifadesizce cevap verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha fazla ne görebilirim korkusuyla kasılan midem, yaşadığım şoklarla bulanmaya başladı. Ancak gözlerimi bir an olsun adamdan alamıyordum.

Adı James Hunter diye hatırlattı zihnim. Türk değildi, yabancıydı. Aksanı Amerikan olduğu tahmininde bulunmama neden oldu. Fakat şu anki görüntüsünün tipik bir Türk'ten farkı yoktu. Kafamda bu düşüncelerle boğuşurken, odanın solundaki gri bir kutuya ilerledi. Solaryum aletine benzeyen kabinin yüksekliği, adamın boyu ile orantılıydı. Beklemeden kabine girdi.

Yaşadığım şaşkınlığı üzerimden atıp, ceketi alarak kaçmam gereken anın geldiğini anlamıştım. Dakikalardır hareketsizliğimden uyuşan bacaklarımı kımıldattım. Kapıyı yavaşça aralayıp ilerlemeye başladım. İlerleyişimi sürdürürken, kabinin ışıkları yanıp sönüyordu. Kapının ardından bedeni net görünmüyordu, sadece bir siluet vardı.

Fazla vaktim olmadığını fark edip acele etmeye çalıştığım anda kabinin ışıkları söndü. Adeta salonun ortasında kalakalmıştım. Panikten kuruyan dudaklarımı yaladım ve aceleyle etrafıma bakındım. Hemen arkamda bir piyano duruyordu. Hızlıca piyanonun arkasına saklandım. Saatlerdir yaptığım gibi nefesimi kontrol etmeye başladım. Beni duymaması gerekiyordu. Beni yakalamaması gerekiyordu.

Ölmek istemiyordum.

Piyanonun kenarından bakarak ne yaptığını görmeye çalıştım. Benden biraz uzaklaştığı sırada arkama bakmadan kaçacaktım.

Kalbim gümbürdemeye devam ederken kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Durumu zaten iyi değildi, o kadar kan kaybından sonra iyi olma ihtimali yoktu. Muhtemelen beni kovalayacak durumda da olmayacaktı. Beni fark etse bile, hızlıca kaçabilirdim.

Ama nereye?

Çaresizlik hissi etrafımda dolanmaya başlarken, aslında bir planım olmadığı aklıma geldi.

Lanet olsun! Bu yerin çıkışı bile yoktu! Nefesimi tutmaktan ve tekrar koridora dönmekten başka şansım yoktu. Şimdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir de görmemem gereken şeylere tanık olmuş, beni öldürmesi için ona daha fazla neden vermiştim.

Başımı tekrar piyanonun yanından sıyırdım ve hızlıca odadan kaçmak için uygun anı kollamaya başladım. O an tek derdim hayatta kalmaktı.

Adam yavaşça kabinden çıkarken, şaşkınlıkla havalanan kaşlarımı sıkıca kapadığım gözlerim takip etti.

Kabinden çırılçıplak çıkmıştı!

Kontrolü kaybetmemek adına gözlerimi yavaşça araladığımda, beline bir havlu sardığını fark edip paniğimi bastırdım ve tekrar incelemeye koyuldum.

Ama bir dakika... Tam önümde beliren beden, beni zorla alıkoyan ve arabamı çalan kişiye ait değildi!

Karşımdaki görüntüye takılı kalan gözlerimi, şaşkınlıktan açılan ağzım izledi. Bir çeşit şoka girmemiş olsaydım çığlık bile atabilirdim. Gözlerimi kapatarak az önce gördüğüm şeyin gerçek olmadığını düşünmeye çalıştım. Zihnim gördüklerini kabullenmeyi reddediyor, beynimde yankılanan iğne etkisinde bir ses *Bunlar gerçek değil!* diye tekrarlayıp duruyordu. Ama gözlerimi açtığımda, gördüğüm şeyin gerçek olduğunu bir kez daha anlayacağımı biliyordum. Bir günde art arda yaşadığım şokların sonu gelmeyecek gibiydi. Adam kabine girmiş ancak başka biri olarak çıkmıştı.

Gözlerimi ovuşturma isteği duyarak, bu gizli yere girdiğimden beri kapatamadığım ağzım eşliğinde katili incelemeye başladım. Bütün vücudu kaslarla kaplı olan adamın yüzünü o an seçememiştim.

Buğday rengi teni ve her yeri kesik izleriyle kaplı bir vücudu vardı. Sağ kaburgasının altında üç kurşun izi, sol omuz hizasında dört derin kesik yarası ve belinde neye ait olduğunu bilmediğim yuvarlak bir kesik... Adamın vücudundaki bütün izleri dikkatle inceledim. Tüm bunlara rağmen, dergi sayfalarından fırlamış gibi bir fiziği vardı ve kesikler sadece ayrıntı kalıyordu.

Ne diyordum ben?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adamı incelemeye devam ederken, sağ tarafına döndü. Lacivert gözleri tedirgin bir şekilde etrafı taradı. Fark mı edilmiştim? Telaşla olduğum yere iyice sindim.

Korkuma rağmen, artık seçebildiğim yüzünü incelemeye başladım. Beni zorla kaçıran haline yakıştıramadığım lacivert gözler bu haliyle kusursuz bir uyum içerisindeydi. Keskin hatların oluşturduğu çehresini odada gezdirirken nefes almayı unutmuştum. Kaskatı olan bedenim hiçbir yaşamsal tepkisi göstermiyor gibiydi.

Gözleriyle tezat oluşturan vişne rengi dudaklarını çizgi halinde tutuyordu. Nefessiz bir şekilde onu izlemeye devam ederken, etrafı kontrol etmeyi bırakıp salonun ortasındaki siyah koltuğa yöneldi.

Kafam tamamen karışmış halde önümdeki senaryoyu çözmeye çalışırken, artık kulağımın alıştığı sesini duydum.

"Jenny, tedavi protokolüne başla."

Jenny kimdi? Huzursuzlukla kapıya dönüp biri mi var diye kontrol ettim. Tam o sırada mekanik sesten cevap geldi.

"Tedavi protokolüne başlanıyor, Bay Hunter."

Demek mekanik kadının adı Jenny'ydi. Jenny denilen alet, aynı ifadeyle bir soru daha sordu.

"Tedaviniz sırasında görev raporunuzu paylaşmak ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Konuşulanları Türkçeye çevirmeye çalışan beynim, bir yandan da bu çıkmazı çözmeye çabalıyordu. Bu adamın sesi, gözleri beni kaçırana aitti. Mekanik ses iki adama da 'Bay Hunter' diye seslenmişti.

Bu durumda, geçiş işlemi derken kastettiği şey beden değiştirdiğiydi. Önümde azılı bir katilden genç bir adama dönüşmüştü. Hem de oldukça etkileyici bir genç adama.

En fazla yirmilerinin sonlarında diye tahmin edebileceğim Lacivert, tekrar siyah koltuğa oturdu. Evet, ona *Lacivert* diyecektim, çünkü değişmeyen tek yeri lacivert gözleriydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koltuğa oturduğu anda, dört bir yanını saran ekranlar ortaya çıktı. Sabit bir şekilde beklerken, gözlerini çevirdiği her ekranda ayrı bir görüntü görünmeye başlıyordu. Bazı bilgilerin altyazı şeklinde geçtiği görüntülerde birçok farklı yüz vardı. Görseller yavaşlamaya başladığında, son gördüğüm fotoğraflar dikkatimi çekti.

Bir adamın cesedi başında beni kaçıran adamın ayakkabıları görünüyordu. Yani kırk yaşlarındaki, şekil değiştirmeden önce gördüğüm adamın.

O an beynime hücum eden kan, korkunç gerçeği kulağıma fısıldadı. Ekranda gördüklerim bir bilgisayardan gelen görüntüler değildi. Lacivert bu şekilde rapor veriyor, olay anı görüntülerini paylaşıyordu. Tüm tüylerim diken diken bir haldeyken, boğazımdan çıkan çığlığa elimi ağzıma bastırarak engel oldum.

Aynı anda gözlerimden akmaya başlayan yaşlar, içimde tuttuğum korku çığlıklarını temsil eder nitelikteydi. Neyin içine düştüğümü bilmiyordum ama kurtuluşumun kolay olmayacağını anlayacak kadar çok şey görmüştüm.

Bu adam bir katildi ve kaynağını bilmediğim, şu an imkânsız olan bir teknolojiye sahip bir mahzende, çok normalmiş gibi durum raporu paylaşıyordu.

Yeni bir ışık huzmesi adamın tepesinde toplanırken, mekanik kadın tekrar konuştu.

"Sağ üst kolda beş santimetre derinliğinde, sekiz santimetre uzunluğunda bir kesik. Kesiklere bağlı olarak kan kaybı ve algılarda azalma. Sol hipokondriak bölgede * dokuz milimlik kurşun deliği. Sinistra costa'da** üç adet çatlak. Kafatasında çarpmaya bağlı ezilme ve ödem. Tedavinize başlanıyor."

Işık huzmesi kolundaki kesiğe yaklaşırken kesik bölgeyi kırmızı bir ışıkla çapraz çizgiler eşliğinde dikmeye başladı. On saniye sonra kesikler dikilmişti.

O an içimden gelen histerik kahkahayı tuttum. Teknolojiye bak be! Biz bu tanıları koymak için tonlarca MR, tomografi ve

---

* *Karın boşluğu.*

** *Sol kaburga kemiği.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

röntgen çekerken, bu ne olduğunu anlamadığım alet on saniyede tanıyı koymuş ve tedaviye başlamıştı.

Mekanik ses tekrar konuştu,

"Rapor tamamlandı. Tedavi tamamlandı. İyi günler dilerim, Bay Hunter."

"Teşekkürler, Jenny."

Zaman kavramını ve hareket edebilme özelliğimi yitirmiş olarak piyanonun arkasında saklanmaya devam ediyor, çaresizliğin son damlalarını da tüketiyordum.

Lacivert, yani nam-ı diğer James Hunter, koltuktan büyük bir ihtişamla kalktı. Odanın sağ köşesinde bulunan büyük yatağın yanındaki çekmecelerden birini açtı ve bir eşofman altı çıkardı. Havlusunu çıkaracağını anladığımda tekrar gözlerimi kapadım.

Giyinme sesleri bittiğinde gözümü açtım ve bu sefer de mutfak tezgâhına yaslanmış, büyük bir bardağa su doldurmakta olduğunu gördüm. Suyundan bir yudum aldıktan sonra havaya bakarak konuşmaya başladı. Türkçe konuşuyordu. Sesindeki garip tını kaybolmamıştı.

O an, sesinin aslında garip olmadığını, sadece Türkçe konuştuğu için böyle olduğunu fark ettim. Kendi bedeninde konuşurken o kadar da rahatsız edici durmuyordu. Hatta güzel, kalın bir sesi vardı.

Katil herifi beğenme işine son verip dediklerine odaklandım. Sanırım mekanik hatuna sesleniyordu.

"Bir saattir o piyanonun arkasında beni izlemekten sıkılmadın mı?"

Ba-Bana mı söylemişti?

Orada olduğumu başından beri biliyormuş! diye düşündüğüm an, ölüm korkusu somut bir his gibi yanımda belirdi.

Kaskatı kesilmeye alışmış bedenimi kıpırdatacak gücü kendimde bulamamıştım. Kıpırdasam ne olacaktı ki?

Beni öldürecekti!

Adam, var olduğunu bile bilmediğim enerji kaynaklarını kullanan bir katildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hadi, çık oradan artık." Sesi sakin geliyordu ama yine de kıpırdayamadım. "Şu an ne düşündüğünü, mimiklerini, uyuşan bedenini dahi hissediyorum. Seni öldürmem için daha fazla sebep vermeden çık şu lanet piyanonun arkasından!"

Sesini yükseltmesiyle olduğum yerde sıçradım. Uyuşan tüm uzuvlarıma korkudan can geldi. Bedenimi hareket etmeye zorlayarak, olduğum yerden çıkmak için hamle yaptım.

Ayağa kalkarken uzun sarı saçlarımın, korkudan bembeyaz olduğunu tahmin ettiğim yüzümü örtmesine izin verdim. Uyuşan bacaklarımda karıncalanma hissi başlamıştı ve dar kotumun etkisiyle bunu daha çok hissediyordum. İçimdeki askılı beyaz atlet, kıpkırmızı kesilmiş ten rengimi daha çok belli ediyordu. Atletimin üzerinde düğmelerini açık bıraktığım keten gömleğimse değdiği yerleri yakıyordu sanki.

Şu an her şey bir fazlalıktı.

"Başını kaldır."

Dediğini yapmak istesem de kendimde yüzüne bakacak cesareti bulamıyordum.

"Türkçe konuştuğumu sanıyorum. Hâlâ mı anlamıyorsun?"

Kısa bir tereddütten sonra çaresizce başımı kaldırdım. Ela gözlerim onun lacivertleriyle buluştu. Lacivert irisleri o an koyu gölgeler arasındaydı.

"Beni takip etmeyecek kadar zeki olduğunu düşünmüştüm."

Sesi alay eder gibi çıksa da, bakışları hâlâ ifadesizdi. Soğuk çehresi bana ölümün soğukluğunu hatırlatıp duruyordu. Daha okulun ilk haftasında adice bir şakaya kurban gitmiş, kadavranın incelendiği bir sınıfta derse girmiştim. Daha fazla dalga konusu olmamak için dersten çıkmamış, yaşadığım mide bulantısı, o sarsıcı ölüm kokusu ve gördüklerime rağmen, ders sonuna kadar sabırla hocanın anlattıklarını dinlemiştim. O anları hatırlayınca, istemsizce buruşan yüzüme kasılan midem eşlik etti. Gözleri üzerimde geziniyordu. Yanıma yaklaştığında nefesimi tutarak tepkisiz kalmaya çalıştım. Uzun parmakları boynumda gezindiğinde, göğsümde patlayan korkuyla titrek bir nefes üfledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni öldürmek istesem, bu incecik boynunu kırmam bir saniyemi bile almazdı."

Kulağımda dolanan fısıltısı, kokusuyla uyum içinde ılık bir şekilde tenime vurdu. Bunun beni tiksindirmesi gerekirken, tek hissettiğimin korku olmasına şaşırmıştım.

"Ama bu, elini kolunu sallayarak buradan çıkacağın anlamına gelmiyor."

Boynumdaki parmağını yavaşça çektiğinde kalan nefesimi de dışarı verdim.

"Protokole göre seni rapor etmem gerekiyor." Sesi az önceki tehdidinin aksine öyle normaldi ki.

"Lütfen, dur! Ben hiçbir şey görmedim. Yani görmediğimi söylerim." Sesim yalvarır gibi çıkmıştı ama zaten hissettiğim de buydu. İliklerime işleyen korku yalvarmaktan başka çare bırakmamıştı.

Lacivertler bir süre üzerimde takılı kalsa da çok geçmeden cevap verdi,

"Gizli kapıdan geçtiğin an, protokole dâhil oldun. Seni bırakmam demek, görevimin ifşa olması demek ve böyle bir seçenek yok."

Söylediklerini önce anlamasam da, bir an sonra kavradım. Beni bırakmayacak, buraya hapsedecek, belki de öldürecekti. Histerik bir şekilde kahkaha attım.

"Ya sen ne protokolünden bahsediyorsun? Bu yerde ne haltlar dönüyor bilmiyorum ama zaten bir bok anlamadım! Beni bırakmak zorundasın!"

Ani çıkışım karşısında tek kaşı kalkan Lacivert, az önce boynumdan çektiği ince parmaklarıyla tekrar boynumu kavradığında neredeyse boğazımı sıkıyordu.

"Ne kadar ciddi olduğumu anlamadın mı?"

Buz gibi sesi ölüm tehditleri haykırıyordu. Verdiğim anlamsız tepkiye lanetler ederek korkuyla gözlerimi kırpıştırdım.

Bir anlık ifade değişikliğinden sonra tekrar ifadesiz suratıyla geri döndü ve ellerini boynumdan çekti. Hissettiğim sıcaklık kaybolunca tenimi soğuk bir esinti kapladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İstanbul'daki görevim sonlanana kadar benimle beraber-sin. Görevi yarım bırakmak istemediğim için, seni şu an rapor etmeyeceğim. İşim bittiği anda protokol dâhilinde etkisiz hale getirileceksin."

Adamın hiçbir şey olmamış gibi kurduğu cümleler kalbimi sıkıştırırken, dudaklarımdan korkuyla kelimeler döküldü.

"Etkisiz hale getirmek mi? Yani öldürmekten mi bahsediyor-sun? Bence şu an öldür beni. Seninle burada ölümü beklemek-ten daha iyidir." Son cümlelerimi haykırmıştım. Ama bu sefer verdiğim tepki için pişman değildim. Bu soğuk adamın amacı beni eninde sonunda öldürmekse, şimdi yapsa daha iyiydi.

Bir an duraksadı. Çok kısa bir an.

"Ben görevdeyken seni burada bırakacağımı nereden çıkar-dın?"

Cevap veremeden tekrar yaklaştı. Burnumu yakan kokusu da beraberinde geldi. Neydi bu aroma? Kokusu ani bir hap-şırma isteği uyandırırken, karabibere benzeyen bir nota oldu-ğunu düşündüm.

Kokusunu beğenmiş olmam, hatta bende tekrar koklama is-teği uyandırması gerçeğine içimden bir kahkaha attım. Harap olan sinirlerimin beni ne noktaya getirdiği aşikârdı.

"Arkadaki yatağı kullan!"

Bunu bir emir gibi söyledikten sonra, yanımdan geçerek si-yah kapıdan çıktı. Koca salonun ortasında tek başıma kalmış-tım. Siyah kapı arkasından kapandığında başka bir kapının açı-lış sesini duydum. Kırmızı kapılı odaya girdiğini tahmin ettim. İçimde oluşan merak duygusuna küfredip ne yapacağımı dü-şünmeye başladım.

Durumu değerlendirdiğimde çok da kötü görünmüyordu. Ultra yakışıklı bir katilin ultra teknolojik mahzeninde kapalı kalmıştım. Kimsenin benim burada olduğuma dair tahmin yü-rütecek kadar bile bilgisi yoktu. Lacivert beni eninde sonunda öldürecekti ve ben kendimi korumak için bu adamla dövüşebi-leceğime ihtimal dahi vermiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiçbir zaman intihara meyilli bir insan olmamıştım ancak kaçınılmaz sonumu bu adamın kafesinde onun kurallarıyla bekleyecek olma düşüncesi aklıma kaçırmama neden olacak gibiydi. Ama şu an yapacak tek bir lanet şeyim yoktu.

Çaresizliğim bir koca bir taş gibi içime oturduğu anda bütün gün başıma gelenler karşısında tuttuğum gözyaşlarımı ratça serbest bıraktım.

Kaç saat uyudum bilmiyordum. Ama uyandığımda ağlayarak uyuyakaldığımı tahmin ettiğim koltukta değil, o herifin yatağındaydım. Bunu yatağa sinen kokusundan anlamıştım.

Üzerimde gömleğimin olmadığını görünce panikle yorganı kaldırdım. Gri nevresimler arasından lacivert pantolonumu görünce rahatladım. Pantolonumun lacivert olması gerçeğiyle yüzümü buruşturdum. Gömleğim görünürde değildi.

Gözlerimi ovuşturarak, yakınlarda bir saat aradım. Yoktu.

Ne saatten ne de hangi günde olduğumuzdan haberim vardı. Hesaplayacak gücü bile bulamıyordum kendimde. Buraya geliş hikâyemi hatırlamak istemiyordum.

Yatakta doğrulduktan sonra iyi olduğuma kanaat getirip ayağa kalktım. Hızlıca odayı turlayarak gömleğimi aradım. Koltuğun üzerinde katlı bırakıldığını görünce kaşlarım havalandı. Gömleği bir çırpıda giyerek kapıya yöneldim.

Lacivert'i bulup konuşmalıydım.

Koşar adım ilerlediğim odadan çıktığım anda soğuk koridorla yüzleştim. Koca koridorda iki kapı vardı; biri çıktığım, diğeri ise önümde duran kırmızı kapı. Gerisi boşluk.

Kırmızı kapının ardında olduğunu tahmin ediyordum ama yine de ayaklarım oraya girmemek adına geri gidiyor gibiydi. Derin bir nefes aldım. Karşımdaki normal biri olmasa da, konuşmaya çalışacaktım. Elimde kalan tek şey buydu.

Kapalı kapının üstünde herhangi bir kulp yoktu. Tereddütle ayakkabımın ucuyla kapıyı ittirdim. Aynı anda, kulaklarımı ani bir refleksle kapatmama neden olan uğursuz alarm sesini duydum. Bacağımda hissettiğim tarif edilmez acı ise bambaşka bir şeydi. Bu acıya aşinaydım. Ergenliğimin ilk yıllarında fiziki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelişimimden rahatsız olan abim, elindeki bir fincan kahveyi inadına üstüme dökmeye çalışırken ıskalayıp ayağıma döktüğünde çektiğim acıya benziyordu. Sadece katbekat daha fazlasıydı.

Hıçkırarak olduğum yere çöktüğüm anda tek hissedebildiğim, yanık acısıyla birleşen çaresizliğimin içimde açtığı yaraydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM ÜÇ

MAHZEN

Gözlerimden hiç durmadan süzülen yaşlar görüş açımı kapatıyor, hırıltıyla aldığım nefesler olduğum yerde kıvranmama neden olan acıya engel olamıyordu. Derin derin nefesler alarak sakin olmam gerektiğini düşündüm. Acı eşiği yüksek bir insandım ben.

Ama bu çok fazlaydı. Çok çok fazla. Gözlerimde birikmiş yaşları silecek kadar sakinleştiğimde, kızgın bir demirin hâlâ üzerimde gezindiği hissi veren yaraya odaklanmaya çalıştım. Dizimin tam üstünde, yere paralel, uzun ince bir delik açılmıştı. Pantolonumun o kısmı yanmış, tenim asfalt gibi kapkara olmuştu.

Burnuma pişmiş et kokusu doluyordu. Öğürme isteğimi bastırdım ve titreyen parmaklarımı kontrolde tutmaya çalışarak yaraya bakmak için doğruldum. Bacağıma uzattığım elimi başka bir el kavradığında hararetli bir çığlıkla elimi kurtardım.

"Uzak dur benden, canavar!" diye acıyla bağırsam da düzensiz nefeslerim sözcükleri dilime hapsediyordu. Kulakları sağır eden alarm çalmaya devam ediyordu ancak o sese dikkat kesilecek yetiyi artık kaybetmiştim.

Kapıya tekrar yaklaşmaktan korkarak kendimi duvara doğru ittirdim. Tüm ağırlığımı sol bacağıma verdim ve doğrulmaya çalıştım. Hıçkırıklarımı sonlandıramasam da titrememi durdurmuştum. Ama acı aynı yerdeydi.

Bacağımdan yükselen yanık kokusuna rağmen, ona öz olan garip kokuyu algılayabiliyor, acıdan gözlerim kapansa da hâlâ yanımda durduğunu biliyordum.

Elimi kaldırarak çatallaşan sesimle güçsüz bir haykırış kopardım.

"Yaklaşma dedim! Nasıl bir psikopat böyle bir tuzak kurar!" Cevap vermeden sessizce beni izledi. "Sadece konuşmak istiyordum, lanet olası!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sesimdeki titreme kendini belli ederken gözlerimi açtım. Bakışlarındaki soğukluğu görmek istiyordum. Ne de olsa bu yaptığı işkenceden başka bir şey değildi. Ancak gözlerinde nefret ya da soğukluk yoktu. Yüzündeki boş ifade beni daha da savunmasız hissettirdi.

"Eğer derdin işkence yapmaksa..." Hırıltılı nefesimi düzene sokup konuşmaya devam ettim. "Sana bu zevki yaşatmayacağım." Ses tonum düşse de kararlı çıkmıştı. Eli tekrar bileğimi kavradığında daha fazla direnecek gücüm yoktu. En azından fiziksel olarak. Ama çığlıklarımı susturmayacaktım. Bağırmaya devam ettiğim her an, yüzünde daha da belirginleşen damarı görebiliyordum.

Bacaklarımın altından kolunu geçirip beni kucağına aldığında daha çok bağırmaya başladım. Kaslı gövdesini inatla ittiriyor, yaptığım hamleler düşüşüme neden olabileceği halde vazgeçmiyordum. En sonunda beni kendi yatağına yatırdığında, eli pantolonumun düğmesine uzandı.

"Sakın bana bir daha dokunayım deme, pislik!"

Sağlam bacağımla onu ittirmeye çalıştım. Ses tellerim harap olmuş, bağırdığımı düşünmeme rağmen sesim bir fısıltıdan farksız çıkmıştı. Öfkeyle yüzüne baktığımda ilk defa bir tepki gördüm. Kaşları çatılmıştı.

Hangi kısma bozulmuştu bilmiyordum. Pislik dememe mi? Aslında iltifat etmiştim.

Elini çekerek doğruldu. Çenesini dikleştirdi.

"Yardımımı istemiyorsan sen bilirsin ama yaraya dokunmamanı tavsiye ederim."

Topukları üstünde döndükten sonra dişlerimi sıkarak cevap vermemeye çalıştım. Başını aniden bana çevirdiğinde, arkasından nefret dolu bakışlar atıyordum.

"Kapıdaki lazer koruması buraya ait bir önlem, özellikle koymadım. Ayrıca sana buradan çıkmamanı kesin bir dille söylediğimi hatırlıyorum." Bir süre gözleri üzerimde gezindi ancak başka bir şey söylemeden odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapıyı kapattığı anda hıçkırıklarımı tekrar serbest bıraktım. Bacağıma bakmam, en azından yarayı temizlemem ve pansuman yapmam gerekiyordu. Ama katil herif *dokunma* demişti.

Zaten yaranın görüntüsü o kadar iğrençti ki, bakmak bile istemiyordum. Acıyı yoksaysam bile kalbim sanki bacağımın üstünde atıyor, tüm hücrelerim acıyı hissetmem için zorluyordu.

Bir süre daha ağlamaya devam ettim. Ölümcül sızının azalmasını bekledim. Ağlamaktan sızlayan gözlerim yanmaya başladığında, uykunun beni çağırdığını anladım. Zonklayan bacağım buna engel olmak istese de hiç düşünmeden kendimi uykuya teslim ettim. O an elimden başka hiçbir şey gelmiyordu.

— — —

Uyandığımda ilk hissettiğim, ağlamaktan şişmiş gözlerimdeki ağırlıktı. Hantallaşan bedenime hâkim olmakta güçlük çeksem de, yorganı kaldırarak aldığım hasara bakmak istedim.

Yumuşacık yorganı kaldırırken, açık yanık yarasının nevresime yapışmış olmamasını dileyerek dişlerimi sıktım.

Beklediğim acı hissinin yerini şaşkınlık almıştı.

Bacağımın ve dizlerimin üzerindeki sargılara merakla baktım. Profesyonel bir şekilde yapılan pansuman sayesinde neredeyse hiç sızlama yoktu.

Katil bana dokunmuştu!

Bacaklarımı sarmış, pansuman yapmış, en önemlisi de pantolonumu çıkarmış ve beni böyle görmüştü.

Telaşla dizlerimi kendime çekip, acıyı umursamadan yatak başlığına yaslandım. Yaşadığım her şey hızlıca zihnimden geçerken, bana yaptığı bu yardımı uyduracak bir senaryo aradım.

Midemde hissettiğim karıncalanma hissi, katile duyduğum sempatiden olamazdı, değil mi?

Hayır! Hayır, olamazdı. Bu sadece bana yardım eden birine karşı hissettiğim klasik minnet duygusuydu. Saf bir duygudu. Ama bu mahzende bu tarz duygulara yer yoktu. Bunu unutmamalıydım.

Belki de kendimde değildim. Yaşadığım tüm bu olaylar duygusal bir çöküntü yaratmıştı. Bu beklenebilir bir şeydi. Ben de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bunu yaşıyordum. Ellerimi kulaklarıma siper ederek gözlerimi kapadım. Şu an her şeyi unutmak, hepsinin bir rüya olduğunu düşünmek istesem de öyle olmadığını biliyordum. Tek istediğim biraz daha uyumaktı.

Gözlerimi aralamadan önce, bir süre kulağıma gelen huzur verici piyano melodilerinin keyfini çıkardım. Biraz daha dikkatlice dinlediğimde arka planda, ocakta fokurdayan çaydanlığın sesini duydum.

İşte hayal ettiğim hayata kavuşmuştum. Güzel sanatlarda müzik okuyan bir oda arkadaşım vardı. Şu an çaldığı parçanın mükemmel melodisiyle beni uyandırırken, çayı da demlemeyi ihmal etmemişti. Karnımım gurultusu etraftaki güzel seslere eşlik etti. Mutlu bir şekilde gerinerek gözlerimi araladım ve yatakta doğruldum.

Ama bir dakika...

Daha okul başlamamıştı. Kaydımı bile yaptıramamıştım.

Zihnime bir bir ok gibi saplanan anılar, nerede ve ne şekilde olduğumu bana acı bir şekilde hatırlattı.

Yataktan doğrulduğumda panikle etrafıma bakındım. Gömleğim yine üzerimde değildi. Yorganın yerini ise ince bir pike almıştı.

Yavaşça pikeyi kaldırdığımda çıplak bacaklarımı ve sargılarımı gördüm. Yüzümün anında kızardığını hissettiğim an yanaklarıma dokundum. Ateşim vardı ama ciddi derecede yüksek değildi. Ancak boğazım kuru, ağzımın içi çamur gibiydi.

Etrafıma baktığımda, komodinin üzerindeki buz torbalarını gördüm ve tenimden soğuk bir ürpertinin geçmesine engel olamadım.

Ateşim birden çıkardı ve düşmesi her zaman zor olurdu. Her ateşli hastalığımda hastaneye gitmek zorunda kalırdık ve çoğu zaman yanımda Çetin olduğu için, şuursuz halde bile onun homurdanmalarını dinler, o zamanları dahi ayrı bir azap içinde geçirirdim.

Başımı sallayarak anıları uzaklaştırmaya çalıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Buz torbalarının tek açıklaması vardı; ateşimi düşürmek için kullanmıştı.

İçimde ona karşı yeni bir minnet hissi oluşmasın diye başıma gelenleri düşünmeye başladım. Ne de olsa, burada ve bu halde olmamın tek sebebi oydu.

Pikeye sıkıca sarınarak, çalmaya devam eden melodinin geldiği yere odaklandım.

Lacivert, gözleri kapalı bir halde piyano çalıyordu. Kapalı gözlerini fırsat bilerek onu izlemeye başladım.

İfadesi, dün gördüğüm sert bakışlı halinden çok daha farklıydı. Bu anı bir çeşit huzur diye tanımlamak istesem de, tam tarifi bu olamazdı. Bu haliyle o kadar da yenilmez görünmüyordu.

Parmakları piyano tuşlarına dokunurken, bana dokunduğu zamanlara nazaran çok daha yumuşak hareket ettiğini anlayıp yüzümü buruşturdum.

Gözleri hâlâ kapalıydı. Elimde olmayarak onu izlemeye devam ettim.

Üstü çıplaktı, altında hâlâ dün giydiği eşofman vardı. Tam çaprazımda durduğu için dün keşfettiğim kesik ve yara izlerini daha yakından görebiliyordum. Onlar bile teniyle uyum halindeydi.

"Artık kendine geldiysen, masada yiyecek bir şeyler var."

Söylediklerinin hedefinin ben olduğunu anladığımda, uyandığımı anlamasına şaşırsam da cevap vermedim. Sadece olduğum yerde kıpırdandım. Bu halde ayağa kalkıp ona görsel şov yapmak gibi bir niyetim yoktu.

Ayrıca ayağa kalkacak halde olduğumu da sanmıyordum.

Türkçesindeki garip tınıyla konuştuğunda yine irkilmeden edemedim.

"Sana her şeyi kaç kere söylemem gerekiyor? Kalk ve bir şeyler ye!"

Ani tepkisi karşısında sıçramama engel olamadım. Gözleri kapalı bir şekilde parmaklarını tuşlarda dans ettirmeye devam ediyordu. Ancak söylediklerini yapmak; bir esir gibi, bana ne olacağından habersiz bir şekilde itaat etmek istemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sessizliğimi koruyarak pikeye daha çok sarındım ve gözlerimi kapattım.

Sessiz eylemimi ufak bir hışırtı ve ardından piyano sesinin kesilmesi izledi. Ayağa kalktığını anlasam da gözlerimi açmadım.

Ondan korkuyordum evet ama bunu ona göstermeyecektim.

Yanıma geldiğinde yoğun kokusu burnuma dolsa da hareketsiz bir şekilde durmaya devam ettim. Ancak onun durmaya niyeti yoktu. Ellerimle sıkıca tuttuğum pikeyi parmaklarımdan kurtarıp çektiği an gözlerimi açmak zorunda kalmıştım. Bacaklarımda hissettiğim ürperti sadece soğuğu hissetmemi değil, bakışlarının bacaklarımda olduğu gerçeğini de kapsıyordu.

Eline vurarak dizlerimi kendime çektim. "Çek ellerini, pislik! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Söylediklerimi umursamayarak, ifadesiz bir şekilde yüzüme baktı ve ölüm gibi bir yavaşlıkla kulağıma eğilerek fısıldadı. "Bana bir daha pislik dersen, seni buna pişman ederim."

Ses tonu yine sakinliğin en sinir bozucu tonunu taşıyordu. Soğuk duruşu karşısında nefesim kesilmişti. Bağırmaya yeltendiğim anda, sesimin güç bulmasına izin vermeden elleriyle sağ bacağımı kavrayıp kıvrak bir hareketle bandajı çıkardı. Acı çekeceğimi sanarak daha çok donup kalmış, hareket etmemin zararıma olduğunu düşünmüştüm. Ancak yanık yarasının son halini gördüğümde tüm itirazlarımı bir kenara bırakıp, şok dalgasının bütün vücudumu ele geçirmesine izin verdim. Çığlığım boğazımda takılı kalmıştı.

Gözlerimle gördüğüm koca yanık izinden geriye kalan belli belirsiz bir çizgiydi.

Zihnim hızla çalışmaya başlarken, aklıma gece uyandığımda da hiç acı hissetmediğim geldi. Bana dokunduğu gerçeğinin öfkesiyle acıyı düşünmemiştim bile. Dudaklarımdan dökülen şaşkınlık ifadesine engel olamadım.

"Na-Nasıl olur?"

İşi bittiği anda pikeyi gelişigüzel üzerime örttü. Arkasını döndükten sonra yüzüme bakmadan konuştu.

"Şimdi kalkıp lanet sandviçi ye."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiçbir şey olmamış gibi tekrar piyanonun başına geçti ve aynı melodiyi çalmaya başladı. Müziğin beni biraz rahatlatmasını umarak doğruldum ancak çıplak olduğum gerçeğiyle pikeyi sıkıca belime doladım. Ayağa kalktığım zaman, ilginç bir şekilde yorgun hissetmediğimi fark ettim. Yattığım yatak nasıl bir teknolojiye ya da özelliğe sahipse, hayatımda olmadığım kadar dinç uyanmamı sağlamıştı.

Durmak bilmeyen merakıma içten içe küfrederek mutfağa yürüdüm. Ocaktaki çay demliğini görünce hayretle bakakaldım. Oda arkadaşım bir hayal olsa da, ocaktaki çaydanlığın fokurtusunu doğru tahmin etmiştim. Bu adam ne kadar zamandır buradaydı da Türk işi çaydanlıkla çay demliyordu?

Ocağın yanmda duran kupaya önce dem sonra da su doldurdum. Karnımın gurultusu çayın kokusuyla coşarken, yüksek sandalyelerden birine oturdum. Önümde siyah bir tabak, onun üstünde de içinde peynir ve marul olduğunu tahmin ettiğim bir sandviç vardı.

Lacivert karşımdayken, sandviçi yeme isteğim karnımın tüm gurultusuna rağmen uçup gitmişti. Gurultuyu bastırmak için çayımdan bir yudum aldım. Her ne kadar önüme bakmaya çalışsam da kendimi Lacivert'in piyanoya nazikçe dokunan parmaklarına bakmaktan alamıyordum.

"Gözlerini üzerimden çekip sandviçini yesen diyorum artık."

Utançla tabağıma döndüm. Aslında o niyetle bakmıyordum ancak Lacivert böyle ifade edince kalbim teklemişti. Kızaran yanaklarımı görmesin diye tabağa daha da gömüldüm. Aslında yüzüme bir kere bile bakmamıştı. Kızaran yanağımı da hissedemez diye düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra piyano taburesimden kalktı ve bana dönmeden konuştu.

"Tabağını lavaboya bırak, Jenny halleder."

"Ne? Bu Jenny bulaşık da mı yıkıyor yani?"

Lacivert ilk defa yüzüme baktı. Dudağının kenarının milim kıvrıldığını gördüm. Ya da ben uydurmuştum, çünkü anında eski ifadesine büründü ve arkasını dönüp siyah kapıdan çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yok artık!" diye kendi kendime söylendim. Bu Jenny bulaşık da mı yıkıyordu?

Sandviçimden bir ısırık kopardım. Çok lezzetliydi. Bunu da Jenny yaptıysa kendi becerilerimden şüphe edecektim. Muhtemelen benden daha yetenekli bir yapay zekâ ve yaralarımı saran bir katille aynı çatı altındaydım.

Histerik bir kahkaha attım.

Az önce onun tarafından tedavi edilmiştim. Bana yemek ve yatak vermişti. Beni öldürmemişti ancak benimle ne yapacağını da bilmiyordum ve kafamdan geçen şeyler delirme seviyesinde olduğumu gayet açık ediyordu.

Sandviçi elimde olmadan hızla yedikten sonra, tabağı lavaboya bıraktım. Meraklı gözlerle ne olacağını bekledim. Lavabodan üç saniye sonra mekanik bir ses geldi. Burada zaten her şeyden benzeri bir ses geliyordu. İki kısma ayrılan lavabonun ortası açıldı. İçine bıraktığım tabak ve bardak açılan kısma düştü. Kırılma sesi duyacağımı düşünürken yumuşak bir düşüş sesi geldi. Lavabo tekrar kapanıp eski haline döndü.

Heh, bu kadar mıydı? Hani ışık gösterisi, havada uçuşan köpükler filan?

Psikolojim gerçekten yerinde değildi. Düşündüğüm detaylar halimin acınırlığından çok uzaktı. Kaçmayı planlamam gerekirken, mekanik aletlerle diyalog kurmaya çalışıyordum. Kafamdaki çarpık düşünceleri toparlayıp, etrafa göz gezdirmeye başladım. Kaçmama yardım edecek bir şeyler aradım fakat olduğum yer dışarıdan bakıldığında normal bir salondan farksızdı. Sadece Türklerin tarzını yansıtmıyordu.

Tekrar mutfağa gidip çekmeceleri kontrol ettim. Bıçak kullanmayı bilmiyordum ancak her türlü savunma aleti işime yarayabilirdi. Herhangi bir bıçak ya da kesici alet bulamayınca umutsuz bir şekilde olduğum yere çöktüm.

Artık zaman kavramını yitirmiştim. Ne zamandır buradaydım? Saat kaçtı, hangi gündeydik? Hiçbir şey bilmiyordum. Acaba Çetin eve gelip onlara bıraktığım sürprizi görmüş müydü? O aptal kesin beni polise şikâyet etmez, psikopatça kendi cezasını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendi kesmek isterdi. Tüylerimi ürperten ceza kısmını geçip, bir çıkar yol düşünmeye başladım.

Belime sardığım pikeyi sıkı sıkı tutarak odayı turladığım gerçeğine gülmemek için kendimi tuttum. O gün için gülme kotamı fazlasıyla doldurmuştum.

Gizli kapıya ulaşmayı başarırsam belki bir çıkış yolu bulabilirdim. Ancak önce işime yarayacak bir şeyler bulmalıydım.

Etrafta değerli bir eşya aradım. Yanımda götürebileceğim değerli bir parça, kaçıp kurtulduğum takdirde başımın çaresine bakmam için gerekli olabilirdi. Bilmediğim bir şehirde bir katilin elinden kaçmaktan daha korkutucu bir şey varsa, o da beş parasız kaçmaktı.

Gözlerimi salonda gezdirdim. Lüks olmasına rağmen çok sade döşenmiş, yani oluşturulmuştu. Piyanodan başka göze çarpan değerli bir parça yok gibiydi. Onu da sırtlanıp götüremezdim.

Salondan ümidi kesince, pantolonumu giyip tereddütle siyah kapıya yöneldim. Yaklaştığımda dikkatle etrafı dinledim. Herhangi bir ses yoktu. Çok az bir kuvvet uygulayıp yavaşça ittirdiğim kapının kilitli olmadığını fark edince aniden adrenalinle sarmalandım. Bu şansı bir daha yakalayamayabilirdim. İkinci kez düşünmeden hızla kapıdan çıktım.

Tanıdık, koyu gri zeminli beyaz koridor sol tarafımda uzanıyordu. Sağ tarafımda ise kırmızı kapı buluyordu. Uğursuz kapıyı gördüğüm anda, önceki gün hissettiğim acıyı hissetmiş gibi yüzümü buruşturdum.

Ancak dikkatim, kaşlarımın havaya kalkmasına neden olan görüntüyle dağıldı.

Kapı açıktı.

Belki de bu kapı, kaçışımın anahtarı olduğu için bu kadar iyi korunuyordu ve katilin bir anlık dikkatsizliği yüzünden açık kalmıştı.

Koşar adım diğer odaya giderek kütüphaneden bir kitap aldım ve kırmızı kapının sınırına ilerledim. Kitabı dikkatle kavrayarak, bacağımı kesen lazerin olduğu kısımda aşağı yukarı hareket ettirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kısarak kitabın ortadan ikiye ayrılmasını ve acı alarm sesini duymayı bekledim ancak saniyeler geçmesine rağmen beklediğim reaksiyondan eser yoktu.

Huzursuz bir şekilde yerimde kıpırdandım. Aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyordum ama kaçmak için bir yol bulmam gerekiyordu.

Dikkatli hareketlerle o an için feda edilebilir gördüğüm sol elimi kapıya doğru uzattım. Dişlerimi sıkarak korkuyla bekledim ve herhangi bir şey olmayınca rahat bir nefes alarak kırmızı kapıyı geçtim.

İçeri girdiğim anda gözüme ilk çarpan şey, kum torbası ve diğer vücut çalıştırma aletleri oldu. Üçgen şekline benzettiğim odanın girişi -yani benim girdiğim kapı- geniş olan taraftı. Oda ileriye doğru sivriliyordu. Değişik dizayn edilmiş bir spor salonundan farksız olan odanın çok da gizli bir yer olmadığını düşünerek, bu kadar güvenlik önleminin nedenini sorguladım.

Gözlerimle odayı tekrar taradığımda, sol duvarın önünde uzanan bir masa gördüm.

Masanın üzerinde dijital bir klavye vardı ve normal bir klavyeye benzemiyordu. Üzerinde bilmediğim pek çok işaret ve farklı semboller bulunuyordu.

Merakla bu farklı cihaza yaklaştım. Ortasındaki büyük bir tuş, mavi ışıkla yanıp sönüyordu. Parmaklarım tuşa yönelirken, bu çılgın hareketimin bahanesi çoktan zihnimde dolanıyordu. Işık kırmızı olmadığına göre çok da tehlikeli bir şey değildi.

İki saniye sonra, lanet olası merakımın izinden gidip tuşa basmıştım.

Loş olan oda, bir anda farklı ışıklarla aydınlandı. Aydınlanmanın nedeninin ışıklandırma değil de, odanın üç bir yanında boydan boya ortaya çıkan ekranlar olduğunu fark ettim. Düşük ışığa alışan gözlerim ani gelen aydınlık sonucu kısılırken, klavyenin bulunduğu masanın arkasındaki ekranın başında beliren İngilizce uyarıyı okudum.

"Arama tamamlandı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerim odadaki ışığa alışınca, dikkatimi görüntülere vermeye çalıştım.

Gördüğüm görüntüler karşısında bu sefer sadece bedenim değil, kafam da uyuşmuştu.

Tüm ekranlarda doğduğum andan itibaren süregelen fotoğraflarım vardı. İlk anda kim olduğunu çıkaramadım, çünkü çoğu fotoğrafı ben bile görmemiştim. Bir görüntüde annemin yüzü yarım olarak belli oluyordu. Fotoğraftakinin ben olduğumu o şekilde fark ettim.

İşte karşımda bütün hayatım duruyordu. Doğduğum an, anaokulunda yaptığım çizimler... İlkokuldaki ilk günüm... Lisedeki müsabakalardan birkaç kare... Dershanenin kamerasından yakalandığını tahmin ettiğim, içinde Çetin'in de olduğu bir fotoğraf...

Son görüntülerden bir tanesi, midemin yediğim dayaktan kasıldığı anı hatırlatmasına neden oldu. Dershanenin önünde Çetin beni döverken elinden kaçmaya çalıştığım bir kare... Gözlerimin dolmasına engel olamadım. İşte tam bu işkenceden kaçarken, şu an bambaşka bir belanın içinde buluvermiştim kendimi.

Fotoğraflara baktıkça uyuşukluğum daha da artıyordu. Lacivert tek tuşla benim tüm hayatımı somut bir şekilde gözler önüne serebiliyordu. Kimdi bu adam? Artık hakkımdaki her şeyi biliyordu. Tüm mahremimi, nefret edip kaçtığım her şeyi...

Klavyenin ortasındaki büyük tuş tekrar mavi ışık vererek yanıp sönmeye başladı. Bu sefer az önceki cesaretimden yoksun bir şekilde tuşa yaklaştım. Parmağımla isteksizce ittirdikten sonra ekranda kocaman yeni bir görüntü belirdi.

Çetin'in Mercedes'i alevler içindeydi. Altında **Hedef yok edildi!** diye uyarı çıkmıştı. Elimi dudaklarıma götürerek geriye doğru adımlar attım.

Arabayı havaya uçurmuştu

Her şeyim o arabadaydı. Kimliğim, telefonum, param, her şeyim! Şimdi bu mahzende, elimde hiçbir şey olmadığı gerçeği en soğuk haliyle yüzüme vuruyordu.

Bedenimi ele geçiren panikle, çılgınca etrafa bakmaya başladım. Bu garip yerden hemen çıkmam gerekiyordu. Gözüm kapı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

girişinin solunda kalan dolaba kaydığında, altındaki bölmeden sarı bir şey gördüm. Koşar adım dolabın yanına gittim. Bu, tahmin ettiğim şey ise arkama bakmadan kaçacaktım.

Evet! Çantam buradaydı!

Gözlerimdeki yaşları silip hızlıca çantanın içini karıştırdım. Cüzdanım yerinde duruyordu. Çantamın en dip gözüne özenle gizlediğim paraya baktım. O da hâlâ yerli yerindeydi. Son olarak telefonumu elime aldım. Otuz dört tane mesaj, seksen dokuz arama. Tarihe baktım. Buraya kapatılalı on sekiz saat geçmişti.

Bildirimlerin çoğu Çetin'den, gerisi de annemle babamdandı.

Mesajlara hızlıca göz gezdirdim.

Beren, kızım, niye böyle bir şey yaptın? Sen beni öldürmek mi istiyorsun? Abin çıldırdı. Kızım, aç telefonunu. Çabuk eve gel.

Annemin tipik tepkilerindendi bu. Ne oldu diye sormazdı. Tek derdi; Çetin kızdı mı, Çetin'in keyfi yerinde mi, Çetin'in dediği oluyor muydu...

Çetin'in mesajları elbette daha ürkütücüydü.

Sen ne bok yediğini sanıyorsun, pis cüce? Seni doğduğuna pişman edeceğim!

Sonraki mesaj...

Beren, seni elime geçirdiğimde bu zamana kadar yaşadığın günler için fazlasıyla şükredeceksin. İstediğin deliğe gir, seni gördüğüm an geberteceğim!

Buna benzer on mesajdan sonra...

Beren, arabamı geri getir. Derdin neyse konuşabiliriz.

İnsan aynı anneden oldukları için kardeşine küfretmekte tereddüt eder ya, işte tam da o andaydım. Buradan çıktığımda başıma ne gelirse gelsin, ailemin ya da Çetin'in yanına dönemezdim. Başımın çaresine bakmam, kendi kendimi kurtarmam gerekiyordu.

Polisi aramak için 155'i tuşladım. Ekranda bir uyarı belirdi.

Telefonunuzun arama ve mesaj özelliği kısıtlanmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öfkeli bir çığlık dudaklarımdan firar ederken kendimi durdurmaya çalışmadım. Sinirle tetiklenen gözyaşlarım tekrar akmaya başladığında, içimden lacivert gözlü, ne idüğü belirsiz adama lanetler okuyordum. Tüm kanım çekilmiş gibiydi. Burnumdan nefes alarak doğrulup, kırmızı kapıyı ittirdim. Bu lanet yerden çıkmazsam delirecektim.

Hızla koridorda ilerlerken, bir yandan da Lacivert'in beni izleyip izlemediğini kontrol ederek tetikte durmaya çalışıyordum.

Uzun süredir ortalarda yoktu. Bu durumu şüpheli bulurken, acele etmem gerektiğini biliyordum. Koşmaya başladım. Gizli kapıya fazla mesafe kalmamıştı.

Bacaklarımı öne doğru savurmaya devam ederken, kafamı ve önden giden kollarımı metal diye tanımlayabileceğim bir şeye vurup hızla geriye savruldum. Yere düşerkenki hızım, popomu sert zemine feda etmeme neden oldu. Hem popom hem de kafamdaki acıyla yüzümü buruştururken yine bir küfür savurdum.

Bu beklenmedik kaza karşısında şaşkınca etrafıma bakındım. İşin ilginç kısmı, çarptığım yerde hiçbir şey görünmüyordu. Ayağa kalkmayı başardıktan sonra, ellerimi uzatıp görünmeyen şeyi hissetmeye çalıştım.

Elime metal hissi gelince, parmaklarımı hareket ettirerek neye benzediğini anlamaya odaklandım. Dokunduğum şey bildiğimiz parmaklıktı. Sadece görünmüyordu.

Sinirle, buradan çıkış için son çaremin nasıl da yok olup uzaklaştığını düşündüm. Lacivert tabii ki kaçmamam için önlem almıştı. Hem de görünmeyeninden.

Hakkını yememeliydim. İnsafa gelmiş, lazer tuzaklarından vazgeçmişti. Üzerime çöken sıkışmışlık hissiyle olduğum yerde ileri geri yürümeye başladım.

"Buradan kurtuluşum yok! Buradan kurtuluşum yok!" Deli gibi ardı ardına aynı cümleyi tekrarlıyordum. Küçük bir sinir krizi geçiriyor olabilirdim.

"Sonunda anlamana sevindim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duyduğum ses, kontrolünü kaybetmiş halimi bir kenara atarak irkilmeme neden olduğunda, bakışlarım istemsizce sesin geldiği yöne çevrildi.

Sakin bir edayla beyaz koridorun duvarına yaslanmış, üstü *çıplak* Lacivert'i görmeyi beklemiyordum.

Bu adam neden giyinmiyordu?

Gözlerimi gövdesinden alıp yüzüne bakmaya çalıştım. Beyaz ışıkta dupduru görünen gözleri, bu sefer benimle alay ediyor gibiydi.

"Neyi anlamışım sonunda?" diye sinirle soludum.

"Buradan kurtuluşun olmadığını."

Beni ne zamandır izlediğini bilmiyordum ancak kaçma girişimimden başından beri haberdar olduğu gözlerindeki alaydan belliydi.

Derin bir nefes aldım fakat ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Çaresiz kararsızlığımı fark edip konuşmaya devam etti.

"Şimdi seninle bir anlaşma yapalım, sen de bu anlamsız kaçış macerandan ve beni eğlendirmekten vazgeç."

Ukala katil! diye geçirdim içimden. Orada kendi yaşam mücadelemi veriyordum ben.

"Dinliyorum," dedim onun ukalalığına aldırış etmediğimi vurgulayan bir sesle.

"Benim için buradaki görevim çok önemli. Hiçbir şekilde bu görevde sorun çıkmasını istemiyorum. Seni öldürme gibi bir seçeneğim hâlâ var ama benim çalışma şeklime aykırı bir durum bu. O yüzden görevim bitene kadar benimle kalacaksın. Başıma bela olup, çalışma şeklimin dışına çıkmaya zorlama beni."

"Peki ya protokol? Ya beni etkisiz bırakmaları?"

"Protokol, seni öldürmeleri anlamına gelmiyor. Bu noktada farklı seçenekler var," duraksadı ve bir an düşündü. "Eğer başıma bela olmazsan, sonunun ölüm olmamasına emin olurum. Ancak dediklerimi harfiyen yerine getireceksin."

İçimi kaplayan korku kelimelerime yansıdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ta-tamam ama benden ne istiyorsun?"

"Ben görevdeyken seni burada bırakamam. Buranın işleyişi farklı."

Parmağını kaldırıp küçük bir daire çizdi. Ne demek istediğini anlamadım. Ama sözünü kesmeye niyetim yoktu.

Yaslandığı yerden doğrulup bana doğru gelmeye başladığında gergin bir şekilde savunma pozisyonu aldım. Halimi görünce yine dudağının kenarı kıvrıldı ve bu sefer bir saniyeden fazla sürdüğüne yemin edebilirdim. Tamamen yanıma yaklaştığında, burnumu kaşındıran karabiber kokusu da yoğunlaşmıştı. İstem dışı burnumu kaşıdım. Bir an gözlerini kısıp yaptığım harekete takıldı. Sonrasında yüzüme iyice yaklaşarak durgun gözlerini benimkilere sabitledi.

"Tehlikeli biri olduğumu düşünmekte haklısın. Canımı sıkarsan, bu tehlike sana yönelir. Canımı sıkmayıp gözüme batmazsan, buradan canlı çıkarsın. Bu kadar basit. Konuyu zorlaştırma. Kaçmaya çalışma. Etrafı kurcalama."

Karabiber kokusunda bir şey vardı. Merak uyandıran, daha çok koklama isteği veren... Huzursuzca kıpırdanarak gözlerimi kaçırdım. Zihnimi bulandırıyordu.

"Ben görevdeyken benimle birlikte geleceksin. Zaten çoğu göreve farklı bir görünüşle gidiyorum ki buna şahit oldun. Sen de bu esnada farklı rollerle yanımda olacaksın. Göreve dâhil değilsin. Gerekmeyen yerde arabadan çıkmayacaksın."

Hiçbir tepki göstermedim. Gözlerimi beyaz duvara sabitlemiş öylece bakıyordum.

"Türkçemin yeterince iyi olduğunu düşünüyorum. Dediklerimi anlıyorsan lanet bir tepki ver."

Her zamanki gibi sakince söylemişti. Kokusu düşüncelerimi tamamen bulandırırken, içine düştüğüm bu kaos zihnimi zorluyordu. Gözlerimi onunkilere dokundurmadan sadece başımı salladım.

"Güzel."

"Birazdan çıkacağız. Odaya git ve giyin. Jenny sana yardımcı olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanırım Jenny'nin her işi becerebildiği konusunda yanılmıyordum.

Yanımdan ayrılıp koridorda kaybolurken arkasından bakmayı sürdürdüm. Elimde bulanmış bir zihin, karışık düşünceler ve bir de her an patlamaya hazır bir kaos vardı. Oldukça derin bir nefes alarak, çaresizce siyah kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM DÖRT

ROYAL DE MARIA

Üçgen odaya girdikten sonra kapının arkasından kapanmasını izledim. Orada ne yapıyor olduğu sorusu zihnimi işgal etmeye devam ediyordu. Hayatımı sapıkça kurcalamaya devam ediyor ya da orada görmüş olduğum dövüş aletleri ile çalışma yapıyor olabilirdi. Ama hayır! O odada başka bir şeyler olduğuna neredeyse emindim ve öğrenmek istiyordum.

Yavaş adımlarla koridorda ilerlerken az önce söyledikleri aklıma geldi.

'Konuyu zorlaştırma, kaçmaya çalışma, etrafı kurcalama.'

Yüzümü buruşturup, kafamdaki planların *birinci* ve *üçüncü* kriterleri ihlal etmek demek olduğunu hatırladım. Bugünkü başarısız kaçma girişimimden, yani *ikinci* kriterden sonra diğerlerini de ihlal edersem, sonumun pek hayırlı olmayacağı aşikârdı.

Mantığımın nadiren bana yön verdiği şu son günlerde, sessizce boynumu eğerek siyah kapılı odaya yöneldim.

İçeri girdiğimde her şey bıraktığım gibiydi.

Oda güneş ışığını tüm gün alıyor gibi aydınlıktı. Ne gözü rahatsız eden bir ışıklandırma, ne de ışığın verdiği sıcaklıktan kodolayı oluşan bunalımlı bir hava mevcuttu. Sanki odada kocaman bir pencere vardı ancak perdelerle korunduğu için görünmüyor, yine de tüm odayı doğal bir şekilde aydınlatıyordu.

Orada bulunduğum süre içinde sadece kaçış odaklı gözlemler yaptığım için, odanın yaşanılacak alan olma ölçütüne ancak bakabiliyordum. Sonuçta burada ne kadar tıkılıp kalacağım belli değildi.

Odanın sol cephesinde Lacivert'in piyanosu, aynı hizada sağda konumlandırılmış üçlü bir kanepe ve ortada yuvarlak bir sehpa vardı. Kanepenin arkasındaki duvarda büyük bir kitaplık ve odanın sonundaki yatağın yanında, tüm duvarı kaplayan bir dolap bulunuyordu. Ve elbette odanın merkezinde bulunan

siyah koltuğun konumu en çarpıcı yerdeydi. Odanın tüm kontrolü o koltuktan sağlanıyor havası veriyordu. Öyleydi de, bizzat şahit olmuştum.

Banyo yatağın yanındaki aynanın arkasındaydı. Ayna aynı zamanda kapı görevi görüyordu.

Bugün sandviçimi yedikten sonra yana döne odada tuvalet aramış ve en sonunda aynanın bir kapı olduğunu anlamıştım. Odada gördüğüm tek eksik, Lacivert ile ilgili yaşadığım en büyük şokun nedeni olan beden değiştirmesini sağlayan kabindi. Muhtemelen kurcalayacağımı düşünerek cihazı ortadan kaldırmıştı. İstemsiz bir şekilde gülümseyerek devasa yatağa doğru ilerledim. Yatağın ucuna oturduğumda, aklıma sabah yaşananlar geldi. Lacivert'in yardım etmek adına olsa da bana dokunduğunu düşündükçe tüm kan yanaklarıma toplanıyordu. Sabaha dair anılarımı savuşturarak hızlıca bir hesap yaptım.

Bu hapishaneye benzer yerde, kırmızı kapılı üçgen oda ve bu odadan başka bir oda görmemiştim. Eğer gizli duvarla açılan başka bir oda yoksa, Lacivert'le aynı odada uyuyacaktık. Bu gerçek karşısında karnımda büyük bir kasılma hissettim. Çünkü bu zamana kadar Çetin'le bile aynı odada uyumamıştım. Tanımadığım bir adamın üç metre ötesinde, onunla aynı havayı soluyarak uyuma düşüncesi midemdeki kasılmayı büyük oranda arttırırken, kalabileceğim başka bir oda olabilmesi ihtimaline tutunmak istiyordum.

Lacivert'ten şu lazer gösterisiyle bana da bir oda yapmasını istemem mümkün müydü acaba?

Ateşle oynuyordum. Katil olduğu gerçeği gözlerimin önüne serilmiş bir adama karşı, beklentilerimi asgari düzeyde tutmam en mantıklısıydı. Dirseklerimi bacaklarıma yaslayarak yüzümü ellerimin arasına aldım ve sıkıntılı bir iç çektim.

Hazırlanmam gerektiğini kendime hatırlatarak oturduğum yerden kalktım.

İşin benim için epeyce garip olan kısmına gelmiştik.

Bu mekanik hatun bana neyi, nasıl giydirecekti?

Tereddütle boğazımı temizledim ve odanın ortasında ayakta durarak pozisyon aldım. Bu ciddiyeti en son lise mezuniyet konuşmasında takınmıştım.

Bir yapay zekâya nasıl seslenilmesi gerekirdi?

Birkaç başarısız girişim ve tereddütten sonra İngilizce konuşmaya karar vererek "Hello, Jenny!" diye bağırdım. Sesim gayet coşkulu ve heyecanlı çıkmıştı.

Beni İngilizce olarak cevaplandıran yapay zekâ, "Merhaba, Bayan Soydan," diyerek giriş yaptı. Türkçe seslendiğimde neden karşılık vermediğini anlamış olsam da, yapay zekânın tüm dilleri konuşmasını beklediğim bir gerçekti.

"Görev öncesi giyinme işlemi için inceleme başlatılıyor. Lütfen sabit durunuz."

Nefesimi tutarak, neler olacağını korku ve heyecan karışımı bir hisle beklemeye başladım.

Bir ışık huzmesi kadar devasa olmasa da, saydam denilebilecek ama bir o kadar da yoğun ışıklar etrafımda dolanmaya başladı. Hâlâ gerçek bir nefes almamıştım.

Sekiz saniye boyunca etrafımda dolanan enerjiyi ve sonrasında ışıkların kayboluşunu şaşkınca izledim.

"Kıyafetlerinizi sağdaki dolabın üçüncü çekmecesinden alabilirsiniz."

Nasıl yani?! Arka planda *hot couture* terzi vardı da ben mi göremiyordum? Saniyeler içinde bana özel kıyafetler hazırlanmış olamazdı, değil mi?

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp açtım ve adımlarımı dolaba doğru yönlendirdim. Hafiften titreyen ellerimi çekmeceye uzatıp yavaşça kendime çektiğimde, bordo renkli kıyafetler gözüme çarptı.

Bunu gerçekten yaşıyor olmamın verdiği farkındalıkla gözlerimi tekrar kapatıp sakinleşmeyi bekledim.

Her şey çok fazlaydı. Tüm bu sonsuz teknoloji, Lacivert'in farklı bedenlere girebilmesi, kendi bedenindeki kusursuz görünüşü... Ne diyordum ben? Başıma vurarak hızla bu düşünceyi uzaklaştırdım.

Çekmeceden tüm kıyafet tomarını çıkarıp incelemeye koyuldum. Bordo pantolon, siyah uzun kollu gömlek, bordo kravat, siyah bir peruk ve bir de siyah çerçeveli gözlük vardı. Kravatın üzerinde bir restoranın adının işlenmiş olduğu dikkatimi çekti. Gömleğin cebinde de aynı işleme vardı.

Garson olacağım gerçeği gözlerimin önündeydi. Kaşlarımı çatarak, öfkeyle bedenim için birebir dikilmiş parçaları giymeye başladım. Giyinirken bir yandan kapıyı kontrol ediyor, bir yandan da söyleniyordum. Bu adam CIA için falan çalışıyordu da, gizli göreve mi gidiyorduk? Fazla iyimserdim. Adam gayet açık bir şekilde *kiralık katildi*.

Zaten CIA'den olsaydı, böyle rahibe gibi değil de, daha seksi bir şeyler giymem gerekirdi, öyle değil mi?

Fazla televizyon izlemek zararlı diye boşuna denmiyordu, canlı kanıtıydım.

Pantolonu belimden geçirirken, normalde büyük diye zor kıyafet uydurduğum kalçama tam oturmasıyla, parçaların gerçekten benim için dikildiğinden emin oldum.

Gömlek de belimi ortaya çıkaracak şekilde üstüme oturmuştu. Göğüs kısmı dardı ama kravatı takınca ilgiyi göğüslerimden uzaklaştırıyordu ki bu iyi bir şeydi, çünkü hiçbir zaman göğüs hatlarımı belli eden şeyler giymezdim. Giysem de kamufle ederdim zaten. Yoksa Çetin beni toptan kamufle ederdi.

Düz, babete benzer ayakkabıları da giydikten sonra peruğu taktım. Alın kısmmda perçemi olan peruk normal saçımdan ayırt edilemeyecek kadar gerçekçiydi. Bu perçem sayesinde yüzümün büyük bir kısmı da kapanmıştı. Omuzlarımın altında biten altın sarısı saçlarım kaybolmuş, beyaz tenim ve saç rengimle uyumlu olan kaşlarımla, siyah peruk büyük bir tezat oluşturmuştu.

Siyah çerçeveli gözlüğü de takarak aynadaki yansımama baktım. Gördüğüm garson kız gerçekten bana benzemiyordu.

Tamamen hazır olduktan sonra, açlığımı hatırlatan mide gurultum buzdolabına yönelmeme neden oldu.

Ne bulacağımdan emin olamayarak, tereddütle buzdolabının kapağını açtım. Belki yemek kapsülleri ya da gelecekten

geldiği bariz, ne olduğunu bilmediğim yiyecekler bulsaydım bu kadar şaşırmazdım ancak taze sıkılmış limonata, zeytinyağlı sebze yemekleri ve ızgara köfte görmeyi ciddi anlamda beklemiyordum. Büyükçe bir kâsede de hazır doğranmış salata bulunuyordu. Dolabın alt kısmı taze meyvelerle doluydu. Ayrıca yoğurt ve süt çeşitleri de mevcuttu.

Anlaşılan Jenny benden çok daha fazla yetenekliydi ya da dışarıdan yemek söyleyebiliyorlardı. İkinci şık konusunda pek emin olmasam da, şansımı zorlamadan bir çilekli yoğurt paketi alıp dolabı kapattım.

Günlerdir aç olduğum dikkate alınırsa, doyurucu bir öğün en mantıklısıydı ancak düzgün bir şeyler yemeyi düşünemeyecek kadar heyecanlıydım.

Tatlı kaşığı ararken tek seçeneğin yemek kaşığı olduğunu görünce, kaşlarım çatık bir halde koca kaşığı küçücük yoğurt paketine daldırıp yemeye başladım.

Odaya giren meteor görünümlü figürü gördüğümde kaşığımı yalamakla meşguldüm.

Elimden düşen kaşık zeminde tiz bir ses çıkarırken, benden de benzeri bir çığlık geldi. Çünkü karşımdaki kişi kesinlikle James'e benzemiyordu. Tepkim karşısında tek kaşı kalkan adam, kafasını yana yatırarak sakin bir şekilde konuştu.

"Korkma, benim."

Konuşurken yürümeyi ve bana daha çok yaklaşmayı ihmal etmemişti. Yaşadığım şaşkınlıkla alevlenen bedenim, geriye doğru hareket ederek bar sandalyelerinden birinin devrilmesine neden oldu.

"Se-Sen kimsin?"

"James." Sakinliğini sürdürerek verdiği cevap karşısında donan ve bir duvardan farksız hale gelen ifademi görünce, aldığına düşen simsiyah saçlarını geriye attı. "Sadece beden değiştirdim. Göreve gidiyorum ve daha önce söylediğim gibi, sen de yanımda geliyorsun."

Yaşadığım şokla bir an konuşamamış, donuk bakışlarımı üzerinde gezdirmeye devam etmiştim. Sadece beden değiştirmemiş,

gerçeküstü bir varlığa dönüşmüştü. Aynı kalan lacivert gözleri dışında, aşırı derecede bir yakışıklılığı vardı. Sanki gerçekte yokmuş da, siz öyle hayal ediyormuşsunuz gibi. Yani tamam, Lacivert de çok iyiydi ama bu başkaydı.

Sanırım yaklaşık iki dakikadır suratına bakıyordum.

"Şaşkınlığın geçtiyse, çıkalım."

Başımı hızla sallayarak kuruyan dudaklarımı yaladım. "Ta-tamam."

Burnundan derin bir nefes alarak çıkışa yöneldi.

"Bu gece kekeme gibi dolaşmazsın umarım. Bu hallerime alışsan iyi edersin."

"Pe-Peki."

Kafasını sabır diler gibi salladı. Siyah kapıdan beni beklemeden çıktığını görünce, koşar adım arkasından ilerledim. Yaşadığı değişime daha yakından bakmak için can atıyordum.

Boyu yine aynıydı. İlk karşılaştığım orta yaşlı hali de yaklaşık bu boylardaydı.

Gözlerinin laciverdi ve ses tonu da aynıydı. Ama bu sefer simsiyah saçlı ve esmer tenliydi. Zaten yapılı olan vücudu daha da irileşmiş, daha heybetli hale gelmişti. Üzerine giydiği koyu füme smokini ve geriye doğru taradığı saçları ile bambaşka bir adam olmuştu.

Zihnimde hangi Lacivert daha iyi klasmanı yaparken, gizli duvardan çıkıyorduk. Çıktığımızda hava yeni kararıyordu. Gökyüzüne onun kadar lacivert bir renk hâkimdi. Adımlarımız ilerliyordu ancak gözlerimi ondan almakta zorlanıyordum. Çıkışın kömürlük kısmma gelip de yine o rutubet dolu havayı ciğerlerime çektiğimde, bu sefer öksürüğümü tutamadım. Bir an duraksadı ama kendimi toparladığımı anlayınca bana dönmeden yürümeye devam etti.

Ormanlık alana çıktığımızda, olduğumuz yerde daire çizer gibi yürümeye başladık. Yaklaşık üç dakika yürüdükten sonra ağaçların içinde gömülü gibi duran başka bir kapının önüne geldik.

Kolundaki dijital saatin tuşlarına bastı ve ardından kapı alttan üste doğru açılmaya başladı.

Nefesimi tutarak görmek üzere olduğum şeye kendimi hazırlamaya çalıştım. Karşımda oldukça büyük bir otopark bulunuyordu.

İçinde Şahin'den BWM'ye, Ferrari'den Porsche'a ve daha bilmediğim birçok markaya kadar hem külüstür hem de ultra lüks arabalar bulunuyordu. Bu adam bu zamana kadar kaç kılığa ya da role girmişti de bu kadar çok çeşit araba vardı?

İçimde yanan merak duygusuyla baş etmeye çalışırken, bir yandan da hangi arabayı seçeceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Kırmızı Ferrari'yi seçen Lacivert, ön kapıyı açıp sürücü koltuğuna geçti.

Bu muhteşem yaratığı biraz bile sevemeden binmenin verdiği hayal kırıklığıyla onu takip ettim ve ellerim titreyerek ön kapının kulpunu tuttum. Rahat deri koltuğa otururken, bahsi geçen görev boyunca beni burada uyumaya bırakmasını dilemeye başladım. Çünkü alaycılığımın arkasına saklanan korku kendini göstermeye başlamıştı.

Lacivert bu donanıma, bu teknolojiye nasıl sahip olmuştu, anlayamıyordum.

Ne iş yapıyordu? Görevi neydi? gibi sorular zihnimi işgal ederken, Lacivert arabayı çalıştırdı.

Tahmin edildiği üzere Jenny de görev başındaydı.

"Jenny, görev noktasına transfer başlasın."

"Başlatılıyor, Bay Hunter. Lütfen görev kodunu giriniz."

Kolundaki saate yine birtakım tuşlamalar yapan Lacivert, arabanın hareket etmeye başlamasıyla direksiyonu kavradı.

Otoparkı görüp kalakaldığım an hariç, neredeyse on beş dakikadır hiç durmadan yanımdaki adama bakıyordum. Bakışlarımı konuşması bile bölememişti. Normalde gözlerimi kaçırmadan rahat edemeyen ben, korkunç bir büyünün esiri olmuş gibi gözlerimi ondan alamıyordum.

"Restorana gittiğimizde personel kapısından giriş yapacaksın. Kimse seni tanımayacak ya da fark etmeyecek. Doğruca içecek servislerinin hazırlandığı tezgâha git. Tezgâhın arkasındaki

rafta restoranın en pahalı şarabı olan 1905 yapımı Royal DeMaria şarabını göreceksin. Ondan bir kadeh doldurduktan sonra şarap şişesinin gerisini rafın arkasında bulunan yuvarlak delikten içeriye yuvarla."

Anladığımı teyit etmek adına bir an yoldan gözünü ayırıp bana döndü. Bakışlarımı ondan çekemediğim için zaten her anını kaydediyordum. Olumlu anlamda kafamı salladım.

"Servisi benim bulunduğum masadaki konuğa yapacaksın. Hedef, benim misafirim. Herhangi bir göz teması kurma." Parmaklarını direksiyonda hareket ettirdikten sonra devam etti. "Şimdi en önemli kısma geldik. Hedefin şarabı içmemesi gerekiyor. Şarabı bir kaza süsü vererek hedefin üzerine dökmelisin."

Konuşurken bana bakmıyor oluşundan faydalanarak, ellerinin hareketlerine ve trafik ışıklarından esmer tenine yansıyan parıldamaların her bir zerresine dikkat ediyordum. Bir heykeltıraşın elinden çıkmış kadar kusursuz görünen yüzü ve minik hareketlerle kıpırdayan dudakları, bir şiir gibi zihnime akıyordu.

"Bu tarz işleri dışarıdan tuttuğum insanlara da yaptırıyorum. Ama madem artık bir süre benimlesin, sana yaptırmam durum üzerinde daha çok kontrolüm olacağı anlamına gelir."

Dikkatimi tamamen yüzüne verdiğim için, söylediklerini biraz sonra anlamıştım. Açıkça beni kullanacağından bahsediyordu. İçimdeki ses bir katile yardım edecek olduğumu söyleyip arkama bakmadan kaçmam gerektiğini söylese de, devam eden konuşması düşüncelerimi bir bıçak gibi kesti.

"Bu arada, kaçmayı aklından bile geçirme. Seni dakikalar içinde bulabileceğimi anlamış olman lazım."

"Tamam," diye onayladım biraz somurtarak. Düşüncelerimi okuyabilme ihtimali olamazdı, değil mi?

Aslında aklımdaki soru, hedef dediği kişiye ne olacağıydı. Ancak şık bir restorana, dolayısıyla kalabalık bir ortama -yani mantıken kimsenin ulu orta öldürülemeyeceği bir göreve- gidiyorduk. Benim görevimse, sadece adamın üzerine şarap dökmekti.

Evet, bunu yapabilirdim.

Personel kapısından giriş yapmadan önce, gözlerimi zor da olsa Lacivert'in üzerinden alabildim.

Dediklerini zihnimde tekrar edip heyecanla içki tezgâhına yöneldim. Rafta tarif ettiği şarabı ararken biraz vakit kaybetsem de, en sonunda bulmayı başardım. Tedirgin bir şekilde etrafa bakınıp ne yaptığımı fark eden var mı diye kontrol ettim. Kimsenin umurunda gibi görünmüyordum. Herkes harıl harıl sipariş yetiştirmeye çalışıyordu.

Şarap şişesini raftan aldıktan sonra bardaklara yöneldim. Görevde olmanm verdiği çarpık heyecanla korku karışımı, diken üstündeymişim gibi hissettiren bir duyguyla savaşıyordum. İyi de şarap hangi bardağa konuluyordu? Burada binbir çeşit bardak vardı. Çoğu da birbirine benziyordu.

Zihnimde izlediğim filmleri canlandırarak bir çıkarımda bulunmaya çalıştım ve en sonunda gözüme tanıdık gelen bir kadehe doldurdum. Bardağı doldurduktan sonra, şişeyi dikkatle tarif ettiği yuvarlaktan içeri attım. Heyecanla tepsiye yerleştirdiğim kadehi servis etmek üzere doğruldum ve omuzlarımı dikleştirdim. Servis kapısından restoranın ana salonuna giden koridora çıktığımda ellerim titriyordu. İçimde alevlenen adrenalinin de pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

Lacivert'in oturduğu masaya yöneldiğim anda, neredeyse restorandaki tüm kadınların gözlerinin onda olduğunu fark ettim. Ancak Lacivert bu durumu umursuyor gibi görünmüyor, yanında oturan adama bir şeyler anlatıyordu. Hedefin gözlerinde gördüğüm kıskançlık, onun da bu durumun farkında olduğunu gösteriyordu.

Hedef, otuzlu yaşlarda, iyi görünümlü biriydi ancak Lacivert'in şu anki görünümünün yanında hiçbir şansı yoktu.

Ellerimin titremesine engel olmaya çalışarak masaya yaklaştım. Yapacağım şey çok basitti. Adamın yanına vardığımda servis için eğilir gibi yapacak ve kadehi üzerine boca edecektim.

Masaya yaklaşırken, hedefin sıkıntılı bakışlarının arttığını fark ettim.

Yanlarına ulaştığımda, mekanik bir hareketle kadehi tepsiden aldım. Yavaş hareket ediyor, heyecanla yapmam gereken şey için doğru zamanı kolluyordum. Kendimi sakinleştirmek ve ellerimdeki titremeyi kontrol etmek için başımı kaldırdığımda, karşı masada oturan kadın gözüme çarptı.

Lacivert'in gözünün üzerimde olduğunu hissetsem de, aynı zamanda kadına da bakıyor gibiydi. Kızıl saçlı kadın, derin göğüs dekolteli bir elbise giymiş, gözleri kopkoyu bir makyajla renklendirilmişti. Dizlerine kadar gelen deri görünümlü kıyafetinin, sol bacağından beline kadar uzanan ancak daha çok aksesuar gibi görünen bir fermuarı vardı. Değişik bir hisle önümdeki iddialı görüntüyü incelerken, kadın şuh bir hareketle elini dizinin üstüne getirdi ve benim aksesuar sandığım fermuarı açmaya başladı. Fermuarı yavaş hareketlerle beline kadar çıkardığında, bacağının tamamı ve kalçasının yarısı dışarıdaydı. Tüm bu gösteriyi Lacivert'in gözlerine bakarak yapmıştı. Kıyafetinden kurtulan bacağını diğerinin üstüne atarken, elini zaten açıkta olan göğüslerinde gezdirdi.

Kadın resmen koca restoranın ortasında bacak ve kalça şov yapmıştı. Midemdeki garip his ve gördüklerim karşısında hissettiğim utanç, bir anlık odağımı kaybetmeme neden olmuş, görevi tamamen unutmuştum.

"Bence gerekenleri konuştuk."

Ben gösteriye dalıp gitmişken, hedef ayağa kalkıyordu. Eğilir durumda servis pozisyonunu almış olduğumdan ne yapacağımı şaşırmış, adamın hareketlenmesi karşısında donup kalmıştım. Geriye çekilmemi bekleyerek ayağa kalkan hedef ile kafalarımız çarpıştığı anda, görevi fazlasıyla berbat ettiğimin farkındaydım.

Üzerimdeki serin his ve sirke kokusunun yoğunluğuyla çarpışma anında kapattığım gözlerimi açtım. Şarap adamın üstüne değil, benim üzerime dökülmüştü.

"Dikkat etsenize! Nasıl servis yapıyorsunuz böyle?"

Hedef kafasını ovuştururken, başımda filizlenen acıyı yok sayıp, Lacivert'le göz göze gelmemeye çalışıyordum.

"Ben... Çok özür dilerim, efendim. Hemen yenisini getireyim." Panikten boğazım kurumuş halde doğru kelimeleri seçmeye uğraştım.

"Gerek yok! Gidiyorum zaten," diyerek Lacivert'e döndü. "Hoşça kalın."

Hedef bir damla bile şaraba maruz kalmadan restoran kapısından çıkarken arkasından bakakalmıştım. Bir anda Lacivert'in sesiyle irkildim.

"Çabuk restoranın deposuna geç. On saniye sonra orada ol. Fazla vaktin yok."

Dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan konuşmuştu. Dışarıdan izleyen biri benimle muhatap olduğuna asla inanmazdı.

İçime düşen dehşetle bedenimi restoranın deposu her nereyse oraya doğru gitmek için itekledim. Servis kapısından girmeden, restoran müdürü olduğunu tahmin ettiğim bir adam yanıma yaklaştı.

"Kızım, sen yeni misin? Ne bu halin böyle?"

Kaşları çatık bir şekilde kıyafetlerimi süzen adamın yüzüne bakmadan cevap verdim. "Şey... Müşteriyle çarpıştım. Hemen üstümü değiştiriyorum."

"Çabuk ol, ortalıkta böyle dolanma."

Eliyle beni savuşturduğunda rahatlayarak başımı salladım ve uzaklaşmaya başladım. Dehşet ile harmanlanan öfkemle servis kapısından içeri girdim. Benim burada ne işim vardı? Bu adamın yanında, böyle tehlikeli bir senaryonun içinde ne halt ediyordum?

Gördüğüm ilk garsona depoyu sordum. "Mutfağın sonundaki kapı," cevabını alınca hızla oraya yöneldim. Ancak on saniyenin çoktan geçtiğini biliyordum.

Şimdi kaçmaya çalışsam, Lacivert'in olduğum yere ışınlanacağı konusunda şüphelerim vardı. Hem bu halde nereye nasıl gidecektim ki?

Korkuyla kapıyı açıp depoya girdim. İçerisi yarı karanlıktı. Cılız bir floresandan başka aydınlatıcı yoktu. Kasalar dolusu meyve ve sebzelerin arasından onu görmeye çalıştım. Ancak

hiçbir şey görünmüyordu. Ona ilk defa ismiyle seslenmeye karar vererek dudaklarımı araladım.

"Ja..."

Belimden kavranıp hızla kasaların arkasına çekilince sözüm yarım kaldı. Çığlık atamadan ağzımı da kapatmıştı. Korkuyla titreyen bedenim, hissettiğim karabiber kokusuyla biraz da olsa gevşedi. Eş zamanlı olarak, fısıltıları kulağımı deldi geçti.

"Kes sesini! Lanet olsun! Ufacık bir işi bile beceremedin!" Zaten eli ağzımda olduğu için ses çıkaracak durumda değildim. Yavaşça elini ağzımdan çekerken tehditkâr sesi duyuldu. "Depoda kamera var. Sakın ses çıkarayım deme."

"Ba-Bana ne yapacaksın? Özür dilerim, gerçekten istemeden oldu." Korkunun ele geçirdiği sesim bana bile yabancı gelmişti.

"Özür dileme. Bir daha erotik bir şov görmek istersen bana söylemen yeterli."

Utançtan yerin dibine girmek isterken kendime lanet ettim. Resmen kadından gözlerimi alamayıp küçücük bir işi bile beceremediğimi söylemişti. Lacivert haklıydı.

Kızaran yanaklarımı gizlemeye çalışarak yüzüne baktım.

Bana ne yapacaktı?

Çevik bir hareketle cebinden keskin olduğunu farz ettiğim bir bıçak çıkarttı. Ağzım çığlık atmak için aralanırken kolumu kavradı.

"Sakın!"

Sözleri uyarıdan çok emir gibiydi.

"Lütfen yapma, James. Özür dilerim." İlk defa ona adıyla seslenmiştim.

Gözlerine bakıp merhamet dilenirken, bedenimi bir soğuk dalgası ele geçirdi. Aynı anda bir de yırtılma sesi işitmiştim.

Lacivert tek bir el hareketiyle üzerimde ne varsa gövdemden yukarı doğru ortadan ikiye ayırmıştı. Buna sutyenim de dâhildi.

"Bırak beni! Ne yapıyorsun?"

Korkuyla haykırdım ancak aldırış etmedi. İki parçaya ayrılan kıyafetleri tek hamleyle tenimden çekip aldı.

Korku dolu gözlerle ona bakarken, bakışlarının odağının açıkta kalan göğüslerimde olmadığını fark ettim. Utancım defalarca katlanırken, alevlenen bedenimle kaskatı kesildim ve kollarımla bedenimi örtmeye çalıştım.

Gözlerini bedenimde, sanki bir şey arıyormuş gibi gezdirmeye devam etti.

"Pantolonuna da şarap bulaştı mı?"

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Soruma cevap ver! Pantolonuna da bulaştı mı?"

"Ha-hayır."

Bacaklarıma dokunarak kontrol etti. Ne yaptığını anlamıyordum ama bir erkeğin bana böylesine dokunmasına alışık değildim. Korkum dehşete karışırken, dişlerimi sıkarak yanaklarımdan süzülen yaşları serbest bıraktım.

Az önce parçaladığı kıyafetlerin ardından çıplak kalan bedenime yaklaştı.

"James, dur lütfen." Sesimdeki çaresiz tını fısıltıya karışmış olsa da deponun duvarlarında yankı bulmuş gibiydi.

"Sakin ol."

Sesi bu sefer sabitti ancak hareketlerinden acelesi olduğunu hissedebiliyordum. Zaten kaskatı olan bedenim, nefesini tenime yaklaştırdığında bir daha düzelemeyecek gibi kasıldı. Boynumun tam altına, göğüslerimin başladığı noktaya doğru eğildi.

Korkudan neredeyse arkamdaki duvarın içine girecek olan çelimsiz vücudum, mümkünmüş gibi duvarı daha da ittirdi.

"Rahat dur."

Bu adam karşısında hiç şansım yoktu. Olsa da, şu an o kadar güçsüzdüm ki, engel olabilir miydim bilmiyordum. Gözyaşlarımı sıkıca tutarken, nefesi tenimden kaymaya başladı ve beni kokladı.

Sadece kokladı.

Dudakları tenime bu kadar yakınken, istemeyerek de olsa karabiber kokusunu içime çekmiştim. *Muhteşem* diye tanımlanmayı hak eden his kafamı karıştırırken, bir milim daha yaklaşsa

dudaklarının tenime değeceği gerçeği ile bedenimde oluşan karıncalanmayı anlamasından korkarak kendimi geri çekmeye çalıştım.

Uzaklaştığında, soluğumu serbest bıraktım ancak az önce nefesinin geçtiği yerler alevler içindeydi.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu duygunun ne olduğunu da tanımlayamıyordum. Aynı anda milyon parçaya bölünmüş gibiydim. Bir parçam korku, bir parçam heyecan, bir parçam dehşet ve var olduğunu bile bilmediğim bir parçam da, bu adama karşı hissettiğim çekimi taşıyordu.

Düşüncelerimi bölen kadife sesi, tekrar nefesimi tutmama neden oldu.

"Daha tam olarak tenine işlememiş."

Ne tenime işlememişti? Tüm duygularımın karmaşa halinde olduğu o an, elbette dediğini anlamamıştım.

Bir anlığına bana baktı. Ama sadece korkudan bembeyaz kesilmiş yüzümün aksine, heyecandan alev alev yanan yanaklarıma baktı.

"Korkma."

Yerde durduğunu yeni gördüğüm beyaz bir önlüğü bana uzattı. Gömlek tarzında bir şef önlüğüydü.

"Bunu giy. İki dakika sonra yolun karşısındaki parkın sağ tarafında bekle. Hemen mahzene gitmemiz lazım."

Bir kasanın arkasına geçip, hızla önlüğü giymeye çalıştım.

"Neden?"

"Daha fazla soru sorma, dediğimi yap."

"Neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

"Bence bugün şansını fazla zorluyorsun. Acele et."

Daha ağzımı açamadan gözden kaybolmuştu.

BÖLÜM BEŞ

ANTİDOT

Koşar adım servis kapısından çıkıp restoranın parkına doğru yürürken, dikkat çekmemeye çalışıyordum. Az önceki olanlardan sonra tek isteğim görünmez olmaktı. Sadece görevi mahvetmekle kalmamış, bir de utanç dolu anlar yaşamıştım. Ona karşı nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum. Üzerimdeki kıyafetleri parçalamasıyla, hayatımın sonuna geldiğimi düşünmüştüm. Ancak o, giymem için bir önlük uzatarak beni şaşırtmıştı.

Belki bana bir yumruk atsaydı, kendimi savunmak aklıma gelir, başarılı olamasam da en azından denerdim. Ancak yaptığı şey karşısında donup kalmış ve o kadar güçsüzleşmiştim ki, kendimi kontrol edip beynime herhangi bir komut gönderememiştim. Hele tenimi ürperten sıcak nefesi, o iç gıdıklayıcı karıncalanma hissi...

Kafamı sağa sola sallayıp utanç hissimi bastırmaya çalıştım ancak önünü alamadığım düşüncelerim hiç de yardımcı olmuyordu.

Adımlarımı koşar halde ilerletsem de, utançtan kasılan bedenim geri geri gitmek istiyordu. Ilık rüzgâr rahatlatacağı halde, bedenime büyük gelen beyaz önlüğün düğme aralarından sızarak çıplak tenimi ısırıyordu. Ellerimle önlüğün ön tarafını kavrayarak bolluğu kapatmaya çalıştım.

Lacivert'in dediği noktaya geldiğim anda arabası önümde belirdi. Titremesini durduramadığım ellerimle kapıyı açmaya çalıştım. Artık korkumu gizleyemiyordum. Bu yaşadıklarım ondan korkmam gerektiğini bir kez daha ortaya sermişti. Bu adam acemi dövüş eğitimimle elinden kurtulacağım ya da kaçıp saklanabileceğim biri değildi.

Lacivert, tehlikenin ta kendisiydi.

Yüzü yola dönüktü. Kafasını çevirmeden kolunu uzatarak içeriden kapımı açtı. Beceriksizliğime tahammül edemediğini hissediyordum.

Koltuğa oturduğum anda doruklara tırmanan utancımla, kafamı önüme eğerek hiç orada yokmuşum gibi davranmaya çalıştım.

İki saat önce girdiği bu kusursuz beden ne kadar muhteşem olsa da, yine de arabada onu kendi haliyle görmeyi beklemiştim. Göremeyince anlık bir şaşkınlığa uğradım. Ona bu kadar çabuk alışmamalıydım.

Gazı köklediğinde, hız yapmayı sevmeme rağmen kalbimde kısa süreli bir deprem oluşmuştu. Yutkunarak kendime sakinleşmeyi tembihledim. Yarım saat sonra mahzenin bulunduğu ormanlık alana yaklaşmıştık.

Mahzenin otoparkından çıkarken kullandığımız yolu kullanarak, ana yola bağlanan gizli bir tünelle mahzenin otoparkına ulaştı. Tünelin çıkışı yine ormanlık alandaydı ve dikkat çekmiyordu. Zaten mahzene ait her çıkış noktası ormanın farklı alanlarında oluşturulmuştu. Mahzene yaklaştıkça içimdeki korku perçinleniyor, ondan daha da çok ürküyordum. Arabadan inerken göz ucuyla ona baktım ve anında yaşadığım tereddüdü fark etti.

"Acele et. Oyalanma lüksün yok."

Cevap vermeden hızlı adımlarla onu takip ettim. Önce kömürlükten geçtik, sonra da gizli kapıdan girip mahzene vardık. Siyah odanın kapısına geldiğimizde aceleyle kapıyı ittirip içeri girdi.

"Banyoya geç."

Kafamı hızla çevirip, korku dolu gözlerle ona baktım. Sert bakışları bir anlığına yumuşar gibi olsa da, yüzündeki katı ifadeyi değiştirmemişti.

"Neden? Benden ne istiyorsun?" diye sordum korkuyla.

Bir adım yaklaşarak kolumu kavradı. "Soru sormayı bırak, banyoya geç," dedi sabit bir sesle.

"Hayır!" Cevabımı üstüne basarak söylemiştim. *Hayır!* Ölümüne korksam da, bana ne halt edeceğini öğrenmeden adımımı

bile atmayacaktım. "Benden ne istiyorsun?" diye bağırdım. "Bana dokunmayı aklından bile geçireyim deme!"

Sakin ve sert ifadesi karşısında korkudan titriyor, dişlerimin birbirine çarpmasına engel olamıyordum ama yine de sağlam duruşumdan ödün vermemeye, dik durmaya çalıştım.

Söylediklerim onu öyle öfkelendirdi ki, harelerinin koyulaşıp göz bebeklerini daha ölümcül bir hale getirmesine şahit oldum. Derin bir nefes aldı ve yüzünü benimkiyle hizaladı.

"Beş dakika içinde kalp krizinden ölüp gitmek istemiyorsan, benimle banyoya gelmeni öneririm."

Bu bir uyarı değildi. Emir de değildi. Lacivert, soğukkanlı bir şekilde bana ölümümü haber veriyordu.

Ciddiydi!

Ağzından çıkan sözler, soğuk bir fırtınanın ortasındaymışım gibi tenimi buza çevirdi. O an, bana ne olacağını umursamadım. Beynimde çakan şimşekler canımı ölesiye acıtıyordu. Demek o şarap restorandaki hedefin üzerine dökülseydi, adam kalp krizinden ölecekti.

Kulağımdaki uğultuları midemin bulanması takip etti. O adam benim yüzümden ölecekti. Ölümüne ben sebep olacaktım.

Yapacağım işi önemsiz bir detay gibi göstermişti. Oysa katil olacaktım.

Katil olacaktım.

"Seni adi pislik!"

Kolumu ondan kurtararak kendimi mutfak tezgâhının arkasına attım. Elime geçen ilk şey tezgâhtaki büyük su bardağıydı. Hiç düşünmeden üzerine fırlattım.

Verdiğim tepki karşısında ilk defa şaşırdığını gördüğüm çelikten adam, olduğu yerde kalakalmıştı. Attığım bardak başının kenarına çarpıp duvarla buluşmuş, parçalara ayrılıp etrafa saçılmıştı.

Sinirle peruğu ve gözlüğü çıkarıp attıktan sonra, elime geçen ne varsa fırlatmaya devam ettim. Öfkeme hâkim olamıyordum. Kadum. Zihnimin bir kenarında fısıldayan ses susmuyordu. Katil olacaktım!

"Sen beni ne sanıyorsun, psikopat? Paşa paşa cinayetlerine yardım edeceğimi mi sandın? Beni ruhum bile duymadan katil yapacaktın, öyle mi?" Deli gibi bağırıyordum. "Beni suç ortağı yapacaktın, böylece elinden hiç kurtulamayacaktım, değil mi?" Eş zamanlı olarak gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken, beynim de hızla çalışıyordu. "Beni öldürmemenin nedeni çalışma şeklin filan da değil... Sırf kullanmak için öldürmedin! Sırf bu yüzden iyileştirdin, sana minnet duymamı sağladın! Tüm erkekler..." Öfkeden kısılan sesim, boğazımdaki doluluk nedeniyle titremeye başlamıştı. Yutkunarak daha savunmasız bir şekilde cümleme devam ettim. "Hepiniz çıkarcı pisliklerden ibaretsiniz. Hepinizden nefret ediyorum."

Ben kaç gündür içimde biriken hislerimi mutfakta elime geçen her parçayı fırlatarak ortaya dökerken, Lacivert kendini korumaya gerek duymadan bana doğru yaklaşmaya başladı. Attığım her parça ona tam olarak isabet etmese de mutlaka bedeninin bir kısmına çarpıyordu fakat onun buna aldırdığı yoktu.

İhanete uğramış ve öfkeden kuduran bakışlarıma karşılık, gözlerini benimkilerden ayırmadan bana doğru ilerlemeye devam etti. İfadesinin anlamını çözmekte zorlanıyordum. Öfke miydi, yoksa merhamet mi? O an bir anlam çıkaracak kadar kendimde değildim. Bana zarar vermek için yaklaşıyor olması bile umurumda değildi.

Yanıma ulaştığında hâlâ avazım çıktığı kadar bağırıyordum.

Bu sefer geri çekilmedim. Zaten birkaç dakika sonra kalp krizi geçirip öleceksem, artık bana ne yapacağının önemi yoktu.

Sanırım özgürlük arayışım buraya kadardı. Hiçbir hayalimi gerçekleştiremeden ölecektim. Bir an anne ve babama, hatta çok kısa bir an olsa da Çetin'e bile özlem duydum. İnsanoğlu hayatının hiçbir anında nasıl öleceğini düşünmezdi. Elbette ben de düşünmemiştim. Ölmek istemediğimden emin olsam da, yaşama hakkım bir şekilde elimden alınmış, ruhum çoktan çekilmiş gibi hissediyordum.

Bağırmaktan ağrıyan boğazımdaki yırtık hissini düşündüm. Belki de hissettiğim son şey bu olacaktı. Kafamı son kez kaldırıp

ona baktığımda, gözlerini kısarak beni süzdüğünü fark ettim. Ondan sonrası çok hızlı gerçekleşti. Saliseler içinde belimden kavranarak havalanmıştım.

"Bırak artık beni! Bırak diyorum! Seninle hiçbir yere gelmiyorum, bırak çabuk!"

Kulağını hedef alan çığlıklarımı duymuyor gibiydi. Çevik bir hamleyle banyoya girip bedenimi devasa küvetin içine yerleştirdi. Benimle beraber küvete girerek kollarımı sıkı sıkı tuttu. Onun yanında ufacık kalan vücudum bu duruma daha fazla dayanamayacak kadar yorgun düşmüştü.

Olduğum yere çömelerek kollarımı bedenime sardım. Gözlerimden bu halde akmasını kesinlikle istemediğim yaşlar hızla süzülmeye başladı. Zayıflığıma lanet okudum.

"Lütfen bırak artık, lütfen..."

"Beren, bana bak," dedi. Sesi sakin ve yumuşaktı.

Adımı söylemesiyle irkildim. İlk defa ismimle seslenmişti.

"Ölmek istemiyorsun. İnan, ölüm düşündüğünden çok daha korkunç. Şimdi sakin ol ve sadece bir dakikalığına bana güven."

Sözlerinin samimi olduğuna inanmak istiyordum. Gözlerinde, restoranın deposunda üzerimdeki kıyafetleri parçaladıktan sonra bana önlüğü uzatırken gördüğüm ifade vardı.

Tanıdık gelen bu ifadeyi o zaman anlamlandıramamıştım. Şefkat olabilir miydi?

Hayır, olamazdı. Bu adam, bir saat öncesine kadar hayatında hiçbir suça bulaşmamış, yirmi bir yaşındaki bir genç kıza adam öldürtecekti. Şefkatin yakınından bile geçecek biri değildi.

İfadesiz bir şekilde kafamı sallayarak boş gözlerle ona baktım.

"Jenny, DeMaria için antidot işlemine başla."

Beş saniye sonra armatürden ılık, açık mavi renkte bir su akmaya başladı. Su damlaları tüm saçıma nüfuz etmiş, üzerimdeki önlükten tenime ulaşmaya çalışıyordu. Kollarımı bedenime daha sıkı sararak, ne yaptığını anlamaya çalıştım.

"Önlüğü de çıkarman gerekiyor."

"Ne?"

Dudaklarımdan firar eden şaşkın tepkime karşılık vermeden konuşmaya devam etti. "Fazla vaktin kalmadı. Antidotun direkt tenine işlemesi gerekiyor."

Kesik bir nefes vererek önlüğün eteklerinden tuttum. "Arkanı dön."

Ne dediğimi anlamamış gibi yüzüme baktı. Ardından dudaklarını çizgi haline getirdi. "Saçmalıyorsun."

"Sana şov yapacağıma ölür giderim daha iyi!" diye cevap verdim dişlerimin arasından.

Siyaha dönen lacivertleri ve seğiren çenesi eşliğinde, beklediğim hızlı dönüşü yaptı. Sinirden uyuşan parmaklarımla önlüğün iliklerini çözdüm. Acele etmek istiyordum ama nedense elimden gelmiyordu. Önlüğü bana göre hızlı ama aslında oldukça yavaş hareketlerle üzerimden sıyırdım.

Ilık suya değen tenim ürperirken, bu temasla gerildiğimi hissettim. Şu an arkası dönük olsa da, ikimiz de küvetin içindeydik ve sakin olamıyordum. Bacaklarımın hızla titremeye başlamasının nedeni soğuk değil, içinde bulunduğum tuhaf ötesi durumdu.

"Suyun, şarabın temas ettiği yerlere tamamen değdiğinden emin ol."

Dediğini yaparak suyun, boynum ve çevresinden akmasını sağladım. İşim bittiğinde etrafta bir havlu aradım. Ancak yakında bir havlu yoktu. Gözüme küvetin karşısındaki dolabın buzlu camından görünen havlular ilişti ama onlara uzanacak yakınlıkta değildim.

"Havlu verir misin?" diye seslendim. "Ve sakın arkanı döneyim deme."

Yerinde kıpırdanırken cevap verdi. "Ne yapacaksın, etkisiz yumruklarından birini daha mı savuracaksın?"

Alaycı tavrı karşısında burnumdan bir nefes vererek, gözlerimle küvetten çıkan bedenini takip ettim. Ancak gördüğüm görüntü karşısında tüm sinirlerim gevşedi.

Küvetten çıktığında, paçalarından ve ayakkabılarından fışkıran sulara aldırış etmeden dolaba ilerledi. Bu hali, daha doğrusu

benim onu bu duruma sokmuş olmam nedense beni çok eğlendirmişti.

Havluyu dolaptan aldığı anda tekrar uyarıda bulundum. "Arkanı dönme!"

"Senin aksine ben, Türkçe anlıyorum."

Arkası dönük uzattığı havluyu hızlıca vücuduma sararak, bacaklarıma yapışmış olan bordo pantolonu da çıkardım. Havlunun kısalığı canımı sıkarken, hâlâ benden tarafa dönmüş olmaması yararımaydı.

"Şey... Benim kıyafetlerime ihtiyacım var," diye mırıldandığımda, "Yani?" diyerek arkasını döndü.

"Ya, ben sana dönebilirsin dedim mi? Sapık mısın nesin? Çek şu gözlerini üzerimden. Zaten şu an kendi bedeninde de değilsin, kafam karışıyor!"

Son cümleyi neden söylemiştim bilmiyordum.

"Kendi bedenimde olsam, bakmamda bir sorun yok bu durumda." Tek kaşını kaldırmış, alaycılıktan uzak bir şekilde konuşmuştu. Söylediklerimden bu sonucu çıkarmasına inanamayarak, görüş hizasından çıkmak adına, havlularının bulunduğu dolaba yaklaştım ve derin bir nefes alarak sabırla konuştum.

"James, kalp krizinden ölmeme izin vermedin ama birazdan utançtan öleceğim. Lütfen gidip içeride çıkardığım kıyafetleri kapıdan uzatır mısın?"

"Lütfen."

Bugün ikinci kez yakaladığım şaşkın bir ifadeyle beni süzdü. Kaşlarının bir anlığına çatıldığına yemin edebilirdim.

"Benden utanıyor musun?"

Alayla güldüm.

"Babamın oğlu musun?"

"Anlamadım," diyerek mekanik bir şekilde cevap verdi.

Tekrar bir nefes vererek açıklama yapmaya başladım.

"Yani, elbette utanıyorum. Sonuçta seni tanımıyorum, benim için bir yabancısın. Hoş, tanısaydım ya da yakınım olsaydm da şu halimle utanırdım."

Neyin açıklamasını yaptığımı bilmiyordum. Adam az önce kızıl saçlı kadından dudak uçuklatıcı bir şov izlemişti ama umursamamıştı bile. Neyi anlamasını beklediğimi ben de bilmiyordum.

"James, lütfen getir artık şu kıyafetleri." Gözlerimi kapatarak, artık bu duruma tahammül edemediğimi belirtircesine konuşmuştum. Gözlerimi açtığımda banyodan çıkmıştı.

Bir dakika geçmeden banyo kapısından gelen cılız bir ses duydum. Yavaşça kapıyı araladığımda bir dizi kıyafetin kapının önüne bırakıldığını gördüm.

Fuşya rengi bir pijama takımı ve aynı tonda iç çamaşırlarından oluşan kıyafetleri giydikten sonra aynadaki görüntüme baktım. Bitkin görünüyordum.

Giyindiğime göre artık banyodan çıkmam gerekiyordu. Ama ben, tüm bu yaşanılanların ardından, üstelik de o adamın seçtiği kıyafetlerle onun karşısına çıkmak istemiyordum.

Klozetin üstüne oturup dirseklerimi dizlerime dayadım ve yüzümü yumruk yaptığım ellerime yaslayarak düşünmeye başladım.

Belki de Jenny seçmişti kıyafetleri. Gayet becerikliydi sonuçta. Evet evet, kesin Jenny seçmişti. Zaten üstümdeki pijama ve iç çamaşırları çok güzeldi. Lacivert'in bu tarz bir zevk anlayışına sahip olduğunu düşünmüyordum. Tabii adam öldürmek dışında modaya da ilgi duymuyorsa.

Yaklaşık yarım saat kendimi bu düşüncelerle sakinleştirdikten sonra, kafamı banyo kapısından dışarı çıkardım. Ortalarda yoktu. Etrafta olmamasının rahatlığıyla banyodan çıktım.

Islak saçlarımı tepemde bir topuzla toparlamak niyetindeyim. Bugün peruğu takarken saçımdan çıkardığım tokayı aramaya koyuldum. Büyük yatağın etrafını kontrol ederken, burnuma gelen tanıdık kurabiye kokusu midemi cezbederek şaşırmama neden oldu. Merakla mutfağa doğru ilerledim.

Koku fırından geliyordu. Fırın, ortadaki mutfak tezgâhının arka tarafında duruyordu. Birkaç adımda tezgâha yaklaştım ve üstünden eğilip fırının içini görmeye çalıştım.

Kafamı eğmemle, tepemde acılı bir şimşeğin çakması bir oldu.

Lacivert alnını tutarak, eğildiği fırının önünden ayağa kalktı. Kendi bedenine dönmüştü.

Neden bilmiyordum ama onu gördüğümde o kadar da yabancı hissetmediğimi düşündüm. Kafam karışmış bir şekilde, orada ne yapıyor olduğunu çözmeye çalıştım. Bir yandan da yüzümü buruşturmuş, alnımı ovuyordum.

"Bugün iki oldu bu," dedi alnına düşen kumral saçları geriye atarken.

"Anlamadım?" dedim. Elim hâlâ başımdaydı.

Burnunun ucuna bulaşan unu silerken gözleri üzerimde gezindi. Bana olan bakışlarında bir değişiklik vardı. Başta anlam veremesem de, üzerimdeki kıyafetler aklıma gelince rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Kafa tokuşturmayı diyorum."

"Ha!"

Bakışlarını çekmeden, alnma tekrar düşen tutamı geriye attı. Bunu yaparken nedense gözüme küçük bir çocuk gibi görünmüştü.

Onu tanıdığımdan beri, aldığı herhangi bir darbe karşısında acı belirtisi gösterdiğini ya da yarasma dokunduğunu görmemiştim. Ya da bu şekilde hazırlıksız yakalanıp, benimle kafa tokuşturacak duruma geldiğini... Gözlerine hâkim olan yorgun bakışlar, belki onun da bazı zamanlar savunmasız kaldığının göstergesiydi. Alnının sol üst tarafında kafasına fırlattığım bardağın sıyrığı vardı. Derin olmasa da kanadığı belliydi.

Bu yaraya neden olduğumda farklı bir bedendeydi. Bu durumda, aldığı yaralar bedenler arası geçiş yapıyor, yani yeni bedene geçtiğinde iyileşmiyordu.

Aklıma onunla ilk karşılaştığım gün geldi. Belki üzerinden daha üç gün geçmişti ancak bana çok uzun bir zaman olmuş gibi geliyordu. O gün de, kolunda ve karnında kan kaybından ölmesine neden olacak derin bir kesik ve kurşun yarası vardı. Kendi bedenine döndüğünde kesik hâlâ yerinde duruyordu.

"Alnın kanıyor," diye mırıldandım.

İnce parmaklarıyla neden olduğum yaraya dokundu. Dokunuşu sertti ve bu kesinlikle canını acıtırdı. Yaşayabileceği acıyı tahmin edip yüzümü buruşturdum ama o, ifadesini değiştirmemişti.

"Jenny halleder."

Yapay bir zekâ da olsa, Jenny'nin bu kadar becerikli olması her kadını rahatsız ederdi.

Tekrar fırının önünde eğilip büyük bir ciddiyetle içindekini kontrol etti. Ardından nefis kokan kurabiye tepsisini fırından çıkarıp doğruldu. Tam o sırada tepsiyi çıplak elleriyle tuttuğunu fark ettim. Ani bir panikle çekmeceleri karıştırıp havlu bulmaya çalıştım. Yanlışlıkla tutmuş olmalıydı. Bir insanın 150 derecede ısınmış bir tepsiyi çıplak elle tutması imkânsızdı.

Bana garip bir şekilde baktığını fark edince, arayışımı durdurarak ifadesiz yüzüne baktım. "Ellerin!" dedim panikle. "Yanmıyor mu? Şokta mısın? Fark etmiyor musun?" Sorularımı ara vermeden sıralamıştım.

Tepsiyi yavaşça tezgâha bırakarak, canı hiç yanmamış gibi bir tane kurabiyeyi tutup altını kontrol etti ve beni şaşkınlığa karışmış paniğimle baş başa bıraktı.

Kurabiyeye dokunduğu için unlanan parmaklarını üzerindeki gri sporcu atletine sildikten sonra, cevap vermeden yanımdan geçip gitti. Kapıya doğru yürürken arkasını dönmeden seslendi.

"Kahve makinesinde hazır kahve var."

Kahve kokusunun burnuma dolmasıyla, açlıkla kavrulan midemin büzüldüğünü hissettim.

Kurabiye tepsisine dikkatle baktığımda, kurabiyelerin damla çikolatalı olduğunu gördüm. En sevdiğim kurabiyeler karşımda dururken, annemin ellerinden bu kurabiyeleri yemeyeli iki yıl olduğu gerçeği içimin karardığını hissettirdi.

Dikkatimi toplayarak bu durumun anlamını sorguladım. Lacivert en sevdiğim kurabiyeyi mi pişirmişti? İçimde filizlenen küçük bir minnet hissi, bu durumda olmamı sağlayanın zaten o olduğunu kendime hatırlatmamla öfkeden bir kıvılcıma dönüştü.

"Madem bir süre daha yanında kalacağım, bana neden beni bir katil yapmak istediğini ve burada ne haltlar döndüğünü anlatacaksın!" diye arkasından seslendim. Hiçbir açıklama yapmadan gitmesine izin vermeye niyetim yoktu.

Salonun ortasında durup ifadesiz bir şekilde bana baktı. Sanki az önce burnuna un bulaşan, bir anlığına küçük, tatlı bir çocuk gibi görünen adam gitmiş, yerine soğuk, ifadesiz, katil Lacivert geri gelmişti. Bu hali ile görev başındaki hali birbirine çok yakındı. Anlaşılan beni de bir görev gibi görüyordu.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" dedi burnundan bir nefes vererek.

"O adamı neden öldürmek istedin?"

Boş bir ifadeyle gözlerimin içine baktı ve bu soruya cevap vermeyeceğini belirtircesine "Diğer soru?" dedi.

"Peki, beni neden bu cinayete alet etmeye kalktm?" Bu soruyu dişlerimi sıkarak sormuştum. Cevap vermeme gibi bir ihtimali yoktu, çünkü bu direkt olarak beni ilgilendiren bir konuydu.

"Başta seni alet etmek gibi bir düşüncem yoktu. Ama gözümün önünde durman açısından durum bunu gerektirdi. İnan bana, o adam ölseydi dünya daha iyi bir yer olurdu. Kendine katil demeyi kes. Zaten görevi mahvettin. Hedef de ölmedi. Nokta."

Sesindeki tonu bir an olsun değiştirmeyerek düz bir şekilde cevap vermişti. Ancak ben öfkeliydim. Çok öfkeli!

"Ya sen kimsin de bir insamn ölümü hak edip etmeyeceğine karar veriyorsun? Basbayağı katilsin işte. Beni de beraberinde katil yapacaktın. Nasıl bir şeye bulaştım bilmiyorum. Korkuyorum ve sen bu açıklamanın yeterli olacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedi dudaklarını yavaşça kımıldatarak. Duygusuz ve ukala tavırlarından artık sıkılmıştım.

"Yahu ne ukala, ne umursamaz bir adamsın sen! Anladık Türk değilsin ama insan da mı değilsin? Birinin hayatı söz konusu burada. Ailen ya da sevdiğin kimse olmadı mı ki bu kadar empatiden yoksunsun?"

Son söylediğim cümlede ses seviyem iyice yükselmişti.

Onu bu zamana kadar sinirli görmemiştim ve bu sözlerim üzerine en azından sinirlenmesini bekliyordum. Ancak

yüzündeki soğuk ifadeyi değiştirmeden bana doğru gelmeye başladı. Yakınlaştıkça gözlerinin renginin simsiyah gölgelerle karardığına şahit oldum.

"Benim kim olduğum seni ilgilendirmez!" Ses tonu değişmemişti ama bunun bariz bir uyarı olduğunu anlayabiliyordum. "Senin gibi bir beceriksiz cahili ben de yanımda götürmeye istekli değilim." Kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı ve devam etti. "Daha dünyanın nasıl bir yer olduğunun ya da neye dönüşeceği düşüncesinin yakınından bile geçmiyorsun. Bak Beren, gözlerini burada olanlara kapamayı öğren. Yoksa beni olmadığım birine dönüştürmeye zorlarsın."

Sözlerinin sonladığını belli eden yüz ifadesi taşlaşmıştı.

"Olmadığın biri mi? Sen zaten katil değil misin? Bana zarar vermek senin için o kadar da güç olmasa gerek," diye meydan okudum. Sözler dudaklarımdan fırladığı anda pişman olmuştum ancak çok geçti.

Hızla yanıma gelerek kolumu sıkıca kavradı. Bu yakın temasla, kokusunu derinden hissetmiştim ancak kolumun yanıyor gibi acıyor oluşu kokusuna olan hayranlığımı bastırmıştı.

Kolumu sertçe çekip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Kendimi savunmak için kolundan kurtulmaya çalıştım ama onun gücünün yanında benimkinin hiçbir etkisi yoktu. Bu sadece kolumu daha sıkı kavrayıp canımın acısını arttırmasını sağlamıştı.

"Bak, o konuda haklısın. Seni bir saniye geçmeden öldürebilirim."

Nefesi suratımı yalarken, gözlerim dolmasına rağmen kararlı duruşumdan taviz vermedim. Konuşamıyordum ancak iyice koyulaşan lacivertlerine bakmayı sürdürdüm. Nefesini yüzümde solumaya bir süre daha devam etti. Gözlerimi onunkilerden çekmeyeceğimi anlayınca sertçe kolumu bıraktı.

"Ben gelmeden bu odadan çıkmayacaksın!"

Emir verircesine sarf ettiği bu cümlenin ardından, beni tek bir kelime dahi edemeyecek bir halde bırakarak arkasını dönüp hızlı adımlarla ilerledi. Siyah kapıyı aşırı bir güçle ittirdikten sonra odadan çıktı.

Artık tuttuğum gözyaşlarını serbest bırakabilirdim. Ilık yaşların yanaklarımdan süzülmesine izin vererek büyük yatağa oturdum. Yorganın altına girerek sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

Hayatım daha ne kadar kötü bir hale gelebilir ki diye düşünerek evden kaçmışken, katil ama kurabiye yapabilen, aynı zamanda beden değiştirebilen bir adamla kesişmiştim.

— — —

Önceleri, sadece Çetin gibi bir abim ve ona engel olmayan bir ailem olduğu için hayatın garip ve acımasız olduğunu düşünürdüm. Şu an yaşadıklarım tüm bu duygularımı karman çorman etmişti. Hayatın acımasızlığı aileden ibaret değildi. Çetin'in bir şekilde uzak durmamı sağladığı dışarıdaki hayatın, çirkin yüzünü bana bu kadar erken gösterdiğine inanamıyordum.

Saatlerce ağlamıştım. Ailem için, kaçmak zorunda olduğum için... Ve bir katilden etkilendiğim gerçeği yüzünden ağlamıştım. En çok da buna ağlamıştım.

Öyle bir hayat yaşamıştım ki, abim beni küçük bir kafese hapsetmiş, tüm duygulara yabancı olmamı sağlamıştı. Şimdi ise beni çok daha büyük bir tehlikenin ortasına bırakmıştı. Bir katilden etkileniyordum ve ondan göremediğim şefkat, karşı koyamadığım bir ağlama hissi uyandırıyordu.

Ya da sadece yalnızsın, diye ekledi zihnim. *Yalnız ve hapissin. Her şey bu yüzden...*

Her zamanki gibi ağlamak uyumama yardımcı oldu. Kalktığımda yine saat kavramım olmadan mutfakta öylece duran kurabiyelerden bir tanesini ağzıma attım. Gerçekten nefisti. Anneminkinden ayırt edilemeyecek kadar lezzetliydi. İyiden iyiye acıkan karnım bir tane daha yemem için adeta ellerime komut veriyordu. Dayanamayarak bir tane daha ağzıma attım. Beş dakika sonra yedi tane kurabiye yemiştim.

Buzdolabını açıp sabah gördüğüm limonatayı bir bardağa doldurdum. Üst üste yediğim kurabiyelerin hararetinden kurtulmak için bir dikişte bardaktaki sıvıyı bitirdim.

Uykudan bulanıklaşan zihnimi kendine getirmek için yatağın ucuna oturdum. Beynim uyuşmuş gibiydi. Olanlar üzerinde

düşünmeye başlayınca, unuttuğum detaylar ince sızılar şeklinde zihnime sızdı. Katil olmama ramak kalmıştı. Bir insanın ölümüne neden olacaktım. Damarlarıma dolan adrenalinle ayağa kalktım ve telaşla kıyafetlerimi aramaya başladım.

Aradığım parçaları bulduktan sonra çabucak giyinerek, siyah kapıdan çıkmak için kararlı adımlarımı hızlandırdım.

Onun yanında daha fazla kalmayı istemiyordum. Yanımda oldukça düşüncelerim çarpıklaşıyor, çaresizlik hissi beni ona mecburmuşum gibi hissettiriyordu. Bu hastalıklı hislerle devam edemezdim.

Gördüklerimi anlatmayacağımın garantisini verirsem belki beni bırakırdı. Bu kadar teknolojinin yanında kısa süreli anıları silme gibi bir araçları da olmalıydı, değil mi?

"Evet!" diye sesli bir şekilde söylendim. Bu neden daha önce aklıma gelmemişti ki? Hafızamı silebilirdi. Son birkaç günlük anılarımı silse yeterdi.

Siyah kapıdan çıkıp kırmızı kapıya yöneldim. Elimde daha önce kullandığım kitap vardı. Kısa bir kontrolden sonra tehlike olmadığını anladım. Kapıyı ittirip üçgen biçimli, loş bir şekilde ışıklandırılmış odaya girdim. Büyük ekranlar odanın her yerinde farklı farklı görüntüler gösteriyordu.

Daha fazla bir şeye şahit olmak istemediğimden bakışlarımı hızla ekranlardan uzaklaştırdım. Merakımı bu sefer dizginleyebilmiştim. Hayatını insanların yaşamlarını kurtarmaya adamış bir tıp öğrencisiyken, şimdi tamamen tezat bir senaryonun içinde çırpınıyordum.

Odada olmadığını anladığımda seslendim.

"James!"

Sesimi biraz daha yükseltip tekrar seslenmeme rağmen ortaya çıkmadı. Bu odadan hiçbir şeyi görmeden ayrılmam gerekiyordu. Zaten büyük ihtimalle, siyah kapılı odadan çıkmaya cesaret edemeyeceğimi düşünüyordu.

Ancak beş dakika dizginleyebildiğim merakım altıncı dakikada kendini hatırlatmıştı.

Ekranlara gözümün ucuyla baktığımda, dehşete düşmeme neden olacak kadar görüntü vardı. Yıllar baz alınarak dizilmiş olan görüntüler 2007 yılından başlıyordu. 2007'de Orta Doğu'da olan bir terör eyleminden başlayan ve Türkiye'yi de kapsayan birçok olay yeri sonrası görüntüleri vardı.

Görüntülerde yanan, parçalanan cesetler, oldukça hasar görmüş bedenler ve farklı yerlere dağılmış uzuvlar vardı. Bu tarz görüntülere alışkın olmama rağmen, daha fazla bakmak istemedim.

Duvarlarda dağılan görüntülerin en sonuna geldiğimde gördüğüm yüz tanıdıktı. Bu, dün restoranda üzerine zehirli şarabı dökemediğim adamdı.

Yaşadığım şokla titreyen bacaklarıma aldırış etmeden görüntüye daha çok yaklaştım. Görüntünün altında çıkan açıklamaları okumaya çalışıyordum.

"Metin Taner. Dünyanın birçok yerinde terör eylemleri gerçekleştiriyor. Sahibi olduğu TAN Atom Araştırma Merkezi'nin arka planında nükleer silah geliştiriyor ve terör örgütlerine satıyor. Bunun yanı sıra genetik silah geliştirdiği şüphesi mevcut. Bu zamana kadar aleyhine toplanan tüm deliller yok edildi. Dünyanın her yerinde çok önemli tanıdıkları var. Tutuklama emri çıkarılamıyor."

Sonraki açıklama daha da dikkatimi çekti.

"Isolation Unity durdurma kararı verdi. Görevli Isolater James Hunter."

Dün restoranda gördüğüm adamın toplu bir kıyımcı olduğu gerçeği tenimi ürpertirken, James'in Isolation, yani bir nevi *sonlandırma* anlamına gelen bir birliğin üyesi olduğunu kavradım. Bu durum, onun katil olduğu gerçeğini değiştirmese de, bir amaca hizmet ettiği için öldürdüğünü gösteriyordu.

Öğrendiklerim midemdeki kasılmaları arttırırken, kafamda karışmayan tek bir düşünce kırıntısı bile kalmamıştı. Lacivert ile tamamen farklı amaçların hizmetkârlarıydık. O, yasallığını bile bilmediğim bir birlik için cinayet işlerken; ben insan hayatını her şeyden üstün tutuyor, yaşamlarını sonlandırmak değil, devam ettirmek istiyordum. Ancak işin kötüsü, dün yaptığım

beceriksizlik, bu Metin denen adamın yeni toplu katliamlara karışmasına devam edeceği anlamına mı geliyordu bilmiyordum.

Sıkıntıyla gözlerimi kapadım. Bu durum dengelerin sağlanmasını çok zorlaştırıyordu.

Mekanik bir ses duyduğumda irkilerek yerimden sıçradım. Gözlerimi açtığımda bana doğru yürüyordu. Beni gördüğüne şaşırmamış gibiydi. Ama ses tonu oldukça sertti.

"Sana odadan çıkma demiştim."

"Biliyorum, özür dilerim," diye gevelemeye başladım. Kendimi suçüstü yakalanmış gibi hissediyordum.

Özür dilememle, ekrandaki görüntülere kaydı gözü. Her şeyi görüp anladığımı kavramıştı.

"Ben düşündüm de..."

Nasıl söylenirdi ki? Hafıza silme teknolojiniz varsa bir adet de ben alayım ve buradan defolup gideyim mi diyecektim?

"Ne düşündün acaba?" diye imayla sordu.

Cesaretimi kaybetmemeye çalıştım.

"Eğer anıları silme gibi bir aracınız varsa, benim tüm bu gördüklerimi silip eski hayatıma geri dönmeme izin verirsin diye düşünüyorum. Çünkü yaptığın şey her ne kadar haklı nedenler taşısa da buna katlanmak, alet olmak ya da izleyici olmak istemiyorum."

"Ama olacaksın. Öyle bir teknolojimiz var ancak keyfi kullanımı yok," dedi ve konunun kapandığını belirtir gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Ne demek istiyorsun sen? Benim hayatımdan bahsediyoruz. Bu durumda nasıl keyfi oluyor?"

"Olabilir ama bunu yapmak için protokolü uygulamam gerekir. Ayrıca sadece anılarını değil, tüm hayatını ve yaşanmışlığını silmek durumunda kalırım. Bu iş için sadece benim onayım değil, merkezin de onayı gerekiyor."

"Peki, neden sadece anılarımı silemiyorsunuz?"

Fazla soru sorduğumun ikimiz de farkındaydık ancak merakımla artık sıkılmış gibiydi. Pes edercesine cevap verdi.

"Çünkü yasak. Çünkü daha önce bu durum birçok kez kötüye kullanıldı. Artık çok istisnai durumlar dışında hafıza silme işlemi yapılmıyor. Ayrıca senin düşündüğünün aksine, insanların anılarına ve hayatlarına önem veriyoruz. Bu onların haklarına da aykırı."

Aldığım cevap karşısında söyleyecek fazla bir şeyim yok gibi hissediyordum. Lacivert yine tüm çıkış kapılarımı kapamıştı. Kafamdaki karışıklığı yüz ifademden anlamış olacak ki sıkıntıyla yanıma geldi.

"Başka sorun var mı?"

"Aslında var."

Kollarını göğsünde birleştirip kafasını yana yatırarak dinliyorum mesajı verdi.

"O kurabiyeleri Jenny yapmadı, değil mi?"

Kafasının pozisyonunu bozmadan, sorduğum saçma soruyu ve konunun alakasızlığını tarttıktan sonra, cevap vermek yerine hiç beklemediğim bir tepki gösterdi.

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. İlk defa bana gülümsemişti.

Ve bu sıcak bir gülümsemeydi.

Kalbimin atışı hızlanırken mahzenden çıkamayacak olma konum aklımdan uçup gitmişti. Kendime kızma işini sonraya bırakacaktım, çünkü şu an bu gülümsemeye odaklanma dürtüsü daha ağır basıyordu.

BÖLÜM ALTI

SOFIA DARK

Gördüğüm manzaranın gerçek olduğunu kavramak istercesine gözlerimi kırpıştırdım. Lacivert bana gülümsemiş miydi? Daha önce bir saniyeden fazla tebessüm ettiğini görmemiştim. Ona da tebessüm denilirse tabii. Belki de mimikleri gözümü yanıltmıştı. Tanıştığımızdan beri piyano çalması dışında hiçbir hassas tavrına rastlamadığım buz dağı, donuk adam, bana gülümsemişti.

Tepkimi çok belli etmiş olacağım ki, kafamda bir şeyler döndüğünü anlayarak kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

Boğazımı temizledim ve elimden geldiğince rahat bir gülümseme takınarak cevap verdim.

"Sanırım bu bir nevi *evet* demek oluyor. Nereden öğrendiğini sormamda sakınca var mı?"

"Hayır," dedi ifadesini bozmayarak. "Hatta ilk defa sakıncası olmayan bir soru soruyorsun." Gözlerime bakarak konuşmaya devam etti. "Beden değiştirdiğimi zaten biliyorsun. Ancak bu durum sadece fiziksel değişimle gerçekçi olmuyor. Olmaya çalıştığın kişinin becerilerine de sahip olmalısın."

"Yani önceki hayatında aşçı mıydın esprisini yapamayacağım?"

Gözlerini kısarak söylediğimi duymazdan geldi. Sanırım kaliteli espriden anlamıyordu. Bir anlığına, içinde olduğum duruma gülmek istedim. Burada durmuş, bir katille sohbet etmeye çalışıyordum. Verdiği her cevap beni heyecanlandırıyor, daha fazlasını öğrenmek için kıvrandırıyordu.

Merak mıydı bu sadece? Ya da yasak bir şeyin cezbeden çekiciliği miydi?

Ben iç hesaplaşmamla uğraşırken, Lacivert gitmek üzere hareketlenmişti. Huzursuzca yerimde kıpırdanışım karşısında

karar değiştirip duraksadı. Gözlerini kısarak yeniden yüzüme odaklandı.

"Başka?"

"Aslında birkaç sorum daha olacaktı."

Elimden geldiğince ifadesiz olmaya çalışıyordum. Çok meraklı olduğumu bilmese de olurdu. Çoktan fark etmediyse tabii.

"O zaman biraz beklemek zorundasın, çünkü benim sert bir kahveye ihtiyacım var."

Önümden geçip siyah kapılı odaya doğru ilerlediğinde arkasından yürümeye başladım. Karşılaştığımızdan beri adam akıllı en uzun konuşmamız az önceki konuşmaydı. Bu sefer şaşırtıcı bir şekilde sorularımı geçiştirmemiş, beni terslememişti.

Odaya girerken kapıyı çok kısa bir süreliğine tutarak beni bekledi. Bu zoraki bir kibarlık hareketi gibiydi. Merakla onu izlemeye devam ederek odada ilerledim.

"Bir yere kaçmıyorum. Beni izlemeyi bırakıp kanepeye oturabilirsin."

Suçüstü yakalanmış gibi, U dönüşü yaparak dediğini yaptım. O ise, mutfak tezgâhındaki kahve makinesine yönelmişti.

"Sen de ister misin?" diye sorduğunda ilgiyle kütüphaneye bakıyor gibi yapsam da tüm odağım ondaydı.

Başımı ona çevirmeden, "Olur," diye cevap verdim.

"Şeker ya da krema?"

"Sadece krema."

Göz ucuyla onu izlerken, kahveleri fincanlara doldurduktan sonra kurabiye tepsisine yöneldiğini gördüm. Dolaptan çıkardığı siyah, kare şeklindeki tabağa kurabiyelerden koymayı planlıyordu.

Tepsiden kurabiyeleri almadan hemen önce bir tepsiye bir de bana baktı.

İlk anda bu tepkisinin sebebini kavramamış olsam da, yüzünü teğet geçen gülümsemesinden neler döndüğünü anladım.

Tepsideki yedi kurabiyelik boşluğu görmüştü tabii ki.

Utançtan alev alan tenim ve kızaran yanaklarıma engel olamayarak kütüphaneyle bakışmaya devam ettim. Başıma daha kötü ne gelebilir listesine, 'Lacivert tarafından sessiz bir obur damgası yemek' maddesini çoktan eklemiştim.

Duruşunu düzeltip, hiçbir şey olmamış gibi kanepeye doğru ilerledi. Elindeki tepside iki fincan kahve, kurabiye dolu kare tabak ve iki de peçete bulunuyordu.

Tepsiyi sehpaya bıraktıktan sonra onun koyu kahvesinin yanında kendini belli eden kremalı kahve fincanım önüme çektim.

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra başımı kaldırıp yüzüne baktım. O zaten bana bakıyor haldeydi. İfadesini biraz olsun değiştirmeyerek kurabiye tabağını bana doğru ittirdi.

"Kurabiye almaz mısın?"

Sorusunda ima mı vardı, yoksa ben mi üzerime alınmıştım?

"Hayır, kahve yeterli, teşekkürler," diye cevap verdim. Ateşi sönen yanaklarımın tekrar alevlenmesine ramak kalmıştı. Konuyu dağıtmak adına aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Ellerine sağlık bu arada."

Kafasını kahvesinden kaldırarak ciddi bir tonla konuştu.

"Sizin bu deyimleriniz ilginç."

"Nasıl ilginç?" diye merakla sordum. Bizim kültürümüz hakkında bir yorumda bulunması ilgimi çekmişti.

"Daha çok gereksiz aslında. Yapılan bir eylemi ya da görevi bu kadar abartmaya, üzerinde konuşmaya gerek yok. Teşekkür etmek fazlasıyla yeterli."

Söyledikleri karşısında kaşlarım havalanarak alnımın kırışmasına neden oldu.

"Sen hayatında her şeyi görev olarak benimseyen bir kişilik gibi durduğun için, böyle düşünmen şaşırtıcı değil. Ama içtenlikle yapılan bir yemek ya da bir iş sonrası karşındakinden bunu duymak insana gerçekten iyi hissettirir," dedikten sonra *"Oysa yaptığın kurabiyeler gayet de içten gibiydi,"* diye ağzımın içinde mırıldandım.

Sıkılmış bir edayla yüzüme odaklanarak mırıltıma karşılık verdi.

"Evet, çok vaktim yok. Ne soracaktın?"

"Kimin için çalışıyorsun?"

Yüz ifadesini sabit tutarak bana bakmaya devam etti. Bir dakika geçtikten sonra bu bakışın cevap vermeyeceği anlamına geldiğini kavramıştım.

"Sanırım, sonraki soruma geçmem gerekiyor," dedim daha çok kendi kendime konuşur gibi.

Aynı ifadeyle bakmaya devam ediyordu.

"Peki, o kızıl saçlı kadını tanıyor muydun?" Bunu sorarken yanaklarım kızarmasın diye çok uğraşmıştım. Sıradan bir şey soruyormuş gibi davranıp kahve fincanımı tekrar elime almış, böylece gözlerimi ondan kaçıracak bir bahane bulmuştum.

"Eski bir tanıdık," dedi duygudan yoksun bir şekilde.

"İyi de, bu durumda ona da deşifre olmuş olmuyor musun? Ayrıca görevini tehlikeye atmıyor mu?"

"O yaptığı işi iyi bilir," dediğinde kendime hâkim olamayarak atıldım.

"Nasıl yani, striptizci mi?"

Muzip bir gülümseme saliseyle güzel yüzünü ziyaret ederek kayboldu.

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" dedi kaşlarını tekrar çatarak.

Şaşkınca ona baktım.

"Neyi anlamıyor muyum, James? Sizin oralarda ne deniyor bilmiyorum ama bizim burada o kadının yaptığına striptiz derler."

Düşünceli bir ifadeyle beni süzdü.

"İşini iyi bilir derken, görevi tehlikeye atmaz ya da benim kendimi sağlama alacağımı bilir demek istedim. Fakat belli ki bu sefer işe seni karıştırarak kendimi pek sağlama alamadım."

Sıkıntılı bir iç çektim. "Dediklerinden benim beceriksizliğimi yüzüme vurman haricinde hiçbir şey anlamadım."

"Boş ver," dedi fincanı sehpaya sertçe bırakarak. "Kısacası, Fiona benim ilk ortağımdı. Seninle çalışmam ve dikkatinin böyle dağılması onu da şaşırtmış olmalı. Ona tam da istediğini verdin.

Fiona benimle oyun oynamaya bayılır ancak bu zamana kadar başarılı olamamıştı."

İnanamıyordum. Kızıl şeytana benzeyen o kadın James'in ilk ortağı mıydı? Yani bir zamanlar kadın bir partnerle çalışmıştı. Oysa James kadınlara pek katlanabilen biri gibi durmuyordu. Duygusuz ve netti.

Daha da ilginci, o kadın gibi erotizm fışkırtan bir kadınla nasıl ortak olunurdu ki? Aklıma gelen seçenekler nedense pek hoşuma gitmedi ve midemi bulandırmaya başladı.

"Anlıyorum. Artık onunla çalışmıyorsun yani," diye çıkarımda bulundum.

"Hayır, onunla ortaklığımız uzun zaman önceydi," dedi konunun kapandığını belli eder gibi.

Ancak benim sorularım daha bitmemişti. "Peki, neden ayrıldığınızı sorabilir miyim?"

"Hayır!"

Bu sefer cevabı kesin ve sertti. Bu sorunun çizgiyi aşmak demek olduğunu bilsem de, kendimi merak etmekten alamıyordum.

Kanepeden kalkmasıyla konuşmanın tamamen bittiğini anladım. O sırada ben zaten kendi senaryolarıma gömülmüştüm. Tekrar bana dönmeden banyoya doğru yöneldi. Dakikalar sonra su sesi gelmeye başladı. Duş alıyordu.

Elbette ilk defa birinin banyoda duş aldığını duymuyordum ancak bu mahzende sadece ikimiz varken, bu kadar mahremiyetin içinde onunla baş başa olmak beni hem ürpertiyor hem de utandırıyordu.

Kahvemden son yudumları alırken dalgınca kitaplığa bakmaya devam ettim. Bir katille aynı evi, pardon hapishaneyi paylaşıyor ve onunla arkadaşlık kurmaya çalışıyordum. Yüzümde yeşeren buruk bir gülümsemeyi yabancı bir ses bölünce, gözlerim hızla kapıya yöneldi.

"James insanı böyle gülümsetir işte."

Donakalmış bir halde sesin sahibine baktım. Dudaklarımdan cevap vermek adına hiçbir kelime dökülemezken, alaycı ifadesi ve delici gözleriyle bana bakmayı sürdürüyordu.

Lacivert'in Fiona diye bahsettiği, restoranda tüm dikkatimi dağıtan ve her şeyi rezil etmemi sağlayan kadın karşımda duruyordu.

Tehlikeli miydi bilmiyordum ve bu düşünce ürkmeme neden olmuştu. Dudaklarımdan firar eden ilk cümle de bunu açık ediyordu.

"Sen buraya nasıl girdin?"

Alaycı bir kahkaha attı.

"James sana eski ortağı olduğumu söylemedi mi?"

Ayağa kalkıp toparlandım ve duruşumu dikleştirdim.

Bu kadının alaycı tavırlarına maruz kalmak istemiyordum. "Söyledi," derken çenemi dik tutmaya özen gösterdim.

"Eh, o zaman Jenny'nin beni tanıdığını da söylemiş olması lazım."

Eliyle odayı gösteren bir daire çizdi. "Bir zamanlar James'le bu mahzeni beraber paylaşıyorduk." Kaşlarını kaldırarak sinsice gülümsedi. "Ve görüyorum ki hâlâ pek bir değişiklik yapmamış."

Gözlerim kısılmıştı ve içimde nedenini bilmediğim, hızla yükselen bir öfke peyda olmuştu.

Tam cevap verecektim ki, onun sesini duydum.

"Ne istiyorsun, Fiona?"

Arkamı döndüğümde Fiona'yı hedef alan sert bakışlarıyla karşılaştım. Belinde bana verdiğine benzer bir havlu vardı. Tüm vücudundan incecik su damlaları akıyor, kaslarının kıvrımlarını açık hale getiriyordu. Saçları ıslaktı ve kumral tutamlarının bir kısmı alnına dökülmüş, lacivert gözlerini gölgelere teslim etmişti. Fazlasıyla can yakıcıydı.

Yutkunmama engel olamamıştım.

Zorlukla önüme döndüğümde, kızıl şeytan dudaklarını büzmüştü. Beni işaret ederek, "Sofia'yı bu kadar çabuk mu unuttun?" dedi ve kaşlarını havalandırıp zevkle gelecek cevabı beklemeye başladı.

Önce ne olduğunu kavrayamasam da, kafamda çakan küçük şimşekle ima ettiği şeyi anladım ve hızla James'e döndüm.

Suratı kaskatı kesilmiş, alnında atmaya başlayan damarın sertleştirdiği yüzüyle kızıl şeytana bakıyordu.

"Ne istiyorsun dedim?" Dişlerinin arasından konuşmuştu. Sesini hâlâ sakin tutabildiğine inanamıyordum.

"Ah, ben mi?" Sinsice güldü kızıl şeytan. "Sadece yeni ortağına bakmak için geldim. Sahi, nereden çıktı bu kız? Ya da Sofia'dan sonra nasıl biriyle bu mahzeni paylaşıyorsun diye mi sormalıyım? Oysa o kaçırıldıktan sonra ne hale geldiğini kendi gözlerimle görmüştüm." Yapmacık bir tavırla tırnaklarına bakarak Lacivert'in cevabını beklemeye başladı.

Gözlerimi ondan alıp tekrar Lacivert'e döndüm. Kulaklarım duyduğum gerçekleri sindirmeye çalışırken, bir yandan da deli gibi onun tepkisini merak ediyordum.

Gözleri alev alevdi. Her an kızıl şeytanın üzerine atlayacak ve bir çırpıda öldürebilecek kadar tehlikeli görünüyordu. Onunla ilk karşılaştığımdaki katil bakışlarına sahipti ancak bir o kadar da sakindi. Midem düğüm düğüm olurken, aslında ondan korktuğumu anladım. Oysa az önce onunla sohbet etmeye çalışıyordum.

Bir anda ayaklarım geri geri gitmeye başladı. Fakat aniden dengemi kaybederek sırtımı kütüphaneye çarptım ve olduğum yerde büzüldüm.

Fiona bana bakmıyordu. Tüm dikkati Lacivert'teydi ve onun öfkesinden sapıkça bir zevk alıyor gibi görünüyordu.

James hızlı bir hareketle koluna yapıştığında, kadının yüzündeki tatmin olmuş ifadeyi görünce adeta kanım dondu.

"Bana dokunman için seni bu kadar kışkırtmam mı gerekiyor, James?"

Fısıltıyla söylediklerini duymuştum. Kadının gözlerinde belli belirsiz parlayan özlem kıvılcımları beni daha çok afallattı. Bu nasıl sapık bir ilişkiydi böyle?

Fiona yaka paça odadan çıkarılırken tek bir kelime daha etmedi.

Onları izlemedim. Olduğum yere otururak bacaklarımı kendime çektim ve başımı dizlerime gömdüm. Duyduklarım zihnimi

anında işgal etmişti. Sofia kimdi? Neden kaçırılmıştı ve en önemlisi, o kadının dediği gibi James onu seviyor muydu? Düşündüklerimin canımı yakmaya başladığını hissedince, Lacivert'e fazlasıyla alışmış olduğumu fark ettim. Sınır çizgisini çoktan geçmiştim.

Kendimi gizleyecek bir yerim olmadığı için, içinde bulunduğum duruma lanet ettim. En azından yalnız kalacağım bir odam olsa, sapkın düşüncelerimde rahatça boğulabilirdim. Olduğum yerden hızla kalkıp banyoya yöneldim.

Lacivert'in aldığı duşun buharı hâlâ duruyordu. Arkasında kokusunu bırakmış, zaten karmakarışık olan hislerimin daha da bulanıklaşmasına neden olmuştu.

Suyu en soğuğa ayarlayıp hızla yüzüme çarptım.

Bu katilin eski sevgilisi de, kaçık ortağı da beni ilgilendirmezdi. Tek yapmam gereken buradan en kısa sürede kurtulmak için çabalamaktı. Bunu defalarca kendime hatırlatarak yüzümü yıkadım.

Artık buz gibi olan suratımı sildikten sonra aynaya bakarak derin bir nefes aldım ve banyodan çıktım.

Çıktığım anda Lacivert'in siyah kapıdan girdiğini gördüm. Üzerinde hâlâ sadece havlu vardı. Bu görüntü karşısında, onu kendi bedeniyle çırılçıplak gördüğüm anın dejavusunu yaşar gibi oldum. Hemen gözlerimi kapamış olsam da göreceğimi görmüştüm ve uzun süre unutmam mümkün olmayacak gibiydi.

Çenemi kapalı tutup, tepkisiz kalmayı başararak üçlü koltuğa oturdum. O da, daha önce eşofman aldığı dolaba yöneldi. Yüzüne bakmıyordum ama tepkisiz bir ifadeyle dolaştığını odadaki soğuk rüzgârlar açık ediyordu.

Dolabı açıp içindeki çekmeceden siyah bir boxer çıkardı. İlgisiz bir tavırla onu takip ederken, kıyafetlerini alıp banyoya geçmesini bekledim. Ancak banyoya ilerlemek yerine, telaşsız bir şekilde kıyafetleri yatağın üzerine bıraktı. Eli belindeki havluyu çıkarmak üzere hareket edince anında önüme dönüp, utançtan ve şaşkınlıktan açılan gözlerimi kapatarak bağırdım.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Görmediğin şey değil. Neden bu kadar rahatsız oluyorsun?"

İfadesiz sesi alaycılıktan uzaktı. Söyledikleri saf bir ciddiyetten ibaretti.

"Ya sen gerçekten sapıksın! Nerede görecekmişim?" diye cevap verdim dayanamayarak. Gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Tıp öğrencisi değil misin? E erkek arkadaşların da olmuştur illaki. Ayrıca piyanonun arkasından beni izlediğini de biliyorum."

Oflayarak, o anı fark etmesi gerçeğine lanet ettim. Bir saniye duraksadıktan sonra sözlerinin devamını hatırladım. Erkek arkadaşlarımla cinsel birliktelik yaşadığımı iddia ediyordu. Pis ecnebi! Bizi de kendileri gibi rahat sanıyordu. Bu imasına cevap vermeye tenezzül bile etmedim.

"Hastalarla seni aynı kefeye koyacak değilim. İşin bitince söyle, gözlerimi açacağım."

Bir dakika geçmeden tepemde bir nefes hissedince gözlerimi açtım.

"Beren, senin şu tüm utanma olayın gerçekten çok..." Cümlesini tamamlamadan önce biraz düşündü. "Komik," dedi bir süre sonra.

Bunu söylerken suratında eğlendiğini gösteren ufacık bir ifade yoktu. Hâlâ ciddiyetini sürdürüyordu. Bu adam utanma, ar, edep nedir bilmiyordu anlaşılan. Tam annemlik bir laf etmiştim.

Ters bir bakışla onu süzdüm. Altında sadece eşofman vardı ve ıslak saçlarını ince parmaklarıyla yatıştırmaya çalışıyordu. Duştan çıkmış taze kokusuyla bu kadar yakınımda durması haksızlıktı.

"Sana saçma geldiği gayet açık."

Derin bir nefes aldım. Nefesimle kokusunu da içime çekmiş bulundum. Acilen yanından uzaklaşmam gerekiyordu.

"Benim uykum geldi. Nerede uyuyabilirim?" diye sordum ters tavrımı sürdürerek.

Boş boş kocaman yatağa bakıp, bakışlarını bana çevirdi. İlk defa bir imasını anlamış bulunarak, yatağa doğru ilerlemeye başladım.

"Günlerdir inatla giydiğin bu kıyafetlerle mi yatacaksın?" diye sorduğunda ona hak vererek banyoya yöneldim.

Daha önce bıraktığım fuşya pijama takımını giyerken, Edepsiz Lacivert içeri girmesin diye de kapıyı iyice kilitledim. Adamın rahatlığı, sanki ben karşı cins değilmişim gibiydi. Ya da beni çocuk gibi görüyor, rahatsız olmuyordu. Bu düşünce canımı sıkmıştı.

Giyindikten sonra aynalı kapıdan çıkıp yatağa doğru yürüdüm. Odanın ışığı gece karanlığını resmederken, içeride gece lambasına benzer bir ışık vardı. Normal bir gecede, yatak odamda geçirdiğim ambiyanstan farksızdı.

Ona bakmadan yorganı kaldırıp yatağa girdim. Aynı odada olduğumuz düşüncesini kafamdan atmaya çalışarak gözlerimi kapadım. Zaten fazlasıyla yorgun olduğum için çok geçmeden uykuya yenilmiştim.

— — —

Burnumdaki kaşıntı hissiyle, kollarımı sıkıca sardığım yastıktan kurtarmaya çalıştım. Burnumu aceleyle kaşıdıktan sonra tekrar yastığa sarıldım. Kıpırdandıkça karabiber kokusu yoğunlaşıyor, kaşıntı hissim artıyordu. Huzursuzca yastığı ittirmeyi denedim.

Ama yastık bu kadar sert olamazdı. Ve neden bir türlü kıpırdamıyordu?

Bir dakika... Bu yastığın kasları mı vardı? Ayrıca son derece sıcaktı.

Gözlerimi aralamamla, sağ kolum ve sağ bacağımla James'i sıkı sıkı sardığımı fark etmem bir oldu. Tamam, çok deli yatardım ama bu kadar delirmiş olamazdım! Bulunduğum yerde o kadar rahattım ki, uykumla açılan mantığım beni dürtmese, ona daha çok sokulma güdüme yenik düşecektim. Ufak bir çığlık atarak yataktan fırladığımda, hâlâ uykuda olmayı diliyordum.

Bu kadarı fazlaydı. Kokusu burnuma dolmuş, üzerimdeki pijamaya bile geçmişti. Ona bu kadar yakın olmak akıl sağlığım için iyi değildi.

Çığlığımın ilk salisesinde uyanan Lacivert çevik bir hareketle yatağın altından çıkardığı Glock'un emniyet kilidini açarak, yine aynı hızla önüme geçti ve etrafı kolaçan etmeye başladı. Hızlı konuşuyordu.

"Ne gördün?"

Ani telaşı ve onu izleyen hazırlığı görünce, çıkardığım tufandan ben de korkmuştum. Sessizliğim karşısında gerilen Lacivert bu sefer biraz daha sert bir tonla sordu.

"Beren, ne gördün diyorum!"

Aynı sertlikte cevap verdim. Sonuçta haklı sebeplerim vardı.

"Seni!"

Derin bir nefes aldı ve koyu gözlerini benimkilerle birleştirdi. Yaşadığım şokun etkisiyle ilk etapta paniklemiş olsam da, artık sakinleştiğim için gözlerimdeki rahatlamayı fark etmiş olmalıydı. Yavaş hareketlerle silahın emniyet kilidini kapattı. Tekrar eski yerine koyduktan sonra bana döndü.

Lacivert gözleri mümkünmüş gibi bir ton daha koyulaşmıştı sanki.

"Ne saçmalıyorsun, Beren?"

Bağırmamıştı. Bağırır gibi mi yapmıştı? Nasıl kendini bu kadar kontrol ederek bağırıyordu?

Korkuyla titrek bir nefes aldım ve tüm deli cesaretimi toplayarak bağırmaya başladım.

"Ya senin benim yanımda ne işin var? Ne hakla gelir yanıma yatarsın? Bana burada yatabilirsin demiştin!"

Cevabım karşısında ifadesiz çehresini yana yatırdı. Alnına düşen tutamlardan birini arkaya ittirerek sakince cevap verdi.

"Evet, öyle dedim ancak yalnız yatabilirsin demedim."

Rahatlığı beni öl-dü-rü-yor-du.

"Ya sen nasıl bir manyaksın? Bu rahatlık nereden geliyor?"

Nerenden diye de sorabilirdim bunu.

"Yine büyütüyorsun, Beren. Gördüğün gibi," dedi ince parmağıyla zarifçe yatağı işaret ederek. "Yatak oldukça büyük. Ayrıca

bu yatak benim fizyolojime göre oluşturuldu. Kaç gündür burada uyuduğun için yorgunluğumu atamıyorum."

Haklıydı. Ben de o yatakta ilk uyandığım gün ne kadar rahatlamış ve dinlenmiş olduğumu hissetmiştim. Yine de bu gerçeğin sinirimi gölgelemesine izin vermedim.

"Kocaman yatak diyorsun... Peki, neden neredeyse senin üzerinde uyanıyorum?" Tıslamıştım.

Bir adım yaklaştı. Lacivertlerindeki koyuluklar yok olmuş, yerini durgun bir deniz gibi düz bir renge bırakmıştı. Rahatlamıştı. Ancak onun rahatlık seviyesiyle benim gerginlik seviyem doğru orantılıydı.

"Bütün gece güreşir gibi uyuyan ve bana sarılmaya çalışan sensin. En sonunda huzurla uyumak adına sarılmana izin verdim. Ben, uyurken temasta bulunmaktan hoşlanmam. Bu durumdan bir anlam çıkarıp boşuna ortalığı karıştırma. Sen benim için küçük bir kızdan farksızsın."

Bir an durdu.

Gözlerim yanmaya başlarken aslında istediğim şeyleri söylediğini biliyordum. Evet, bana başka gözle bakmamalıydı zaten. Ama o zaman neden gözlerimle beraber kalbimin de yandığını hisseder gibiydim?

"Bir daha beni bu şekilde uyandırma. Tepkim daha sert olabilir. Aslında..." Ne söyleyecekse o an vazgeçmiş gibiydi. Başını pes eder gibi sağa sola salladı. Saçlarından havaya karışan kokuyu hissedebiliyordum. "Ve artık çığlık atmaktan vazgeç."

Tamam demek istedim ancak düşüncem bile kekeliyordu. Hemen konuyu değiştirip, bu absürt konuşmadan kurtulmam gerekiyordu.

Gözlerine bakmamaya gayret ederek, gözlerimdeki yanmadan uzaklaşmak adına aklıma takılan ilk şeyi sordum. Zihnimin arka duvarlarında ise, 'küçük bir kızdan farksızsın' sözü yankılanıyordu.

"Merak ediyorum da... Eğer gerçekten biri ya da bir şey burada olsaydı, beni elindeki Glock mu koruyacaktı? Yani ne bileyim, bu kadar teknolojinin içinde güvenlik duvarları, ışınlardan

tuzaklar ya da görünmeyen silahlar yok mu? Mesela ilk gün benim kaçmamam için kullandığın görünmez parmaklıklar gibi?"

Yorgunluğunu hâlâ atamadığı belli olan Lacivert, az önceki konuşmanın önünü tıkadığımın gayet farkındaydı. Boynunu esneterek tek kaşını kaldırdı.

"Bu kadar teknolojinin içinde seninle baş edemediğim gayet açık."

Tam cevabı yapıştıracaktım ki, konuşmaya devam etmesiyle çenemi tutmaya karar verdim. Sanırım bazı yanıtlar almak, ona haddini bildirmekten çok daha değerliydi.

"Buranın ana güvenliğinden Jenny sorumlu. Ben mahzenin içindeyken bu salona biri girerse, zaten Jenny'yi alt etmiş demektir. Bu da tek şansımızın Glock ve benim kullanabileceğim diğer silahlar olduğu anlamına gelir." Gözlerini bir saniye kadar kapadıktan sonra geri açtı. Dikkatle her hareketini izliyordum. "Sorduğun tuzakların çoğu mevcut ancak gelen her ziyaretçi için kullanılmıyor. Buraya düşman amaçlarla gelen de olabilir, içip sızacak bir kömürlük arayan bir ayyaş da."

Soracak başka sorum yoktu, çünkü kafamda hâlâ önceki söyledikleri vardı.

Sessizliğim üzerine, soğuk ve ifadesiz tavrını takınıp banyoya yöneldi. Su sesini duyduğumda rahatsız olarak odada ilerlemeye başladım. Uzaklaşsam da ses tamamen kesilmiyordu. Lacivert'in söylediklerinden sonra onu bir daha asla izlemeyecektim. Duymamak da buna dâhildi. Yani sanırım!

Piyanonun başına geçip tuşlarıyla oynamaya başladım. Notaların sesi beni biraz olsun düşüncelerden uzaklaştırdı.

Beş dakika sonra asaletle banyodan çıktığında, ne yapacağını bildiğim için hemen tersi yöne döndüm. Biraz bekleyip, tekrar piyano tuşlarına basmaya başladım. Artık giyinmiş olmalıydı. Ne de olsa her şeyi ışık hızıyla yapıyordu.

Bir süre sonra elinde bir sandviç ve kahve fincanıyla yanımdan geçtiğini gördüm.

"Bugün demlikte çay yok mu?" Gülerek sormuştum.

Kısa bir bakış atıp, cevap vermeden odadan çıktı. Tek derdim sabahki olayları unutmak ve normal davranmaya çalışmaktı. Yaşadığım duygu karmaşasını anlamasını istemiyordum.

Onun odayı terk etmesinin ardından boş boş etrafa bakmaya başladım. İçim sıkılıyordu. Söylediği sert sözlerden ve bu sözlerin bende yarattığı etkiden başka şeyler düşünmeye çalışıyordum.

Artık görevlerine katiyen katılmayacağıma göre, benimle ne yapacağı merak konusuydu. Mahzen dediği bu hapishanede de kalamayacağımı söylemişti. Zihnimi kaplayan birçok soru eşliğinde banyoya doğru yürüdüm. Üzerimdeki pijama takımından kurtulmak istiyordum. Bütün gün pijamalarla dolaşma fikri kulağa hiç de cazip gelmiyordu.

Aniden Jenny'nin benim için hazırladığı çekmece aklıma gelince banyoya girmekten vazgeçip dolabın önünde durdum. Çekmeceyi açtım ve bingo!

Renk renk, desen desen, her çeşit kıyafet, iç çamaşırı ve geceliğin yer aldığı çekmece önümde belirmişti. Bu bir kıyafet dolabı değil, adeta sonsuz bir çekmeceydi.

Yatağa doğru uzanan çekmece rayını neredeyse iki metre kadar hareket ettirdim ancak hâlâ devamı var gibi görünüyordu.

Her kadın gibi içimde oluşan heyecan kıpırtısına engel olamadım.

Buz dağından farkı olmayan Lacivert'in bana tekrar küçük kız muamelesi yapmayacağını bilsem, bu kıyafetlerin hepsini olmasa da bir kısmını tek tek deneyebilirdim. Dürtülerimin aklımı çelmesine izin vermeden çekmeceye uzandım.

Sarı V yaka bir bluz ve altına da koyu renk streç bir kot seçtikten sonra yeni bir iç çamaşırı takımını da kolumun altına alarak banyoya girdim.

Bu sefer havlumu hazır bulundurup, günlerdir yıkanamamamın verdiği gerginliği de dağıtarak vücudumu su altında dinlenmeye bıraktım. Yaklaşık yarım saat sonra, yoğun buhar altında nefessiz kalma riskine karşılık hızlıca giyinerek banyodan çıktım.

Saçlarımın nemini almaya çalışırken şüpheli bakışlarla odayı taradım. Ortalarda görünmüyordu. Bu iyiydi, çünkü çok acıkmıştım ve artık düzgün bir yemek yememin zamanı gelmişti.

Buzdolabında bulduğum tüm kahvaltılıkları masanın üzerine bırakarak, nasıl oluyorsa taptaze olan ekmeği de çıkardım. Bir yandan da sallama çay yapmak için suyun kaynamasını bekliyordum. Demlik çayını bekleyemeyecek kadar çok acıkmıştım.

Yaptığım kahvaltıdan tatmin olup, karnı tok bir insan dinginliğine kavuştuktan sonra, zihnim daha çok çalışmaya ve merakımı da bu işleyişe konuk etmeye karar verdi.

Bulaşıkları lavaboya bırakırken, bu durumdan haz almayı da unutmadım. Resmen bulaşık derdi yoktu.

Can sıkıntısıyla odada yaklaşık üç tur attım. Ne kütüphanedeki kitaplar, ne de piyano beni cezbediyordu. Sıkıntıyla oflayarak Jenny'ye seslendim.

"Jenny?"

Cevabı gecikmedi. "Bayan Soydan."

"Sence James'in beni öldürme ihtimali nedir?"

"Bu soruya cevap verme yetkim yok, efendim."

Alayla karşılık verdim. "Nasıl yok? Burada hayatımdan bahsediyoruz, beni biraz aydmlatsan ölür müsün?"

"Ölmek fiili benim için geçerli bir kullanım değil, efendim. Ancak sistem sonlandırılmasma maruz kalabilirim."

"Hepiniz bu kadar ciddi cevap vermeye mecbur musunuz?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Anlamadım, Bayan Soydan."

"Boş ver, Jenny. Bari bana bir çay yap."

"Gereken malzemeleri mutfakta bulabilirsiniz."

Kaşlarım havaya kalktı. Yapay zekâ bile bana patronluk taslıyordu. Zaten bir makineyle sohbet içine girmem yeterince gülünçken, bir de ona alınırsam aklımı ne kadar oynattığım iyice açık olacaktı.

Odada tur atmaya devam ettim.

İçimdeki meraklı canavar bedenimi odanın merkezinde bulunan siyah koltuğa iterken, tırnaklarımı yiyerek yavaş adımlar atmaya başladım.

Bir kerecik otursam ne olurdu ki? Zaten zihnimi Lacivert'ten uzak tutmaya çalışıyordum. Gerçekten oyalanacak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Tereddütle popomu koltuğa koyarken temkinli davranıyordum.

Yavaşça oturdum.

Hiçbir şey olmamıştı.

Lacivert'in bu koltuğa oturduğunda ne yaptığını hatırlamaya çalıştım.

Bazı tuşlara bastığına şahit olmuştum. Dikkatlice koltuğun etrafında tuş ya da bir işaret aradım. Ama yoktu. Bu mahzende her şey görünmezdi zaten.

Parmaklarımla ritim tutarak sandalyenin kolunda ellerimi gezdirdim. Bir değişiklik yoktu. Ultra korunaklı bir mahzende tesadüfen keşif yapmam olanaksızdı zaten. Bu çıkarım aklıma başka bir fikir getirirken gözledim parladı.

"Jenny," diye seslendim. "Sisteme giriş yapmak istiyorum."

Lacivert, Jenny'yi emrime verdiğine göre, bunu yapmamda bir sakınca yoktu. "Sisteme giriş yapılıyor, Bayan Soydan."

Aldığım cevapla heyecanım beden buldu.

Mekanik bir sesin ardından etrafımda dört adet ekran belirmişti.

Sisteme girmiştim!

Nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama belki bir daha bu şansa sahip olamayacaktım. Şansımı denemeye karar verdim. Merakımı ona ihtiyaç duymadan giderecektim. Bana bir daha küçük bir kız muamelesi yapmasını istemiyordum.

"Jenny, Sofia kim?"

Jenny'nin cevabı ile rahatlayan vücudum, gördüklerim karşısında yeniden kasılmıştı. Dört ekranda birden beliren görüntüler, Lacivert kadar güzel birine aitti.

Onun gibi kumral, aralarda sarıya kaçan uzun saçları vardı. Açık yeşil göz bebeklerini mavi bir halkanın tamamladığı

muhteşem gözlere sahipti. Lacivert gibi buğday rengi olan teni, fotoğraftan bile kusursuz görünüyordu.

Resmen birbirleri için yaratılmışlardı.

Sıkıntılı bir nefes çekerek, kadının kimliğinden gözlerimi alıp ikinci görüntüye baktım. James'le görev esnasında çekilmiş bir görüntü olduğunu tahmin ettim. İkisi de çok ciddi ve odaklanmış görünüyorlardı.

Sonraki görüntüde daha kalabalık bir fotoğraf vardı. James, Sofia ve üç kişi daha. Ekip fotoğrafı gibi görünüyordu. Ya da arkadaşlarıydı. Zihnim bunu ayırt etmeye uğraşamayacak kadar meşguldü.

Son görüntüde ise, birçok video kareler şeklinde ekrana dizilmişti.

"İlk videoyu oynatır mısın, Jenny?" diye sorduğumda sesimdeki titremeye lanet ettim.

Ekranda James belirdi. Farklıydı. Yüzünde şimdi gördüğüm soğukluktan ya da donuk bakışlardan farklı bir ifade vardı. Dikkatle inceledikten sonra, bu ifadenin ne olabileceğine karar verdim. Ancak bu, canımın daha çok yanmasına neden oldu.

Huzurlu görünüyordu.

"James Hunter, ortağım Sofia Dark. 02419 görev koduyla ilgili girişi yapıyorum."

Ses tonu ciddi olsa da, yüzündeki ifadeye hayranlıkla baktım. Bu adama katil demek haksızlık olurdu. Onun katil olduğuna inanmak istemiyordum. Heyecanla videonun devamını izlerken arkadan *o* belirdi.

Sofia!

Bir anda odaya dalmıştı. Islak saçlarını bir havluyla sarmış, üstüne ona büyük gelen bir gömlek giymişti. Kimin gömleği olduğunu fazla düşünmeme gerek yoktu.

"James... Çamaşırımı bulamıyorum."

Lacivert'in yüzünden kısa süreli bir muzip ifade geçti ama ciddiyetini bozmayarak Sofia'ya döndü.

"Görev kaydı giriyorum, Sofia."

"Ah, lanet olsun! Pardon!" dedikten sonra gülümsedi ve neşeli bir edayla el sallayıp odadan çıktı.

Kadındaki neşeye ve rahatlığına hayret ettim. Ancak en kötüsü, o çıktıktan sonra James'in yüzünde gördüğüm ışıltıydı.

"Kaydı durdur!" sesim o kadar sert çıkmıştı ki kendim bile ürktüm.

Jenny aniden kaydı durdurduğunda, daha fazla izlemek istemediğimi bilsem de, bir süre ifadesindeki aydınlığa bakmaya devam ettim.

Koltuktan kalkarken gözlerim çoktan dolmuştu.

Artık buradan gerçekten gitmek, yaşadığım saçma sapan karmaşadan kurtulmak istiyordum. Adam birkaç günde hayatımı ele geçirmişti.

Daha koltuktan uzaklaşmadan, aşina olduğum acı alarm sesi kulaklarımı doldurdu. Telaşla etrafıma bakıp beni yakacak bir lazer ışını aradım ancak odadaki tek fark ekrandaki görüntülerin hızla değişmesiydi.

Merakla ve bir o kadar da korkuyla görüntülere baktığım anda, bedenim hiç olmadığı kadar gerildi. Dehşetin canlı haliyle karşı karşıyaydım.

Dumanlar ve sislerin hâkim olduğu görüntüler, ceset parçaları ve enkaz kalıntılarından ibaretti. Onlarca uzuv etrafa yayılmış, kareyi kaplayan toz bulutuna rağmen ölümün kokusunu burnuma kadar taşıyordu. Ortadaki ekranda küçük bir çocuğun kopmuş kolunun bir yana savrulduğunu gördüğümde daha fazla bakamadım. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülürken, daha fazla dayanamayacağımı düşünerek başımı ters tarafa çevirdim.

Görüntüler bana daha önce üçgen odada gördüklerimi hatırlatırken, bunların aynı olayların devamı olduğuna inanmayı reddettim. Kabullenmeyişime cevap, son görüntüde beliren Metin Taner'in fotoğrafı oldu.

İçimi kaplayan suçluluk duygusu ve acıyla dizlerimin üzerine çöktüğümde haykırarak ağlamaya başladım.

Çok fazlaydı. Bu kadarı çok fazla...

BÖLÜM YEDİ

DENGE

İnsan hayatının, hele de bir çocuğun, dünyadaki en savunmasız varlığın yaşam hakkının bu kadar ucuz olması normal miydi?

Belki bizim topraklarımızda gerçekleşmemişti gördüklerim; tanımadığım, hiç bilmediğim bir yerde olmuştu. Hangi politik oyuna ya da hangi terör davasına kurban gitmişti bu canlar bilmiyordum ama acısını yüreğimin tam ortasında hissediyordum.

Benim yüzümden olmuştu. Benim yüzümden!

Zihnimde tekrarı son bulmayan cümleler aynı hızla dolanıp durmaya devam etti. Ben sebep olmuştum.

Lacivert'le tam altı gündür tek kelime konuşmamıştık.

Ekrandaki görüntüleri ve neden olan kişiyi görüp de dizlerimin üzerine düşüp haykırarak ağlamaya başladıktan sonra, kimseyi görecek halim kalmamıştı zaten.

Odaya ne zaman gelip, ne zaman gitmişti bilmiyordum. Ben ağlarken beni tutmaya çalıştığını ancak kollarından kaçtığımı hatırlıyordum. Beni teselli etmesini istemiyordum. Onu görmek istemiyordum.

Altı koca gün boyunca buzdolabındaki yiyecekler her gün periyodik olarak, tahminimce Jenny tarafından yenilenmişti fakat ne kadar iştah açıcı olsalar da canım istemiyordu. Yoğurtla besleniyor, sabahları da sadece kahve içiyordum.

Fizyolojik yatak bile uyku düzenimi yerine getirmeye yetmemişti. Vicdan azabının verdiği o dayanılmaz sızı, mahzende sıkışıp kalan hayatımda iyice içime işliyordu. Bütün gün kitap karıştırmaktan, piyano tuşlarıyla oynamaktan delirecek hale gelmiştim. İşin acı kısmı, bunlar beni oyalamaya yetmiyordu ve bir suçları olmadığı halde, düşüncelerimde boğulurken onları da hırpalıyordum.

Önce Lacivert'e kızıyordum. Beni bu lanet mahzene hapsetmişti. Sonra da yanında gitmem gerektiğini söylemiş, basit bir cinayet işi vermişti. Evet, cinayet! Ve ben görevi başaramamış, elime yüzüme bulaştırmıştım. Şimdi ise, yaptığım bu hata onlarca insanın canına mal olmuştu.

Sonra kendime kızıyordum. Aptal Beren! Sadece adamın üzerine şarap dökecektin! Sadece bir bardak sıvı. Sonrasında o adamı bir daha görmeyecek, ona ne olduğunu bilmeyecektin. Kimse sana ne olduğunu sormayacaktı. Fazla merakın yüzünden her şeyi hem eline yüzüne bulaştırdın, hem de hayatın boyunca altından kalkamayacağın gerçeklerin ağırlığını yüklendin. Beceriksiz aptal!

Sonra tekrar ona kızıyordum. Nasıl böyle önemli bir görevi benim gibi bir tecrübesize bırakabilirdi? Nasıl böylesine bir riski göze alırdı? Nasıl, sonunda bunların olacağını tahmin edebileceği halde önlem almazdı? Beni böyle bir vicdani yükün altına nasıl sokardı?

Bu işin dengesi neredeydi?

Birinin ölümünün hak mı yoksa suç mu olduğuna sadece adalet mi karar veriyordu? James de adaleti sağlıyor olabilir miydi?

Tüm bu düşünce şarapnelleriyle çarpışırken, aklıma birden o görüntülerde gördüğüm kopmuş çocuk kolu geliyordu. Hıçkırıklarım tüm bedenime nüfuz ederken kendimi tutmayıp yine gözyaşlarımın ıslak kollarına teslim oluyordum.

İlk üç günün sonunda kendimden tiksinip duş almak için banyoya yöneldim. Günlerdir, nasıl göründüğüm bir kere bile aklıma gelmemişti ancak ayna karşısındaki halimi görünce şaşırmadan edemedim. Gözlerim günlerdir tutulduğum ağlama krizlerinin sonucu şişmişti ve kıpkırmızıydı. Yüzümün rengi gitmiş, saçlarımın sarı tutamları ise düğüm düğüm birbirine karışmıştı. Düzeltmeye yeltenmedim bile. Soğuk suyla yıkanıp bedenimi titremeye mahkûm ettikten sonra, acımasızca saçlarımdaki düğümleri çekiştirip açmaya çalışarak kendime eziyet ettim.

Banyodan çıktığımda, bana özel sınırsız kıyafetlerin bulunduğu çekmeceyi de açmadım. Gördüklerimden sonra oradan kıyafet seçmek çok yüzeysel geliyordu.

Fuşya pijamaları giydim geçici bir süreliğine. Sonra da, buraya ilk geldiğimden beri giydiğim kıyafetlerimi küvette yıkadım. Bunu kolayca sağlayacak bir teknoloji olduğuna emindim ancak bu hayata dair hiçbir şey istemiyordum. Sadece eski Beren olmayı istiyordum. Hatta bu vicdan azabını yaşamaktansa, Çetin'in yanına dönmeye bile razıydım.

Kendi kıyafetlerimi giymekteki ısrarım da bu yüzdendi. Belki o zaman biraz daha normal hissederim diye ümit ediyordum. Aynı gün, sıkıntıdan yerimde duramadığım bir an, dayanamayarak odadan çıktım. Kırmızı kapı yarı açıktı. Üçgen odada tüm ekranlar aydınlıktı. Sonra odanın tam ortasmdaki Lacivert'i gördüm.

Saçları dağılmıştı. Gözleri de neredeyse benimkiler kadar kötü bir durumdaydı. Yüzündeki kaslar seğirirken, boş gözlerle ekranlara bakıyordu. Öfkesini zor kontrol ettiği belliydi.

Tek başına bir çözüm arıyor olmalıydı.

Onu dikkatle süzdüğümde, onun da en az benim kadar bu mahzene hapis olduğunu hissettim. Benim gibi yalnızdı. Derdini anlatacak kimsesi, başını yaslayacak bir omzu yoktu.

Lacivert'in hayatı nasıldı? Ailesi hayatta mıydı? Neden katil olmuştu? Ya da buraya geliş hikâyesi neydi? Bu halde bile ona sempati besleyecek nedenler aradığımı fark ederek düşüncelerimi durdurmak istedim. Farklı odalarda günlerdir aynı yalnızlığı yaşıyorduk. Aynı vicdan azabını aynı oranda kalplerimize sıkıştırmış bir şekilde devam etmeye çalışıyorduk.

Gözleri aniden kapının aralığından onu izleyen gözlerimi buldu. Hızlı adımlarla ilerleyerek kapıyı şiddetle kapattı. Tok kapanış sesi, beni görmek istemediğini sert bir tokat gibi yüzüme vurmuştu.

Gözlerim dolarken, siyah kapılı odaya geçip kapıyı aynı sertlikte kapattım. İçimde kabaran öfke, kızgınlığımı yine ona yöneltmişti.

"Hepsi senin yüzünden, Allah'ın cezası!" diye bağırıp tekrar ağlamaya başladım.

Oysa şu an gerçekten ona ihtiyacım vardı. *Senin suçun değil!* demesine ihtiyacım vardı. Beni sakinleştirmesine ihtiyacım vardı. Bu lanet mahzende ondan başka kimsem yoktu.

Günlerdir şekilden şekle soktuğum ama bir türlü temelini değiştiremediğim düşüncelerimle yine baş başa kalmıştım. Ağlamaktan şişen gözlerim artık gözyaşı üretme kapasitesini yitirmiş gibiydi. Kuru kuru ağlıyordum sanki. Bu, canımı daha çok yakıyordu.

Lacivert'le konuşmayalı altıncı gün olduğunda, yaşadığım sonsuz acının yanına bir de onu merak ediyor oluşum eklenmişti. Son gördüğümde hiç de iyi görünmüyordu. İhtişamı kendini korumasına rağmen, yüzündeki yorgunluk ve bitmişlik hali gözümün önünden gitmiyordu.

Son günlerde kendimi cezalandırmak adına giriştiğim yegâne eylem, buz gibi suyla duş almaktı. Ağladıktan sonra yine uyuşmak için banyonun yolunu tuttum. Soğuğun verdiği ısınma ihtiyacı ile sonradan uykum da geliyordu. Yorgana sarılıp uyuyordum.

İki gündür yoğurt yemeyi de kesmiştim. Boğazım acıyor, canım bir şey istemiyordu. Büyük ihtimalle farenjit olmuştum. Arada gelen öksürük krizlerine aldırış etmiyordum, çünkü içinde bulunduğum koşullarda bu belirtiler normaldi. Hem, bu ultra korunaklı mahzende bana ne olabilirdi ki? Olan olmuştu. Onlarca insan ölmüştü. Bense hiçbir şey olmamış gibi yaşayabiliyordum. Hayat böyle değil miydi zaten?

Banyoya girdikten sonra, üzerimdeki kokuşmaya yüz tutan kıyafetleri çıkarmaya üşendim. Birkaç gün önce yıkayıp kurutmama rağmen, o günden beri üzerimden hiç çıkarmadığım için yine de pis geliyorlardı.

Aklıma gelen fikirle kendime uyuşuk bir tebrik gönderip, kıyafetlerimle buz gibi suyun altına girdim. Küvet taşma seviyesine geldiğinde suyu kapatıp, dondurucu suyun altında uyuşmayı bekledim. Son zamanlarda kapımı da kapatmıyordum. Lacivert'e görsel şölen olmak bile umurumda değildi.

Küçük bir titreme krizinden sonra bedenim soğuk suya alışmıştı. Bu sefer kıyafetlerim de üzerimde olduğu için, soğuk tenimde daha çok duruyor ve bu acıyı hissetmek nedense bana çarpık bir zevk veriyordu.

Kendimi cezalandırdığımın farkındaydım ancak bunu bile düşünemeyecek kadar uyuşmak istiyordum. Parmak uçlarımda hafif bir karıncalanma oluştuğunda, bunu hissetmek hoşuma gitti. Günlerdir çizgi halinde olan dudaklarım hafif bir tebessüme hoş geldin derken, suyun içine daha çok gömüldüm.

Yavaş yavaş tüm bedenim uyuşmaya başladı. Arkasından gelen tatlı uyku beni küvetten çıkmam gerektiği konusunda uyarsa da, çıkmak istemiyordum. Buz gibi suda uykuya dalmak uyuşukluğumun daha uzun süreceği anlamına gelebilirdi. Bu düşünce de hoşuma gitti.

Gözlerimi kaparken hiçbir şey düşünmüyordum. Ne Lacivert'i, ne Çetin'i, ne de kopan kolu...

BÖLÜM SEKİZ

DÖNÜŞ

Tenimde bir dokunuş hissetmiştim. Ya da bana öyle gelmişti.

Çok uzaktan sesler duyuyordum. Boğuk sesler. Duyduğumu sandığım erkek sesi tanıdık gelirken gülümseme ihtiyacı hissettim. Ancak her yerim uyuşmuştu. Kıpırdama yetimi kaybetmiş bir şekilde boşlukta süzülüyor gibiydim.

Boğuk ses daha da yakından gelmeye başladı. Sanırım rüyadaydım. Başka bir açıklaması olamazdı. Sesin sahibini tanıyordum ama o an, kim olduğunu hatırlayamadım.

Rüyalarda da böyle olmaz mıydı zaten? Bir ses duyar ya da birini görürdünüz... Her şey çok anlamlı olduğu halde, uyanınca o kadar da anlamlı gelmezdi. O an hissettiklerim çok yoğundu ama uyanınca saçma geleceğini biliyordum. O yüzden sorgulamadan kendimi bırakarak, hareketsizce beni gülümsemeye iten sesi dinledim.

Az önce tenimi okşayan dokunuş hissi artmıştı. Yanaklarımın ısındığını hissederken, kulaklarıma dolan sesi artık daha net duyabiliyordum.

"Beren!"

Vücuduma yapışan uyuşukluk hissi dokunuşlarını etkisiz kılıyordu.

"Beren! Beren, uyanman gerekiyor!"

Bu endişeli sese cevap vermem gerekiyordu fakat hiç halim yoktu. Uyku gözlerimi yoklarken tepkisiz kalmaya devam ettim. Bir süre daha adımı seslendiğini işittim.

"Beren..."

Güzel sesi iyice yaklaşırken bir fısıltı haline dönüştü. Kulağımı gıdıklayan fısıltıya bile tepki gösteremez haldeydim. Halbuki gıdıklanma hissine dayanamazdım.

"Özür dilerim, lütfen..."

Kulağıma değen nefesine rağmen tepkisizliğim devam ediyordu.

Bir anda, boşluk hissim yerini ani bir hafifliğe bıraktı. Sanki sıcacık bir şey beni sarmıştı. Üşüdüğümü hissederek, bedenimi çevreleyen sıcaklığa daha çok sarılmak istedim.

Uyuşuk bedenime karşı başlayan acımasız saldırı, dişlerimin birbirine çarpmasına neden oldu.

Çok üşüyordum.

Bu bir rüya değildi.

Sıcak kollar onun kollarıydı.

Her şeyi hatırlıyordum...

Göz pınarlarıma dolan yaşlar yanaklarımdan süzülürken, bedenim bir kaya kadar hareketsizdi. Beni sıkıca tutmasına rağmen hatırladıklarımın yüküyle savaşıyor, başka bir boşluğa doğru çekildiğimi hissediyordum.

Beni yavaşça bir yere yatırırken, konuşmaya devam etti.

"Güzel ağla, Beren. Ağla... Bana tepki ver. Ağlamandan hoşlanmıyorum ama bu seni ayık tutar."

Doğru duyup duymadığını düşünmek istemedim. Doğru olmasını diledim. Zihnimin tüm bulanıklığına rağmen, benim için endişelenmesi kalbimi ısıtmıştı. Tüm vücudum titrerken çıkan bu kıvılcım, titrememi durdurmaya yetmese de küçük bir ateş yakmıştı.

Bildiğimiz Lacivert, Edepsiz Lacivert, Somurtkan Lacivert, Katil Lacivert...

"Jenny, yatak ve oda ısısını Beren'in vücut sıcaklığını dengeleyecek şekilde ayarla."

"İşleme başlanıyor, Bay Hunter."

"Acele et!"

"İşlem tamamlandı, Bay Hunter."

Üşüme hissim devam ederken, hâlâ yanımda olduğunu hissedebiliyordum.

"Jenny, nabzını zar zor alabiliyorum. Lanet olsun! Bir şey yap!"

"Ani ısı yüksekliği daha büyük bir şoka girmesine neden olabilir, Bay Hunter. Ayrıca Türkiye içi görev bölgeleriniz itibariyle bu çeşit bir tedavi için gerekli yazılıma sahip değilim."

Jenny'nin verdiği cevap karşısında, yapabilseydim kaşlarımı kaldırmak isterdim. Demek ki onun da yapamadığı şeyler vardı. Ancak vücudum üzerine kontrolüm tamamen kaybolmuştu.

"Kahretsin!"

Lacivert'in yumuşak ses tonu kaybolmuş, bağırmaya başlamıştı.

"Bu yapacağım şey için bana saçma bir şekilde çok kızacaksın ama başka şansım yok."

Uyuşukluğum sürerken, elimi tutmasına rağmen tepki verememiştim. Sesi o kadar güzel geliyordu ki, bilincimi peşimi bırakmayan uykuya teslim etmek istemiyordum.

Benimle en tatlı konuştuğu anları yaşıyor olabilirdim.

Bloke olmuş zihnim söylediklerinden anlam çıkarmaya çalıştı. O sırada kollarımı ve gövdemi işgal eden soğuk ürperti düşüncelerime bariyer oluştururken, son günlerdeki hissizliğime rağmen, kanımı o an olduğundan bile daha fazla donduracak bir şey yaptığını anladım.

Kıyafetlerimi çıkarıyordu!

Tepki yetime en çok ihtiyacım olduğu anda, bırak hareket etmeyi, sesimi bile çıkaramıyordum. Sonsuzmuş gibi gelen uyuşukluk hissi çaresizliğimi arttırırken, tüm gücümle ona engel olmaya çalıştım. Bu kadar çaresiz olmak, onun karşısında bu kadar savunmasız kalmak istemiyordum.

Tek yapabildiğim ağlamak oldu. İç çamaşırlarımla kalana kadar üzerimde ne varsa çıkarttığında, utancımı görmediği için sevinmem gerekirdi.

Birkaç saniye sonra, yataktaki ağırlığını hissettim.

Düşünmekten, tepki göstermek için boşa harcadığım vakitten ve ağlamaktan o kadar yorulmuştum ki, göz kapaklarım iyice ağırlaşmıştı.

Lacivert'in sıcaklığı daha yakına geldiğinde kolları bedenimi sardı. Buz tutmuş tenime ateş düşüren çıplak gövdesi önce

küçük bir şok etkisi yaratsa da, ısınmaya başladığımı hissettim. Titreyen vücudumu tamamen kendine çektikten sonra bacaklarını bacaklarıma doladı. Başım göğsüne geliyor, gözyaşlarım tenini ıslatıyordu. Parmakları göz pınarlarıma değince irkilsem de hâlâ tepki gösteremiyordum.

Gözyaşlarımı sildi.

"Artık ağlama, geçti," dedi yumuşak bir fısıltıyla. Ardından derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim, hepsi benim hatamdı. Özür dilerim... Seni bu işlere hiç bulaştırmamalı, en başında hiç yoluna çıkmamalıydım. İnan seçme şansım olsaydı, senin hayatına devam etmeni, beni ve tüm bu korkunç olayları unutmanı sağlardım."

Kalbi kulağıma o kadar yakın atıyordu ki, bir an avuçlarımın içine alacak kadar yakın hissetmiştim. Beni daha sıkı sardığında içimde oluşan güven duygusuna şaşırarak, artık ağlamamayı diledim. Lacivert'in şefkat dolu sesi kulaklarımda çınlarken, her ne kadar dinlemeye devam etmek istesem de uykunun ağırlığına daha fazla dayanamıyordum.

Bu duyduklarımı daha sonra hatırlayacak mıydım bilmiyordum ama o an gözlerimi güvenle kapatmam için yetmişti.

Burnuma yeni demlenmiş çayın kokusu ve kulağıma demlikte fokurdayan suyun sesi geldiğinde küçük bir dejavu yaşadım. Bu aşamada eksik olan tek şey, piyanonun sesiydi.

Gözlerimi açmadan olanları düşündüm. Donarak ölmekten kurtulmuştum. Beni kurtarmıştı. Sonra da Jenny'ye bağırdığını hayal meyal hatırlıyordum ama geri kalan anılar bulanıktı.

Yorganı üzerimden indirmemle geri çekmem bir oldu.

Neden iç çamaşırlarımlaydım?

Şaşkınlıktan açtığım gözlerimle etrafı tararken, duvara yaslanmış bir şekilde beni izlediğini fark ettim.

Ne zamandır beni izliyordu?

"Günaydın."

Oldukça düz çıkan sesi sinirlerimi bozmuştu.

"Hiç de aydın bir gün değil!" dedim sinirle. "Neden çıplağım, James?"

"Bakıyorum eski Beren geri gelmiş." Alaycıydı ama bir o kadar da mesafeliydi. Biraz duraksadıktan sonra konuşmaya başladı. "Kıyafetlerin ıslaktı, donarak ölmek üzereydin. Ne halt yemeye buz gibi suyun altında uyudun bilmiyorum ama zamanında gelmesem burada olmayabilirdin."

Son sözlerine doğru sertleşmeye başladığını hissettiğim sesi, öfkemin daha çok artmasına neden oldu.

"Bilinçli olarak yapmadım. Sadece biraz uyuşmak istemiştim. Kafamdan lanet görüntüleri atmaya çalışıyordum."

Delici gözlerini bir süre daha yüzüme sabitledi. Cevap vermeyerek çekmeceye uzandı ve içinden birkaç parça kıyafet çıkarıp bana uzattı.

"Bunları giy ve bugün yataktan çıkma. Dinlenmen gerekiyor."

"Kendi kıyafetlerimi istiyorum," dedim. Sinir bozucu olduğumun farkındaydım.

"Kıyafetlerin artık yok."

"Ne demek yok?"

"Senin Türkçenin gerçekten sorunlu olduğunu düşünüyorum, Beren. Belki de İngilizce konuşmalıyız."

Sıkıntılı bir iç çektim. "Odadan çıkar mısın?"

"Neden?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Giyineceğim, James!"

"Hayır, çıkmam. Ayrıca seni kaçıncı çıplak görüşüm. Bu konuyu bu kadar uzatma artık."

Utançtan kıpkırmızı kesilirken, gözlerimden çıkan alevler onlara eşlik etti. Edepsiz! Edepsizdi işte!

"Ya illa beni utandırmak zorunda mısın? En azından arkanı dön."

Duymazlıktan gelerek, yerinden bir milim dahi olsa kıpırdamadı. Sadece bakışlarını mutfağa çevirdi. Ona ters ters bakmayı sürdürüyordum. Birden hareketlenince gideceğini düşündüm ancak gitmek yerine mutfağa yöneldi. Mutfak dolabından

iki tane bardak çıkarıp tezgâha bıraktı. Bardaklara sırayla dem koyduktan sonra sularını ekledi.

Odadan çıkmayacağını anlamıştım. Ama neden bu kadar huysuz olduğunu anlayamıyordum.

Homurdanarak yatağın ucuna bıraktığı kıyafetleri aldım ve yorganın altına girerek binbir güçlükle giymeye çalıştım.

İlk denemede pijamanın şortunu kafamdan geçirmemle, parçayı yanlış bölgeye uydurduğumu anlamış bulundum. Allah kahretsin, çok karanlıktı!

Dakikalar sonra yorganın altından çıktığımda kan ter içinde kalmıştım ve söylenmeye devam ediyordum. Burnuma gelen omlet kokusu ile sağıma döndüm. Komodinin üzerinde içinde kahvaltı bulunan bir tepsi duruyordu. Şaşkınca tepsiye bakarken, kafamı kaldırıp onu aradım. Kanepeye oturmuştu. Elinde bir kitap vardı. O an duyduğum minnet küçük ama benim için çok anlamlıydı.

Lacivert bana kahvaltı hazırlamıştı. Az önceki sinirim bulut gibi dağılırken, "Teşekkür ederim," diye seslendim cılız sesimle.

Cevap vermedi.

Hevesle ettiğim teşekkür kursağımda kalırken, tepsiyi önüme çektim. Büyük bir iştahla omleti ve tepsiye koyduğu diğer kahvaltılıkları yemeye başladım. Doyduğuma karar verdikten sonra, çayımın son yudumunu da içerek fincanı tepsiye geri koydum.

Kafamı kaldırdığımda göz göze geldik. Yine anlamlandıramadığım bir bakışla beni izliyordu. İnsanları anlamak konusundaki becerilerimin onun üzerinde neredeyse hiç etkisi yoktu. Beden değiştirdiği gibi ifadelerini de sürekli değiştiriyor, onu anlamamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Her insanda bir tutam tutarlılık yakalardınız ama Lacivert'te bu mümkün değil gibi bir şeydi.

Tüm günüm yatakta geçmişti. Sıkılmış olsam da ayağa kalktığımda hissettiğim halsizlik yüzünden yatağa dönmekte gecikmiyordum. Hem biliyordum ki, fizyolojik yatak dinlenmem için en iyi yoldu.

Yine de akşama doğru iyiden iyiye sıkılınca yataktan temelli kalkıp bir şeyler atıştırdım. Açlık hissimi giderdikten sonra yine piyanonun başına geçip notalarla oynamaya başladım.

Bugün bana karşı oldukça mesafeli oluşuna karşılık, kahvaltı hazırlayarak kibar davranmıştı ve elbette ölmeme izin vermemişti. Ona teşekkür etmek için bulduğum iki neden, birbirinden ne kadar farklıydı. Ortaya çıkan ironiye gülerken, siyah kapıya doğru ilerledim.

Kapıdan çıktığımda, kırmızı kapının yine aralık olduğunu gördüm. Artık benim yanımda bu odayı gizli tutmaya çalışmıyordu. Çabalarını boşa çıkarmıştım.

Odaya girdiğimde, içimde büyüyen kasvet beni daraltmaya başlamıştı. Tekrar aynı görüntüleri görmeye dayanamazdım. Görüntülere göz ucuyla baktığımda, her ekranda farklı bir alanın kamera kaydının gösterildiğini fark ettim. Lacivert, koltuğunu odanın en köşesine çekmiş, bütün ekranlara aynı açıyla bakmaya çalışıyordu.

Yorgundu. Benim dinlenmiş halimin yakınından bile geçecek durumda değildi. Buradayken yorgunluğunun üzerine bir de o olayın yükü biniyor ve bu onu daha da kötü bir duruma sokuyordu.

Ben odaya girmeden sol kolunu gövdesine çapraz gelecek şekilde kaldırıp elini ensesine götürerek ekrandaki görüntülere doğru düşünceli bir bakış attı. Düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

"Merhaba," dedim gülümsemeye yakın bir tonla.

Bakışlarını bana çevirdi.

"Bir şey mi oldu?" Sesi sinirli olmasa da tedirgindi. Orada bulunmamı istemiyordu.

"Hayır. Nasıl olduğuna bakmak için geldim."

Tek kaşı havalandı. "Neden?"

"Yorgun görünüyorsun, James. Bir haftadır hiç uyumadın."

"Dün gece uyudum," dedi ve gözlerini benden alarak tekrar görüntülere döndü.

"Bu tekli koltuk ya da diğer odadaki kanepede mi? Kendi yatağında yatmazsan dinlenemediğini biliyorum."

"Dinlendim, Beren," dediğinde hâlâ bana bakmıyordu.

"Nasıl yani?"

Bana çevirdiği gözlerinden belli belirsiz bir ışık geçti. "Dün gece gayet sıcak bir yerde uyudum, merak etme."

Söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamak istemeyen zihnim, olduğum yerde hareketsiz kalmama neden olmuştu.

Tepkisizliğimi gördüğü anda sabırsızca ekledi.

"Başka bir şey var mı?"

Cümlelerimi nasıl toparlayacağımı bilemedim. Sahi ben buraya neden gelmiştim? Lacivert kimin yanında uyumuştu? Yine o Fiona şeytanı mı gelmişti? İçime oturan kocaman yumruyla saf saf suratına bakıyordum.

Tek kaşı havalandığında *'artık konuş'* der gibiydi.

"Aslında sana teşekkür edecektim." Sonunda kelimeler dudaklarımdan dökülmüştü.

Lacivertleriyle beni süzdü.

"Gerek yok."

"Neden teşekkür edeceğimi sormayacak mısın?" Sesimi sabit tutmaya çalışıyordum.

"Nedenlerini biliyorum."

Ukala herif, resmen beni başından atmaya çalışıyordu. Öfkelenerek ona doğru bir adım ilerledim.

"Aslında sana yardım edebilirim diye düşünüyordum." Sesim biraz yüksek çıkmıştı.

"Hangi konuda?" dedi alayla. Parmaklarını saçlarından geçirerek kafasını yana yatırdı, bakışlarını tamamen bana sabitledi.

"Kamera görüntülerine bakılırsa birini arıyorsun," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Senin yardım edebileceğin bir durum yok." Sesi keskindi.

"Hadi ama James, kimi aradığını biliyorum. Bu vicdan azabından kurtulmak için yardım etmeye ihtiyacım var. Lütfen."

"Bir yere varacağını sanmıyorum ama bu susmanı sağlayacaksa keyfine bak," dediğinde elimde olmayarak gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmekten de vazgeç artık."

Ruhsuz herifin tekiydi.

"Bence sen de gidip kendi yatağında biraz uyumalısın."

"Burayı sana bırakayım da bütün aletleri boz diye mi?" dedi alayına devam ederek.

"Söz veriyorum, Jenny dışında hiçbir şeyi kullanmayacağım," desem de ikna olmuşa benzemiyordu.

"Sana güvenmiyorum, Beren. Başını belaya sokmakta üstüne yok."

Dişlerimi sıkarak cevap verdim. "Bak işte o konuda haklısın, sana bulaştığıma göre!"

Ayağa kalkıp yanıma ulaştığında çene kaslarının seğirdiğine tanık olsam da, yüzündeki ifade değişmemişti. Ellerimi kaldırıp pes ettiğimi dile getirdim.

"Tamam tamam. Söz verdim James, hiçbir şeyi karıştırmayacağım. Ayrıca şu haline bak, gerçekten bir uykuya ihtiyacın var."

Sessiz bir onay verip yavaşça yanımdan geçtiğinde, aramızda santimler kadar mesafe vardı. Mesafenin kısalığı odayı kaplayan kokusunu daha yoğun hissetmemi sağladı ve kendimi tutamadan kokusunu soluyarak derin bir nefes aldım. Kasılan bedeni bunu hissettiğini gösteriyordu. Ona bakmadan önüme döndüm.

Her yanım yanıyordu.

Anlamıştı. Her zaman anlardı.

Hiçbir şey söylemeden kapıdan çıkıp diğer odaya girdi.

İçimde biriken öfke, yaşadığım duygu karmaşası, onu hissetmek, başka birini sevdiği gerçeği... Hepsi birbirine girmiş, tüm düşüncelerimi altüst etmişti. Mantıklı düşünmek adına derin nefesler aldım ve zihnim en kuvvetli savunma kartını oynadı. *O bir katil! Onu sevemezsin! Ona âşık olamazsın! Sadece bu lanet yerde ona yakınsın diye böyle hissediyorsun. Sadece...*

Başımı olumsuz anlamda salladım ve gözlerimi sıkıca kapadım. Odaklanmaya çalıştım.

Bu odaya ne için geldiğimi hatırlattım kendime. Biraz daha oyalandıktan sonra tüm dikkatimi ekranlara vererek görüntülerden bir şey çıkarmaya çalıştım. Her görüntünün altında saat, tarih ve olay detayları yazıyordu.

İlk görüntüde Metin Taner havaalanında jetine biniyordu. Uzaktan çekilmiş olmasına rağmen, adamın yüzünü HD kalitesinde görebiliyordum. Diğer görüntüler İsviçre'dendi. Metin Taner'in bulunduğu tüm lokasyonların kamera görüntüleri vardı.

Anladığım kadarıyla Jenny adamın izini belirli bir noktadan sonra kaybetmişti. Çünkü İsviçre'deki görüntüler iki gün öncesine aitti ve ondan sonra bir güncelleme yoktu.

Lacivert haklıydı. Durumun genel özetini çıkaracak yetide olsam da, ortada görünür başka bir şey yoktu.

Sıkıntıyla odada dolaştım.

Metin Taner, bir kafede kahve içtikten sonra kalkıp tuvalete gidiyor ve gözden kayboluyordu.

Lacivert'in kontrol ettiğini bildiğim halde, Jenny'den o sırada kafenin etrafında olan kameraların görüntülerini istedim. Ancak hiçbir iz, hiçbir hareket yoktu.

Ardından kafenin bulunduğu binanın çizimlerini ekrana yansıttırdım. Kafenin tuvaletinde veya tuvaletten ulaşılabilen bir bölgesinde yer altına açılan bir kapak, ne bileyim bir geçiş olabilirdi. Ama bina planında böyle bir ayrıntı yoktu. Çizimleri kapattırıp, boş gözlerle görüntüleri tekrar izledim.

Metin Taner gözden kaybolduktan sonra, kafeye bir kadın ve beş yaşlarındaki kızı giriyordu. Onların tavırlarında şüphe uyandıran bir detay aradım.

Kasaya yönelen anne kız, bir paket kurabiye aldıktan sonra kafeden çıkmak üzere kapıya yürüyor ancak son anda kasada duran kızın yanına diğer kasiyer geliyor ve kadına seslenip para üstünü unuttuğunu söylüyordu. Kapıdan dönen kadın, kasada kalan parasını yeni gelen kasiyerden alıp çantasına koyduktan sonra kafeden çıkıyordu.

Buraya kadar her şey normaldi. Hatta adamın kayboluşu dışında bütün video olağan görünüyordu.

Çaresizlik içinde, işe yaramamanın verdiği yenilgiyle ekranlara bakmaya devam ettim.

Görüntüyü başa sardığımda, kadının parasını almak için geri döndüğünde yaşadığı bir anlık tereddüt dikkatimi çekti. Belki de paranın onun olmadığını düşünüyordu diye geçirdim içimden.

Jenny'den, sonradan gelen kasiyerin eli kapalı bir şekilde uzattığı parayı yakınlaştırmasını istedim. Paranın miktarını görememek beni tedirgin etmişti.

Genç personel parayı sol eliyle uzatıyor, özellikle başparmağı tarafı kameranın görüş alanına giriyordu. Görüntüyü yakınlaştırdığımda gözlerimi kısarak odaklandım. Kasiyerin başparmak tırnağında kahve çekirdeğine benzeyen bir leke vardı.

Bu lekeyi daha önce görmüştüm. Zihnimi zorlarken, gözlerim iri iri açıldı. Bu lekeyi daha önce, üzerine şarap dökemediğim Metin Taner'in başparmağında görmüştüm!

BÖLÜM DOKUZ

KAÇIŞ

Gözlerimi kırpmadan birkaç dakika daha genç kasiyerin, yani Metin Taner'in başparmağının görüntüsünde takılı kaldım. Keşfettiğim gerçek beni hem heyecanlandırmış, hem de dehşete düşürmüştü.

Metin Taner de beden değiştirebiliyordu!

Mutlulukla alakası olmayan heyecanım tüm bedenime yayılırken, hızlı adımlarla kırmızı kapıya yöneldim. Lacivert'e hemen haber vermem gerekiyordu. Kırmızı kapıyı sertçe itip iki adımla siyah kapıya ulaştım. Adeta uçtum. Normalde bu iki kapı arasında en az dört adım yürüyordum.

Siyah kapıyı da hızla ittirdikten sonra gözlerim onu aradı. Odada bir hareketlilik yoktu. Uyumuş mu diye bakmak için odanın en sonunda bulunan büyük yatağa ilerledim. Buraya geldiğimden beri artık benim yatağım gibiydi. Arada sırada eski sahibini davetsiz olarak ağırlıyordu sadece.

Yatağa yaklaştığımda, başı sağa dönük bir şekilde sırtüstü yatan Lacivert'i gördüm. Üstünde her zamanki gibi bir şey yoktu. İnce bir pike beline kadar olan kısmı örtüyordu. Gördüğüm manzara bir an duraksamama neden oldu.

Derin bir nefes almaya ihtiyacım vardı.

Benim kullandığım yorganı yastık şeklinde katlamış, başını oraya koymuştu. Yatağı kullanması ihtimaline karşılık kılıflarını değiştirdiğim yastıkları da yere atmıştı.

Kaşlarımı çatarak yapmış olduğu şeye anlam vermeye çalıştım. Bir yandan da gözümün ucuyla uyurkenki görüntüsünü inceliyordum. Çünkü onu ilk defa, adam akıllı uyurken görüyordum. Suratındaki huzursuz ifade uykusunda bile rahat olmadığını belli ediyordu.

Oda sıcaklığının terletecek kadar yüksek olmamasına rağmen, göğüs kasları üzerinde oluşan nemi fark edebiliyordum.

Saçlarının bir kısmı alnına düşmüş, yüzüne can alıcı gölgeler bırakan kirpiklerini örtmüştü.

Elim bir an saçlarına gitti. Nedense geriye atıp düzeltme isteği hissetmiştim.

Ne yaptığımı anladığım anda kendimi durdurup, parmak uçlarımdaki karıncalanmayı düşünmemeye çalıştım. Sanki parmaklarım kontrolüm dışında saçlarına ulaşmak istiyordu.

Saçmalıyordum. Sadece heyecandan uyuşmuştum.

Tekrar derin bir nefes alıp onu nasıl uyandırmam gerektiğini düşünmeye başladım.

Huzursuz gibi görünse de derin uykuda olmalıydı, çünkü tahminimce tüm duyularını fazlasıyla kullanan Lacivert, şimdiye kadar onu izlediğimi keşfeder ve beni ne kadar utandırdığını bile anlamadan ona neden baktığımı sorardı.

Cidden, nasıl göründüğünün farkında değil miydi acaba?

Bir an tereddüt etsem de, işaret parmağımla omzunu dürttüm. Ancak tepki vermedi.

Bu duruma şaşırırken, bu sefer tüm elimi kullanarak hafifçe omzuna dokundum. Fakat dokunuşum dürtmek değil, okşamak gibi olmuştu. Parmak uçlarım küçük bir elektrik akımına maruz kalmış gibi sızlamış ama bu ince sızı anında kalbimde daha büyük bir etkiyi tetiklemişti.

Heyecan.

Kalp atışlarım hızlanırken, teninin sıcaklığının avucuma yansımasını hissettim. Çok sıcaktı. Silkelenip yaptığım şeyin beni olduğum durumdan çok daha kötü bir duruma sokacağını düşündüm. Beni sevme ihtimali bile olmayan bir katilden hoşlanıp, bir de ondan ilgi bekleyemez, böyle davranışlar sergileyerek ona daha çok bağlanamazdım.

Ayrıca onun günlerdir ne halde olduğunu bildiğim için, aslında onu uyandırmak istemediğimi fark ettim. Yani omzunu okşayışım ondandı. Ona dokunmak bir garip hissettirdiği için değil!

Bir süre daha onu izleyip düşüncelerimle boğuştuktan sonra, yatağın kenarından kalkarak odadan çıkmak üzere harekete geçtim. Zaten bu haliyle ne bulduğumu öğrense bile çok

da verimli olamazdı. Biraz dinlenip her şeyi öyle duyması çok daha sağlıklı olacaktı.

Aslında benim dokunuşlarıma rağmen uyanmamasına şaşırmıştım. Sonuçta o Lacivert'ti. Uykusunda bile uyanık olabilirdi. Parmaklarımdaki karıncalanmanın hâlâ devam ediyor oluşu canımı sıkmıştı. Adımlarımı hızlandırıp kapıya yaklaştım.

Kapıyı açamadan arkamdan kadife sesi yükseldi.

"Ne oldu, Beren?"

Sesini duyduğum anda hissettiğim ateş basmasını umursamamaya çalışarak yavaşça döndüm. Bir tarafım başından beri uyanık olup, onu izlediğimi bildiğini söylüyordu.

"Uyandırdım mı?" dedim sakin bir sesle.

Gözlerini yüzüme sabitlemiş olsa da, ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Şimdi uyandım." Alnına düşen saçlarını geriye atarak, bunu yapmayı delice arzulayan parmaklarımın sızısını hatırlamama neden oldu. Dürüst görünüyordu. "Ne zamandır buradasın?" dedi sakince.

"Birkaç dakikadır. Aslında seni biraz dürttüm ama uyanmadın. Ben de daha sonra gelmeye karar vermiştim."

İfadesi değişti. Onu ilk defa şaşırmış görüyordum.

"Bana dokundun ve ben uyanmadım, öyle mi?"

"Evet," dedim normal bir durummuş gibi. Bu durum benim kadar ona da garip gelmişti. Oluşan sessizlikten kurtulmak için toparlamaya çalıştım. "Günlerdir uyumuyorsun, çok yorgun ve bitkinsin, James. Süpersonik güçlerinin çalışmaması normal."

Gülümsemeye çalışmıştım. Ama o gülmüyordu. Aksine gerginleşmişti.

"Ne diyecektin?"

Az önceki halinin tersine, bu sefer sesi keskin çıkmıştı. Bu ani değişikliği karşısında afalladım.

"Ben, şey..."

"Sen ne?"

Neden bu kadar katı davrandığını anlamasam da, canımı sıkmaya yetmişti. Ben onu düşünürken, onun bana böyle duygusuz davranması zoruma gitmişti. Parmağımdaki karıncalanmanın devam etmesine lanet ederek hızlıca konuştum. Bir an önce yalnız kalmak istiyordum.

"Sanırım Metin Taner'i buldum."

Lacivert önce ifadesizdi. Belki de onu bulmuş olabileceğime ihtimal vermiyordu. Sonra ben nasıl bulduğumu anlatıp adamın beden değiştirdiğinden bahsedince, yüzündeki tüm kasların aynı anda gerildiğine şahit oldum.

Işık hızıyla yataktan kalktı ve kırmızı kapılı odaya yöneldi. Ancak keşke üzerinde sadece boxer'ı olmasa ve bu kadar iyi görünmeseydi! Üçgen odaya girdiğimizde bakışlarımı ondan uzakta tutmaya ve ekrana odaklanmaya çalışıyordum. Tekrar tekrar kafedeki videoyu ve genç kasiyerin kadına para uzatışını izledi. O, videoyu başa sarıp yeniden izledikçe, oda daralıyor, küçülen üçgen bizi içinde sıkıştırıyor gibiydi.

Hislerimin tek taraflı olmadığının farkındaydım, çünkü onun da böyle hissettiği tavırlarından anlaşılıyordu. Sorun şuydu ki; ben sadece Metin Taner'le değil, bir de Lacivert'in bu haliyle sınanıyordum. Gerginliği, Metin Taner'i onun değil de benim bulmuş olmamdan kaynaklanıyor, işini yapamadığını düşündüğünden böyle davranıyor olabilirdi. Sonuçta ben basit bir üniversite öğrencisiydim ancak onun eğitimli bir profesyonel olduğunu biliyordum. Katil demeye dilim varmamıştı.

Konuşmaya başlamasıyla, durumun aslında böyle olmadığını anladım.

"Bu lekeyi Metin Taner'in de başparmağında gördüğüne emin misin?"

Sorduğu soru karşısında öfkelenmiştim. Elbette emindim. Bana hâlâ çocuk muamelesi yapıyor, adamı benim bulduğum gerçeğine inanmıyordu.

"Eminim," dedim kendimden emin bir sesle. "Görsel hafızam gayet iyidir. Ayrıca bu işin çocuk oyuncağı olmadığını

biliyorum. Emin olmadığım bir şeyi sana söylemeyecek kadar da tanıdım seni."

Gözlerini benden ayırmadı. Bir an yenilmiş gibi omuzları düştü, güzel yüzünü gölgeler kapladı.

"Eğer Metin Taner beden değiştirebiliyorsa, çok daha kötü bir durumla karşı karşıyayız."

Söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamadım, çünkü bu durumdan daha kötüsünü hayal etmek istemiyordum.

"Ne demek istiyorsun, James?" diye sordum tereddütle.

"Beden değiştirme teknolojisi, sadece benim parçası olduğum birliğin elinde olan bir teknoloji. Bu teknolojiyi kullanmak için de küçük yaştan itibaren özel bir gen değişikliği ve eğitime tabi tutulursun. Ayrıca bu değişim, her beden için ayrı ve özel olarak tasarlanmış bir mekanizmayla gerçekleştirilir."

Anlattıkları ilgi çekici olduğu kadar, kendiyle alakalı bilgiler de içeriyordu.

Demek çok küçük yaştan beri bu işin içindeydi. Eminim küçükken bile böyle sert ve mağrur görünüyordu. Küçük bir çocuğun bu durumda olması karşısında içim ezildi.

Açıklamaya devam etti.

"Bu hem Isolation Unity'nin teknolojisinin elinde olduğunu, hem de bu teknolojiyi geliştirerek çok daha kolay ve pratik bir kullanım sağladığmı gösterir." Sıkıntıyla çenesini ovuşturdu. "Eğer Metin Taner bu teknolojiyi sadece kendisi kullanmıyor, bir de satıyor ya da satmayı planlıyorsa, inan bana geçen gördüğün olay olabileceklerin yanında hiçbir şey."

Duyduklarımın şokuyla tenimde gezinmeye başlayan dehşet tüylerimi diken diken yaparken, çaresizce gözlerine baktım.

"Bir şeyler yapacaksın, değil mi?"

"Metin Taner'i bulmak ve durumun iç yüzünü öğrenmekten başka şansım yok, Beren. Eğer başaramazsam, protokolü gerçekleştirmek zorundayım."

Sesim titreyerek sordum.

"Bu protokol beni de kapsıyor mu?"

Evet demesini istemiyordum. Onunla anlaşmıştık. Bana zarar gelmemesi için elinden geleni yapacaktı.

Derin bir nefes aldı.

"Evet." Bir an duraksayıp devam etti. "Sana bir söz verdim, farkındayım. Sözümün arkasında da duracağım. Ölmemen için elimden geleni yapacağım. Ancak şu an benim ve senin hayatından çok daha fazla insanın hayatı söz konusu. Bu milyonlarca insan olabilir. Bu durum ikimizin hayatının da önüne geçiyor."

Gözlerim nemlenirken haklı olduğunu düşündüm. Bana söylenecek bir şey bırakmamıştı. İtiraz etmeye ya da ağlamaya bile hakkım yoktu.

"Haklısın," dedim kendimi toparlayarak ve başka bir şey söylemeden hızla odadan çıktım.

Diğer odaya geçtikten sonra banyoya girdim ve kapısını kilitleyerek gözyaşlarımı serbest bıraktım. İçinde bulunduğum durum vicdan azabı, başıma geleceklerin belirsizliği ve korkusuyla birleşip daha da katlanılmaz bir hal almıştı.

Lacivert'in ifadesindeki kabulleniş canımı çok yakmış olsa da, ona kızmaya hakkım yoktu.

Aslında vardı.

En başından beri hayatıma girmeseydi tüm bunlar olmazdı. Beni bir katliama tanık etmese bunlar olmazdı. Beni kendine âşık etmese... Ah kahretsin! Bu düşünce beynimde bile filizlenmeye başlamıştı. Bu kadar zayıf ve aptal olamazdım!

Çetin'in sözleri kulağımda yankılandı.

'Zayıf ve aptal ufaklığın tekisin, Beren! Benim sana kötü davrandığımı mı düşünüyorsun? Hayata dair en ufak bir fikrin yok da ondan, aptal kız!'

Hızla gözlerimi kapadım ve kafamı sallayarak kulaklarıma dolan sesini unutmaya çalıştım.

Aklıma Çetin gelince, neredeyse iki haftadır ailemden haber alamadığım gerçeğini de hatırlamıştım. Yeni hayatıma başlarken kendime kurallar belirlemiştim. Onlar nasıl yıllardır beni umursamadılarsa, artık ben de onları umursamayacaktım. Ancak

şimdi hayallerim yerle bir olmuş, şartlar da hiç tahmin edemeyeceğim bir hale dönüşmüştü.

Beni arıyorlar mı, özlüyorlar mı? diye düşünmeden edemedim.

Çaresizliğim kapana kısılmışlık hissi veriyor, nefeslerimi daraltıyordu.

Etrafa boş boş bakarak, karabiberimsi kokusunun sindiği yatağa döndüm. Burnum her zamanki gibi gıdıklanmıştı ancak artık bu sıra dışı kokuya alıştığım için, hapşırma isteğim kaybolmuştu.

Onun gibi ben de yorganı yastık olarak kullandım ama başımın altına almak yerine sıkıca sarılarak gözlerimi kapadım ve sakinleşmeyi diledim. Çünkü başka yapacak bir şeyim yoktu. Savaşmak için tüm nedenlerim ortadan kaybolmuş gibiydi. Yalnızca Metin Taner'i bulmasını ve bu sorunu kökten çözmesini umut ettim. Ve nedense, kökten çözmenin ne anlama geldiğini bildiğim halde dehşete düşmedim.

— — —

Gözlerimi araladığım anda hissettiğim delici baş ağrısıyla uyanmaktan vazgeçip, bilincimi yeniden boşluğa bırakmak istedim ancak duyduğum sesle irkilerek gözlerimi açtım.

"Tekrar uyuma," dedi ve bir anlık sessizliğin ardından ekledi. "Uyanmanı bekliyordum."

Yatağın hemen yanında bekliyordu. Siyahlar içindeydi. Elinde son derece şık, koyu renk bir ceket tutuyordu. Ceketi üzerine geçirmeden önce, içine farklı işlevlerde birçok bıçak yerleştirdi. Bıçakların çok keskin olduğu belliydi ama o buna aldırış etmez bir şekilde hoyratça ceketi giydi.

Bana değil, aynadaki görüntüsüne baktığını fark ettim. Yatakta doğrulup baş ağrımı unutmaya çalıştım.

"Tezgâha ağrı kesici bıraktım. İçtikten üç saniye sonra etkisini gösterir. Ayrıca koltuğun üzerinde senin giyeceğin kıyafetler var. Vakit kaybetmeden hazırlansan iyi olur."

Duyduklarım karşısında kısa süreli bir şok yaşadım. Üç saniyede ağrı gideren ilaç mı olurdu? Bunun patentini alsam zengin olurdum. Alaycı iç sesim geri dönmeye başlamıştı. Aslında

bu bir bakıma iyiydi, çünkü depresif halimden nefret etmiştim. Hayatım boyunca Çetin bile beni bu hale getirememişti.

Bana giyinmemi söylediğine göre, beni de yanında götürecekti. Bu durum, heyecan ve korku hissinin aynı anda damarlarımda dolaşmasına neden oldu. Ölmekten değil, birini ölürken görmekten korkuyordum. Gözlerimin önünde birini öldürecek olma ihtimali kalbimin yumruk yemiş gibi sızlamasına sebep olurken, bulduğu her fırsatta düşünce seline kapılan zihnime öfkelenerek, yanımdaki muhteşem varlığa döndüm.

"Nereye gidiyoruz?"

"İsviçre'ye," dedi gözlerini bana çevirmeyerek. Cevap vermeye hazırlanırken, lafı ağzıma tıkadı. "Yorum yapma. Tartışmaya açık değil. Benim gitmem gerekiyor ve o kadar uzağa giderken seni burada bırakamam."

"Bu durumu kolaylaştıracak bir ışınlanma teknolojiniz yok yani?"

Lacivert boş gözlerle bana baktı.

"Mümkünse... " Duraksadı. "Soru da sorma."

O an pek sabırlı olmadığını anlayacak kadar ayılmıştım. Yataktan kalkıp ilk iş olarak ağrı kesiciye uzandım. Yanmda bir bardak da su duruyordu. Olmadık zamanlardaki inceliği, onun duygusal ve düşünceli bir adam olduğuna inandıracaktı beni neredeyse. *Neredeyse!*

İlacı ağzıma atıp bir bardak su beraberinde yuttuktan sonra heyecanla bekledim. Üç saniye geçince kendimde bir değişiklik aradım. Çok büyük bir değişiklik yoktu ancak başımın ağrısını hissetmiyordum. Emin olmak adına, olduğum yerde zıplayıp başıma sağa sola sallamaya başladım. Eğer baş ağrısı duruyorsa, bu hareketler başımın deli gibi zonklamasına neden olurdu.

Ama hayır... Gayet iyiydim. Zonklama ya da ağrı yoktu. Sonucun verdiği memnuniyetle gülümsedim. Aynı anda, garip hareketlerime anlam vermeye çalıştığı belli olan Lacivert'le göz göze geldik.

"Oyunun bittiyse artık giyin."

Kafamı yere çevirip, orada olduğunu unutup nasıl o hareketleri yaptım diye kendime kızmaya başladım. Konu ilaçlarla ilgili olunca kendimi kaybetmiştim elbette. Hele de bu ilaç geçmek bilmez baş ağrıma çare olacaksa...

Lacivert'e *Odadan çıkar mısın?* diye sorma zahmetinde bulunmadan, koltuğun üzerine benim için koyduğu kıyafetleri aldım. Sabırsız adımlarla banyoya yöneldim. Hâlâ ayna şeklindeki kapının önünde durduğu için, yanından hızlı bir şekilde geçmeye gayret gösterdim.

Acelem karşısında refleks olarak sağa çekildi. Ben de, kabalık yapıp bana yol vermez diye aynı doğrultuda konum değiştirmiştim. Kaslı gövdesiyle kısa bir öpüşme yaşadıktan sonra, çarpışmanın etkisiyle dengemi kaybettim. Kokusu yine burnuma dolmuş ve lanet kalbim yine canımı sıkacak tepkiler göstermeye başlamıştı.

Anın etkisiyle tutunmaktan vazgeçerek kendimi yere bıraktım. Sıkı bir düşüş beni belki kendime getirirdi. Ancak o buna izin vermedi. Kolumdan yakalayarak, nefesinin tenime değmesini sağladı.

"Sen bu çarpışma işini çok seviyorsun galiba?"

Kaşlarımı çatıp ne demek istediğine odaklanmaya çalıştım. Ancak aşırı hız yapan kalbim buna engel oluyordu.

Ciddiydi.

İşin aslı, Lacivert genellikle ciddiydi. Benimle alay eder gibi konuştuğuna çok az şahit olmuştum. En alay edilecek durumlarımda bile ciddiydi adam. Bozuntuya vermeyerek kolumu elinden kurtardım.

"Senin şu mizah anlayışın beni öldürüyor."

"Şaka yapmıyordum, Beren."

Her şeye mantıklı yaklaşımı sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Biliyorum," deyip banyoya girdim. Kapıyı kilitledikten sonra, onun anlamadığını bilsem de kendi adıma laf çarpmış olmanın keyfiyle giyinmeye başladım.

Verdiği kıyafetler onunkilere benziyordu. Tamamı siyahtan oluşan kombinde, siyah deri görünümlü dar bir pantolon, kalın

askılı ve yakası kare şeklinde gelen, yine deri görünümlü siyah bir atlet, siyah botlar ve son olarak deri bir ceket vardı. Ceketin kısalığı, giydiğim dar kıyafetlerin tüm vücut hatlarımı ortaya çıkarmasına neden olmuştu. Aynadaki görüntüm hoşuma gitmişti. Bakımsızlıktan ölen saçlarımı tarayıp atkuyruğu yaptım. Botları da ayağıma geçirdikten sonra, aynanın önündeki küçük makyaj çantası dikkatimi çekti. Bu benim makyaj çantamdı. Çetin'in artık var olmayan arabasındaki valizimin içindeydi.

Valizimi karıştırdığını anlayıp sinirlensem de, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Çünkü o an bunun bir önemi yoktu. Ayrıca valizimi geri vermeyeceğini de biliyordum. İyi de bu makyaj çantası ne diye ortaya çıkmıştı o zaman? Makyaja ihtiyacım olduğu mesajını mı göndermeye çalışıyordu acaba? Bana o kadar dikkat ediyor muydu? İçimde kabaran küçük çaplı heyecana engel olamayarak, çantayı açıp içinden birkaç malzeme çıkardım.

İşim bittikten sonra kendimi baştan aşağı süzdüm. Son yıllarda ilk defa bu kadar güzel görünüyordum.

Böylesine hoşuma gitmesinin nedeni, bu denli cesur giyinmem olabilirdi ancak bu düşünceye fazla takılmadan aynalı kapıdan çıkıp odaya geçtim.

Hareketsiz bir şekilde koltukta oturmuş beni bekliyordu. Banyodan çıktığım anda beni duyduğu halde başını çevirmedi. Ayağa kalkıp kapıya yöneldiğinde hâlâ bana bakmıyordu ancak bunu özellikle yapıyor değildi. Düşünceli hali kendini belli ediyordu. Ne düşünüyor olduğunu merak ederken, arkasından yürümeye başladım. Siyah kapının önüne geldiğimizde bir şey söylemek için arkasını döndü.

Gideceğimiz yerle ilgili olduğunu düşünüp dikkat kesilmiştim.

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

Kaşları çatıldı. Ama lacivert irisleri oldukça parlaktı.

"Farklı görünüyorsun."

Hoş görünüyorsun demesini beklemiştim ama Lacivert'ti işte. Ani hayal kırıklığımı bastırarak, omuzlarımın düşmesine engel oldum.

"Sadece verdiğin kıyafetleri giydim," dedim onun gibi ifadesizliğe bürünerek.

Herhangi bir şey söylemeden yüzüme bakmaya devam etti. Lacivertleri hâlâ parlaktı. Bir şey söyleyecek gibi dudaklarını araladı ancak bir an sonra vazgeçerek arkasını döndü ve tekrar yürümeye başladı.

Dudaklarımı sıkıca kapatarak onu takip ettim.

Kırmızı kapıdan geçip üçgen odaya girmiştik. Buraya neden geldiğimizi anlamaya çalışıyordum. Çıkışa gideceğimizi düşünmüştüm.

Odanın ortasında durdu.

"Şu andan itibaren göreceklerin hayatını büyük bir tehdit altına alabilir. Aslında en başından beri bu tehdidin içindesin ama ben seni uzak tutmaya çalıştıkça, sen merakınla bu tehdide daha çok açık hale getirdin kendini. Eğer yaşamak istiyorsan, hiçbir şeye burnunu sokmaman gerekiyor. Sadece yanımda duracak ve sözümden çıkmayacaksın. Göreve hiçbir şekilde dâhil değilsin."

"Anladım," dedim net bir şekilde.

"Soru..." diye başladığı sözünü kestim.

"Soru sormak da yok, James. Biliyorum."

"Güzel. Şimdi beni izle."

Üçgen odanın en dip köşesine yöneldiğinde şaşkınlıkla ona baktım. Orada hiçbir şey yok gibiydi.

Sol işaret parmağını duvara sürttü. Tam köşe noktasında, duvarla aynı biçimde, normal şartlarda fark edilmesi imkânsız olan bir kapı çapraz bir şekilde açıldı. Gizli duvardan daha afili bir kapı olduğunu itiraf etmeliydim. Son derece gizemli ve teknolojik görünüyordu. Tamamı kırmızı renk olan koridoru loş bir ışık aydınlatıyordu. Koridor adeta bomboştu, hiçbir kapı ya da eşya görünmüyordu.

Lacivert soldaki duvara doğru iki adım attı. Aynı anda duvarda gömülü olan başka bir kapı açıldı. Tereddüt ederek göz ucuyla içeriye baktım. Ne olduğunu görünce, küçük de olsa bir rahatlama yaşadım.

Zemini de dâhil olmak üzere tamamı incecik camdan oluşan, yaklaşık beş kişilik bir asansöre bindik. Bindiğimiz anda, önümdeki cam duvarda birçok dijital yazı belirdi ve hızla asansörün dört duvarında dönmeye başladı. İlgiyle yazıları incelerken mekanik bir ses yükseldi.

"Hoş geldiniz, Bay Hunter. Uçağınız asansörünüz inene kadar hazır hale getirilecek. Lütfen kontrol için hazır pozisyona geçin."

Bu ses kesinlikle Jenny'ye ait değildi. Onun gibi samimi bir sesi yoktu, telesekreterin konuşmasından farksızdı. Garipti ama Jenny'nin orada olmamasına üzülmüştüm.

Meraklı bakışlarla kendi etrafımda dönerken Lacivert"in uyarısı gecikmedi.

"Sabit dur."

Aynı anda kırmızı bir ışık huzmesi asansörün içinde dolanmaya başladı. Lacivert gibi hareketsiz durmayı denesem de, lazerin verdiği acıyı hatırlayınca huzursuzca kıpırdanmaya ve ışıktan kaçmaya çalıştım.

Bu kaçışın onun kucağında son bulacağını düşünememiştim elbette. Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi!

Sabır dileyen gözlerle bana baktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Şey... Affedersin. Sadece rahatsız oldum," dedim derin bir nefes alarak.

"Alt tarafı bir ışık. Burada bunlardan çokça var, artık alışsan iyi edersin," dedi sabit bir şekilde.

Her an patlamaya hazır bekleyen öfkem her ilgisiz çıkışıyla kendini ortaya atıyordu.

"Lazer gösterinle beni yakmamış olsaydın, belki daha normal bir tepki gösterebilirdim, bay ukala! Akıl kaçırıcı teknolojinize alışamadığım için beni affet!"

Kollarından kurtulup üstümü düzelttim ve önüme döndüm. Çenemi dikleştirdim ve söylenildiği gibi sabit durdum.

Mekanik ses tekrar konuştu.

"Kimlik kontrolünüz tamamlandı, Bay Hunter. Yanınızda kemik yaşı yirmi biri gösteren, Kafkas bir dişi bulunduğunu algıladık. Onaylıyor musunuz?"

James düz bir sesle cevap verdi.

"Evet." Göz ucuyla bana baktı. "Lütfen kimlik detayları merkez üsse görev sonunda gönderilsin. Görev bitene kadar tam yetkim var."

"İsteğiniz işleme alındı, Bay Hunter."

Yirminci katı da geçtikten sonra saymayı bırakmıştım. Ne kadar ilerlediğimizi bilmiyordum, tahminlerimin çok ötesine geçmiştik.

Gideceğimiz yer ve Lacivert'in yapacakları ile ilgili sorular zihnimde dolanırken, merakıma engel olamayarak ona bir adım yaklaştım.

"James, soru sormayacağıma söz verdim ama aklımı ciddi anlamda kurcalayan birkaç detay var."

Rica eder gibi değil de, öğrenmem gerektiğini vurgulayarak söylemiştim.

"Şaşırmadım." Ukalalık yapışıp kalmıştı bu adama. Burnumdan derin bir nefes aldım. "Dinliyorum," dediği anda boğazımı temizleyerek söze başladım.

"Öncelikle, beden değiştirmeden göreve gidiyor olman tehlikeli değil mi?" diye sordum.

Bir süre düşündü. Ancak sorunun cevabını değil de, cevap verip vermemeyi düşündüğünü biliyordum. Gözlerini yavaşça bana çevirerek dudaklarını araladı. Bir heykeltıraşa ilham verecek kadar estetik bir yüzü vardı. Bu kadar iyi görünmesi haksızlıktı.

"Hayır. Yani aslında tehlikeli ama Metin Taner zaten bu teknolojiyi bizden çalmış. Hem çalıp, hem de ciddi anlamda geliştirdiği teknolojiyle peşinden koşmanın bir anlamı yok artık."

"Peki," dedim anladığımı belirterek ve seri bir şekilde devam ettim. "Adam bu kadar hızlı ve pratik beden değiştiriyorsa onu nasıl yakalayacağız?"

"Beden değiştirdiğinde, sokakta görebileceğin herhangi birinin şeklini alamıyorsun. Senin için özel olarak kodlanan, sana

uygun hazırlanan modeller oluyor. Yani Metin Taner bu teknolojiyi istediği yerde kullanıyor olsa da, her an kullanamayabilir, çünkü bu modeller ciddi anlamda çalışma ve vakit gerektirir. Tabii bu benim varsayımım. Eğer bu konuda da ilerleme kaydettiyse yapacak çok şey yok gibi. Bir de kafede görünen kadın ve kızı var. Onları buldum. İlk olarak onların yanına gideceğiz."

Konuşmasının bittiğini sanmıştım ama devam etti.

"Kadını bulduğumuz zaman sen araçta bekleyeceksin. Bu bir rica ya da istek değil, Beren. Anlamanı ve bu konuda sözümde durmanı istiyorum."

"Kadına bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Suçlu değilse ona hiçbir zararım dokunmaz."

Kesin konuşması karşısında önüme dönerek sessiz kalmayı tercih ettim. Asansör oldukça hızlı ilerlemesine rağmen, uzun süre içinde kalmıştık. Önceleri etrafında karanlıktan başka hiçbir şey göremediğim asansör, durmamıza yakın gözleri kör edebilecek kadar keskin bir aydınlığı içeri davet etti.

Yoğun aydınlık gözlerimi sızlatınca, rahatsız bir şekilde elimi yüzüme siper ettim. Sonunda asansör hafif bir hamleyle durduğunda, merakla nerede olduğumuza baktım. Gördüğüm aydınlık inanılır gibi değildi.

Asansörün etrafını bulutlar kaplamıştı. Adeta, ilk defa uçağa bindiğimde, bulutları yakından gördüğüm ana benziyordu. Ama bu sefer, hareket halinde bir uçağın içinde değildim.

Bulutlar usulca asansöre dokunup ilerlerken, nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Ayaklarımın altından zemine baktığımda yine bulutlar vardı. Muhteşem bir aydınlık ve bulutlardan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Şaşkınlıkla Lacivert'e baktım. Bu durumu umursamıyor gibi görünüyordu. Çoktan asansörden inmişti.

Durduğumuz yer büyük bir koridora açılıyordu. Koridorun bulunduğu kat, asma kat şeklindeydi. Dört bir yanından aşağı doğru merdivenler iniyordu.

Hızla Lacivert'i takip ettim. Sağ cephede bulunan başka bir asansöre ilerledi. Yanına vardığım anda kapı açıldı ve içeriye

girdik. Bindiğimiz asansör diğerine göre daha normal görünüyordu ve bu seferki yolculuğumuz kısa sürmüştü.

İndiğimizde gözüme çarpan ilk şey ortada bulunan kocaman daire şeklindeki platformdu. Şeffaf camdan oluşan platforma doğru yürüdüm. Beni durdurmamıştı. Zaten merakıma engel olamıyor, ne diyeceğini umursamadan ilerliyordum.

Zemin betondan olduğu halde, ortadaki büyük platform ilk bindiğimiz asansör gibi tamamen camdandı Etrafı saran bulutlar nedeniyle nerede ve ne kadar yüksekte olduğumuzu seçmek mümkün değildi. Bu durum küçük de olsa bir hayal kırıklığı yaşamama sebep oldu.

"Beni izle."

Sert çıkmasına rağmen kadife hissi veren sesi, keşfimi yarıda bıraktı. Hızlı adımlarla ona yetişmeye çalıştım. En yakınındaki duvara işaret parmağını sürttüğünde, garaj kapısını andıran ve tüm yapı boyunca uzanan kocaman bir kapı aşağıdan yukarı doğru açılmaya başladı.

Kapı yarılandığında içeride uçaklar olduğunu gördüm. Burası birçok tip uçağın sergilendiği büyük bir hangar gibiydi. Uçaklardan anlamasam da hepsi yepyeni ve en son teknolojinin ürünü gibi görünüyordu.

Lacivert içlerinden birine yönelirken şaşkınca onu izliyordum.

Uçağı o kullanacaktı. Heyecanımı bastırmakta güçlük çekiyordum, çünkü hayatımda bir kere uçmuştum ve o zaman da çok heyecanlanmıştım. Şimdi onunla, son derece teknolojik olan bir uçakta, kokpitte uçacaktım.

Seçtiği küçük uçağa ulaştığında, uçağın üst kısmı otomatik bir kapak gibi açıldı. Koltuklarımıza oturduktan sonra, beyaz bir kulaklığı bana uzatıp kendisininkini aldı. Kemerlerimizi taktığımız anda mekanik ses konuşmaya başladı.

"Isolation1838'e hoş geldiniz, Bay Hunter. Uçuş noktanız, Basel. Uçuş mesafesi 1846 kilometre. Tahmini uçuş süreniz otuz üç dakika. İyi uçuşlar."

Lacivert teşekkür ettikten sonra, hiçbir fikrimin olmadığı birçok teknik terim kullanarak mekanik sese sorular sordu. Uçuş öncesi kontrollerini yaptığını düşünerek sabırla bekledim.

Tek tesellim zaten yüksekte olduğumuz için uçağın birden havalanmayacak olduğuydu. Kontrolleri bittikten sonra, uçağı cam platforma doğru ilerletti. Orta noktaya geldiğimiz anda yukarı doğru havalandık. İçinde bulunduğumuz yapının üstü kapalı olduğundan emindim ancak yukarı baktığımda üst katların tamamen camın saydamlığına bürünmüş bir piramide benzediğini gördüm. Biz yükseldikçe piramidin tepesi açıldı ve uçağın çıkabileceği kadar bir alan oluştu.

Havada serbest kaldıktan sonra uçağı yan yatırdı ve rotaya girmeye başladı. Uçağı helikopter gibi kullanıyor olmasına şaşırarak, önümdeki dijital ekrana dikkat kesildim. Radar gibi değildi. Daha çok gelişmiş bir navigasyon cihazına benziyordu. Sıradan uçaklardaki ekranlara benzemediği kesindi.

Uzaklaşmaya başlarken, az önce ayrıldığımız yapıyı görmeye çalıştım. Bulutların arasında konumlanan cam asansörü zar zor seçebilmiştim. Ancak nereden geldiği görünmüyordu.

Heyecanımı bastırmaya çabalayarak yola odaklanmaya çalıştım. Tek gördüğüm şey gökyüzündeki pamuklardı. Bakışlarım onu bulduğunda, zaten bana baktığını fark ettim. Göz göze geldiğimizde garip bir rahatsızlık hissettim. Gözlerimi çekmek istedim ama bakışları ısrarcıydı.

"Bir şey mi oldu?" dedim merakla.

Bakışları yumuşadı.

Tepkisine şaşırırken, elim ayağıma dolaşmasın diye çaba sarf etmek zorunda kaldım. Ondan her zaman bu ilgiyi alamazdım.

"Uçakla ilgili bir sorunun var mı diye daha önce sormadım."

Sesi özür diler gibiydi. Tavrına anlam veremedim.

"Çok fazla bindiğim söylenemez ama bir sorunum yok," dedim gülümseyerek.

Adamın bir bakışıyla her şeyi unutmuştum. Tüm algılarım yüzünde can bulan ipeksi ifadeye odaklanmıştı. Adalet bunun neresindeydi?

"Aslında..." diye başladı elinin altındaki kırmızı kolu çekerken. "Biraz sorun olabilir."

Uçağın ani hızıyla midem birden havaya kalkarken, az önce kolayca seçebildiğim bulutlar artık o kadar da net değildi.

BÖLÜM ON

SARA

En son yediğim sütlü mısır gevreğinin tadı ekşimiş bir şekilde ağzıma geldiğinde, kusmamak için kendimi zor tuttum. Kafamı yukarıya doğru çevirip gözlerimi de sımsıkı kapayarak midemin kendine gelmesini bekledim.

Dakikalar geçse de midemin çalkalanması geçmiyordu. Gözlerim kapalı bir şekilde, içimde ne varsa çıkarıp ona rezil olmamak için dua etmeye başlamıştım.

"İyi misin?"

Gözlerim kapalıydı. Pozisyonumu bozmadan cevap verdim.

"Hayır, değilim. Daha çok sürecek mi?"

"Yirmi dakika kadar mesafemiz var."

Aghhh! Çığlık atmak istiyordum. "Zaten on dakikada bu hale geldim. Yirmi dakika kendi kusmuğumda boğulmam için yeterli bir süre." Lacivert cevap vermeyince yakınmaya devam ettim. "Şu üç saniyede ağrımı geçiren ilacın bu gibi durumlar için tasarlanmış bir versiyonuna sahipsen, şimdi ortaya çıkarmanın tam sırası."

"Hızlı uçuşlar için eğitimli olduğumuzdan dolayı uçakta bu tarz ilaçlar yok," dedi düz bir sesle.

"İçimi ferahlatıyorsun, James."

Bir süre sonra gözlerimi açıp yüzüne baktım. Bana bakıyordu. Tahmin ettiğim gibi, bakışlarında görülebilir bir endişe bulamadım. Daha çok ilgiyle bakıyor gibiydi. Ama bu ilgi, ilginç bir aletin özelliklerini incelemek için gözlemleyen bir meraklının tepkisine benziyordu. Ve o ilginç alet de bendim. Kusarken çok ilginç olabilirdim tabii.

"Bu aşamada senin reaksiyonunu tahmin edemedim," dedi sakince.

Bana açıklama mı yapıyordu?

"Aslında son ana kadar seni yanıma almayı düşünmüyordum. Ama dediğim gibi mahzende seni tek başına bırakamam. Orada ben de belirli kontrollere tabii tutuluyorum. Bensiz bir süre orada kalırsan ve hayati değerlerin ben olmadığım halde göze çarparsa, merkez üssün bundan direkt haberi olur. Dengeyi sağlamak adına yanımda bulunmak durumundasın."

Midemin bulantısını bastırarak cevap vermeye çalıştım.

"Yani hem beni orada bırakmayarak koruyor, hem de göreve götürerek tehlikeye atıyorsun."

"Benim yanımda normal hayatında olduğundan daha riskli bir durumda değilsin. Ayrıca yanında merakını dizginleyebilen birinin olması senin için bir bakıma iyi bile."

Olağan gücümle sıkıntılı bir nefes bıraktım. Bu adamla laf yarıştırmaktan bıkmıştım. Genelde haklı olduğundan olabilirdi.

"Açıkladığın için teşekkür ederim," dedim iğneli bir şekilde.

"Seni susturmak ve dikkatini dağıtmak için en iyi yol diye düşündüm. Aksi takdirde uçaktan kusmuk temizlemek istemiyorum."

Hırsla nefes alsam da cevap vermedim, çünkü midem ağzımdan çıkmak için inatçı bir mücadele içindeydi. Uçak normal hızına düşüp inişe geçtiğimizde, içimde oluşan rahatlamaya engel olamadım. Havalimanına iniş yapmamızı beklerken, ormanlık bir alana, kimsenin dikkatini çekmeyecek küçük bir piste indik.

Zemine ayağımı basar basmaz, genzime dolan safrayla koşmaya başladım. İlk bulduğum köşede, öğürerek midemde ne varsa çıkardım.

Ve hayır, Lacivert arkamdan gelip kusarken saçlarımı tutmadı ya da bir şişe su uzatmadı.

İşim bittiğinde ceplerimde kâğıt mendil aradım ama yoktu. Elimin tersiyle dudaklarımı silip, boğazımdaki acı ve ağzımdaki iğrenç tatla yanına döndüm. Uçağa yaslanmış önüne bakıyordu. Dalgın bir hali vardı.

"İşim bitti, gidebiliriz," dedim ruhsuzca.

Kafasını kaldırdı. Yorgun görünüyordu. Konuşmadan ormanın içlerine doğru ilerlemeye başladı. Hızlı ilerleyişi karşısında

kendimi toparlayıp, bu ıssız ormanda aramızda fazla mesafe bırakmamaya uğraştım.

Arkasından ilerlerken konuşmaya başladım.

"Merakımı affet ama biz şimdi İstanbul'dan Basel'e kaç dakikada geldik?"

"Yirmi beş."

"Bu kadar kısa sürede mi? Nasıl olur? Normalde ne kadar sürer?"

"İki saat elli altı dakika."

"Bir de ışınlanmayı bulamadım diyorsunuz. Bu da bir nevi ışınlanmak işte."

Lacivert'in dudakları kımıldar gibi oldu. Ya da karanlıktan öyle görmüştüm.

"Aslında bizim ekipte otuz dakikadan daha hızlı uçan yoktur," diye başladığı cümleyi birden susarak sonlandırdı.

Ekip mi demişti? Fotoğrafta gördüğüm insanlar aklıma ekip düşüncesini getirdi. Ve ardından Sofia'nın güzel görüntüsü zihnimde belirdi. Midem tekrar kasılmaya başladığında, bu hissin bulantıdan olmadığını biliyordum.

Lacivert can çekişmemi anlamış gibi düşüncelerimi kesti.

"Geldik, arabaya bin."

Camları da kendisi kadar siyah olan spor bir arabaya bindik. Karanlıktan arabanın modelini görememiştim.

Herhangi bir anahtar çıkarmadan, arabanın sürücü koltuğu tarafındaki kapının kolunu bir süre tuttu. Ardından kilidin kalktığını belirten *klik* sesi geldi. Arabaya bindiğimiz an duyduğum sesle, sanki eski bir arkadaşımla karşılaşmış gibi oldum.

"James Hunter için kimlik doğrulaması onaylandı. Hoş geldiniz, Bay Hunter."

Cevap vermeyerek kemerini bağladı.

Zavallı Jenny, ne yapsa ona yaranamıyordu. Aynı problem bende de vardı. Onun yakalayamadığı ayrıntıyı yakalamıştım ve şimdi, aradığı adamın izini sürebiliyorsak bu benim sayemdeydi. Övgü beklemesem de, biraz sıcak tavır gösterse fena olmazdı.

Kemerimi taktıktan sonra huzursuzca kıpırdandım. Korkutucu ormanın içinden çıkmak için dar bir yolu kullandık. Yol fazlasıyla engebeli olsa da, araba neredeyse hiç sarsılmıyordu. Otoyola benzeyen ve ışıklandırması çok da yoğun olmayan bir yere çıktığımızda, şehir merkezinden bir hayli uzak olduğumuzu tahmin ettim.

"Jenny, Laura Stone'un ev adresinin haritasını çıkar. Trafiği etkisiz hale getir ve izleniyor muyuz kontrol et."

Bunların hepsini Jenny mi yapacaktı?

Laura Stone kafede kızıyla alışveriş yapan kadın olmalıydı.

"Harita ekranda, Bay Hunter."

James birkaç saniye gözünü ayırmadan ekrana baktı. O sırada arabayı yaklaşık 160 kilometre ile kullanmaya devam ediyordu. Ama araba otomatik pilotta gibiydi, falsosuz ilerliyorduk. Yarım saat sonra şehir merkezine yaklaştığımız, daha çok yapı ve insan görebiliyor olmamızdan anlaşılıyordu.

Yapıların çoğu Barok tarzını yansıtıyordu ve yüksek çatılarıyla şatoları andırır nitelikteydi. Hayranlıkla etrafı izlerken taş bir köprünün üzerinden geçtik. Köprünün etrafı suyla çevriliydi ve suyun bittiği yerde benzer boyut ve dizaynda müstakil evler sıralanıyordu. Burası bir gün yaşamayı isteyebileceğim bir yerdi. Hafif puslu havası ve sessiz sokaklarıyla huzuru temsil ediyordu. Buraya geliş nedenimizi, görevi ve Metin Taner'i unutmak isteyerek, sadece güzel manzaraya odaklanarak tadını çıkarmaya çalıştım.

Bir an gözlerim gözünü yoldan ayırmayan Lacivert'e kaydı. Aynı anda onun lacivertleri de bana döndü. Böyle büyülü bir şehirde son derece yakışıklı bir adamla aynı arabadaydım. Dışarıdan görülsek bir çift bile sanılabilirdik. Kendimi kandırıyordum. Kimse onunla beni yakıştırmazdı. Zaten o da beni çocuk gibi görüyor, azarlıyordu.

Düşüncelerim birer birer geçtiğimiz yollara akarken, tek kaşı havalandı. Ne düşündüğümü merak mı etmişti? Birkaç saniye bakışlarını üzerimde tuttuktan sonra önüne döndü. Ben de bir şey demeden tekrar geçtiğimiz yollara odaklandım.

İlginç bir şekilde tüm trafik ışıkları biz geçerken yeşile dönüyor, trafiğe takılmadan ilerliyorduk. Son derece lüks bir muhite geldiğimizde arabanın hızını düşürdü.

"Varış noktasına üç dakika, Bay Hunter."

Jenny'nin sesiyle tekrar gerçeklere dönmüştüm.

Arabayı park ettiğinde kemerimi çıkarmak için doğruldum.

"Sen arabada bekliyorsun."

Doğru ya, ben etkisiz elemandım. Oflayarak koltuktaki eski pozisyonumu aldım. Bir süre bekledikten sonra etrafı kolaçan edip arabadan indi. Sinirle arkasından söylenmeye başladım. O arabadan iner inmez arabanın kilit sesi duyuldu. Öfkem daha da kabardı.

Aracı evin arka bahçesine park etmişti. Ben homurdanmaya devam ederken, seri bir hamleyle bahçenin son derece yüksek duvarından atlayıp gözden kayboldu.

Böyle beklemek hiç bana göre değildi. Ancak yapacak bir şeyim olmadığı için koltuğu yatay konuma getirip, o gelene kadar uyumaya karar verdim.

Rahat bir konuma geldikten sonra başımı yasladım ve gözlerimi kapadım. Fakat emniyet kemerim hâlâ takılıydı ve pozisyon alamıyordum. Lanet kemer sıkışmıştı. Bir küfür savurup çekiştirmeye başladım.

Kemerden kurtulmayı başardığım anda gözüme bir ışık çarptı. Bir saniye sonra yolun sonunda beliren büyük bir minibüs, farlarını kapatarak gözden kayboldu. Sokağın o kısmı karanlık olduğu için dikkat kesildim. Park etmemişti ve bulunduğum yöne doğru yavaşça ilerliyordu. Koltuğa iyice sinerken, görünmemeye çalışarak onları izledim.

Yaklaşık yirmi metre ötede duran minibüsten, Lacivert ve benim gibi simsiyah giyinmiş adamlar inmeye başladı. Her inen kişi hızla Lacivert'in az önce geçtiği bahçeye yöneliyordu. Kaç kişi olduklarını saptamak ve ne yapacaklarını gözlemlemeye çalışıyordum.

Adrenalin kanımda kol gezerken, kuru kuru yutkunmaya başladım. Görebildiğim kadarıyla dokuz kişilerdi. En öndeki

adam bahçenin arka kapısına yaklaştı. Lacivert gibi duvardan atlayacaklarını düşündüm fakat beş saniyede bahçe kapısının kilidini eriterek içeri girmeye başladılar.

Gözlerim yuvalarından fırlamış bir şekilde onları izlerken, korkudan kalbimin duracağını hissettim.

Ancak kendim için değil, Lacivert için korkuyordum. Evet, çok güçlüydü ama bu adamlar tam dokuz kişiydi ve onun gibi profesyonel oldukları çok açıktı.

Bir şeyler yapmalıydım. Onu uyarmam lazımdı. Panikle arabanın kapısını zorladım. Kilitleyip gitmişti.

Kafamı toparlayarak Jenny'ye seslendim.

"Jenny, hemen arabanın kilidini açar mısın?"

"Üzgünüm, Bayan Soydan. Bay Hunter'ın arabayı dışarıdan kilitli hale getirmesi görev yetkimi aşıyor, efendim."

"Kahretsin, Jenny! James'in hayatı tehlikede! Aç şu lanet kapıyı!"

"Emir yetkimin dışına çıkamam, Bayan Soydan."

Sakinleşmem lazımdı. Bu şekilde olmayacaktı. Ses tonumu düzelttim.

"Jenny, Bay Hunter senin bana yardımcı olman emrini vermişti, değil mi?"

"Evet, Bayan Soydan."

"Peki, acil durum anında acil önemler almamız gerekebilir, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Bu da bir acil durum ve senin de kapıyı acil olarak açman gerekiyor o halde."

"Aynı soruyu başka şekilde soruyorsunuz, efendim. Maalesef sonuç olarak yine emir yetkimin dışında bir aksiyon istegindesiniz. Size yardımcı olamam."

Saate baktım. Adamlar içeri gireli bir dakikadan fazla olmuştu. Bir şeyler düşünmem lazımdı. Şu aptal makineyi ikna edemediğim için bu arabada hapis kalmıştım ve ona yardım edemiyordum.

Aklıma gelen fikirle Jenny'ye hararetli bir şekilde seslendim.

"Jenny, arabada cam kesici ve benzeri aletler var mı?"

"Evet, Bayan Soydan."

"Güzel. Cam kesici ile beraber, bir çatışmada kullanılabilecek küçük aletleri de hazırlamanı istiyorum."

İki saniye sonra şoför koltuğu ve benim koltuğum arasında kalan bölüm yukarı doğru yükseldi ve elbette gizli bir bölme ortaya çıktı. Tepsi gibi bir şeyin içinde önüme uzatılan silahlara baktım ancak hiçbirinin ne işe yaradığını anlayamadım.

"Jenny, bana bunların ne işe yaradığını kısaca özetle."

"En sağdaki kare kutu, cam etkisizleştiricidir. Camm üzerine yaklaştırmanız yeterli. Onun solunda kalan mavi çubuklar, elektro zincir. Avucunuzun içinde sıktığınız anda aktif hale gelir ve iyi nişan alınması gerekir. Elektro zincirin yanındaki metal toplar, on beş saniyelik kurşungeçirmez kalkan oluşturma özelliğine sahiptir. Sertçe birbirlerine vurarak kullanabilirsiniz."

Tepsideki tüm aletleri saymaya devam ediyordu ancak dinleyecek vaktim yoktu, şimdiden iki dakika olmuştu.

Tanımladığı üç aleti ve bir de rastgele bir aleti daha alarak cebime koydum. Cam kırıcıyı benden uzak olması adına arka camın üzerine yerleştirdim. Alet bir saniye bile sürmeden, metal renginde bir ışık yayarak camı bir kara delik misali yuttu. Bense yüzüme cam parçası gelmesin diye siper almıştım. Sonucun şaşkınlığı ve işlemin kolaylığıyla açık kalan ağzımı kapatıp hemen arka koltuğa geçtim ve yanıma aldığım silahlarla yardıma koştum.

Bahçe kapısına geldiğimde demir kapı zaten açıktı. Temkinli hareketlerle duvarı arkama alarak ilerlemeye başladım. Bahçede iki adamın nöbet tuttuğunu görünce onlara görünmeden eve girmemin imkânsız olduğunu fark ettim. Önce onları haletmem gerekecekti.

Küçük süs havuzunun önünde duran adam diğerine göre daha ufak tefekti ancak bahçenin kuytu köşesinde bekleyen izbandut kılıklı herif için aynısını söylemek mümkün değildi.

Bu zamana kadar dövüş eğitimimle Çetin'e bile düzgün karşılık verememiş, Lacivert'i yerinden bile kıpırdatamamıştım. Ancak şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Hocamın söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Kendini kavgaya psikolojik olarak hazırlamak olayın yüzde kırkı derdi. Biraz da tekniğimi kullanabilirsem, karşımdaki rakibim benden çok daha güçlü olsa da onu yenebilirdim.

Elimden geldiğince konsantre olmaya çalıştım. Tüm kalbimle ona yardım etmek istiyordum. Bütün gücümü toplayarak sessizce adama yaklaştım. Adam cüsse olarak benden çok daha iri olduğu için fazla yakınında durmamam gerekiyordu. Beni yakalarsa yerden yere vurabilirdi ve hiçbir şekilde karşı koyamazdım. Hamle yapıp kaçmak en etkili çözümdü.

Silahlarımı kullanmak için de daha erkendi. Bu adamları tek başıma halletmeliydim.

Adamın arkası dönüktü. Elinde uzun namlulu bir silah bulunuyordu. Önce silahından kurtulmam gerekiyordu.

Yerden küçük bir taş alıp, adamın dikkatini dağıtmak için bulunduğum yerin tam tersi yöne attım. Anında dikkat kesilen izbandut, sağa sola nişan almaya başladı. Beklemediği bir anda hızla çıkıp silahı tutan eline tekme attım. Silah elinden fırlarken istediğim sonucu elde etmiştim ama neredeyse beni yakalayacaktı.

Yakalandığım an hiçbir şansım kalmazdı. Aynı tekmeden bir de bacak arasına savurdum. Neye uğradığını şaşıran adam, iki büklüm olsa da çabuk toparlandı. Şu an elimdeki en büyük silah, ona oranla daha ufak ve hızlı olmamdı. Hangi dilde konuştuğunu anlamasam da, küfürler savurarak beni aradığını tahmin edebiliyordum.

Saklandığım yere yaklaştığı anda yüzüne bir yumruk savurup sendelemesine neden oldum. Toparlanmasına izin vermeden aynı bölgeye ikinci yumruğumu oturttum. Adamın çenesi çok sertti ve elim fena halde acımıştı ama bunu düşünmemeye çalıştım. Adam geri geri giderken bacak arasına bir tekme daha

attım ve sonra tekrar bir yumruk. Acıyla kıvrandı. Elimin acısıyla ben de yüzümü buruşturdum.

Bu adamı alt edebiliyor olmamın tek nedeni, benim gibi bir ufaklıktan bu hamleleri beklemiyor oluşuydu.

İşinin bittiğini düşünerek ona yaklaştım. Aynı anda yüzümde hissettiğim ani acı ve ağzıma dolan demir tadıyla şoka uğradım. Ayağa kalkmış, koca bir yumruğu suratıma geçirmişti ve bana doğru geliyordu.

Onu bir süreliğine etkisiz hale getirsem de, sonuçta benden daha güçlü olduğu gerçeğini değiştirememiştim.

Elim hemen cebimi buldu. Mavi çubuğu çıkartıp avucumun içinde sıktım ve adama nişan aldım.

Mavi ışıklardan oluşan bir zincir tüm vücudunu sardı. Kocaman adam yere serilirken, bu zincirlerin sadece zincir olmadıklarını anlamıştım. Elektro denmesinin bir nedeni vardı. Adam konuşamayacak hale gelmiş, titriyordu.

Ağzımda biriken kanı silip, inanılmaz derecede ağrıyan çenemi dik tutarak ayağa kalktım. Diğer adamın bizi fark etmemiş olmasına içimden şükrettim. Onu da haklamam gerekiyordu. Fakat bu sefer dayak yemeye niyetim olmadığından, kolaya kaçmak istiyordum. Gözlerimle etrafı tarayarak, adama vurabilecek sert bir cisim aradım.

Çalılıkların arasında duran küreği gördüğümde gözlerim parladı. Sessizce küreği aldıktan sonra aynı sessizlikte adamın yanına yaklaştım. Tüm gücümle küreği adamın sırtına indirdim. Aslında işimi sağlama almak adına kafasına vurmam gerekiyordu ama adamı öldürecek bir darbe indiririm diye göze alamamıştım.

Adamın bayılmasını umarak yere düşmesini izledim. Silahlarımı bu adam için de kullanıp içeriye savunmasız girmek istemiyordum.

Bayıldığından emin olduktan sonra yavaşça arka kapıdan eve sokuldum. Hiç ses yoktu. İki adamı halletmiştim, bu da geriye yedi kişinin kaldığı anlamına geliyordu. Ev iki kattan oluştuğu için, temkinli bir şekilde zemin katın odalarını dolaşmaya

başladım. Lacivert'i bulmam gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Aslında evin bu kadar sessiz oluşu şüphe uyandırıcıydı. Yanlış eve gelmiş olamazdım, çünkü kapıda etkisiz hale getirdiğim adamlar bu evin nöbetini tutuyorlardı.

Ya da bu bir şaşırtma olabilir miydi?

İhtimaller zihnimde dönmeye devam ederken, üst kattan gelen seslerle merdivene yöneldim. Kapısındaki süsten tahmin ettiğim üzere, sesler çocuk odasından geliyordu. Yavaşça basamakları tırmandım. Nefesimi tutarak kapı aralığından baktığımda heyecandan kalbim duracaktı.

Lacivert oradaydı ve iki kişiyle aynı anda dövüşüyordu. Üç kişi de önünde, yerde yatıyordu. Ölüp ölmediklerini bilmiyordum. Yerde yatanlara göre daha becerikli olduklarını varsaydığım adamlar karşısında savunma pozisyonunu almış, saldırmak için doğru anı bekliyordu.

Odada ondan ve beş adamdan başka kimse olmadığına göre, çocuk ve annesi neredeydi? O an bana çok uzun gelse de, aslında her şey çok hızlı gelişiyordu. Lacivert, sağında duran ve diğerine göre daha iri olan adama yumruğu geçirdiğinde, öteki de hemen arkadan saldırıya geçti. Bu hamleyi kolayca savuşturup bir yumruk da ona geçirdikten sonra, iri olanı dövmeye devam etti. Fakat diğeri pes etmemişti. Ayak bileğinden çıkardığı ufak silahı ona doğrulttuğu sırada, Lacivert bu hamleyi çoktan tahmin edip, iri olanı kendine siper ederek kurşunlardan kurtuldu. İri adamı kenara atıp diğerinin elinden silahı çevik bir hareketle kaptı. Onu etkisiz hale getirmesi sadece iki saniye sürmüştü.

Dövüş anında içeriye girmemiştim, çünkü beni görmek kafasını karıştırıp dikkatini dağıtabilirdi. Bu kararımdan memnuniyet duyarak kapıyı ittirmeye yeltendim ancak yerimden bir milim bile kıpırdayamamıştım. Boynumda hissettiğim soğuk metal her ne kadar yabancı gelmese de, dokunan adamın Lacivert olmadığı kesindi. İtici nefesi enseme çarptığında, hiçbir şey demeden silahı boynuma daha çok bastırdı.

Kapıyı itip beni içeri sürüklediğinde, Lacivert adamların silahlarını topluyordu. Elinde silahlarla bizi gördüğünde yüzünde herhangi bir şaşkınlık ifadesi oluşmadı. Fakat çoktan gözlerinin rengini laciverten siyaha döndüren bir öfkenin esiri olduğunu fark etmiştim.

Bu öfke banaydı. Başından beri onu izlediğimi biliyordu, muhtemelen yakalanacağımı da. Ancak bu sefer merakımdan değil, ona yardım etmek için bu duruma düşmüştüm. Beni tutan adama dönüp bakmasam da, sırıtıyor olduğunu vücudunun rahatlamasından anlamıştım.

İngilizce konuşmaya başladı.

"Demek bu küçük kızı arıyordun?"

Lacivert cevap vermedi. Tek hareketlilik harelerindeydi.

Salak herif aradıkları kızın ben olduğumu sanmıştı. O anda, adamın rahatlığının benim kırılgan küçük bir kız olduğum düşüncesinden kaynaklandığını anladım.

Lacivert'e baktım, sonra da boynuma silah dayamış olan adamı işaret ettim. Ne düşündüğümü anlamıştı ancak bu riski almamı istemiyordu. Gözlerindeki öfke daha da artarken beni alıkoyan adam sesli bir şekilde gülmeye başladı.

"İşte böyle, gözlerindeki korkuyu görelim."

Adamın keyfi iyice yerine gelmişken, beklemediği bir şekilde, olağan gücümle çenesine dirseğimi geçirdim. Neye uğradığını şaşıran adam, elinden silahını düşürmedi ama beni bırakacak kadar afallamıştı.

Büyük bir hızla Lacivert'in yanına gitmek için hamle yaptım ancak o, adamın elinden silahı alıp yumruklarını sıralamaya çoktan başlamıştı.

Kenara çekilip, yerde bulduğum tabancalardan birini alarak emniyet kilidini açtım. Elim tetikte etrafı kolaçan ediyordum, çünkü tahminime göre bir adam daha olmalıydı. Fakat kimse ortalıklarda görünmüyordu.

Belki de yanlış saymıştım.

Beni alıkoyan adamı da tamamen etkisiz hale getirdikten sonra, silahları toplama işine devam etti. Topladığı silahları

küçük kızın olduğunu tahmin ettiğim tavşan figüründe peluş bir çantaya doldurduktan sonra dolabın üzerine yerleştirdi. Çanta görünmüyordu.

Bütün bunları yaparken yüzüme bir kere bile bakmamıştı. İşimizin bittiğini varsayarak odadan çıkmak üzere hareketlendim. İlk defa konuşarak beni durdurdu.

"Bekle."

Odanın etrafını kontrol ettikten sonra, az önce üzerine tavşanlı çantayı yerleştirdiği dolaba yöneldi. Ne yaptığını anlamadım. Belki de fikrini değiştirmiş, silahları almaya karar vermişti. O dövüşürken fark ettiğim bir şey de, adamları öldürmeye çalışmadığıydı. Sadece etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Bu düşünce kafamdaki katil imajıyla ters düşse de üzerinde fazla durmadım.

Dolaba ulaştığında üzerine uzanmak yerine kapağını açtı. Kıyafetleri kenara ittirdiğinde, bize dönen korku dolu küçük mavi gözleri gördüm. Bu, Laura Stone'un kızıydı. Adını bilmiyordum ancak videoda gördüğüm küçük kızın o olduğundan emindim. Benimkinden daha açık sarı saçlara ve su mavisi gözlere sahipti.

Küçük kızı onda daha önce rastlamadığım bir şefkatle kucakladı. İçim bu ana ısınırken, bu tavrı aslında bildiğimi hissettim. Lacivert bir keresinde bana da böyle bakmıştı. Bu sevecen tavrı hem kalbimi okşamış, hem de beni çocuk gibi gördüğü gerçeğini gözler önüne sermişti. Bu duruma neden bu kadar içerlediğimi anlamasam da düşünmek istemedim. Küçük kıza odaklanmaya çalıştım.

"O iyi mi, James?"

İlk defa yüzüme baktı. İfadesi sertti. Beni haşlayacaktı ama küçük kız yüzünden yapamıyordu.

"Evet ama annesini bulamadım," dedi düz bir sesle.

"Nasıl? Evde yok muydu?" Oldukça şaşırmıştım. Küçücük bir kız çocuğu nasıl evde yalnız bırakılırdı?

"Yoktu. Kızını yatırdıktan sonra gitmiş. Ben geldiğimde Sara uyuyordu." Küçük kızı iyice kucağına yerleştirdikten sonra bana döndü. "Şimdi gitmemiz lazım. Buraya daha çok adam yollayacaklardır. Ayrıca Laura Stone'u da bulmak zorundayız."

Başımı salladım. Lacivert, Sara'yı kucağından indirmeden ilerlemeye başladı. Son derece dikkatliydi. Temkinli bir şekilde ilk kattan indik. Emin olamasam da, hâlâ gözlerim başka birilerini arıyordu. En az onun kadar tetikteydim.

Kucağında küçük kızı taşıması onu hem yavaşlatıyor, hem de etrafını yeterince dikkatle incelemesini engelliyordu.

Geldiğimiz kapıdan çıkmaktan vazgeçip ön kapıya yöneldik. Kapıyı açtığı anda silah sesi geldi. Nereden geldiğine bakmak için arkamı dönemeden, art arta kurşunlar üzerimize doğru yağmaya başladı. Demek adamların sayısını doğru tahmin etmiştim. Bir kişi daha vardı.

Bunu ona söylemediğim için kendime kızarken aklıma metal toplar geldi. Topları iç cebimden çıkarıp birbirlerine vurdum. Anında üçümüzü birden kapsayan küp şeklinde bir kalkan oluştu. Saydam kalkan, aralıksız gelen kurşunları etkisiz bırakıyor, kurşunlar kalkana saplanıyordu. Havada asılı gibi duran kurşunlara hayretle baktım.

Ne yapacağını kestirmeye çalışırken, bana güven verici bir ifadeyle bakıp ilerlemeye başladı. Kalkanın da bizimle birlikte ilerlediğini fark ettiğimde, minnet ve rahatlama karışımı bir duygu ile adımlarımı hızlandırdım.

Arka bahçeye geldiğimiz anda, yerde yatan iki adama gözü takılan Lacivert bana döndü.

"Elektro zincir mi?"

"Zorda kalmasam kullanmazdım," dedim kendimden emin bir ifadeyle.

Kaşları havaya kalktı.

"Bu adamlar senin için fazla devasa ve profesyonel."

"Belki de beni biraz fazla hafife alıyorsundur," dedim ve adamları göstererek ekledim. "Onlar gibi."

Kaşları bir süre havada kaldı ancak hızlıca toparlanarak ilerlemeye devam etti.

Bense onu şaşırtmanın verdiği sevinçle dolmuştum. İçimde küçük bir gurur peyda olurken, onu etkilemiş olmak göğüs kafesimde çırpınan kalbimi de aynı oranda etkilemişti. Ondan bu

kadar etkilenmemem gerekiyordu. Küçük kızı sarsmamaya dikkat edişini izleyerek yürümeye devam ettim. Fazla vaktimiz kalmamıştı. Kalkan birazdan etkisiz hale gelecekti ve kurşunlar görünmez koruyucuya saplanmaya devam ediyordu.

Arabaya ulaştığımızda beni arka koltuğa oturtup, Sara'yı kucağıma verdi. Kalkan iyice saydamlaşmıştı. Hızlı bir şekilde direksiyona geçip gaza bastı. Arkamızdan hâlâ silah sesleri yükseliyordu. Arabayı hiç olmadığı kadar hızlandırdığında Sara'yı daha sıkı tutmaya çalıştım. Kırık camdan esen rüzgâr, hızın etkisiyle üzerimde deri ceket olmasına rağmen tenimi ısırıyor, bu da küçük kızı korumak için onu daha çok sarmama neden oluyordu.

Lacivert ne hissettiğimi anlamış gibi deri ceketini çıkardı ve seri bir hareketle, içine doldurduğu tüm bıçakları boşaltarak bana uzattı. Düşünmeden alıp Sara'nın her tarafını kaplayacak şekilde örttüm.

Bana döndüğünde arabanın hızı yavaşlamamıştı. Yine otomatik pilotta gibi kendi kendine gidiyordu. Tekrar kontrole geçip direksiyonu sıktığı anda Jenny'nin sesi duyuldu.

"Kuzey yönünde hızla yaklaşan siyah bir araç belirlendi. Çarpışmaya sekiz saniye."

Elleri direksiyonu daha hızlı kavrarken sakin bir sesle dikiz aynasından bana baktı.

"Sıkı tutun."

Kafamı sallayarak onayladım ancak çoktan dehşete düşmeye başlamıştım.

Araba hızını kesmeden ilk sokaktan dönerken kırık camın olduğu yere savrulduk. Boğazımdan yükselecek çığlığı son anda tuttum. Daha sıkı tutunmam gerekiyordu.

Korkudan gözlerini yummuş olan Sara'ya sarılarak diğer cama yaklaştım. Arka kemeri Sara ve kendi üzerimden geçirerek hızlıca bağladım. Elim titriyordu, sağ elim inanılmaz acıyordu ama yine de güçlü durmaya çalışıyordum. O an sadece kendi hayatlarımızı değil, küçük bir kızın hayatını da korumaya çalışıyorduk.

Hızla sokakları geçiyor, Jenny ile bilgi alışverişi yapmaya devam ediyordu. Bu süreçte sakinliğinden hiçbir şey kaybetmedi. Duruma dair gösterdiği tek tepki, direksiyonu sıkmaktan gerilen uzun parmaklarıydı. Kemeri bağladığım için, arabanın içinde savruluyor olsak da güvendeydik ama bu, kalbimin ağzımda atmasına engel değildi.

Bir süre daha hızla devam ettik. Jenny rapor vermeyi bıraktığında derin bir nefes alarak Sara'ya sokuldum. Yüzüm rüzgârdan buz kesmişti. Lacivert'in ceketinin onu taşıyan kokusu burnumu işgal ediyor, korkularımın arasından güvenli bir liman sağlıyordu.

Aynı anda az önce önünden geçtiğimiz garajdan çıkan büyük metalik renkte bir kamyon gürültüyle arabaya yaklaştı.

Lacivert sakin olsa da ses tonunu oldukça yükselterek Jenny'ye seslendi.

"Jenny!"

"Kurşungeçirmez, K28 model kamyon. Cephaneliği full, şoför dışında üç silahlı kişi bulunuyor..."

Jenny'nin açıklaması devam ederken, kamyon bize yetişti ve şiddetle arka tampona vurdu. Sara'yla öne sıçrasak da onu sabit tuttum. Kafam ön koltuğa çarptı ancak dişlerimi sıkarak sessiz kalmaya çalıştım. Küçük kızı korkutmak istemiyordum.

Kamyon arabanın yanına yanaştığında ön camından ateşe başlandı. James'e doğrultulan kurşunlar sekerek havaya geri dönüyor, hedefine ulaşamıyordu. Arabamız kurşungeçirmezdi.

Ancak arka koltuğun camı kırılmıştı. Ben kırmıştım. Kurşunlarm hedef değiştirdiğini anladığımda artık çok geçti. Kırık camdan içeriye akın eden kurşunlar görünmüyordu. Her şey çok hızlı gelişiyordu.

James aniden arabayı durdurdu ve geri geri gitmeye başladı.

Öyle büyük bir şoktaydım ki, adeta sesimi kaybetmiştim. Tek yapabildiğim Sara'yı daha sıkı sarmak oldu. Belki de kızın canını yakacak kadar sıkıyordum ama ondan hiçbir tepki gelmiyordu.

Metal renkli kamyon Lacivert'in hamlesini izleyerek bize tekrar yetişti. Lacivert farklı hamlelerle adamlardan kurtulmaya çalışsa da kurşunlar tekrar havadaydı.

İçeriye acımasızca firar eden kurşunların bir tanesi başımın biraz üstünden cama saplanırken, barut kokusu burnuma doldu. Korku ise her yerdeydi...

BÖLÜM ON BİR

SOĞUK

Bu durumdan kurtulma şansımız neredeyse imkânsızdı.

Olduğum koltukta Sara'yla saklanmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Çaresiz ve işe yaramaz hissediyordum. Lacivert tek başına olsa bu adamları kolaylıkla halledebilirdi belki ama bizim yanında olmamız onu savunmasız kılıyordu.

Arabayı son kez hızla kaldırırken bir yandan kamyondakilere ateş ediyordu ancak kurşunlar onunla hem fikir değildi. Tekerleklerden gelen çığlıklar eşliğinde sadece bizim arabamızın sığabileceği kadar dar bir sokağa girdik.

Işık hızıyla arabadan inip kapımı açtı.

"Hemen direksiyona geç!"

Korkuyla ona baktım.

"James... Ben..."

Ancak itiraz etmeme fırsat vermedi.

"Hemen, Beren!"

Olduğum yerden sıçradığımda hızlıca kemerimi çözdü ve yerime Sara'yı oturttu. Küçük kızın kemerini bağladıktan sonra başına bir öpücük kondurdu.

"Sakın korkma."

Söylediklerini kendi üzerime de alınarak içimin ısınmasına izin verdim. Korkunun nefesimi kontrol ettiği o saniyelerde, ne yaptığını kavradığımda içimde başka bir korku belirdi ve adeta her şeyin önüne geçti. Sara'nın kapısını kapattıktan sonra açık olan şoför camına eğilerek gözlerime baktı.

"Jenny sizi gitmemiz gereken konuma götürecek," dedikten sonra, bakışlarını dar yoldan geçemeyen kamyonete çevirdi. Kurşun sesleri havada yankılanmaya başlamıştı.

Doğrulup gitmeye hazırladığını gördüğüm anda hiç düşünmeden kolunu yakaladım.

Kaşlarını çatarak bana döndü.

"Lütfen dikkatli ol." Sesimin yalvarır gibi çıkmasına izin vermiştim. Ne düşüneceği umurumda bile değildi.

Çatılan kaşları gevşese de ifadesi değişmedi.

"Bunu onlara tavsiye etsen daha yerinde olur."

Ciddi bir şekilde verdiği cevap sonrası, daha fazla bir şey söylememe izin vermeden gözden kayboldu.

Hızla arabayı çalıştırıp direksiyonu kavradım. Silah seslerinden gittikçe uzaklaşırken, dikiz aynasından Sara'ya baktım. Hiç konuşmaması normal miydi? Belki de korkudan kıpırdayamıyordu. Daha dikkatli baktığımda uyumuş olduğunu anladım. Derin bir nefes aldım ve zihnimi temizlemeye çalıştım.

Az önce yaşananlar olmuş muydu gerçekten?

Son zamanlarda yaşadıklarım en ünlü aksiyon filmlerini bile sollayacak nitelikteydi. Yüksek adrenalin sayesinde canlanan bedenim, şimdi tüm enerjisini kaybetmişti. Kırılgan bir kuş gibi kanatlarımın altına gizlenme ihtiyacı duyuyordum. Belki de düşündüğüm kadar güçlü değildim. İçimi kemiren düşünceler canımı sıkmaya başlarken Jenny'nin sesi duyuldu.

"Beş yüz metre sonra sol kavşağa sapmanız gerekiyor."

Artan endişemle alakasız bir soru yönelttim.

"Jenny, James'in çatışmadan yaralanmadan dönme ihtimali nedir?"

"%99 Bayan Soydan."

Ani rahatlama hissim devam eden sorularıma engel olamadı. "Bu kadar iyi yani?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım, efendim."

Bu kadın neden sorduklarımı anlamıyordu?

Sorumu değiştirdim. "Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Hızınıza bağlı olarak yirmi dört dakika."

Sanki beni anlayacakmış gibi kafa salladım.

Jenny yaklaşık yirmi dakika sonra arabayı yavaşlattı. Tahmininden daha hızlı gelmiştik ancak yol bana bir o kadar da uzun gelmişti. Yol boyunca, buraya ilk geldiğimizde olduğu gibi

heyecanla şehri izlemek yerine, Sara'ya ve bizi kimsenin izleyip izlemediğine odaklanmıştım.

Oysa birkaç saat öncesinde bu görev bu kadar da zor görünmüyordu. Şimdi yanımda masum küçük bir kız vardı ve elimizde başka hiçbir şey yoktu.

James neredeydi?

Jenny arabayı ıssız bir yerde durdurmamı sağlamıştı ancak kontağı kapatmak istemiyordum.

Daha ne kadar bekleyeceğimizi bilmediğim için, Sara'nın camı kırık arka koltukta uyuyor olması da canımı sıkıyordu. Araba çalışır haldeyken ön kapıyı açtım. Amacım Sara'yı alıp ön koltuğa oturtmaktı. Dikkatli bir şekilde arabadan indim. Küçük kızın kapısını açacaktım ki, sıcak bir nefes saçlarıma değdi.

"Arabadan böyle inmen hiç hoş değil."

Fısıltısı kulaklarıma ulaştığında içimdeki rahatlama bir minnet gibi bedenimi gevşetti.

Heyecanla döndüm.

"İyi misin?"

"Evet. Benim için endişelendin mi?"

Sesindeki sabit tona rağmen bedenim alarma geçti.

"Evet. Hayır! Yani endişelenmedim! Sadece bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum ve yardımına ihtiyacım var." Bir an duraksadıktan sonra, "Ölmeni istemem," dedim heyecanlı çıkışımı bastırmaya çalışırken. Fazla açıklama yapıyordum.

Gözlerini kısarak yüzüme baktı ancak bir şey söylemedi. Ardından Sara'nın kapısını açarak onu yavaşça kucakladıktan sonra karanlığa doğru yürümeye başladı. Onu takip ederken arkadan arabanın kilit sesi duyuldu. Anahtarsız ve kumandasız bir şekilde kilitlenen arabaya bir an baktıktan sonra, karanlıkta kaybolmak üzere olan siluete yetişmek için adımlarımı hızlandırdım.

Son günlerim bu adama yetişme çabasıyla geçiyordu.

Lacivert karanlığın içinde ilerlerken, gittiğimiz yolun gecenin karanlığından daha da koyu olması dikkatimi çekmişti. Bu durum ona yapışarak yürüme isteğimi kabartsa da, aramızda

bir adım bırakarak ilerlemeye devam ettim. Bu kadar az mesafeye karşılık tek görebildiğim gölgeye benzeyen vücuduydu.

Korkutucu derecede büyük bir ağacın önünde durduğunda, gözlerimi zorlayarak ne yapacağına bakmaya çalıştım. Ağaca yaklaşarak eliyle gövdesini yoklamaya başladı. En sonunda aradığı şeyi bulduğunu anladım. Gövdeden yarım adım uzaklaşarak, az önce kontrol ettiği yer ile sol gözünü hizaladı.

Ağacın gövdesinden gelen incecik cılız bir ışık, karanlığı dağıtmadan göz bebeğine sabitlendi. Tüm bunlar olurken Sara onun omzunda yatıyordu ve gözlerini sıkıca kapatmıştı. Karanlıktan korktuğunu düşünerek üzüldüm ancak bu karanlık bir yetişkin olarak beni bile korkutmuştu. Sanki bu ağacın bulunmaması adına hazırlanan yapay bir gölgenin içindeydik.

Bir süre sonra ortadan ikiye ayrılmaya başlayan büyük ağacın dev gövdesini görünce, herhangi bir ses duymayı bekledim fakat ormanın ses dengesini bozacak bir çıtırtı bile duyulmadı.

Ağacın gövdesi küçük bir kapı şeklinde açılırken, açılan kapının ardının daha da karanlık olduğunu görüp ürperdim. Lacivert kucağında Sara'yla içeri adım attığında hızla onları takip ettim. Arkamdan sessizce kapanan kapı etrafı kapkara yaparken refleks olarak kolunu tuttum. Bu karanlıkta bile parlayan olağanüstü lacivert gözler bana döndü. Gözlerinin tekrar kısıldığını hissetsem de duraklamadı. Kucağında Sara, kolunda ise korkak ben ile yürümeye devam etti.

Ona dokunmamın verdiği hissi düşünmemeye çalıştım.

Ortam o kadar karanlıktı ki, Sara'nın bir şey görüp görmediğinden endişe etmemize gerek yoktu. Lacivert'e tutunmasam ben de önümü göremezdim. Lacivert hiç takılmadan yürümeye devam ederken birden durdu. O durunca, ben de istemeyerek de olsa, rahat hareket edebilsin diye kolunu bıraktım.

Ekstra bir işlem yapmadan sadece kapının kulpunu çevirdiğini tahmin ettiğim Lacivert'in bu hareketi sonrası, kulp kırmızı bir ışık vererek parladı ve çok kısa bir ses duyuldu. Kapının açıldığının habercisi olan sesle kendimi yeni bir karanlık boyuta hazırlarken, beni güvende tutan sıcak beden kucağındaki

Sara ile içeri girdi. Ona neredeyse yapışarak yürüdüğüm için ben de hızla onu izledim.

Uzun süre karanlığa maruz kalan gözlerim, loş olmasına rağmen ortamdaki ışığa alışamamıştı. Bir süre sonra aydınlığa alışarak etrafı incelemeye koyuldum. Sıcacık bir evi andıran bir yerdi burası. Çok değil, birkaç saat önce ölümcül bir çatışma yaşadığımız Sara'nın evi gibi döşenmişti. Sade ama şıktı. En önemlisi de insana ev sıcaklığını hissettiriyordu.

Bugün yaşadığımız bunca şeyden sonra, kokusuyla başımı döndüren adama minnetle baktım. Ben bile bu kadar iyi hissettiysem, Sara daha da iyi hissedecekti.

İstanbul'daki mahzenimizden farklı olarak birden fazla odası bulunan mekâna daha yakından göz attım. *Mahzenimiz mi demiştim?* İçinden çıkmak için can attığım hapishaneyi bu kadar mı kabullenmiştim?

Sara'yı yatıracağını tahmin ettiğim tek kişilik yatağın olduğu bir oda, bir de çift kişilik yatağın bulunduğu daha büyük bir oda bulunuyordu. Mutfak yine ortadaydı ve salonu da oldukça büyüktü.

Evi incelerken, o sırada Sara'yı yatırmakta olan Lacivert'e gözüm takıldı. Olağanüstü derece tatlı görünüyordu. Sara'nın yanında tüm maskelerini düşürmüş, çok daha farklı ve kendinde gibiydi.

Anormal derecede mantıksal tavırlarından sıyrılıp, Sara'ya karşı bu denli düşünceli ve şefkatli davranması beni şaşırtmıştı. Küçük kızın saçından öptü ve kulağına bir şeyler söyledi. Uzun kirpikleri, sert çehresini daha da tehlikeli kılan gözlerini örtüyor, yüzündeki belli belirsiz gülümseme onu başka bir adama dönüştürüyordu. *Can alıcı bir varlığa...*

Kıkırdayan küçük kız kafasını salladı ve sessiz bir şekilde bana gülümsedikten sonra yatağa yerleşerek gözlerini yumdu. Lacivert'in bu tavırları bir insana göre normaldi ancak ona göre ancak zaaf diye nitelendirilebilirdi.

Sahi, küçük çocuklara zaafı mı vardı? Belki de onun da çocuğu vardı? Ya da küçük bir kardeşi?

Lacivert'in çocuğu olması fikri midemi kasarken, kardeşi olma olasılığının beni rahatlattığını fark ettim.

Kapının eşiğinde şaşkın bakışlarla onları izlediğim esnada ayağa kalktı. Ayaklanışıyla ben de salona doğru yürüdüm.

Mutfağa doğru ilerledi ve dolaptan iki adet fincan çıkardıktan sonra kahve yapmaya koyuldu. Fincanlardan birinin benim olduğunu tahmin ederek mutfağa ilerledim.

Kahvesinden bir yudum aldı. Benim kahvemi de sevdiğim gibi yapmış, nasıl içtiğimi unutmamıştı.

Kafasını kupasından kaldırmadan konuşmaya başladı.

"Bugün çok saçma davrandın ve kendini gereksiz bir tehlikeye attın."

"Gereksiz mi? Saçma mı?" Gözlerimi sonuna kadar açmıştım. "Ben gelmesem o adamlar seni öldürebilirdi, James!"

"Öldüremezlerdi." Gözleri kararmıştı. Bir an duraksadı ve çenesinde seğiren kas düzeldikten sonra devam etti. "Normal koşullarda onların geldiğini çoktan fark etmiş olurdum ama evde Sara'yı tek bulmam durumu biraz karmaşık hale getirdi."

"İyi ya işte, ben de kahramanlığa değil, haber vermeye gelmiştim. Tamam, normalde süpersonik sezgilerin olabilir ama adamlar dokuz kişiydi, James. Sense tek kişiydin ve yanına yeterli ekipman almamıştın!"

Bunu söylerken sesim yükselmiş ve işaret parmağımla göğsünü hedef almıştım.

Gerçekten onun için karıştığım bu tehlikenin bir önemi yok muydu? Onu korumak istediğimi anlamamış mıydı?

Aslında yaptığım şey, düşününce çok anlamsızdı. Beni tutsak tutan bir adamı korumaya çalışıyordum.

Parmağımı tam kalbine isabetlemişken, kalbinin bu kadar sakin atması karşısında hayrete düştüm. Oysa benim kalbim deli gibi çarpıyordu.

Lacivert yudumlamakta olduğu kahvesini usulca tezgâha bıraktı. Öfkeli bir şekilde doğrulttuğum parmağım hâlâ tenine batıyordu. Bu hareketim karşısında, avucumu sıkıca kavradı ve sertçe beni kendine çekti.

Vücutlarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz çarpışıyordu. Zaten deli gibi atan kalbim ağzımdan çıkacak kadar çıldırmıştı.

"Sana bir şey olmasını istemiyorum, Beren. Ve bunu iyice anlamanı istiyorum."

Sesi hem çok sakin, hem de tehdit doluydu. Sıkıca kavradığı avucumu kurtarmaya çalıştım ancak izin vermedi. Gözlerimi delip geçen bakışlarını görmezden gelmek imkânsızdı. Ben de aynı kararlılıkla ona baktım.

"Ne yapacağıma sen karar veremezsin. Yine aynı durum yaşansa, yine aynı şekilde davranırım."

Sesim kendinden emin çıkmıştı. Ancak bunun için çok çaba sarf etmem gerekmişti, çünkü delici lacivertleri karşısında gardımı düşürmem an meselesiydi.

Elimi daha çok sıktı.

"Davranamazsın!"

Sesi hâlâ sakindi ama sinirlendiği çok açıktı. Yüzünü tamamen yüzüme yaklaştırdı, artık nefesten de yakındık. Boyum ondan oldukça kısa olduğu için gözlerini göremiyordum. Onun yerine gözlerim, vişne rengi dudaklarına sabitlenmişti. Nefesimi tuttum.

Bakışlarımı dudaklarından ayırmak istesem de yapamadım. Ağzı kıpırdadığında, heyecandan ölmeme ramak kalmıştı.

"Seni korumak için protokolü ihlal ediyorum. Ayrıca..."

Tüm dikkatimi dudaklarına sabitlemişken, sözleri ateşe tutulmuş gibi yarım kaldı. Ne kadar yakınlaştığımızı yeni fark etmiş gibi yüzünü hızlıca uzaklaştırdı.

Normalde ne diyeceğini öğrenmek için diretecek olan ben, içime sığmayarak atan kalbim ve az önce oluşan tablo nedeniyle yay gibi gerilen bedenimle öylece kalakaldım. Bir an toparlanamayacağımı düşünüp telaşa kapılsam da, onun da öyle davranamacağını bildiğimden, hiçbir şey olmamış gibi kahvemi alıp tekli koltuklardan birine oturdum.

Bir süre onu yok sayarak kahveme odaklandım. Kupanın dibini görünce, etrafta ilgimi çekecek bir şey aramaya başladım. Onunla göz temasından da, yanında durmaktan da kaçınıyordum.

Haber vermeye gerek duymadan, uyumak üzere ayağa kalktım ancak odasının kapısından ağlayarak çıkan Sara durmamı sağladı.

Dakikalardır tepkisiz duran Lacivert, benden önce Sara'nın yanındaydı. Ne olduğunu sorduktan sonra küçük kızı sakinleştirmeye çalıştı.

Sara annesinin ve babasının öldüğü bir rüya görmüştü. Üzülerek yanına gittim ve saçlarını okşamaya başladım. Bunun sadece bir kâbus olduğunu söyleyerek, titreyen küçük bedenini kollarımın arasına aldım.

Gözyaşlarını silen Sara umutla ikimize baktı.

"Sizinle uyumama izin verir misiniz?"

İşte bunu beklemiyordum.

Bir süredir göz göze gelmemeye çalıştığım Lacivert'e döndüğüm anda, onun da bana baktığını gördüm. İkimizin suratında da aynı şaşkın ifade vardı.

Ondan cevap gelmeyince, bir şey söylemem gerektiğini düşünerek söze başladım.

"Şey, Sara'cım, biz aslında..."

Sara bizi beraber sanıyor ve haliyle de beraber uyuduğumuzu düşünüyordu ancak elbette durum böyle değildi.

"Olur."

Sözümü kesen Lacivert'e dönüp hayretle baktım. Gözlerimi patlatarak olmaz sinyalleri göndersem de, o aldırış etmeden çift kişilik yatağın bulunduğu büyük odaya yöneldi. Tam itiraz edecektim ki, tatlı Sara elimden tutup bana gülümseyince kelimelerimi durdurdum.

Aslında engel olmam lazımdı. Onunla aynı yatakta yatma fikri şimdiden mideme tekmeler yememe neden olmuştu. Kendi kendimi kandırmaktan başka bir şey yapmıyordum. Kalbimin düşüncelerimin önüne geçtiği her an, aklıma Sofia'nın güzelliğini getirmeye çalışıyordum.

Sara'nın yönlendirmesiyle yatak odasına gelmiştik.

Lacivert'le yaşadığımız o sahne aklıma gelince kızardım. Heyecanım kabarmaya yer arasa da, hissettiğim çekimi onun

hissetmiyor olduğuna kendimi inandırarak, bu hislerden kurtulmanın yollarını arıyordum.

Kocaman yatağa zıplayan Sara pikenin altına girdi ve "Hadi," diye bize seslendi.

Ben durumun verdiği garipliğin içinde boğulurken, Edepsiz Lacivert az önceki an hiç yaşanmamış gibi davranıyordu.

Aslında bu anın onun için bir anlam taşımadığını düşündüm. Belki de benim gibi küçük bir kızın yanlış anlayacağı bir tablo oluşsun istemiyordu. Yine de, biraz önce yaşadığımız yakınlığa anlam veremiyordum. Bana o kadar yakınlaşması... Öfkeden yapmış olabilirdi ancak onu daha çok öfkelendirdiğim birçok an olmuştu ve hiç bu şekilde davranmamıştı.

Lacivert'i anlamak imkânsızdı ve bu imkânsızlık beni artık çileden çıkarıyordu.

Ben kendi kendimi yerken, umursamazlık partisi veren Lacivert, odada bulunan dolaba yöneldi ve kapağını açtı. İçinden bir eşofman altı alıp banyoya ait olduğunu tahmin ettiğim kapıya yöneldi.

Eh, en azından Sara'nın önünde soyunmaya kalkmamıştı.

Gerçekten şimdi uyuyacak mıydık? Hem hiç uykum yoktu, hem de bunun için vaktimiz yoktu. Ancak yorgundum. Ayrıca muhtemelen bir planı vardı ve uyumaya hazırlandığına göre, o planı şimdilik uygulamayacaktık.

Dinlenmek belki de o an yapılabilecek en mantıklı şeydi.

Üzerimde bulunan dar pantolon ve deri ceketle rahatsız olacağımı bildiğimden, az önce onun kullandığı dolaba yöneldim. Kapağını açtığımda sadece erkek kıyafetlerinin bulunduğunu gördüm. Bir Jenny de buraya lazımdı.

Bir eşofman ve tişört alıp dolabı kapattım. Sara'ya üstümü değiştirip geleceğimi söyleyerek, onun az önce uyuduğu odaya gittim. Çabucak üstümdekileri çıkardıktan sonra, bana fazlaca büyük gelen eşofman altını ve tişörtü giydim. Ayaklarım geri geri gitse de büyük yatak odasına yönelmiştim.

Sara yatakta doğrulmuş, benim gelmemi bekliyordu. Üstünde eşofmamndan başka bir şey olmayan Lacivert çoktan

yataktaki yerini almıştı. Ona bakmamaya çalışarak Sara'ya gülümsedim ve yatağın yanına ilişerek, olabildiğince uçta kalmaya özen gösterdim.

Kafamı yastığa koyduğum gibi Sara da benimle birlikte uzandı. Lacivert ise zaten yatar pozisyondaydı ve gözlerini tavana dikmişti.

Önce bana sonra Lacivert'e bakan Sara sevimli bir şekilde gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedi.

Tatlı ifadesi karşısında, aynı şekilde dudaklarımı kıpırdattım. Gözlerini kapatan Sara'yı bir süre izleyip, uyuduğuna emin olduktan sonra yataktan kalkmak istedim ancak çocuğun huzursuzca kıpırdanışı sonucu başımı yastığa geri koymak zorunda hissettim.

Yatakta robot gibi uzanıyor, küçük kızın tamamen uykuya dalmasını bekliyordum.

"Kendini biraz rahat bırak. Sana bu mesafeden dokunamam merak etme."

Tavana bakarak konuşan Lacivert yine her zamanki tavrını takınmıştı. Bu adam gerçekten böyleydi. Özellikle klas görünmek için yapmadığını bilmek beni daha çok sinir ediyordu.

"Ne alakası var. Ben gayet rahatım," diye cevapladım hemen savunmaya geçerek.

"Bir santim dahi kıpırdarsan yataktan düşeceksin."

Haklılık payı vardı.

"Rahatım dedim, James." Derin bir nefes aldım. "Bence sen de uyuyup dinlenmeli, beni de rahat bırakmalısın."

Dirseğinin üzerinde doğrulup bana döndü.

"Uykum yok."

Bu dürüst itirafı ve bunu söylerkenki tatlılığı karşısında gülümsemeden edemedim.

"Aslında benim de yok."

Dürüstçe karşılık verip, dirseğimi aynı şekilde yatağa dayayarak ona döndüm. Sara aramızda olduğu için fısıltı ile

konuşuyorduk. Bu duruma farklı anlamlar yüklemeye çalışan duygularıma izin vermeyerek, dikkat dağıtıcı bir soru sordum.

"Dünyadaki her şehirde mahzeniniz mi var?"

Biçimli kaşları havalandı. Pat diye bir soru beklemiyor gibiydi. Bir an gözleri odada gezindi. Sonra bana döndü.

"Hayır, aslında yok. Ayrıca burası mahzen değil, bir çeşit güvenli ev. Farkındaysan, Jenny gibi bir yardımcım ya da İstanbul'daki mahzende olduğu gibi teknoloji ve güvenlik önlemi burada yok. İstanbul konumundan dolayı tampon bölgemiz ve çok ciddi kontrole tabi tutuluyor. Burası için aynı şey geçerli değil."

Anlattıkları soru sorma isteğimi daha çok uyandırsa da, bu dürtümü törpüleyerek konuşmaya çalıştım.

"İstanbul'da çok bulundun mu?"

"Evet, benim görevlerimin çoğu İstanbul'la bağlantılıydı."

"Türkçen o yüzden mi bu kadar iyi? Yani neredeyse bir Türk'ten ayırt edilmeyecek kadar iyi konuşuyorsun."

Gözlerinde muzip bir ifade oluştu. Bu ifadeyi sevdiğimi hissettim.

"Aslında tüm diller için özel bir eğitim aldık ama ben Türkiye'de çok bulunduğum için ister istemez gelişti."

"Sanki farklı bir şey daha söyleyecekmişsin gibi geldi bana," dedim tek kaşımı havalandırarak. Bu muzipliğin tek nedeni bu olamazdı.

"Hayır." Yüz ifadesini düzeltmişti. Gözlerini benden ayırıp Sara'ya baktı.

Kendimi daha fazla tutamayacağımı anlayarak içimi kemiren soruyu yönelttim.

"James, bir kız kardeşin mi var?"

Gözlerini hızla benimkilere sabitledi ancak ifadesiz haline bürünmesi uzun sürmemişti. Bu, daha fazla konuşmak istemediği anlamına geliyordu.

Vakit kaybetmeden diğer soruya geçtim.

"Ya da küçük bir kızın mı var? Umarım öyle değildir, çünkü sana benziyorsa çok güzel olur ve başını çok derde sokar. Gerçi,

kız kardeşin için de bu durum geçerli olurdu. Her koşulda senin bir kız çocukla bağlantını iyi görmüyorum. Düşünsene, erkek arkadaşlarını beden değiştirerek kıstırıp döversin ya da daha kötüsü..."

Çenem düşmüş bir şekilde tavana bakarak uydurduğum senaryoları sıralarken, verdiği cevabı neredeyse kaçırıyordum.

"Annie."

"Efendim?" dedim hayretle. Konuşmayı bırakıp ilgiyle dediklerine odaklandım.

"Kız kardeşimin adı Annie'ydi."

Gözlerim parladı ve rahatlamama engel olamadım.

Biraz tereddütle, "Kaç yaşında?" diye sordum.

"Şu an on yedi olmuş olmalı. Artık çok da küçük değildir."

Kurduğu cümleler, çizgi haline getirdiği dudaklarının arasından rahatlıkla çıkıyor gibi görünse de, çenesinin sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Nasıl yani, görüşmüyor musunuz?"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle.

"Neden?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

Artık cevap vermek istemiyor gibiydi ama benim diretecegimi bildiğinden, bir an duraksadıktan sonra cevap verdi.

"Isolation Unity'ye bir kez girdin mi, ailenle olan tüm bağların kopar. Yıllar süren özel eğitimlere tabi tutulursun, çoğu insandan daha üstün özellikler edinirsin ve tüm bunlar büyük bir gizlilik içinde gerçekleşir."

"Ama sen bana deşifre oldun!"

"Tam olarak öyle denilmez. Sana kendi isteğimle anlatıyorum."

Konuşmanın bittiğini anlamıştım, çünkü dirseğini düzelterek yatar pozisyona geldi ve tekrar tavanı seyretmeye başladı.

"James, son bir soru sorabilir miyim?" dedim yavru köpek gibi.

"Sadece tek soru."

"Tamam. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz."

"Peki, Isolation Unity'ye katıldığında kaç yaşındaydın?"

"Tek soru demiştin, Beren."

Sesi sabırsız çıksa da pes etmeye niyetim yoktu.

"Lütfen."

"On dört."

"Ne?!" Yaşadığım şoku hızla üzerimden atarak konuşmaya devam ettim. "On beş yıldır aileni görmüyor musun? Yani on beş koca yıldır bu işin içindesin." Şaşkınlığım cümlelerime de yansımıştı. "İnanamıyorum, James. Daha çocukmuşsun..."

"Bu işi kabul etmek zorunda olduğumu bilecek kadar yetiş-kindim. Konuşma bitti, artık uyu. Yarın çok işimiz var."

Arkasını döndüğünde öylece bakakaldım.

Benimle ilk defa kendi hayatıyla ilgili bir şeyler paylaşmıştı. Hem de çok özel şeyler. Ama bunlar özel olduğu kadar da acı doluydu. On dört yaşında ailesinden koparılıp böyle bir adama dönüştürülmesini sağlayan neden neydi?

Lacivert bu soruyu soracağımı bildiğinden konuşmayı son-landırmıştı. O an merak duygumdan çok, ona olan sempatim ağır basmıştı ve hayat hikâyesini anlamlandırmaya çalışıyordum.

Bu düşüncelerle boğuşurken, çok geçmeden uykum geldi. Sırtı dönük olan Lacivert'e son bir defa bakarak Sara'ya sokul-dum ve uykuya daldım.

Saçlarımda dolanan küçük bir el beni uyandırdı. Gözlerimi açtığımda Sara başucumda gülümsüyordu. Ben de gülümseye-rek ona göz kırptım. Gerinmek için kıpırdanmaya yeltendiğim sırada sırtımdaki sıcaklığı hissettim. Algılarım açıldığı gibi de-rin koku da burnumdaki yerini aldı.

Sıcak göğsü sırtıma çarparak ritmik hareketlerle inip kalkı-yordu. Arkamı dönmeye cesaretim yoktu ama hâlâ uyuyor ol-duğunu anlamak zor değildi.

İyi de, ben yatağın ucunda düşecek gibi yatıyorken, nasıl olup da Sara ve James'in arasına girmiştim? Ne ara James bana sa-rılmıştı?! Yorganın üzerinden belime doladığı kolu, aramızdaki pamuktan bariyere rağmen sıcaklığını hissettiriyordu.

Tamam, fütursuzca sarılmak bana göre bir davranıştı ancak kesinlikle ona göre değildi.

Zihnimi umutlara açmak yerine hemen savunmamı hazırladım. *Sadece çok yoruldu ve uyurken bile kullandığı algıları kapadı, Beren. Başka bir şey yok.*

Ama önce... Uyanmadan önce bana verdiği sıcaklığı aklıma kazıdım. Kokusunun yakınlığını doya doya soludum. Gözlerimi kapatıp bir an, çok kısa bir an, gerçekten böyle uyuduğumuzu düşündüm.

Sonra belimin üzerinde duran elini yavaşça kaldırıp yatağm üzerine bıraktım.

Dağılmıştım...

Bu yakınlığın bir rüya gibi kalmasına ihtiyacım vardı. Sara'yı kucağıma alarak, sessiz ol işareti yaptım ve dün gece onu yatırdığımız odaya ilerledim. Küçük kızı bir kez daha koynuma yasladıktan sonra, üzerimde asılı kalan tatlı hissi unutmak için gözlerimi kapadım.

– – –

"Hadi uyan, annemle buluşmaya gideceğiz."

Sara'nın tatlı sesini duyunca esneyerek gözlerimi açtım. Gece onun uyumasını bekleyip, odaya geri dönmüş, Lacivert'e dokunmamaya çalışarak yatağın kenarına kıvrılmıştım. Oysa şu anda yatağın tam ortasında yatıyordum.

Kafamı kaldırdığımda görüş açıma çoktan giyinmiş olan Lacivert girdi. Küçük kızın söyledikleri üzerine soru dolu bakışlarımı ona yöneltmiştim.

Lacivert, Sara'nın annesini bulmuş muydu?

Benim soru dolu bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olacak ki açıklamaya başladı.

"Dün gece sen uyuduktan sonra, Jenny ile iletişim kurup Laura Stone'un yerini tespit ettim.

Şu an buraya yakm bir yerde saklanıyor. Dün bizden sonra evine gitmiş ama evin o halini görünce akıllıca davranıp içeri girmeden uzaklaşmış. Muhtemelen Sara'nın bizimle değil de Metin Taner'in elinde olduğunu düşünüyordur. Ayrıca Sara'yı görünce bize yardım etmeyi kabul edebilir."

Gayet açık ve net bir plandı.

"Ya Metin Taner'le iş birliği içindeyse?"

"Öyle bir olasılık var ama güçlü bir ihtimal olarak bakmıyorum. Çünkü kafedeki görüntülerden sonra bir daha onunla iletişime geçmemiş. Ayrıca aralarında daha önceye dayalı bir ilişki ya da herhangi bir bağ bulamadım. Muhtemelen şans eseri kadını kızıyla tehdit etti ve ona para üstüyle beraber bir şey verdi. Ve bu şeyi bizden başka arayanların da olduğu aşikâr."

"O zaman umalım ki, kadını bulduğumuzda adamın ona verdiği şey her neyse yanında olsun," dedim battaniyeyi üzerimden kaldırırken.

"Bence yanında olacak," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Nereden biliyorsun?"

"Kızı tehlikedeyken o kadar önemli bir şeyi yanından ayıramaz."

Biz salonun en uç köşesinde bunları konuşurken, Sara da mutfak masasına oturmuş, memnun bir şekilde James'in onun için hazırladığı mısır gevreğini kaşıklıyordu.

"Sara ne zaman kalktı?" dedim verdiği cevaplardan tatmin olmuş bir şekilde.

"Yarım saat oldu."

Bu kadar uzun süre uyumama izin mi vermişti?

"Beni neden uyandırmadın?" dedim şaşkınca.

"Uykunu bölmek istemedim."

Bu düşünceli hali beni oldukça şaşırtmıştı ancak cevabının devamını duyunca yüzümü buruşturma hissimi bastırmak zorunda kaldım.

"Belki uykunu alırsan daha az soru sorarsın diye düşündüm."

Alay etmiyordu. Ciddi tavrı sinirimi bozsa da, konunun üzerinde fazla durmayarak, kıyafetlerimi bıraktığım küçük odaya ilerledim. Hızlıca kıyafetlerimi giydikten sonra yüzümü yıkamak için banyoya yöneldim.

Aynaya baktığımda dünkü yaptığım makyajın hafifçe aktığını gördüm. Yüzüme bolca su çarptıktan sonra, normal bir görüntüye kavuştuğuma karar verip banyodan çıktım. Sara ile

birlikte hazır bir şekilde beni bekliyorlardı. Küçük kızın heyecanla bakan gözleri içimin burkulmasına yetmişti. Bir sorun çıkmamasını umarak yanlarına ulaştım.

Güvenli evden çıkıp da zifiri karanlığa gireceğimiz düşüncesi midemin kasılmasına neden olurken, kendimi bu duruma hazırlamaya çalıştım. Kapıya yaklaştığımda Lacivert beni durdurdu ve bir kese kâğıdı uzattı.

Kaşlarımı çatarak kese kâğıdına baktım.

"Bu ne?"

"Sandviç. Aç olduğunda da çok konuştuğuna karar verdim."

Bu defa yüzümü ekşitmedim. İçimden gülümsemek geçiyordu ama Lacivert'in olası tepkisizliği beni sinir edeceğinden yalnızca teşekkür ettim. O da bekleneceği üzere sadece kafasını salladı.

Hızlıca sandviçimi yedikten sonra bakışlarımı tekrar Lacivert'e çevirdim. Kucağında Sara'yla kapıyı açmış beni bekliyordu. Tedirgin bir şekilde yanına yaklaştım. Kolundan tutup tutmamak konusunda tereddüt ederken aniden elimi kavradı.

Başımı kaldırıp şaşkınca suratına baktım. O ise gayet rahattı.

"Karanlıkta yürümekte iyi olmadığın konusunda hem fikiriz sanıyorum."

Alev alan elimi görmezden gelerek kafamı salladım. Beni bu kadar heyecanlandırıyor olması sinirimi bozmaya başlamıştı. Onunla olan her temasım farklı bir etki yaratıyor, varlığını bile bilmediğim âlemlere çekiliyordum. Bir dokunuşu tüm kimyamı altüst ediyordu.

Lacivert, dokunmak konusunda sınırı olmayan ve anladığım kadarıyla bu dokunuşlardan heyecan duymayan bir adamdı. Erkeksi dürtüleri yoktu bana karşı. Çıplaklığı dahi normal görüyordu. Bunu düşünmek bile kızarmama neden olurken, onun bu rahatlığı canımı sıkıyordu. *Hem de çok!*

Mahzende daha ne kadar beraber olacaktık bilmiyordum ama bu durumun başıma bela olacağı kesindi. Ondan etkilenmekten kendimi alamıyordum. Bir katilden etkileniyordum. Ancak bu adam, kafamdaki katil profiline hiç uymuyordu.

En azından bu gibi durumlarda beni anlıyor olabilmesini, heyecandan öldürmek yerine daha makul davranmasını bekleyebilirdim. Ama adı üstünde o, *Edepsiz Lacivert*'ti. Elbette ondan bu şekilde davranmasını beklemek anlamsız olurdu.

Kim bilir hayatından kaç kadın geçmişti de, kadınlara karşı bu kadar ifadesizdi. Zaten beni kadın gibi değil, küçük bir kız gibi görüyordu ve bunun uzun zamandır farkındaydım. Yine de kendime bu durumu açıklamaya çalışmaktan ve sorgulamaya devam etmekten vazgeçemiyordum.

Belki de ona karşı heyecanımı, hislerimi çoktan anlamıştı ve sadece benimle alay ediyordu.

Zifirî karanlık koridorlarda daha da koyulaşan düşüncelerim, ağacın çıkışına geldiğimizde yarım kaldı. Dışarıya çıktığımızda etrafın hâlâ karanlık olduğunu gördüm. Sanki gün daha doğmamıştı. Geldiğimiz mesafeyi geri yürümeye başladık. Hava her adımımızla biraz daha aydınlanıyor gibiydi. Arabaya vardığımızda gün tamamen ağarmıştı. Başımı geriye çevirip yürüdüğümüz yola bakma ihtiyacı hissettim. Tam da tahmin ettiğim şekildeydi. Doğal bir karanlık efekti ile ormandaki giriş gizlenmişti.

Arabaya bindiğimizde Jenny'nin tanıdık sesi duyuldu.

"Günaydın, Bay Hunter. Arka cam tamir edildi. Lütfen varış noktasını belirtiniz."

Lacivert bir adres söyledikten sonra Jenny en kısa yolun haritasını çıkardı. Tahminimce yine trafik lambaları, tüm geçit ve yollar seferimizi hızlandıracak şekilde ayarlandı.

James gazı köklerken, sarsılmasın diye yanımda oturan Sara'ya sarıldım.

On beş dakika sonra pansiyona benzeyen bir binanın önündeydik. Bulunduğumuz sokak Basel'in düşük gelirli muhitlerinden birindeydi. Pansiyona hep beraber girdikten sonra, Sara'yla birlikte 114 numaralı odaya çıkmamı söyledi. O da arkamızdan gelecekti.

Tedirgin bir şekilde kulağına uzandım ve Sara duymasın diye fısıldadım.

"James, ya içeride biri varsa? Yani dünkü gibi bir tuzaksa?"

Lacivert bir süre gözlerimin içine baktı. Panik yapmaya çok müsait bir durumdaydım ancak o, güven veren bir gülümsemecikle –gülümsemecik diyorum, çünkü sadece dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı– konuşmaya başladı.

"Merak etme, bu sefer Jenny'den yardım aldım. Odada sadece Laura Stone var. Odadaki vücut ısılarının kontrolünü gerçekleştirdi."

Bunları kulağıma fısıldamak yerine sessizce söylemişti.

Kulağıma fısıldasa nasıl olurdu acaba? Nasıl hissederdim?

Saçmalıyordum.

İç savaşımı surat ifademden belli etmiş olacağım ki, "Beren? Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır," diye kesin bir cevap verdim ve daha fazla ona bakmadan, Sara'nın elinden tutup asansöre yöneldim. Arkamda kafası karışmış bir James bıraktığımdan emindim. Bu durum bana garip bir haz verdi.

Asansöre bindikten sonra birinci katın tuşuna bastım ve mutlulukla gülümseyen Sara'nın elini daha sıkı kavrayıp, bir aksilik çıkmaması için dua ettim. Kata vardığımızda asansörden inip koridora doğru adım attık.

114 numaralı odanın kapısına ulaştığımızda, Sara'yı kolumun altına alıp onu koruyabileceğim bir pozisyonda tutarak kapıyı tıklattım.

Kapı önce çok az bir şekilde aralandı. Temkinli olmaya çalışan Laura Stone, kapı aralığından kızını görünce kapıyı aniden açtı ve "Sara!" diye haykırarak kızını kucakladı. Sara da annesi kadar mutlu görünüyordu.

Anne kız özlem giderirken, tedirgin bir şekilde etrafı kolaçan ediyordum. Filmlerde genellikle tam bu anda, kötü bir adam çıkar ve tüm sahneyi mahvederdi. Böyle bir senaryoyla karşılaşmama umuduyla tetikte olmaya çalışarak, Lacivert'in gelmesini bekledim.

Çok geçmeden merdivenlerden bir gölge gibi çıkan Lacivert'i gördüm ve Laura Stone'a döndüm.

"Bayan Stone, içeride devam etmeniz daha güvenli olacaktır."

Genç kadın kafasını sallayarak kızını kucakladı ve odaya girdi. Onun arkasından ilerlerken, kapıyı kapamak yerine görünmeyecek kadar aralık bıraktım.

Laura Stone sorgulayıcı bir tavırla bana bakıyordu.

"Kızımı getirdiğiniz için teşekkür ederim fakat siz kimsiniz?"

O sırada içeri giren Lacivert'i gören genç kadın, az önce kucağından indirdiği kızım korkuyla yanına çekmek için hamle yapacakken, Sara "Jameess!" diye bağırarak onun kucağına atladı.

Laura bu sahne karşısında şaşkınlığını gizleyemeyince gülümsedim.

"Sara dün akşam bizim misafirimizdi."

Lacivert, Sara'nın saçını okşadıktan sonra kucağından indirdi ve Laura'ya yaklaştı. Söz hakkının ona geçtiğini anlamıştım.

"Bayan Stone, başınıza gelenlerden kimin sorumlu olduğunu biliyoruz. Birkaç gün önce bir kafede olduğunuzu ve bir garsondan çok değerli bir şey aldığınızı da. Size emanet edilen şeyin sahibi çok tehlikeli biri ve daha fazla kişiye zarar vermeden bize yardım etmenizi umuyoruz."

Genç kadın herhangi bir şey söylemeden onu dinliyordu.

James devam etti.

"Bayan Stone, bir şey biliyorsanız şimdi söylemenizi öneririm. Tehdit edildiğinizi biliyoruz ve sizi koruyabiliriz. Sadece sizdeki bilgilere ihtiyacımız var." Ses tonu oldukça sakin ve anlayışlıydı.

Her an farklı bir anına tanık olduğum Lacivert'e kayan düşüncelerimi Laura Stone'un sesi böldü.

"Malcolm nasıl bir pisliğe bulaştı? İnsanlara zarar verdiğini mi söylediniz?"

Kadının dehşet dolu sesi karşısında, Lacivert soğukkanlı bir şekilde cevap verdi.

"Malcolm kim, Bayan Stone?"

"Sara'nın babası."

Kafam allak bullak olmuştu. Sara'nın babasının bu işle ne ilgisi vardı ki?

Aklımızın karıştığını anlayan kadın, omuzlarını düşürerek arkasında bulunan koltuğa çöktü. Gözleri uzaklara dalmış bir vaziyette durdu bir süre.

"Sara, yandaki odaya gider misin, tatlım? Senin için yeni oyuncaklar aldım, orada oynayabilirsin."

"Yaşasın!" diye bağıran Sara heyecanla yanımızdan ayrıldı.

Bembeyaz bir suratla, bu tatlı küçük kızın babasının o işlerle ne bağlantısı olabileceğini düşünüyordum.

Laura anlatmaya başladı.

"Sara doğduğunda bütün dünyam değişmişti. Hayatımıza muhteşem bir renk gelmiş, küçücük bir meleğimiz olmuştu. Eşim Malcolm bilim adamıdır. Çok ünlü bir firmada hem atom parçacıkları, hem de genetikle ilgili çok başarılı testler ve çalışmalar yürütüyordu. Sara iki aylık olduktan sonra, Malcolm işinin yoğunluğu nedeniyle eve daha az gelmeye başladı. Bir süre sonra haftada sadece bir kere uğrar olmuştu. Değiştiğini hissediyordum ama ilgimin çoğuna Sara'nın ihtiyacı olduğu için Malcolm'un üzerine yeteri kadar düşemiyordum." Derin bir nefes alarak devam etti. "Onunla birçok kez konuşmaya çalıştım ancak yorgun olduğundan ve yakında her şeyin biteceğinden bahsedip duruyordu. Sonrasında bir ay eve gelmedi. Sadece birkaç kez aramıştı. Ani bir iş seyahati çıktığından, kısa süre sonra geleceğinden bahsediyordu. O sırada Sara altı aylık olmuştu. Çok tatlı bir bebekti ancak baba sevgisinden uzakta büyüyordu. Hem bu açığı kapatmaya çalışıyor, hem de devamlı Malcolm'a ulaşmayı deniyordum. Benim için çok zor dönemlerdi." Titreyen parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Bir gün sabaha karşı mutfakta bir tıkırtı duydum. Malcolm'un geldiğini düşünerek heyecanla alt kata indim. Mutfağa geldiğimde karanlıkta onu gördüm ve özlemle Malcolm diye seslendim. Bana doğru dönen siluetin yüzünü gördüğümde yaşadığım şoku ve korkuyu hiçbir zaman unutamayacağım."

Yüzü bembeyaz kesilmişti. Birkaç saniye sustu.

James, "Lütfen devam edin, Bayan Stone. Söyleyecekleriniz bizim için çok önemli," diyerek kadını cesaretlendirdi.

"Gördüğüm adam kocama benzemiyordu. Eğer gözleri kocamla aynı olmasaydı, onun Malcolm olduğuna asla inanmazdım."

"Kocanıza ne olmuştu?" diye araya girdi.

"Malcolm gitmiş, yerine daha genç biri gelmişti. Ses tonu bile değişikti. Yüzü, görünüşü, fiziği, her şeyi değişikti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken korkup sendeledim ve dengemi kaybederek başımı mutfağın tezgâhına çarptım. Sıcak kanın yüzümden akmaya başladığını hissettiğim an bayıldım. Uyandığımda Malcolm'a benzemeyen ama o olduğunu iddia eden adam başımdaydı. Sara bir kenarda ağlıyordu, acıkmıştı. Beni hastaneye bile götürmemişti. Oysa benim kocam beni asla öyle bir durumda tehlikeye atmazdı."

Laura'nın gözleri dolmuştu. Yanına giderek omzunu sıvazladım.

"Onu görmek istemediğimi, kocamı görmek istediğimi söyledim. O ise artık eskisi gibi görünemeyeceğini belirtti. O hale gelmesi kalıcıymış. Bir süre daha bizi ziyaret etti ama ona bir türlü alışamadım. Zamanla sadece aramaya başladı. Birkaç sene içinde aramaları da kesildi."

Laura'nın konuyu nereye getireceğini az çok anlamıştık. Taşlar bir bir yerine oturuyordu.

"Yıllar sonra ilk kez birkaç gün önce aradı. Sara'yı görmek istediğini söyledi. Önce kabul etmedim. Ama çok ısrar edince, sonuçta çocuğu olduğunu düşünerek razı oldum. Bizimle bir kafede buluşmak istedi. Oraya gittiğimizde yoktu. Umudumu kaybetmişken telefonum çaldı ve anlamsız şeyler söylemeye başladı. Olduğumuz yere yakın başka bir kafeye gidip, bir paket kurabiye almamı söyledi. Tereddüt etsem de dediğini yaptım. Çünkü Sara'ya babasıyla buluşacağını söylemiştim ve o kadar heyecanlıydı ki, eğer dediğini yapmazsam yanımıza gelmez ve küçük kızımı bir kez daha hayal kırıklığına uğratırım diye korktum." Ellerini yüzüne kapayarak kendine bir süre izin verdi. "Sara'yla birlikte içeri girdik ve bir paket kurabiye aldık.

Sara çok sevindi, çünkü normalde çok fazla kurabiye yemesine izin vermem. Ödemeyi yaptıktan sonra tam kafeden ayrılacakken arkamızdan biri seslendi. Para üstünü unuttuğumu söyledi. Unutmadığımı, parayı tam verdiğimi söyleyecektim ki, yıllardır görmediğim gözlerle karşılaştım. Malcolm şimdi daha da genç birinin bedenindeydi. Kaskatı kesilmiştim. Telaşlanmamaya çalışarak para üstünü aldım ve çıktım."

Duyduğum hikâyeden o kadar etkilenmiştim ki, kadıncağızın omzunu sıktığımı sonradan fark edip hemen parmaklarımı gevşettim. Özür dileyen bir ifadeyle ona baktığımda, önemli değil der gibi kafasını salladı.

Sara'yı düşününce içim çok daha fazla acıdı. Zavallı kız, hırslarının esiri olmuş bir babanın sevgisinden uzak, annesinin çabalarıyla büyümüştü. Bir katilin kızıydı ama bunların hiçbirinden haberi yoktu.

Düşüncelerimi sonuca varmak isteyen Lacivert'in sorusu böldü.

"Bayan Stone, Metin Taner'in, yani eşiniz Malcolm'un size verdiği para üstünden bir şey çıktı mı?"

Kadın bir süre düşündükten sonra bakışlarını yan odada oynayan Sara'ya çevirdi. İçinden sessiz bir şekilde şükrettiğini tahmin ediyordum. Kızının görüntüsü ona hayalî bir onay vermiş olacak ki, elini yavaşça kot pantolonuna sürttü ve cebinden madeni bir para çıkardı. Eski döneme ait paralara benziyordu.

"Aslında bunu eski günlerimiz hatırına saklayacaktım ama Malcolm birilerine zarar veriyorsa size vermem daha doğru. İlk başta ne olduğunu anlayamadım ama sonra hatırladım. Malcolm aynı zamanda madenî para koleksiyonu yapardı. Hemen koleksiyonuna göz gezdirip bu paranın benzerini aradım. Eşini bulduğumda aradaki farka odaklandım." Paranın tura kısmını gösterdi. "Buradaki Y harfinin kuyruğu silinmiş."

Parmağıyla Y harfini çizer gibi yaptı ve minik bir ses geldi. Madenî paranın kenarından çıkan incecik bir çip belirdi.

Olaylar daha ne kadar şaşırtıcı olabilirdi bilemiyordum ama işlerin çığırından çıktığı kesindi.

Lacivert madenî parayı dikkatli bir şekilde cebine koyduktan sonra ayaklandık. Laura'ya teşekkür ettikten sonra Sara'nın yanına uğrayıp ona veda ettik. Gideceğimize çok üzülen Sara'yı tekrar ziyaret edeceğimize ikna ederek teselli ettik.

Pansiyondan ayrıldığımızda Lacivert'e döndüm. Çok dalgın görünüyordu. Ama ondan öte, farklı bir öfkenin kokusunu alıyordum.

"Ne düşünüyorsun, James?"

"Bu çipte ne olduğunu acilen çözmemiz gerektiğini," diye sertçe cevap verdiğinde geri adım atmadım.

"Ondan bahsetmediğimi biliyorsun."

Dudaklarını dişledi. Sorduğum sorudan hiç memnun değildi ama yine de ifadesiz bir şekilde cevap verdi.

"Seninle karşılaştığımızdan beri ilk defa işe yarar bir şey yaptığını düşünüyorum."

"Nasıl yani?" diye sordum. Sesindeki soğukluk canımı sıkmıştı.

"Metin Taner'i öldürememiş olmandan bahsediyorum."

"Anlamadım?" derken suratım düşmüştü. Soğuk tavrından büyük rahatsızlık duymuştum.

"Metin Taner..." dediğinde gözleri hiç olmadığı kadar karardı. "Uzun zamandır aradığım biri için anahtar olabilir."

Kaskatı kesildim. Göğüs kafesimin içinde umutsuzca çırpınan parçam cevabı biliyordu.

Sofia...

BÖLÜM ON İKİ

EKİP

Uçağın bulunduğu ormanlık piste geldiğimizde saat öğleni geçiyordu. Lacivert'le arabada pek konuşmamıştık. Bunun nedeni benim Metin Taner'i, yani Malcolm Stone'un hikâyesini sindirmeye çalışmamdı. Ondan da öte Sofia'ydı.

Lacivert zaten konuşkan biri sayılmazdı.

Sofia... diye tekrar tekrar geçirdim aklımdan. Beynim örümcek ağıyla dolu bir mağaradan farksızdı. Demek Fiona şeytanının dediği gibi, James gerçekten onu unutmamıştı. Hâlâ onu arıyordu.

Uçağa binmeden önce Lacivert'e baktığımda, benim kadar dalgın olduğunu gördüm ve kendimden beklenmeyecek şekilde sessiz kalmayı sürdürdüm. Ne söyleyebilirdim ki? Hem konuşsam bile sesim titrerdi.

Uçağa binip koltuğa oturdum. Kemerimi bağladığım anda, yapacağımız hız aklıma gelerek yüzümün ekşimesine neden oldu. Sabah ne yediğimi hatırlamaya çalıştım. Benim için hazırladığı sandviçi yemiştim. Bu defa içimde ne varsa ulu orta çıkarmam kaçınılmazdı. Sıkıntıyla olduğum yere büzüldüm ve mecburi sona kendimi hazırlamaya çalıştım.

O sırada avucunun bana doğru uzandığını geç fark etmiştim. Saatler sonra ilk defa konuşmuştu.

"Bunu iç. Midenin bulanmasını önleyecektir."

Kaşlarımı çatarak avucundaki küçük ilaca baktım.

"İyi de, uçakta bu tarz bir ilaç olmadığını söylemiştin."

"Uçakta yoktu zaten."

Nereden bulduğunu sormadım. Herhangi bir yerden bulmuş olabilirdi. Mesela ormanlık alanda yürürken gizli bir yapraktan ya da ağaç kavuğundan çıkmış olabilirdi bu ilaç.

Gizli yaprak mı? Neler saçmalıyordum!

Sessizce teşekkür edip önüme döndüm. Cevap vermek yerine motoru çalıştırdı ama benim tedirginliğim hâlâ geçmemişti. Bu

tedirginlik sadece mide bulantımdan değil, aynı zamanda biraz sonra karşılaşacağım hıza alışık olmadığımdan da kaynaklanıyordu. Bir süreliğine Sofia'yı unutmama yardımcı olmasına neredeyse teşekkür edecektim.

Lacivert uçağı havalandırdıktan sonra, iyi olup olmadığımı kontrol eder gibi bakışlarını bana çevirdi. Bu sefer daha yumuşak bir şekilde uçağın hızını arttırdı ve bir süre sonra bulutları delerek ilerlemeye başladık.

Hızla geçtiğimiz gökyüzünü hayranlıkla incelerken, gerçekten de midemin bulanmadığını fark ettim. Ancak içimde oluşan huzursuzluk, sessizlikle bir olup hayalî ellerini boynuma sıkıca dolayarak nefessiz kalmamı sağlıyordu. İç sesim hiç olmadığı kadar konuşuyor, canımın yandığını fazlasıyla fark etmeme neden oluyordu.

Lacivert ile en fazla arkadaş olabilirdik, fazlası değil. Bu fikre alışabilirdim. Silkelenmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Bu şekilde omuzları çökmüş, yavru köpek gibi yanında durduğum sürece aklımdan geçenleri anlayacak diye korkuyordum.

"James, piyano çalmayı da eğitimin gereği mi öğrendin?"

Herhangi bir soru beklemediğini belli eder bir şekilde ilgisizce bakışlarını bana çevirdi.

"Hayır."

Devamını getirmesini beklediğimi belirtircesine bakmaya devam ettim.

"Çok küçük yaştan beri biliyorum. Annem öğretmişti."

"Ne güzel. Annen yetenekli biri olmalı," dedim konuşması için teşvik etmeye çalışarak.

"Evet, öyleydi."

Ancak cevabı konuşmanın bittiğini anons eder nitelikteydi. Acilen konuyu değiştirmem gerekiyordu. Eskiden sorularıma cevap vermeyen buzdan adam, şimdi kısa da olsa bir cevap veriyordu. Bu durum arkadaşlığımız adına bir ilerleme sayılırdı, değil mi?

"Malcolm Stone'u bulamadık. Çipin içinde ne olduğuna bakmadan İstanbul'a dönüyoruz. Bir planın mı var yoksa?"

"Malcolm Stone garson kılığına girdikten bir gün sonra Basel'den ayrılmış. Sorun şu ki, girdiği beden kimliksiz. O yüzden kimlik tarama programlarının yardımı dokunmuyor, sadece yüz tanıma programlarıyla ilerleyebiliyoruz. Yani şu an elimizde bu çipten başka bir ipucu yok."

Dudaklarımı yeni bir soru için aralamıştım ancak o açıklamaya devam etti.

"Ayrıca İstanbul'daki ekipmanım daha fazla olduğu için orada daha rahat izini sürebiliriz."

"Anlıyorum. Peki, Sara ve Laura ne olacak?"

"Onları da koruma programına aldırdım. Malcolm Stone yakalanana kadar güvenli bir yere götürüldüler." Bakışlarını bana çevirdi. "Sara güvende, Beren. Merak etme," dedi sakince.

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür edilecek bir durum yok. Olması gerekeni yaptım. Duruma duygusal bir tepkime yerleştirmenin anlamı yok." Söyledikleri karşısında hızlanan nefesimi kontrol edemeyerek çıkışıma engel olamadım.

"Kendini kandırma, James. Sara ile bir bağ kurduğunu tüm Basel fark etti."

Cevap vermek yerine uçağın hızını biraz daha arttırdı. En kısa zamanda çenemden kurtulmak istediğini fazlaca açık ediyordu. Bu iyiydi. Ona hayranlıkla bakan saf bir kız yerine, sinir bozucu derecede meraklı bir kız olmam daha iyiydi.

Piramit şeklinde kubbesi olan cam yapıya yaklaştığımızda bulutların arasından geçiyorduk. Masmavi gökyüzü ve parlayan güneşle adeta cenneti andıran yapı, bu kez beni kendine daha da hayran bırakmıştı.

Kubbesi açılan piramitten içeri girdik. Lacivert uçağı cam platforma indirdikten sonra kemerimi çıkardım ve inmek için hamle yaptım.

O sırada beni durdurdu.

"Acele etme, başın dönecektir."

"Gayet iyi hissediyorum, midem de bulanmıyor."

"Evet ama ilaca alışkın değilsin."

"Küçücük bir mide bulantısı ilacı James, bir şey olmaz."

Artist artist konuştuktan sonra uçaktan inmek için başlattığım hamleme devam ettim. İki saniye sonra dizlerimin üstünde yere kapaklanmak üzereydim ki Lacivert yetişti.

Bir anda belimden kavradığında, bozulan dengesini sağlamak adına beni de kendine çekmek durumunda kaldı. Başım öyle şiddetli dönüyordu ki, ne oldu nasıl oldu anlamamıştım. Tek bildiğim, her şeyin dönüyor olduğuydu. Havadan inip yere adım atmamla dönme dolaba biner gibi olmuştuk.

Ah, Lacivert de dönüyordu!

Kıkırdamaya başladım.

"James, ne güzel dönüyorsun!"

Bir kahkaha koyuverdim.

"İki tane mi oldun, James? Yoksa üç mü? Aaa, üç tane aşırı derece de yakışıklı James. İşte bu hiç olmadı!"

Dudaklarımı büzüp sitem moduna geçmiştim. Neden bu kadar eğlendiğimi bilmiyordum ama her şey dönüyordu. Bu ilaç beni sarhoş mu etmişti? Hiç sarhoş olmamıştım ki ben.

"James, sarhoş olmak böyle bir şey mi, söylesene! Ama yok, sen sarhoş olmuyorsundur ki, nereden bileceksin?"

Kaşlarının çatıldığını hissetsem de, görüntüde bana nanik yapıyor gibiydi. Suratı sabit durmuyordu. Hiç James'e yakışacak hareketler değildi. "Cık cık cık!" dedim çocuk gibi kıvırdığım dudaklarımın arasından.

"Jamesss, sana komik bir şey anlatmamı ister misin?"

Cevap vermedi.

"Katiller de çok çekici olabiliyor, biliyor musun?" Sanki bir sır veriyormuş gibi kulağına fısıldadım."Hatta öyle birini tanıyorum ki, sanki katil değil, sırf beni sınamak için gönderilmiş."

Tekrar kıkırdadıktan sonra fısıltıyla konuşmaya devam ettim.

"Sence soğuk... böylesine yakar mı, James?"

Yüzüne dokundum. Sesim ciddileşmişti. Kontrol bende değildi. Kendimde değildim. Bunun farkındaydım ama kendime engel olamıyordum.

Parmaklarım sert hatlarında gezindi. Yüzünün daha da gerildiğini, dokunma arzusuyla sızlayan parmak uçlarımın tenine değmesiyle hissetmiştim.

Ona değen her hücrem, yuva hasretiyle yanıp tutuşan bir kalbin evine ulaştığındaki sıcaklığı karşılıyordu.

Kaşları çatıldı. Ama ben duramadım.

"Ya da lacivert, böyle bir renk mi? Böylesine soğuk ama soğuğunda kaybolmayı arzulatan?"

Parmaklarım gözlerinin kenarında gezdi. Beni durdurmuyordu.

Kalbim hızlı atsa da, titreşimlerini ağır çekimde hissediyordum.

Her an, kaybolan bir buğu gibiydi. Birbirimizin gözlerinin içine bakmaya devam ediyorduk. Sonsuza dek kusursuz lacivert gözlerinde kaybolmak istiyordum. Ancak kendimi tutamayarak bir kahkaha attım.

"Komik olduğunu söylemiştim, değil mi? Gerçek olamayacak kadar komik işte!"

Ses tonum da bünyem gibi bulanıklaşıyordu. Birden ruh halim en neşeli haline büründü.

"James, hadi gel bulutların üzerinde yürüyelim!"

Elimi yüzünden kurtardı. Canım sıkılsa da neşemi kaybetmedim. Normalde bu tepkiyi alsam asla yüzüne bakamazdım.

"Lütfen James, lütfen!"

"Yeter, Beren!"

Sesinin bu kadar öfkeli çıkması nedendi?

"Jameess..." diye tekrar seslendiğim anda havalandığımı hissettim.

"James! Bulutlara mı gidiyoruz? Sen harikasın, biliyorsun değil mi? Hele lacivert gözlerin... Önceden onlardan korkuyordum

ama şimdi çok güzel göründüklerine karar verdim. Gözlerini annenden mi aldın babandan mı? Dur söyleme tahmin edeyim."

Kıkırdamak ne güzeldi.

Hâlâ havada olduğumu hissediyordum ki başka bir ses duydum.

Hah, telesekreter kılıklı yapay zekâ konuşmuştu.

"James! Bu kadının bulutlarda bizimle ne işi var? Hem ben Jenny'yi daha çok seviyorum. Jenny ne burcu acaba? Ona bu kadar kanım kaynadığına göre bir uyum olması lazım. Aaa! Asıl sen ne burcusun, onu sormadım sana."

"James, ofluyor musun sen bana?"

Lacivert beni muhatabı almıyor, söylediklerime cevap vermiyordu.

"Pişt, Laci!" diye seslendim.

"Anlamadım?"

Düz bir sesle cevap vermişti. Bana kızgın mıydı yine? Bu adam bana hep kızgındı.

"Nesini anlamadın? Lacivert'in 'Laci'si işte."

"Beren, hadi seni götürüp yatıralım. İyi değilsin."

"Yoo, çok iyiyim. İçimde anlamlandıramadığım bir mutluluk var. Her yer dönme dolap gibi, nasıl iyi olmayayım?"

Coşkuyla bağırırken birden durduğunu fark ettim.

"Off, hadi James! Neden durduk?"

"Şişt, sessiz ol."

Sesimi fısıltıya dönüştürdüm ancak bu şekilde bile kıkırdıyordum. Mahzene mi gelmiştik? Burası mahzenimiz gibi kokuyordu.

Lacivert kolumu sertçe sıktı ve beni karanlık bir yere çekti. Canım yanmıştı. Aşırı histeriktim. Gözlerim doldu. Az önce ne kadar mutluysam, şimdi de o kadar depresiftim.

"Lütfen," diye tısladı. "Canını yakmak istemiyorum. Sessiz olmana ihtiyacım var!"

Fısıltısı bile sinirliydi.

Oldukça karanlık olduğu için yüzünü göremiyordum. Dar bir yerdeydik. İçimdeki kıkırdak kızı bastırmaya, olayın ciddiyetini kavramaya çalışıyordum. Bir süre sessiz kalmayı denedim.

Geçen birkaç dakika bana yıllar kadar uzun gelmişti.

Hiç kıpırdamıyor, hâlâ kolumdan tutuyordu. Ama bu sefer canımı yakmıyordu.

Dikkatle etrafı dinliyordu. Bense hâlâ zihnimdeki bulanıklık ve sarhoşlukla savaş halindeydim.

Bir süre sonra tek hissettiğim, sıcak nefesi ve karabiberimsi kokuydu. Burnum kaşındı. Hapşırmamak için hemen kaşımaya başladım ama çabalarım boşunaydı. Bütün kontrolümle açılan ağzımı durdurmaya çalıştım ancak vücudum çoktan harekete geçmişti. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, elimi ağzıma götürecek vaktim olmamıştı.

O sırada başka bir el dudaklarımın üzerine kapandı.

Onun eli.

Neredeyse yüzümün büyüklüğünde olan eli, gözlerim hariç suratımın çoğunu kaplamıştı. Elini, başparmağı çeneme değecek şekilde paralel bir pozisyonda tutuyordu. Saklandığımız alan o kadar dardı ki, aramızda ince parmaklarından başka bir mesafe yoktu. Koyu karanlıkta, sadece parlayan gözlerini gö-rebiliyordum.

"Şimdi elimi çekeceğim ve çıt bile çıkarmayacaksın."

Kafamı sallayarak onayladım. O kadar kısık sesle konuşmuştu ki, sadece dudakları kıpırdamış bile olabilirdi. Yanaklarımı saran kafes, teninin sıcaklığı hâlâ yüzüme değiyordu.

Elini çektiği anda, uzun süredir tuttuğum nefesi serbest bıraktım.

"Ama sen de hapşırık tozu gibi kokuyorsun. Yanındayken kendime engel olamıyorum, hiç bana kızma. Aslında çok ilginç bir kokun var. Kötü demek istemedim. Hatta güzel bile..."

Kocaman eli yine ağzımı kapattı ama bu sefer pes etmedim. Elinin altındaki dudaklarımı kıpırdatarak konuşmaya çalışıyordum.

"Beren!"

Sesi tıslar gibi çıkmıştı. Bu defa kendime engel olmayı başardım.

Bir süre sonra bulunduğumuz dar alandan çıktık ancak ne kadar kısa sürmüş olsa da, vücut sıcaklığına bu kadar yakın olmak asırlar geçmiş gibi etki yaratıyordu.

Beni arkasında tutarak adımlarını dikkatle atmaya başladı. Mahzende biri veya birilerinin olduğundan şüphe ediyordu. Ben de bu halimle ona hiç yardımcı olmuyordum.

Köşe şeklindeki kapıdan geçtiğimizi son anda fark etmiştim. Bilimcim yavaş yavaş kendine geliyordu.

Kırmızı kapılı üçgen odaya geldiğimizde, temkinli bir şekilde kapıyı açtı. Koridor boş görünüyordu. Siyah odanın kapısı ise aralıktı. İçeriden sesler geliyordu.

Neler olduğunu anlamış gibiydi. Gözlerindeki temkin ve vücudundaki savunma hali kendini daha farklı bir tavra bırakırken, ben de henüz berraklaşan zihnimle olayları çözmeye çalışıyordum.

Siyah kapıdan geçmeden önce bana döndü. Tavrından beni saklamak istediği, hatta orada bile bulunmamı istemediği gibi bir hisse kapıldım ancak bir anlam veremedim.

Az sonra siyah kapıyı açtığında fazlasıyla şaşkın bir şekilde içerideki insanlara bakakaldım.

İki adam ve bir kadından oluşan görüntü, kafamda beliren fotoğrafla eşleşmekte gecikmedi.

Ekip...

Lacivert içeri girerken, ben de rolü önemsiz bir figüran gibi arkasından onu izliyordum. Gözlerine daha önce görmediğim bir kıvılcım yerleşmişti. Bunun nedeni buradaki ekibiyle karşılaşıyor oluşu muydu, yoksa rol mü yapıyordu bilemedim.

"Geleceğinizi haber vermediniz!"

Mesafeli sesi odada yankılandı.

"Sana da selam, James."

Bu iğneli cevap, mutfak dolabını açmış içini karıştıran ve neredeyse onun kadar yakışıklı olan genç adamdan gelmişti. *Neredeyse!*

"Nedir bu sağlıklı gıdalarla takıntın anlamıyorum. Ne bir şişe viski, ne de bir kutu bira var!"

"Dolabı kapat, Mike. Çok istiyorsan taze limonata var."

"Taze limonata mı?" Alayla kahkaha attı. "Ne o, İstanbul'da yaşlı ninelerle mi göreve verdiler seni?"

Atışmalarını şaşkınlıkla izlerken, pek de iyi anlaşamadıklarını anlamıştım.

O sırada, üçlü koltukta oturan esmer kadın ayağa kalktı. Boyu oldukça uzundu. James'e yaklaşırken neredeyse onun boyunda olduğunu gördüm. Mini kırmızı bir şort giymişti, üstünde de straplez siyah bir bluz vardı. Kırmızı ruju simsiyah saçlarıyla tezatsal bir uyum içindeydi. Ayağında yine siyah bağcıklı stilettolar vardı.

Kadın James'e yaklaştıkça, aralarındaki elektriği hissettim. Bildiğin elektrik vardı. *Elektrik! Elektrik!* Zihnimde bu kelime alarm verirken, aralarında hiç mesafe kalmamıştı.

"James..."

Lacivert'in dudağı kıvrıldı.

"Elizabeth..."

Tıpkı onun gibi imalı bir şekilde adını söylemişti.

Kadın, James'e sokularak dudağının çok yakınına bir öpücük kondurdu ve bu hamleden aldığı zevk, ilk defa yaşıyormuşçasına yüzünü aydınlattı.

Gözümün önünde canlanan sahne, daha yeni kendine gelen bilincime keskin bir bıçak darbesi vururken, aynı anda kıskançlıkla kavrulan iç sesim *"Victoria Secret'tan mı katılıyor bu kadın?"* diye sormakta gecikmemişti. Ancak bu soruyu sesli bir şekilde sorduğumu, tüm gözlerin bana döndüğünü gördüğümde fark ettim.

Tam o an yok olmak istedim.

Lacivert'in bir kaşı havalandı ve sessiz olmamı belirten bir bakış fırlattı. O sırada dolabın önünde duran yakışıklı çocuk konuştu. James'den birkaç yaş küçük olmalıydı.

"Bence sen de hiç fena sayılmazsın." Pis pis sırıttı ve konuşmaya devam etti. "James, bu çıtır kim? Ekibe yeni mi katıldı, yoksa artık mahzene kadın atmaya mı başladın?"

Gözlerim çakmak çakmak olurken alevler saçıyordum. Az önce bana ne demeye çalışmıştı bu geri zekâlı? Mike denen şımarığa haddini bildirmek için ona doğru adım attım. Lacivert "Beren!" diye uyarıcı bir ses tonuyla bana seslenmiş olsa da aldırmadım.

Mike'a yaklaştığımda hâlâ sırıtıyordu.

"Sen az önce bana ne dedin?"

"Bir Isolater mı, yoksa fahişe misin diye sordum. Ondan mı bahsediyorsun?"

Bunları söylerken oldukça rahattı. Sanırım rahatlık bu ekipte gelenekti.

Derin bir nefes aldım. Bileğimin pozisyonunu kendimden emin bir şekilde ayarladım. Ve hayatımın en güzel vuruşunu Mike'ın güzel suratına indirirken, bundan hiçbir şeyden almadığım kadar zevk aldım.

"Evet, tam olarak ondan bahsediyorum."

Mike'm burnu kanamaya başlarken geri geri gitmek zorunda kaldı. Benden böyle bir hareket beklemediği, bariz bir şokla ifadesi değişen yüzünden anlaşılıyordu.

Mike "Tamam tamam! Sakin!" diyerek kollarını kaldırdı.

Korktuğunu sanmıyordum. Pişman mı olmuştu, yoksa hâlâ oyun mu oynuyordu, o an tahmin edemedim.

"Bayağı sert bir lokmaya benziyorsun. Fahişe olmadığın ortada."

Hâlâ sırıtıyordu aptal herif.

Lacivert yanıma gelerek kolumdan sertçe tuttu. Ancak geri adım atmayarak, ona ters bakışlarla karşılık verdim. O sırada tüm konuşma boyunca tek kelime etmeden kütüphanenin yanındaki tekli koltukta oturan, kırklarının ortasında görünen adam ayağa kalktı.

"James, arkadaşını bizlerle tanıştırırsan bu karmaşa son bulur."

James ifadesizce ona baktı. "Haklısın, Brad," dediğinde sesi samimiyetten uzaktı. "Beren, işte sana bahsettiğim ekibim. Elizabeth, Brad ve Mike."

İlgiyle onu izleyen ekibine döndü ve beni gösterdi. Bana dönse de yüzüme bakmamıştı.

"Beren, bize yeni katıldı. Hatta az önce bir görevden geldik. Kendisi Türkiye'de eğitilen ilk *Isolater* fakat henüz eğitimi tamamlanmadı. Bu nedenle benim ortağım olarak çalışacak."

İlk tepki gözleri şaşkınlıkla açılan Elizabeth'ten geldi.

"Anlamadım, James! Sen... Sofia'dan sonra bir ortakla çalışmak istemediğini söylemiştin. Hele de kadın ortak..."

"Artık çalışıyorum, Elizabeth."

Bunu öyle bir kibarlıkla ve öyle baştan çıkarıcı bir edayla söylemişti ki, uydurduğu hikâyeyi de, tüm bunları beni korumak için yapıyor olduğu gerçeğini de unutup, hararetli bakışmalarına takılmıştım.

Gözlerimi ondan ayırmıyordum ancak o hâlâ -daha önce bana sergilemediği bir bakışla- Elizabeth denen esmer bombaya bakıyordu.

Avuçlarımı tırnaklayarak içimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalıştım.

Neden öfkeleniyordum ki? Korkmam veya ağlamam gerekmez miydi? Sonuçta beni görmemeleri gerektiği halde görmüşlerdi ve artık koca bir yalanın merkezinde bulunuyordum. Ekibi olduğunu bile daha yeni öğreniyordum. Evet, laf arasında ağzından kaçırmıştı ve fotoğraflarını görmüştüm ancak onlarla tanışma fikri başkaydı.

Şimdi karşımda, alay etmeyi alışkanlık haline getirmiş yakışıklı ve oldukça şımarık bir genç adam; Victoria Secret defilesinden fırlamış gibi görünen ve beni çok uğraştıracağına bahse girebileceğim bir kadın; bir de aralarında en normal görüntüye sahip diyebileceğim orta yaşlı, değişik bir şekilde sessiz olan bir adam vardı.

"Anlamadığım şey..." deyip bir an duraksadı Elizabeth. "Biz neden bu yeni arkadaşımızın ekibe katılacağından haberdar

değiliz? Özellikle de bu kişi senin ortağın olacaksa, James? Aslında işin en garip yanı, onun Türk oluşu. Avrupa'nın bu kısmından daha önce kimsenin alındığını hatırlamıyorum."

Kadının sorgulama biçimi bile şuhtu.

"Prosedürler hakkında uzman olsan da Elizabeth, artık birim içinde bazı değişiklikler olabiliyor. Uzun zamandır Çin'de olduğun için uzak kalmış olabilirsin."

Lacivert dudağının kenarını kıvırarak cevap vermişti. Onun ilk defa bir kadına karşı tavrını değiştirdiğine şahit olmuştum. Fiona karşısında tek bir mimiği bile oynamamıştı. Ben zaten ilgi fukarası gibi dudağının kıvrımını bile kırk yılda bir görüyordum. Ama Elizabeth'e karşı olan tavrı başkaydı.

İçim ince ince sızlarken, daha kötüsünü düşündüm. Sofia'ya karşı nasıldı?

Bıraksam sonsuza kadar sürecek olan iç hesaplaşmam, o an tüm olanları bir seyirci gibi izlememe neden oluyordu. Tek fark, keyif almak yerine, benim hakkımda konuştukları için geriliyor ve daha çok öfkeleniyordum.

Elizabeth memnun olmasa da, daha fazla soru sormaması gerektiğini anlamış gibi bana döndü. Bu da, James'in sözünü dinlemeyen tek kişinin ben olduğumun kanıtıydı.

Mike bile büyük bir bardağa limonata doldurmuş içiyordu.

"Ekibe hoş geldin," diyerek kendini beğenmiş bir şekilde elini uzattı.

Boş gözlerle ona bakıyordum ancak elimi uzatmak istemiyordum. Kafamı çevirip Lacivert'e baktım. Delici gözlerle beni izliyordu.

Bayan bacağın elini sıkmamı istediği belliydi.

Bakışlarımı tekrar kadına yöneltip gözlerinin içine baktım. "Teşekkürler," deyip isteksiz bir şekilde elimi uzattım. Elimi o kadar sıkmıştı ki, parmaklarımın kırılacağını sandım. Parmak uçlarıma kadar uzanan sızı ve sadece benim duyduğum kemiklerimin çıtırtısı dişlerimi sıkmama neden oldu. Ancak tek kelime etmeden ve gözlerimi kaçırmadan ona bakmaya devam ettim.

Bu kadın James'e âşıktı. Ve beni orada istemiyordu.

Asıl soru, James ona karşı ne hissediyordu?

Sofia, Elizabeth, James... Nasıl bir aşk üçgenleri vardı? Burada işler nasıl ilerliyordu bilmiyordum ama bu tabloya ait olmadığım gayet açıktı.

Lacivert, kadının ne yaptığını anlar gibi koluna dokundu. "Elizabeth, biraz benimle gelir misin?"

Gözleri anında kadife sese dönen Elizabeth, elimi sıkmayı bıraktı. Biraz daha sıksa dayanamayacaktım. Elimi bıraktığı an, acıdan sıktığım dişlerimi özgürlüğüne kavuşturdum. Yanımdan ayrılana kadar elime bakmamaya çalıştım.

Lacivert, Elizabeth'in belini kavrayarak, siyah kapıdan çıkana kadar ona eşlik etti. Bakışlarımı delici bir şekilde sırtına sabitlemişken Mike'm sesiyle irkildim.

"Kötü bir başlangıç yaptık ha, ne dersin?" Alaycı sesi oldukça yakındaydı.

"İlgilenmiyorum." Gözlerimi kısarak ona döndüm. Ciddi anlamda onunla uğraşmak istemiyordum.

"Ben Mike."

"Türkçe anlamıyorsan İngilizce söyleyeyim. İlgilenmiyorum."

"Hadi ama bu kadar kasmana gerek yok. Aynı ekipteyiz. Aynı amaç için buradayız ve sen çok güzelsin."

Son dediğinin konuyla ne alakası vardı ki?

"Senin gerçekten bir amacın olduğuna inanasım gelmiyor," dedim sıkıldığımı belli ederek.

"James gibi sıkıcı olma lütfen," diyerek yüzünü buruşturdu. "O ketum herifle anlaşabiliyorsan, emin ol biz çok daha iyi anlaşırız, güzelim."

"Sen insanlarla normal konuşamıyor musun?"

"Normal derken?"

"Bir sıfat eklemek yerine isim kullanmayı denesen?"

"Peki, o zaman baştan başlayalım."

Tek kaşımı kaldırdım. Neden bu kadar çabaladığını anlayamıyordum. Eğer beni tavlamaya çalışıyorsa boşuna çabalıyordu,

çünkü benim böyle bir çapkınla hayatta işim olmazdı. Gerçi şu an oldukça farklı bir hayattaydım ama yine de olmazdı.

"Ben Mike."

Oflar gibi suratına baktım.

"Ben de Beren ama çok da memnun olmadım. Ve şimdi buradan gidiyorum."

Cevap verme fırsatı tanımadan siyah kapıdan çıktım.

Başka gidecek yerim olmadığı için kırmızı kapıya yöneldim. Kapıyı açarken içimde uygunsuz bir sahneyle karşılaşacağıma dair bir korku olsa da, içeride kimsenin olmadığını görünce rahatladım.

James ve Elizabeth'in görüntülerini hemen kafamdan sildim. Ancak Sofia ile olan görüntüleri bir türlü unutamıyordum.

Odanın merkezinde bulunan koltuğa oturduktan sonra, elime bakmak aklıma geldi.

Mike'a attığım yumruktan sonra parmaklarımın üstü kızarmıştı. Üzerine bir de bayan bacak elimi o kadar sıkmıştı ki, muhtemelen parmak kemiklerim çatlamıştı. Kıpkırmızı olan elime baktım. Yer yer morarmalar da başlamıştı. Parmaklarımı oynatıp hasar kontrolü yapmaya çalıştığımda acıdan tekrar dişlerimi sıktım. Jenny'ye gitsem bunu iki saniyede iyileştirirdi. Ama ulu orta tedavi olmak, en önemlisi de canımın yandığını o kadına göstermek istemiyordum.

Elimin acısı, bu yaşadıklarım, Sofia, Elizabeth, yeni ekip... Kafamdan küçük bir fırtına gibi geçen düşünceler yağmuru getirdi, gözyaşlarım serbest kaldı ve az önceden beri buz kesilen yüzümü ısıttı. Ağlayışımın nedeni, o an dışarı vuramadığım öfkemdi.

Lacivert ve Elizabeth neredeydiler, ne konuşuyorlardı deli gibi merak ediyordum.

Lacivert de ona karşı aynı duyguları hissediyor muydu?

O zaman neden hâlâ Sofia'yı arıyordu? Aşk mıydı, yoksa vicdan azabı mıydı onu bu hale getiren?

Aklıma Sofia ile olan videosunda gördüğüm huzurlu yüzü geldi. O zaman mutluydu. Sofia'ya bakışı gözümün önünden

geçerken gözyaşlarım daha da arttı. Ona âşıktı ama Elizabeth'e ne halt yemeye böyle davranıyordu bilmiyordum. Evet, tavrı farklıydı ancak çoğu duygusu kapalı kapılar ardında olduğu için anlamam çok zordu.

Elimin de acısıyla derin bir of çektim. Zihnim, kalbim, bedenim... Hepsi ayrı ayrı yorgun düşmüştü. Parmaklarımı sarmam ve kıpırdatmamam gerecekti. En azından bir şeyle sabit tutturmam lazımdı.

Etrafa bakındım ama burada sargı bezi ya da işime yarayacak bir ekipmanın ne işi vardı ki?

Bir süre daha kırmızı odada oturdum ancak sinirlerim iyice gerilmişti. Bundan sonra beni nelerin beklediğini ve ne yapacağımı düşünmeden edemiyordum.

James'in yanında ben de özel ajanlığa mı soyunacaktım?

Kendi kendime güldüm.

Ben ve özel ajanlık...

Bir kez daha güldüm.

Kırmızı odada daha fazla kalmaya niyetim yoktu. Lacivert birazdan benim orada olmadığımı anlayıp kontrol etmeye gelirdi ancak hava almaya ihtiyacım vardı. Ciğerlerimin sıkıştığını hissediyordum. Bundan sonra beni ne bekliyor sorusu aklıma geldikçe, içimdeki karanlık daha da büyüyordu.

Belki gizli kapıdan çıkmanın bir yolunu bulabilirim diye düşündüm. Sadece biraz hava alacaktım. Kaçmak gibi bir niyetim yoktu, çünkü James olmasa bile ekibin geri kalanı beni kolaylıkla bulurdu.

Sağ elimi hareket ettirmemeye çalışarak ayaklandım ve sol elimi kullanarak kırmızı kapıyı açtım. Acı çok tazeydi. Normal şartlarda elimin acısı beni ağlamaktan kıvrandırırdı ama şu anki koşullar hiç de normal değildi ve ağlayıp zırlama lüksüm yoktu. Koridorda kimseyi görmemiş olmanın verdiği kısmi rahatlıkla adımlarımı hızlandırdım. Bir yandan yine görünmez parmaklıklara çarpmamak için tetikte bekliyordum.

Gizli kapıya daha çok mesafe vardı. Koridor bu sefer sandığımdan daha uzun gelmişti.

O sırada sağ duvarda yeni bir kapı gördüm.

Yeni bir kapı mı?

Mor renkteydi.

Afallayarak mor kapıya baktım. Şaşkın bir halde ne olduğunu çözmeye çalışırken kapı açıldı ve Lacivert göründü. Kaçmak için hamle yapacaktım ancak beni çoktan görmüştü. Arkasından kırmızı dudaklarını şişirerek sırıtan Elizabeth'i gördüğümde kanımm çekildiğini hissettim. Taşlar yerine oturmuştu. Mor kapı Elizabeth'in yaşam alanına açılıyordu.

Lacivert'e ters ters bakmaktan kendimi alamadım.

"Eh, çok da zor değilmiş bana da bir oda vermek. Aynı odada kalmak zorunda değilmişiz."

Sesim bana bile yabancı gelecek kadar soğuk çıkmıştı.

James'in o odadan çıktığına mı bozulmuştum, yoksa bana bir oda ayarlamayıp da bu kadar eziyete katlandırdığına mı bilmiyordum. O da bu değişikliği anlamış olacak ki, beni sağ kolumdan çekip ittirdi. Beklemediğim bu hamle yaralı elimi duvara vurmama neden oldu. Acıyla bedenimin kasılmasına ve bu tepkinin yüzüme yansımasına engel olamadım. Ancak o sırada bana hesap sormakla meşguldü.

"Derdin ne senin? Neden böyle davranıyorsun? Seni korumaya çalıştığımı anlamıyor musun?"

Cevap veremedim. Elimin acısı dayanabileceğim boyutu çoktan geçmişti. Kaskatı yüzüyle bana doğru döndüğünde suratımın halini ancak görebilmişti.

"İyi misin?"

Yüz ifadesi yumuşasa da kaşları hâlâ çatıktı.

Sesinde endişe mi vardı? Endişeli sesi bile dümdüzdü bu adamın. Ayırt edemiyordum.

"İyiyim. Yani bana fahişe diyen bir geri zekâlı ve böcekmişim gibi bakan bir uzun bacak tarafından aşağılanmış, sonumun ne olacağını bilmediğim bir kadere mahkûm edilmişken gayet iyiyim, James."

Ses tonumu onun gibi sakin tutmaya çalıştım. Zaten elimin acısı yüzünden zor konuşuyordum ve sesim de kısık çıkıyordu. İstesem de hararetli konuşamazdım.

Cevap vermek yerine, hızlı bir hareketle belime sarılarak beni sabit tutmaya çalıştı.

Şaşırsam da, belli etmemeye, sesimi düz tutmaya çalıştım.

"Bırak beni! İçeridekilerin yanına gitmeye niyetim yok."

Elbette bırakmadı. Çırpınamıyordum, çünkü elim acıyordu. Zaten onun kollarında çırpınmak da boşunaydı. Gücü karşısında tüm kuvvetim kayboluyor, kozasında bekleyen kelebek gibi savunmasız kalıyordum.

"Bağırma," dedi sakin bir sesle. "Dikkatlerini çekmek istemezsin."

"Bence bunu sen istemiyorsun, James. Beni korumak için mi, yoksa deşifre olduğunu öğrenmemeleri için mi bu hikâyeyi uydurdun, karar veremiyorum. Sonuçta senin gibi bir profesyonel, sıradan bir üniversite öğrencisine ifşa oluyor. Egonun zedelenmesini istemediysen anlarım."

Son sözlerimi iğneleyici bir tonla söylemiştim.

Kararan gözlerini belimi daha sıkıca saran kolu takip etti. Birkaç adım daha attıktan sonra, boşta kalan sağ kolunu duvara geçirdi. Duvar yumuşak bir şekilde geriye doğru giderken, aslında duvarın bir dokunuşla bu işlemi yapacağını ancak sinirden bu kadar sert vurduğunu anlamıştım.

Duvar geriye gittiği anda minik bir koridor oluştu ve koridorun sonunda mavi bir kapı belirdi. Beni hızla o kapıdan içeri sürükledi.

Gerçekten öfkeli görünüyordu. Girdiğimiz odaya göz ucuyla bakındım. Oda bomboştu.

"Burası neresi?"

"Brad'in yaşam alanı. Daha oluşturmamış. Neyse konumuz bu değil. Şimdi Beren," dedikten sonra durakladı. "Bu konuşmayı bir daha yapmak istemiyorum." Öfkesi cümlelerinde kendini belli ediyordu artık. "Bu ekipte gördüğün herkes prosedürlere körü körüne bağlıdır ve kesinlikle benim gibi esneklik

yapmazlar. Elizabeth ekibe katılmadan önce başka bir birimdeydi. Bulunduğu birim deşifre olan ajanları gören kişileri birer tehdit olmaktan kaldırıyordu." Tek kaşı kalktı. Sesi daha ikna ediciydi. "Ve inan bana, Elizabeth'in yöntemleri hiç de iyi değildir."

Onu takip edip etmediğimi anlamak istercesine dikkatli bir şekilde bakıyordu. Dinlediğimi göstermek için kafamı salladım. O da devam etti.

"Elizabeth'in senden şüphelenmemesini sağlamalıyız. Mike ne kadar öyle görünmese de çok iyi bir ajandır. Brad zaten en tecrübelimiz. Bu nedenle hepsi senin için birer tehlike. Çok fazla konuşma ve kendinle ilgili bir şey paylaşma. Sen anlamadan bile seni sorgulayabilirler, yanımdan ayrılmamaya çalış."

"Peki."

Sesim boğuk çıkmıştı. İşte beni bekleyen yeni tehlikeler. En azından Çetin'in akşamları geleceğini biliyordum. Burada ise tehlike için zaman kavramı yoktu.

"Şimdi eline bakalım."

Elimi nazik bir şekilde avucunun içine koydu. Onun kocaman avucu içine yerleşen elim küçücük görünüyordu.

"Bunun için üzgünüm. Elizabeth görüntüsünün aksine çok güçlü ve serttir. O an müdahale etme şansım yoktu." Çenemi tuttu. Yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Müdahale etsem hemen anlardı, Beren."

Gözlerim dolmuştu. Ah, yine bir ağlama krizi geliyordu. James'in karşısında bu kadar savunmasız durmak istemiyordum.

Ama öyleydim. Elim çürümüştü, korkuyordum, kaç gündür düzgün uyuyamıyordum, haftalardır bu mahzende hapistim, daha nasıl biri olduğunu tanımlayamadığım bir katile tutuluyordum ve kendimi biraz daha kaptırırsam bir aşk üçgeninin içine düşecektim. Ancak en önemlisi, bu yaşadıklarım artık ağır geliyordu. Yirmi bir yıllık hayatımda görmediğim kadar aksiyona şahit olmuş, kaç kere ölüm tehlikesi atlatmıştım ve bir de katliama tanık olmuştum.

Gözlerimden yaşlar süzülürken Lacivert hâlâ bir eliyle çenemi, diğer eliyle de yaralı elimi tutuyordu.

Dokunuşunun verdiği kadife hisle heyecanlanmış olsam da, içimdeki hüzün ağır basıyordu.

Sağlam elimle çenemi tuttuğu elini kibarca ittirdim.

"Bana küçük bir çocukmuşum gibi acımana gerek yok, James. Senin yanında bu kadar savunmasız görünmek istemiyorum. Elizabeth gibi sert olamayacağım kesin ama elimden geldiğince dediklerini yapmaya çalışacağım. Kendi hayatıma ben de önem veriyorum."

Bu kadar çabuk teslim olmamı beklemiyordu. Şaşırmıştı. Bir şey söyleyecek gibi dudakları aralandı.

"Bence sen çok güçlüsün."

Gözyaşlarımın arasından ona baktım.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, gerçekten böyle düşünüyorum."

Sanki beni inandırmak için cevabını uzun tutmuştu. O an, uzun zaman sonra ilk defa içimden geçen bir şeyi yaptım. Ona yaklaştım. Kafamı göğsüne yaslayıp burnumu kaşındıran tanıdık kokuyu içime çektim. Sol kolumla ona sarıldım. Çünkü bu sarılmaya ihtiyacım vardı. Çünkü inkâr etsem de, bu durumu yalnız kaldıramıyordum ve şu an en yakınım Lacivert'ti. Çünkü kokusu burnuma dolduğunda tehlikeli bir huzurun kapıları açılıyor, simsiyah ama rahat uykular beni çağırıyordu. Çünkü onun oluşturduğu tehlike bile nefes kesiciydi.

James bana oldukça uzun gelen bir süre sabit durdu. Sonra geniş omuzları eğildi, kolları beni sardı. Artık iyice alıştığım kokuda kendimden geçtim. Yıllardır, hatta belki de hayatımda ilk defa bu kadar güvende hissetmenin verdiği huzurla gözyaşlarımı geri gönderdim.

İnkâr edilemez bir şekilde daha iyi hissediyordum. Ilık dudakları kulağıma yaklaştı.

"Merak etme, seni koruyacağım," dediğinde sıcak nefesi saçlarımı okşayarak serin bir deniz gibi tutamlarımın arasına karıştı. Kapı aniden açıldığında kısa süreli huzurumun tadını çıkarıyordum.

Lacivert sakince beni kollarından ayırdı.

Gözlerimde hâlâ yaşlar olduğu için kapıdaki kişiye bakmak istemedim ancak bu iğneli sesi nerede olsa tanırdım artık.

"James?"

Lacivert hiçbir şey olmamış gibi Elizabeth'e baktı. *Dinliyorum* der gibi başını oynattı

Lacivert'in bu tavrı karşısında az önce oynadığı kartın işe yaramadığını gören bayan bacak, ses tonunu normale çevirdi.

"Yemek yemeye gidelim diyecektim."

Lacivert yine Elizabeth'e özgü tavrına dönerek, kibarca "Olur," diye cevapladı. Sonra dönüp bana baktı. "Elini Jenny halleder. İnat etme, böyle şakalar ekipte sık yapılır. Kendiliğinden iyileşmesini beklemen aptallık olur."

Az önce bu adama mı sarılıp da güven duygusunun dibine vurmuştum ben? Resmen aptal diyordu bana. Hadi onu geçtim, sanki az önceki an hiç yaşanmamış gibi kollarımdan çıkıp Elizabeth'le gidiyordu.

İyi de ne bekliyordum ki?

Bir an gözlerimi gerçeklere kapamış olsam da, soğuk gerçeği yüzüme çarpmakta gecikmemişti. Duygular aptallığımı depreştiriyordu. Mantığımın öne geçmesine izin vermeliydim. Az önceki sahne zihnimde o kadar tazeydi ki, kendi kendimi telkin etmeye çalışsam da yeterli olmuyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi bayan bacakla gitmişti. Neredeyse elimi bu hale getirdiği için kadını tebrik edecekti.

Kaskatı kesilen bedenimle arkalarından bakmaktan başka bir şey yapamadım. Elimin ağrısına daha fazla dayanacak halim kalmamıştı. Mecburen Jenny'den yardım isteyecektim. Mavi kapılı boş odadan çıktım ve Brad'le Mike'ın siyah kapılı odadan ayrılmış olmalarını umarak koridorda ilerledim.

Odaya yaklaşırken Brad'in çıktığını gördüm. Başıyla selam verdiğinde, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Bu adam aralarında en babacan diyebileceğim tipti ancak Lacivert gibi soğuktu. Az konuşuyordu.

Siyah kapıdan girdim ve bir *oh* çektim. Mike da gitmişti.

Kafamı toparlayarak odanın merkezindeki siyah koltuğa yöneldim. Buraya ilk geldiğimde Lacivert bu koltukta tedavi olmuştu.

Jenny'ye seslendim.

"Jenny, sağ elim için tedaviye başlar mısın?"

Bu sefer tavandan indiğine dikkat ettiğim parlak uçuk mavi ışık huzmesi, sağ elimin etrafında toplandı ve ağrının anında azaldığını hissettim.

"Ossa metacarpi'de* ezilme, 3. ve 4. phalanx proximalis'te** çatlak tespit edildi. Tedaviye başlanıyor."

Işık huzmesi elimin üzerinde daha da yoğunlaşırken, canım acıyacak korkusuyla sıktığım bedenimi serbest bıraktım, çünkü hiçbir acı hissetmemiştim.

Jenny bir mucizeydi ve gerçekten ondan bir tane istiyordum.

"Tedavi işlemi tamamlandı."

"Teşekkürler, Jenny. Check-up hizmetin de var mı acaba?"

"İşleme onay vermeniz yeterli, efendim," dediğinde yanaklarımı şişirdim.

"Sadece sohbet etmeye çalışıyorum. Görünüşe bakılırsa senden başka arkadaşım yok."

"Sohbet konusu seçimi yapmak ister misiniz?"

Sanki bilgisayar oyunu oynuyordum.

"İnsanlık tuşun varsa onu açman yeterli, Jenny'cim."

"İsteğinizi tanımlayamadım, efendim."

"Tamam, Jenny. Paydos edebilirsin."

Sağ elimi sallayarak hayalî Jenny'ye hoşça kal dedim. O anda yaralı elimin havada olduğunu idrak ettim. Jenny'yle uğraşırken aklımdan çıkmıştı.

Bir süre daha şaşkınca iyileşen elime baktım. Eskisi gibiydi. Ne morluk, ne kızarıklık, ne de bir acı vardı.

Aklıma Lacivert'in sırtında gördüğüm yara ve kurşun izleri geldi. O izleri neden kapattırmamıştı?

Ahh! Onu merak etmeyi bırakmalıydım!

---

* *El tarak kemiği.*

** *Orta ve yüzük parmağı.*

Düşüncelerimi dışarıdan gelen yüksek müzik sesi böldü. Koridora çıktım. Ses daha çok yükseldi. Mahzende partiye izin veriliyor muydu ki?

James'le parti düşüncesini aynı kareye yerleştirememiştim.

Biraz ilerlediğimde sol tarafta yeni bir kapı daha gördüm. Turuncu renkteydi ve müzik sesi oradan geliyordu. Muhtemelen tüm ekip üyelerinin kendilerine ait yaşam alanları vardı ancak benim yoktu. James'le aynı odayı paylaşıyorduk. Bunu nasıl açıklayacaktık?

Kapıyı tıkladım ama kimsenin duymadığını anlayınca, zaten aralık olan kapıyı tamamen açtım. İçeri girdiğimde Lacivert'in odasından çok daha farklı bir odayla karşılaştım. Yine mutfak ve yatak ortadaydı ama siyah odadaki sadeliğin aksine, bu oda gayet canlı ve hareketliydi. Her yerde imzalı, bir ünlüden ya da sporcudan alındığı belli olan hediyeler ve objeler, abartılı mobilyalar vardı.

Diğerlerinin yaşam alanını az çok gördüğüme göre, burası Mike'ın olmalıydı. Tam onun karakterine uygun bir odaya benziyordu. Anlaşılan, görevi icabı ünlüler dünyasıyla takılıyordu.

Gözlerimi odadan alıp Mike'ı aradım. Ortada görünmüyordu.

Bir an sonra, banyodan çıkan adamı gördüğümde ağzım açık kaldı.

Bruno Mars mıydı o?

Gözlerimi kırpıştırarak gördüğüm sahneye gülmemeye çalıştım.

Mike, Bruno Mars'a çok benzeyen bir kılıkla, onun şarkısını söyleyip dans ederek banyodan çıkıyordu.

Bunu yaparken büyük bir ustalık sergilediğini anlamam uzun sürmedi. İnkâr edilemez bir şekilde eğlenceliydi. Yüzümde oluşan gülümsemeyi silmeye çalıştım ama beceremediğim ki beni fark etti.

"Beren!" Gülümsedi. "Orada dikilmesene. Gel bana katıl!"

Müzik sesinin önüne geçebilmek için deli gibi bağırıyordu. Bu çocuk cidden çılgındı.

Şaşkınca ona bakarken yanıma geldi.

"Sonunda seni gülümsetebildiğime göre, benimle dans etmeni hak ettim."

Şaşkınlığımı üzerimden atarak cevap vermeye çalıştım.

"Yok, hayır, ben dans ede..."

Ne demek dans edemem? Muhtemelen bunun eğitimini almış olmam gerekiyordu. Hemen kendimi düzelttim.

"Görev dışında dans etmeyi sevmem."

"Anlaşılan James seni eğitirken kendine benzetmiş ama şanslısın ki benimle karşılaştın."

Gülerek daha çok yaklaşıp ellerimden tuttu. O kadar usta bir şekilde beni yanma çekip döndürdü ki, küçük bir çığlığa engel olamadım. Bu onu daha da keyiflendirdi.

"Heh şöyle, biraz eğlenmene bak."

Ve dans etmeye başladık.

İçimdeki tereddüt ve gerginliğin vücudumu odun kadar sert yapması gerekiyordu ama Mike bu konuda o kadar becerikliydi ki bildiğin dans ediyordum.

Tek eliyle belimi tutuyor, diğer eliyle de figürlerimize yön veriyordu. Bir süre sonra ben de kendimi serbest bırakıp beni rahatça yönlendirmesine izin verdim ve dans etmenin ne kadar keyifli olduğunu keşfettim.

Adam bu işte çok iyiydi.

Mike beni biraz daha yakınına çekip yeni bir figür için döndürürken, kalbimi gümleten tanıdık sesi duydum.

"Jenny, müziği kes!"

Mike beni nazikçe kollarından ayırdı ve umursamaz bir şekilde James'e baktı.

"Biraz eğlenmemize izin vermeyeceksin, değil mi?"

Lacivert cevap vermedi. Dümdüz suratıyla öylece dikiliyordu. Ama çenesinde seğiren kas pek de sakin olmadığını açık ediyordu.

Başta kendimi biraz suçlu hissettim ama hemen ardından bana sarıldıktan sonra nasıl da o an hiç yaşanmamış gibi davranıp Elizabeth'le gittiğini hatırladım. O yüzden ben de buz

gibi bakışlarla onu süzdüm. Hiçbir şey söylemedi ve arkasını dönüp çıktı.

İçimde anlamadığım bir boşlukla arkasından baktım. Her ne kadar eğlenmiş olsam da, Mike benden şüphelenmesin diye dans etmeyi kabul etmiştim.

Bunu anlamamış mıydı?

Mike'a döndüm. "Seninle bir derdi mi var?"

"Yani, benimle çoğu kişinin derdi var. Ama James'inki bundan değil. O fazlaca prensipli. Eğlenmeyi sevmez. Elimizin altında bu kadar imkân var ama o kullanmaz. Hatta kadınlar onda ne buluyor anlamıyorum. Önce Sofia, sonra Elizabeth. Birlikteki en güzel kadınlar hep onu tercih etti. Sıkıcı herifin teki. O kadar sıkıcı ki, ekibin lideri. Çünkü yaşlı bir bunak gibi takılıyor."

"Sofia, Elizabeth?" Anlattıklarından sadece bu noktaya takılmıştım.

"Sofia, James'in büyük aşkıydı. Aslında ben hiçbir zaman aşk olduğunu düşünmedim. İkisi de birine bağlı kalacak insanlar değillerdi çünkü. Ama bir gün Sofia görev sırasında kaçırıldıktan sonra, James eskisinden daha katlanılmaz oldu. Deli gibi Sofia'yı aramaya başladı. Bulamadı. Yine de ümidini kesmedi. Hâlâ ortağının kaçırılmasına engel olamadı diye vicdan azabı mı duyuyor, yoksa aşk acısı mı çekiyor bilemiyorum."

Mideme giren kocaman krampla Mike'a bakakaldım. Ses tonumu düzelterek, içimden yükselen rahatsız hissi bastırmaya çalıştım.

"Peki, Elizabeth?"

"Elizabeth tehlikedir. Eğitimlerden beri James'in peşindeymiş. Ben ekibe geldikten sonra da öyleydi. İlgisini göstermekten asla çekinmez. Ayrıca Sofia'dan sonra çok daha etkili olmaya çalıştığını söyleyebilirim." Baygınca bana baktı. "Sonuçta erkekler ilgiden hoşlanır."

Göz kırptığında midemin bulandığını hissettim.

BÖLÜM ON ÜÇ

SINIRLAR

Mike'ın anlattıkları kafamda oluşan örümcek ağlarını çözümlememe yardımcı olsa da bu, duyduklarımın hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu.

Unutulamayan bir sevgili ve tehlikeli bir âşık... Lacivert'in hikâyesi benim kapasitemin çok çok ötesindeydi.

Kadının James'e karşı davranışları şaşırtıcı değil o zaman, diye düşündüm. Ama yine de, James gibi birinin sırf ilgiden hoşlandığı için bir kadına bu denli kibar oluşunu anlamıyordum. Bana duvar gibi davransa da, her zaman öyle biri değildi demek ki.

Bir de bizi sarılırken görmüştü. Lacivert'le tanıştığımdan beri gardımı indirdiğim tek ana şahit olmuştu. İçimde yükselen ateşle ne yapacağımı şaşırmış bir haldeydim. Kıskançlıktan öteydi hissettiklerim. Kendim bile tanımlayamıyordum.

Zaten düşününce, Sofia ya da Elizabeth'le benim aramda dağlar kadar fark vardı. Onların yanında beni bir şeye benzetememiş de olabilirdi. Kafamın içinde dönen hesaplara bir son vererek Mike'a döndüm.

"Ben artık gideyim." Kapıdan çıkmak üzere hareketlendim. Bir şey söylemem gerekiyormuş hissine kapılarak, geri dönüp tekrar Mike'a baktım. "Bu arada çok güzel dans ediyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi ve sırıtarak yanıma geldi. "Bu iltifatı ateşkes olarak kabul ediyorum."

Ben de onun gibi sırıttım. Gülüşü bulaşıcıydı. Lacivert'ten sonra garip geliyordu.

"Öyle olsun."

"O zaman hemen kaçma. Hazır yaşam alanımı kurmuşken beraber bir yemek yiyebiliriz bence."

O an karnım ne kadar aç olduğunu hatırlatır gibi guruldadı. Bütün gün boyunca mideme sabah yediğim sandviçten başka bir şey girmemişti.

Saniyelik tereddüdümü anında fark eden Mike atıldı. "Hadi ama pişman olmayacaksın."

Dirseklerimden çekiştirerek beni mutfakta bulunan sandalyelerden birine oturttu. Şarkı söylemeye başlayarak buzdolabını açtı. Yumurtayla beraber, omlet için gerekecek diğer malzemeleri de çıkardıktan sonra ocağın altını yaktı.

"Yemek dediğin omlet değildir umarım."

"Tabii ki de omlet! Ne bekliyordun, rosto filan yapmamı mı?"

Bu adamın neşesi ve Lacivert'in ifadesizliği arasında karmaşa yaşamaya başlamıştım.

Gülümsedim.

"Hayır. Açıkçası tam da bu seviyelerde bir şey bekliyordum."

"Akıllı bir kadınsın belli." Yine ve yine gülümsedi. " Kaç yıldır birlik için eğitiliyorsun?"

İşte James'in beni uyardığı kısma gelmiştik. Konuyu değiştirmeye çalışsam mutlaka anlayacaktı. O yüzden dürüstçe cevap vermeye karar verdim. Ensemi ovarak, sıkıldığımı belli ettim.

"Geçmişim hakkında konuşmayı pek sevmiyorum. Ama sen kendinden bahsedersen dinlerim. Hem her türlü benden çok daha tecrübelisin. Faydası da olur."

Son cümleyi söylerken gülümsemiştim.

Mike bir süre beni süzdü. Söylediklerimi tartar gibiydi.

"Ne öğrenmek istersin?" Tekrar neşeli haline geri döndü. İçimden derin bir *oh* çektim.

"Sen de beden değiştirebiliyor musun?"

"Ah!" Yüzünü kırıştırdı. "Sorunun buradan geleceğini tahmin etmeliydim." Şımarık ve üzgün bir çocuk gibi bakıyordu. "Güzel numara ama değil mi? Maalesef ben daha o teknolojiyi kullanacak seviyeye gelemedim. Ekipte o teknolojiye erişim sadece James'de var."

"Evet, güzel numara."

Aklıma James'i ilk gördüğüm andaki kafa karışıklığım, o anki bedeniyle uyumsuz bulduğum lacivert gözleri, sonrasında

kabine girişi ve çıkışı geldi. Özellikle son anı, yüzümün kızarmasına neden olduğu için hızlıca kafamdan atmaya çalıştım.

"Vee omletlerimiz hazır!"

Mike'm tabaklara bölüştürdüğü omleti ve bardaklara doldurduğu limonataya baktım.

"Gerçekten mi? Limonata mı?" Dalga geçerek sormuştum.

"Gerçekten iyiymiş." Limonatadan bir yudum aldı ve göz kırptı.

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak omletimden bir çatal aldım.

"Imm... Bu da gerçekten iyiymiş."

Şaşırdığımı gayet açık belli etmiştim.

İkimiz de gülmeye başladık. Mike'ın sorularıyla beni sıkmaması ve devamlı gülüyor olması nedense temiz hava almak gibi rahatlatmıştı. Onunla hiçbir şeyimi paylaşamazdım ama yine de kafamı dağıtacak birinin olması güzeldi.

Eh, günüm başladığı kadar kötü gitmiyordu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra omuzlarıma çöken ağırlığı hissettim ve esnemeye başladım.

"Ben gidip yatsam iyi olacak."

"Peki, sen bilirsin. Bana göre bu saat çok erken. Belki biraz dışarı çıkarım."

"Nasıl yani? Mahzenden dışarı çıkmana izin var mı?"

"Tabii ki var. Burası benim görev bölgem değil ki. Ara sıra James'e yardım ediyoruz o kadar. Burası tampon bölge olduğu için de, merkez üsse dönene kadar burada toplanıp vakit geçiriyoruz. Sonuçta ekip lideri James olduğu için onu beklemek durumundayız."

Gözlerimi patlatmış, şaşkınca ona bakıyordum.

"Yoksa senin dışarı çıkmana izin vermiyor mu?"

Tehlikeli sularda yüzüyordum. Cevap veremedim.

"James'in aklında ne var bilmiyorum ama burada tıkılıp kalmak yerine bana takılabilirsin."

İmalı bir şekilde sırıtıyordu.

"Yemek için teşekkürler. Ben gideyim," dedikten sonra konuyu yarım bırakarak hızla odadan çıktım.

Koridorda ilerlerken, alışık olmadığım yeni kapılara garip garip bakıyordum. Az sonra siyah kapılı odaya girdim. İçerisi karanlıktı, tüm ışıklar sönmüştü. Ses çıkarmadan ilerledim.

James, Mike'm yanında olduğum için kızmış mıydı acaba?

Muhtemelen bir salaklık yapmamdan ve ne olduğunu anlamalarından korkuyordu.

Gözlerim karanlığa alışana kadar bir süre bekledim. Nefeslerim de düzensizdi. *Keşke duvarda bir elektrik düğmesi olsaydı,* diye geçirdim içimden.

Odadaki eşyaları biraz seçmeye başladığım anda yatağı gözüme kestirip o tarafa doğru ilerledim. Bir yandan da dikkatle ortamı dinleyerek, James'in odada bulunup bulunmadığını kontrol ediyordum. Çıt yoktu. Sadece kendi nefes alışverişlerim duyuluyordu. Sonunda yalnız ve rahat olabildiğim düşünülürse birazcık gevşeyebilirdim. Deri ceketimi çıkarıp yere fırlattım. Yatağın kenarına oturup çizmeleri ve sonra da pantolonumu bacaklarımdan sıyırdım. Üzerimdeki bluzu da çıkardıktan sonra kıyafet çekmecesine uzandım.

Çekmeceden bir gecelik çıkarmak niyetindeydim ama karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Elime gelen düğmeli ama yumuşak kumaş, içinde rahat uyuyabileceğime işaretti. Çekmeceden çıkarıp üzerime geçirdim.

James'in gömleği olmalıydı. Onun gibi kokuyordu. İçimde yükselen kahkahayı bastıramayacağımı anlayınca, benden başka kimsenin olmadığını düşünerek serbest bıraktım.

Elizabeth, James'in gömleğini giydiğimi görse beni kaç parçaya bölmek isterdi acaba? diye düşündüm. Ortak olduğumuzu öğrendiğinde bile suratındaki tehlikeli ifade bas bas bağırıyordu.

James'den uzak durmam konusunda sessizce (!) uyarmıştı beni. Histerik bir kahkaha daha attım. Yaşadığım şeyler inanılır gibi değildi. Kendi halime gülmem yeterince acınası değilmiş gibi, hayatımda ilk defa bir şeyler hissediyordum. Bu kişi gözümün önünde cinayetler işleyebilecek kapasitedeydi. Eski

bir aşkı ve bir de başıma bela olacak bir takıntısı vardı. Mantıklı yönümü kaybetmiş gibiydim.

Yatağa uzanıp yumuşacık yorganın altına girdiğimde rahatladığımı hissettim.

Aklıma üşüşen James sorularını bloke etmeye çalışsam da faydası olmadı. Burada olmadığına göre, Elizabeth'in yanında olmalıydı. Mideme sert bir tekme yemiş gibi acıyla kıvrıldım. Gözlerimi kapatıp acının geçmesini bekledim.

"Bu kadar komik olan ne?" Tanıdık ses mutfaktan geliyordu.

"James?!"

"Neden bu kadar güldüğünü anlamadım."

Sorusuna cevap vermek yerine bağırmayı tercih ettim.

"Sen ne zamandır buradasın? Sapık mısın ya? Kimse yok diye rahat rahat ulu orta soyundum resmen!"

Biraz daha dikkatli bakınca, mutfak tezgâhına yaslanmış bir vaziyette karşıya doğru baktığını gördüm. Benim olduğum yere bakmıyordu. İçime biraz su serpilmişti. Kızaran yanaklarımla beraber gelen ateş basması hissi biraz hafifledi. Belki de görmemişti.

"Niye güldüğünü sordum."

"Ben de burada sinsice ne yaptığını sordum."

"Seni bekliyordum."

"Elizabeth'le beraber değil misin sen? Beni niye bekliyorsun? Ben de oda bana kaldı diye seviniyordum."

Sesimdeki öfkeyi anlamamış olmasını diledim.

"Elizabeth mi?"

Şaşırmıştı. Hararetle cevap vermekten kendimi alamadım.

"Evet, Elizabeth!" Cevap vermeyince konuşmaya devam ettim. "Beni, sana hayran olan kadınlar konusunda uyarsaydın daha dikkatli olur, elimi kurban vermezdim! Hayır, neden beni kıskanıyor anlamıyorum. Bana nasıl davrandığını görse, zaten kıskanılacak bir şey olmadığını anlar."

"Sana nasıl davranıyormuşum, Beren?" Tane tane sormuştu.

"Küçük bir çocuk gibi." Hiç düşünmeden cevap vermiştim.

"Çocukluk yapma o zaman!"

Sesi çok daha yakından geliyordu. Yataktan bacaklarımı sarkıtmış bir şekilde onun olduğu tarafa bakarak konuşuyor, oldukça yakınımda olduğunu hissediyordum.

"Mike'tan bahsediyorsan, ona bir şey anlatmadım ya da anlayacağı bir durum olmadı," dedim sakinleşerek.

"Ondan bahsetmiyorum." Sesi ifadesizliğini koruyordu.

Sol yanıma oturmasıyla yatağın kenarı iyice çöktü. Nedenini bilmesem de, gergin olduğunu hissettim. Ekibin neler çevirdiğimizi anlamalarından gerçekten korkuyor olmalıydı.

Pes etmiş bir tonda sordum. "Ne istiyorsun, James? Bugün gerçekten çok yoruldum ve artık uyumak, bu başıma gelenleri biraz olsun unutmak istiyorum."

"Mike'tan uzak durmanı istiyorum."

"Hani konu onunla ilgili değildi?"

"Değil zaten. Konu senin güvende olmanla ilgili. Ama onun yanında güvende olmazsın."

"Ne yani, senin yanında mı güvendeyim? Açıkçası hiç sanmıyorum. Yanında sana takık o kadın varken, bana ne işkenceler yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Mike en azından eğlenceli ve beni güldürüyor."

"Seni güldürüyor?"

Ses tonu öyle sertleşmişti ki, sorusunun yüzüme çarptığını hissettim. Hemen ifademi düzelttim.

"Yani eğlenceli biri anlamında söyledim."

"O kadar yakınlaştınız yani?"

"Ne yakınlaşmasından bahsediyorsun sen? Ayrıca sana ne? Söylediklerine dikkat edeceğime söz verdim. Kimseye bir şey belli etmeyeceğim! Yine de kimseyle konuşmadan kendimi bu odaya kapatmamı mı bekliyorsun benden?" O kadar öfkelenmiştim ki, üzerimdeki gömleği unutup, yorganı iterek ayağa kalktım. "Delirmemi istiyorsan açıkça söyle, James! Çünkü burada çok yalnızım ve bu oyun daha ne kadar sürecek bilmiyorum. Sadece lanet olası yeni bir hayat istedim! Onun yerine karşıma sen çıktın! Şimdi elimdekilerle yaşamaya çalışıyorum!"

Gözlerim alev alev yanıyordu. Hayır! Hayır, yine yanında ağlamayacaktım. Gözyaşlarımı ustalıkla geri gönderdim.

O ise, benden çok daha sakin bir şekilde ayağa kalktı.

"Hayır, delirmeni istemem."

Tüm söylediklerime cevabı bu muydu? Sinirden kudurmak üzereydim ama onun verdiği cevap boş bir kutudan ibaretti. Derin bir nefes alarak konuştum.

"İyi geceler, James. Elizabeth'i bekletme."

Bir süre yüzüme baktı. Dudakları çizgi halindeydi. Her zamanki gibi ifadesini okuyamadım.

"İyi geceler," dedi ve ağır adımlarla odadan çıktı.

Arkasından elime geçen ilk şeyi fırlattım. Bir yastık. Pek ses çıktığı söylenemezdi. Öfkem yerinde dururken hırsla tekrar yatağa gömüldüm.

Hayır hayır! Elizabeth'in yanına gitmesi de, Sofia'yı sevmesi de beni zerre kadar ilgilendirmezdi. Tek odaklanmam gereken şey, bu durumdan en kısa sürede nasıl kurtulacağım olmalıydı. Sonuçta ölene kadar burada kalamazdım.

Sorduğum sorunun ironisi tüylerimi diken diken etti. Öldürülme ihtimalimin çok da olasılık dışı olmadığını düşünürsek; evet, ölene kadar burada kalabilirdim.

Karanlıkla daha da koyulaşan düşüncelerimi rafa kaldırmaya çalıştım. Zihnimi boşaltarak kendimi uyumaya zorladım.

Ama uyuyamadım.

Yataktaki her hareketimde, onunla Sofia'nın bu yatakta beraber uyudukları aklıma geliyordu. Ya da daha fazlası... İçime oturan yumru boğazımı tıkıyor, nefes almamı engelliyordu. Sanki boğazım görünmez eller tarafından sıkılıyor, her rahat nefesimi nefessizlikle karşılıyordu. Daha fazla bu işkenceye katlanamayarak yataktan kalktım. Üçlü koltuğa doğru yürürken elimde bir tek yastığım vardı.

Karanlığa alışan gözlerim ortamı daha rahat görmemi sağlıyordu. Koltuğun önüne gelmiştim ki, odanın merkezinde bulunan siyah kontrol koltuğu gözüme ilişti.

Günlerdir derinlere gömdüğüm merakım, canımı acıtmak istercesine geri dönmüştü. Daha fazla onları izlemek istemiyordum. Ama bir yanım da, mantıklı düşünebilmek adına bunun gerekli olduğunu söylüyordu. Ya da sadece kendime acı çektirmek istiyordum.

Mutsuz adımlarla siyah koltuğa yöneldim. Geçen sefer oturduğumda yaptığım işlemleri tekrarladım ve Jenny'nin sesi odada yankılandı.

"Hoş geldiniz, Bayan Soydan."

Cevap vermek yerine direkt soruya geçtim.

"Sofia Dark'ın kaçırılma videosu ve sonrasını gösterebilir misin?"

Bir saniye içinde ekranlara görüntüler düştü. Bir ekran daha fazla büyüyerek videoyu oynatmaya başladı.

İlk önce Sofia göründü. Siyahlar içindeydi. Kıvrımlı hatları üzerindeki dar giyside kendini belli ediyordu. Kamera yüzüne yaklaştığında, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Gözleri parlıyordu, izlendiğinin farkındaydı.

Dolgun dudaklarını oynatıp bir şeyler söyledi ama sadece dudaklarını kıpırdatıyordu. Sanki onu çekene mesaj veriyor gibiydi. Kafamda çakan şimşekler aslında ne görüyor olduğumu belirtiyordu. Sofia, James'e gülümsüyordu.

Yani görüntüler James'in gözünden aktarılıyordu.

Gözlerimi bir süre kapalı tutup, kendimi kontrol etmeye çalıştım. Ağlamayacaktım. Bu onların anısıydı. Görüntülerde olmaması gereken hiçbir şey yoktu.

İçimin sızlaması da faydasızdı. Zaten benim olmayan bir şey için kendimi kaybetme lüksüm yoktu. Gözlerimi açtıktan sonra kendi kendime fısıldadım.

"Sadece meraktan bakıyorum."

Sofia önden ilerliyordu ancak hareketleri seri ve vücudu gibi kıvraktı. James pürdikkat onu izliyor, sanki onu her an koruyacak gibi hazırda bekliyor, ona yakın ilerliyordu.

Bir süre daha karanlık bir binayı keşfettiler. İlgiyle aralarındaki sessiz diyalogu ve nasıl uyumlu çalıştıklarını inceliyordum.

Bir kapının önüne geldiklerinde Sofia durdu. Gözleriyle *beni koru* işareti yaptı.

Ve her şey o anda oldu.

Kapıyı açtığı gibi Sofia ani bir hareketle içeri çekilmişti. O kadar karanlıktı ki, hiçbir şey görmek mümkün değildi. James bir anda gözden kaybolan Sofia'yı hiç düşünmeden takip etti. Sonra kamera görüntüsü hızla kaymaya başladı. Kapkaranlıktı. Çarpma seslerinden başka bir şey duyulmuyordu.

Dehşetle görüntülerden daha fazla bir şey çıkarmak için çabaladım. James'e ne olmuştu? Sofia neredeydi?

Hiçbir şey anlaşılmıyordu. Video bir süre daha karanlığı gösterdi. Sonra hafif bir sürtünme sesi geldi. Sesin James'den geldiğini anlamıştım. Kalbim heyecanla iyi olduğunu düşünerek tekledi. Ama duyduklarım karşısında içimi titreten bir soğuk bedenimi ele geçirdi.

"Sofia..." dediğinde sesindeki çaresizlik beni mahvetti.

Tekrar "Sofia..." dediğinde sesi çatallaşmıştı. Derin derin öksürmeye başladı. Ağzından kan geldiğini tahmin ettim.

Son defa "Sofia..." diye tekrarladı. Bu sessiz bir haykırıştı. İçinde vicdan azabı, pişmanlık ve itiraf edemesem de aşk da vardı.

Gözümden bir damla yaş akarken, devamının geleceğini biliyordum ama durdurmaya çalışmadım.

– – –

Gözlerimi açtığımda saat kaçtı bilmiyordum.

Ama ocakta kaynayan bir çay yoktu.

Ya da taze kurabiye kokusu...

Göz kapaklarımı ovuşturarak kendime gelmeye çalıştım. Doğrulup yataktan bacaklarımı sarkıttım. Bir süre bacaklarımı sallayarak zemini izledim. Sonra bu halimin bir sonu olmayacağını düşünüp paytak adımlarla banyoya ilerledim.

Güzel ve uzun bir duş ile kendime ödül verdim. Dün geceden sonra yeni bir başlangıç yapacaktım.

Küvetten çıkar çıkmaz karşı dolaptan hızlıca bir havlu aldım. Sonsuz kıyafet çekmecesinden gerekenleri edinmek için

üstümdeki kısa havluyla banyodan çıktığımda, neşeli bir şarkı mırıldanıyor, bir yandan da Jenny'den daha uzun bir havlu istememem gerektiğini düşünüyordum. Bu havluların hepsi belden aşağısını sarmak için, yani Lacivert için oraya konulmuştu.

"Bu sabah çok keyiflisin."

Birden olduğum yerde sıçradım ve boğazımdan bir çığlık koptu.

"Offf! James! Sessizce bir yerlerden çıkmaktan vazgeç artık!"

Türk usulü, parmağımla damağımı kaldırdım. Ne saçmalıyorsun der gibi yüzüme baktı. Aldırış etmedim.

"Ödümü koparttın!" dedim hızlı nefeslerim arasından. "Ayrıca sabahın köründe burada ne yapıyorsun?"

Aklıma üzerimdeki kısa havlu gelir gelmez havluyu sıkı sıkı tuttum. Sabit bir şekilde yüzüme baktığını görünce, "Çıkar mısın, giyineceğim," dedim düz bir sesle. Çıkmama ihtimaline karşılık savunmada bekliyordum.

"Şu çıplaklık konusunu çok abarttığını söylemiş miydim?"

Öfkeyle cevap verdim. "Evet. Milyon kez. Ama hâlâ çıkmamı istiyorum."

Elimde bir bıçak olsa, hiç çekinmeden ona yönelteceğim bir gerçekti.

Tam o anda siyah odanın kapısı açıldı.

"James, burada mısın? Beren'in odasını göremedim. Çok ilginçtir ki, koridorda ona ait bir kapı yok."

Mike konuşarak odaya dalmıştı.

Ve bizi gördü.

Beni üzerimde kısacık bir havludan başka bir şey yokken, James'i de benimle alay etmeye hazır bir haldeyken...

"Vaov! Yanlış bir zamanda mı geldim?"

Eliyle ensesini kaşıdı. Kaşları çatılmıştı. Dalga geçer sanmıştım ama ifadesi daha değişikti.

Lacivert ile aynı anda cevap verdik.

"Hayır!"

"Evet!"

Mike kafası karışmış bir şekilde bize bakıyordu.

"Yanlış bir zaman değil, Mike. James de tam gidiyordu." Öfkeyle Lacivert'e döndüm.

"Hayır." Lacivert önüme geçti. "Gördüğün gibi Beren müsait değil. Giyindiğinde gelirsin, Mike." Kelimelerini tane tane sarf ederek konuşmuştu.

Mike bana baktı. Sorun yok der gibi kafamı salladım ve "Birazdan burada olurum," dediğinde hiçbir şey olmamış gibi gülümsedim.

"Tamam, görüşürüz."

Mike kapıdan çıkar çıkmaz bağırmaya başladım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Ben engel olmasam her şeyi yanlış anlayacaktı!"

"Anlasın. Bir önemi var mı?"

Kaşlarını havaya kaldırarak sormuştu ama o kadar sakindi ki, tavırları beni öldürecekti.

"Tabii ki var! Birincisi, olmayan bir şeyi öyle anlaması için bir neden yok. İkincisi, o kaçık âşığını peşime takmak istemiyorum."

Bu şekilde rahat rahat konuştukça ona olan öfkem limitsiz bir şekilde kabarıyordu. Ellerim havada ona bağırırken, sıkı sıkı tuttuğum havlum serbest kalmıştı.

Serbest mi kalmıştı?

Ani bir utanç dalgasıyla havluyu tutmaya çalıştım ancak ellerim titriyordu. O kadar beceriksiz ve rezil bir haldeydim ki, o an yerin yarılması ve beni içine alması en arzulanabilir çözümdü.

Lacivert tek adımla yanıma geldi.

Neredeyse karnıma inen havlunun ucunu belimden yakaladı. Elinin ateşi buz kesilen tenimi adeta yaktı. Nefesimi tutmuş bir halde, titreyen ellerimle müdahaleye etmeye çalışsam da izin vermedi, ellerimi indirdi.

Yine bir nefes kadar yakındı, yine karabiberin tadı dilimin ucundaydı. Dün gece ne karar vermiştim ben?

Tepkisiz kalmaya çalıştım. Ancak çok zordu.

Gözlerini bir an bile elalarımdan ayırmayarak, sert bakışlarını benimkilere sabitledi. Havlumu tekrar eski pozisyonuna getirip tenimi acıtarak sıkı sıkıya bağladı. Bunu yaparken gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmedi.

"Dikkatli ol. Bu kazanın Mike'ın önünde gerçekleşmesini istemezsin."

Gözlerinde alev mi görmüştüm?

Kendimi kandırıyordum.

İçten içe dikkatsizliğime kızıyor, şu rezillik sonrası ona ne cevap vereceğimi düşünüyordum. Aklıma gelen şeyle utancımdan eser kalmadı, hatta keyiflendim.

"James?"

Hâlâ gözlerime bakıyordu.

"Ne zamandır çıplaklık konusunu bu kadar abartıyorsun?"

İşte şimdi gözleri alev almıştı. Eğer az öncekiler alevse bunlar neydi?

Hiçbir şey söylemeden, sonunda lacivertlerini elalarımdan ayırarak bir adım geriledi.

Çekmecenin önüne geçerek sert bir hamleyle rayı çekti. İçinden bir takım siyah iç çamaşırı ve koyu renk bir pantolonla bordo bir kazak çıkardı.

"Yaz günü bunları mı giyeceğim?"

"Soru sorma. Giyin. Birazdan çıkacağız."

İşte yine duvar gibi haline geri dönmüştü.

Hızla odadan çıktı.

"Ukala herif!" diye arkasından söylendim ama duyduysa da umursamadı.

Yaz günü bu kıyafetleri neden giyeceğimi düşünürken aklıma Mike geldi. Birazdan yanıma gelecekti. Umarım Lacivert gelmeden uğrardı, çünkü onu ekmiş olmak istemiyordum. Ona tekrar böyle yakalanmamak için hızla banyoya yöneldim. Lacivert'in verdiği kıyafetleri giyip kısaca makyaj yaptıktan sonra banyodan çıktım.

İfadesiz bir şekilde koltukta oturmuş beni bekliyordu. Onu umursamadan yere eğilip, dün gece fırlattığım ceketi ve çizmeleri alıp giydim.

Son bir defa aynaya baktım. Yine siyahlar içindeydim ama gayet iyi görünüyordum. Fazlaca sıcaklamam dışında.

Lacivert'e döndüm.

"Hazırım."

Ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden kapıya doğru ilerledi.

Koridora çıktığımızda etrafta Mike'ı aradım ancak ortalarda görünmüyordu.

"Kime bakıyorsun?"

"Mike gelecekti. Habersiz gitmek istemiyorum."

"Benim yanımdasın, Beren. Kimseye haber vermek zorunda da değilsin."

"Zorunda olduğum için değil zaten. Nezaketten!"

"Mike burada değil." Yine dümdüz bir sesle cevap verdi.

"On dakika önce buradaydı, nereye gitti?"

Tamamen bana dönüp, soğuk bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Önemi var mı?"

İmalı bir soru muydu bu?

"Boş ver." Kafamı salladım. Daha fazla uzatmak istemiyordum.

O sırada üçgen şeklindeki odadan geçip köşedeki afili kapıdan girmiştik. Ultra teknolojik asansöre binmeye hazırlandığımızda yine bulutların içine gireceğimizi anladım.

"Nereye gidiyoruz?" Asansöre binerken merakıma yenilip, kendi kendime aldığım sessiz kalma sözünü bozmuştum.

"Pek yakına değil."

"Yani?"

"Antartika."

Uçakta geçireceğimiz zaman ve uçağın hızı aklıma gelince tüm vücudum kasıldı.

"Yolculuk kaç saat sürecek?"

"Üç buçuk."

İfadesiz bir şekilde koltukta oturmuş beni bekliyordu. Onu umursamadan yere eğilip, dün gece fırlattığım ceketi ve çizmeleri alıp giydim.

Son bir defa aynaya baktım. Yine siyahlar içindeydim ama gayet iyi görünüyordum. Fazlaca sıcaklamam dışında.

Lacivert'e döndüm.

"Hazırım."

Ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden kapıya doğru ilerledi.

Koridora çıktığımızda etrafta Mike'ı aradım ancak ortalarda görünmüyordu.

"Kime bakıyorsun?"

"Mike gelecekti. Habersiz gitmek istemiyorum."

"Benim yanımdasın, Beren. Kimseye haber vermek zorunda da değilsin."

"Zorunda olduğum için değil zaten. Nezaketten!"

"Mike burada değil." Yine dümdüz bir sesle cevap verdi.

"On dakika önce buradaydı, nereye gitti?"

Tamamen bana dönüp, soğuk bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Önemi var mı?"

İmalı bir soru muydu bu?

"Boş ver." Kafamı salladım. Daha fazla uzatmak istemiyordum.

O sırada üçgen şeklindeki odadan geçip köşedeki afili kapıdan girmiştik. Ultra teknolojik asansöre binmeye hazırlandığımızda yine bulutların içine gireceğimizi anladım.

"Nereye gidiyoruz?" Asansöre binerken merakıma yenilip, kendi kendime aldığım sessiz kalma sözünü bozmuştum.

"Pek yakma değil."

"Yani?"

"Antartika."

Uçakta geçireceğimiz zaman ve uçağın hızı aklıma gelince tüm vücudum kasıldı.

"Yolculuk kaç saat sürecek?"

"Üç buçuk."

Ah! Az önceki kasılma daha uçağa binmeden mide bulantısına dönüşmüştü bile. Yüzümü o kadar çok buruşturdum ki, bana bakmasa da durumumu fark etti.

"İlaç getirdim, miden bulanmayacak."

Tabii ya, ilaç! İçten içe sevinmemle, ilacı içtikten sonra olanların görüntüsü birer birer zihnime üşüştü. Açıkta kalan her yerim domates gibi kızarırken, o gün ona söylediklerim ve yaptıklarım üzerine hiç konuşmadığımızı hatırladım. Utanç duygum keşke beni şu an değil de, mesela dün gece yalnızken yakalasaydı. O gün yaptıklarımı nasıl unutmuştum ben?

Ne düşündüğümü anlamış gibi yüzüme baktı.

"İlacın içeriğini senin bünyene uyumlu olacak şekilde değiştirdik. Bu sefer herhangi bir yan etkiyle karşılaşmayacaksın."

Daha da kızarmıştım.

Ne yapmalıydım? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıydım, yoksa bir şeyler mi söylemeliydim?

"James..."

"Açıklama yapmana gerek yok, Beren. O gün ilacın etkisinde olduğunun farkındaydım."

Cümlemi yarıda bırakıp susmayı tercih ettim. Evet, konu onun dediği gibi de kapatılabilirdi ama aslında o gün yaptıklarım, düşündüklerimin dışındaki şeyler değil, sadece onların fazlaca abartılı ifadesiydi.

Lacivert'e bunu söylemedim.

Asansördeki ses yine benim oradaki varlığımı sorguladı ve James'den aynı cevabı aldı. Tamamı camla kaplı asansörde, yine bulutların içindeydik. Hayranlıkla etrafa bakmaktan kendimi alamıyordum. İkinci asansöre bindiğimizde ortamda sessizlik hâkimdi. Uçakların bulunduğu kata geldiğimizde, önden benim inmemi işaret edince şaşırdım.

Kibarlık mı yapıyordu?

Asansörden indiğimde garip garip etrafa bakıyor, adeta bu davranışın altında bir şey arıyordum. Boydan boya uzanan hangar kapağı açıldığında, öne geçip uçaklardan birine doğru yürüdü. Ben de fırsattan istifade cam platformun ortasına geçtim

ve aşağıda uzanan boşluğa baktım. Bulutlar seyrekti ve manzara daha rahat görülüyordu.

Düşündüğümden çok daha yüksekteydik ve aşağıda hiçbir şey seçilmiyordu. Hayretle manzaraya bakarken, beni beklediği aklıma gelince seyrimi sonlandırıp uçağa yöneldim.

Kalkışa hazır bir şekilde beni bekliyordu. Koltuğa oturup kemerimi taktığım sırada avucuma minik bir kutu uzattı.

"Bu ne?"

"Senin için hazırladığımız ilaçlar. Kutu sende kalsın."

O kadar düz konuşuyordu ki, rahatsız olarak ben de aynı tonda cevap verdim.

"Teşekkürler."

Minik kareler şeklinde sarı haplarla dolu kutunun içinden bir tane alarak hızla midemle buluşturdum.

Uçağı yumuşak bir şekilde havalandırsa da, kırmızı kola asılıp hızımızı saatte bilmem kaç milyon kilometreye çıkarmakta çok gecikmedi. Dönme dolabın en üst kısmına geldiğinizde olduğu gibi midemin havaya kalktığını hissetsem de bulantım olmadı. Bu ilaç gerçekten işe yarıyordu.

Yarım saat süren sessizlikten sonra sıkıntıyla etrafıma bakındım. Yolculuk boyunca izleyecek manzara da yoktu. O kadar hızlıydık ki, hiçbir şeyi net olarak göremiyordum.

Koca üç saat nasıl geçecekti hiçbir fikrim yoktu. Sıkıntıyla ofladım. Göz ucuyla bana baktı ancak tekrar önüne döndü.

"Keşke bir kitap filan alsaydım. Ama her şeyden son anda haberdar edildiğim için öyle bir lüksüm yok elbette."

"Balayına gitmiyoruz."

Gözleri gökyüzüne dönüktü.

Sadece bana laf çarpmış olmak için konuştuğu gerçeğine içerleyerek tırnaklarımı çıkardım.

"Elizabeth beraber gitmemize bozulmadı mı? Döndüğümüzde lazer kılıçlarını kuşanmış olmaz umarım."

"Lazer kılıcı diye bir şey yok, Beren."

Hâlâ bana bakmıyordu.

Allah'ım! O kadar lafın arasından sadece bu mu ilgisini çekmişti?

"Neden onun hakkında hep kaçamak cevaplar veriyorsun?"

Bakışlarını bana çevirerek, ifadesiz yüzünü görmemi sağladı.

"Kaçamak cevap vermiyorum. Sadece istediğin cevabı vermiyorum."

Sıkıntıyla yüzümü astım ve "Senden ne zaman istediğim cevabı alabildim ki?!" diye homurdandım.

Dudağının kenarı kıvrıldı. Bu görüntü nedense çok hoşuma gidiyordu."Bence biraz uyumalısın."

"Sıkıntıdan patlamak istemiyorsam, tavsiyene uymalıyım. Evet."

Hırsla gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Her nereye gidiyorsak bir an önce gitmeli ve dönmeliydik, çünkü onun yanında olmak beni hem geriyor hem de delice heyecanlandırıyordu. Bu iki hissi bir arada yaşamak bünyeme hiç de iyi gelmiyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda uçak yavaşlamıştı. Ona bakarak esnedim. Gözleri zaten benim üzerimdeydi.

"Günaydın."

Cevap alamayınca ters ters bakarak etrafımı inceledim. Her yer bembeyazdı. Uçağın camını buz kristalleri işgal etmiş, görüş açısı azalmıştı.

Bir buz kütlesini geçtikten sonra, bir süre suyun üzerinde ilerledik. En sonunda yeni bir buz kütlesine daha yaklaştığımızda, bu kütlenin diğerlerinden farklı olduğunu kavradım, çünkü tam ortasında yuvarlak görünümlü bir yapı vardı. Eskimo kulübelerine benziyordu.

İyice yaklaştığımızda, bu yapının gerçekten de Eskimo kulübesi formunda devasa bir bina olduğunu gördüm. Giriş kapısı neredeyse normal bir kapının üç kat uzunluğundaydı. Kare şeklinde olan kapıdan girmeden önce James uçağı yakın bir yere indirdi. Kemerlerimizi çözüp uçaktan inmeye hazırlandık.

"Ceketinin önünü kapat."

Bu adamın sırtında gözleri vardı. Bana bakmadığı halde her halimi nasıl bilebiliyordu? Ceketin fermuarını çekip uçaktan

indim ve dondum. Bu nasıl bir soğuktu? Üzerimdekilerin beni koruduğu söylenemezdi. Ocak ayının ortasında iç çamaşırlarımla dışarıya çıkmış gibi hissediyordum. Dişlerim titrerken ağzımı sabit tutmaya çalışıyordum ancak olmuyordu. Zangır zangır titriyordum.

Oysa Lacivert bu soğuktan hiç de etkilenmiş gibi değildi. Emin adımlarla önümde ilerliyordu ama ben o kadar yavaştım ki, aramızda büyük bir mesafe açılmıştı.

Dönüp çok da ilerleyemediğimi fark edince iki adımda yanımda belirdi.

Soğuktan bu kadar etkilenmemi beklemiyordu sanırım. Herkesi kendi gibi süper insan mı sanıyordu bu adam? Titreyen dudaklarımla konuşmaya çalıştım. Ancak konuşmama izin vermeden beni kucağına aldı. O kadar üşümüştüm ki, heyecanlanamadım bile. Bedeniyle benim aramda bariz bir mesafe bırakacak şekilde tutmuştu. Çok hızlı yürüyor, belki de koşuyordu. O an ayrım yapacak yetide değildim.

Devasa kapıya yaklaştığımızda soğuk azalmıştı. Kapının önüne geldiğimiz anda beni aşağı indirdi. Hâlâ kontrol dışı titriyordum. Ellerim ve yüzüm soğuktan kıpkırmızıydı, hissediyordum. Seri bir şekilde, avuç içiyle kapıya dokunarak kimlik kontrolünden geçtiğinde, kapı da aynı hızla açıldı. Bu defa beni kucağına almamış, kolumdan çekiştirerek içeri götürmüş ve önümüze çıkan ilk koltuğa oturtmuştu.

Kaskatı kesilen bedenim içeriye girdiğimiz an iliklerime kadar tatlı bir hisle sarmalanmış, hızla kendime gelmeye başlamıştım. Ortamın ısısı iyileştirici etki yapıyor gibiydi. Ne kadar mayıştığımı gören Lacivert uyarı dolu bakışlarıyla dudaklarını araladı.

"Uyuma sakın."

"Tamam tamam." Telaşla kafamı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Bu hava ve ortam değişimlerine alışmam zaman alacaktı. Ayağa kalkarak, "İyiyim, gidebiliriz," dedim.

Başıyla onayladı. Kendime geldiğimden emin olduktan sonra kafamı kaldırıp gözlerimi devasa yapıya diktim. Yapının etrafını oval şekilde, saydam bir ışık koruyordu. Dışı tamamen buzdandı

ancak içerisi o kadar güzel ve rahatlatıcı bir şekilde ısıtılıyordu ki, burada çalışanların nasıl uyumadan durabildiklerine şaşırmıştım. Ayrıca benim çoktan başım ağrımaya başlamış, yüksek basınca maruz kalmış gibi afallamıştım.

Yine de kararlı adımlarla onu takip ettim. Mızmızlanıp durmak istemiyordum. Büyük yapının ortası boştu. Yan cephelerde, mağara gözleri gibi oyulmuş birçok kapı bulunuyordu. Altı kattan oluşan yapının en tepesinde, etrafını saran saydam ışığın daire şeklindeki merkezi bulunuyordu. Bu bana parlak bir disko topunu anımsattı. Bu parlaklık gözlerimi alırken, etrafta olan kimse dikkat bile etmiyordu.

Ben de herkes gibi başımı indirdim ve diğer detaylara dikkat etmeye başladım ancak incelemem yarıda kesildi. Lacivert'in sert sesi hareket etmemi emrediyordu.

"Bu taraftan."

Daha mı çok gerilmişti sanki? Kimin yanına gideceğimizi bilmiyordum ancak pek tutmadığı biri gibiydi. Bu his benim de gerilmeme neden oldu. Lacivert'e yaklaşarak onu takip ettim. Mağara kapısına benzeyen girişe adım attık. Sabit bir şekilde duran Lacivert kolumdan sıkıca kavradı ve adım attığımız platform hızla hareket etmeye başladı.

Platform uçan halı gibi havalanırken, kendimi fantastik bir hikâyede gibi hissettim. Gözlerimi iyice açıp tüm bu olasılık dışı teknolojiyi izlerken, dünyada birçok insanın bu olanaklardan faydalanamadığını düşünerek iç geçirdim. Lacivert'le gittiğimiz her yer çok afiliydi. Biraz yükseldikten sonra, yukarıya çıkmayı bırakıp sağa doğru ilerlemeye başladık. Metronun istasyona yanaşması gibi, bir koridora yanaştıktan sonra platform durdu ve zaman kaybetmeden sabit zemine ayak bastık.

Tüm bina gibi koridor da bembeyazdı ve yine beyaz bir kapıya açılıyordu. Lacivert, tanıştığımızdan beri ilk defa bir kapıyı tıklatarak açtı. Bu davranışı ile daha da gerilen bedenim isteksiz bir şekilde peşinden sürüklendi. İçeriye girdiğimizde ortamın aydınlığı gözlerimi aldı. Kısılan gözlerimin arasından

önüme geçtiğini ve sonradan fark ettiğim kırmızı çerçeveli gözlüklü adama sarıldığını gördüm.

Sarıldı mı demiştim? Sanırım aydınlıktan yanlış görmüştüm.

Yüzünde oldukça gerçek bir gülümsemeyle az önce kollarını doladığı adamdan ayrıldığında gözlerimi kırpıştırdım. Doğru görüyordum. Şaşkın bir şekilde onları izlemeye devam ettim. Ne o ne de sarıldığı adam konuşuyordu.

Ancak yüzündeki o gülümseme... Sanki babasına ya da babası kadar yakın birine bakıyor gibiydi. Bu düşünceyi kafamdan atıp o anki sahneye odaklandım. Aralarındaki sessizlik çok uzun sürünce, orada bulunmaktan rahatsız bir şekilde duvara yaklaştım. En sonunda kırmızı çerçeveli gözlüklü adamın dudakları aralandı ancak konuşmak yerine başının hizasında bir yazı belirdi. Üst yazı gibiydi. Komik ama gerçekti. Adamın başının üzerinden yazı geçiyor, yazı sanki projeksiyondan yansıyor gibi görünüyordu.

"Hoş geldin, Jamie."

Jamie mi?

James'e Jamie mi demişti?

Şu üst yazıyı geri saramıyor muyduk?

"Hoş bulduk, Frank." Lacivert gülümsemesini daha sade, yani daha az bayıltıcı bir hale getirdi. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

Frank'in gözleri beni buldu.

"Beren için."

Bu adam beni nereden tanıyordu?

"Hâlâ beni mi izliyorsun, Frank?" diye sordu Lacivert. Yine hafifçe gülümsemişti.

"Alışkanlık, James. Seni on dört yaşından beri izliyorum."

Lacivert'in bakışları değişti. Bir süre odadan uzaklaşmış gibiydi. Ortada üstü kapalı bir konuşma geçiyordu ancak ben anlamıyordum. Tahminimin aksine, görüştüğümüz kişi sevdiği biri çıkmıştı. Lacivert yüz ifadesini eski haline getirerek konuşmaya başladı.

"Konuyu biliyorsan anlatmama gerek yok. Ne yapabilirsin?"

"Onu bu saatten sonra eğitemeyiz ama olayın üstünü kapatıp, kimliğinin ortaya çıkmamasını sağlayabilirim."

"Onu ben eğitirim."

Galiba benden bahsediyorlardı.

Dostane bir tavırla konuşsa da, sıradan bir konudan bahseder gibiydi. Ben de dikkatle Frank'in söylediklerini okuyordum.

"Hiçbir zaman sizlerin seviyesine gelemez, Jamie."

"Buna gerek olmayacak, Frank. Zaten bu benim son görevim. Görev bitene kadar Beren yanımda olacak. Onu bulduğumda..." dedikten sonra cümlesini tamamlamadan başka bir cümleye geçti. "Sonrasında Beren'in güvenliğini sağlayıp kendi hayatına geri dönmesine izin vereceğim."

Kimden bahsettiğini tahmin etmiştim ve ince sızı yine sinsice tüm bedenime yerleşmeye başlamıştı. Duyduklarımı idrak etmeye çalıştım. Hayatım üzerine aldığı kararı, benden önce bu adama anlatıyordu. Sonuç olarak özgür olacağımı müjdeliyordu ama nedense hissetmem gerektiği gibi hissedemiyordum.

Lacivert tepkimi ölçmek için beni süzüyordu ancak ben olduğum yerde tepkisiz bir şekilde duruyordum. Şokta olduğumu düşünmüş olacak ki, en sonunda bana bakmaktan vazgeçip Frank'e döndü.

"Teşekkür ederim, Frank. Bu iyiliği üstlenmekle hayatını tehlikeye attığının farkındayım."

Kafamın dağınıklığından kurtulup ilgiyle söylediklerine ve Frank'in cevabına odaklandım.

"On beş yıldır benden ilk defa bir şey istedin, Jamie. Sence geri çevirir miyim?"

James gülümsedi. O gülümsedikçe, gözlerimi ondan ayırmam zorlaşıyordu. Sonuçta her zaman gördüğüm bir sahne değildi. Kendimi toparlayarak yaslandığım duvardan doğruldum.

"Kendine iyi bak, Frank."

"Sen de, Jamie."

Konuşmayı daha fazla uzatmadan odanın çıkışına yöneldik. Onu takip etmeden önce Frank'e döndüm.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Lacivert çoktan kapıdan çıkmıştı. Frank'in başının üstünde beliren yazıyı artık sadece ben okuyabilirdim.

"Jamie normalde bu kadar gülümsemez."

Frank de gülümsüyordu. Ben de karşılık verdim ama ne diyeceğimi bilemedim. Kafamı sallayarak veda ettim ve odadan çıktım.

Devasa kulübenin çıkışına geldiğimizde, dışarıdaki soğuğun düşüncesi şimdiden ürpermeme neden olmuştu.

"Beren, çıktığımız anda uçağa doğru hiç durmadan koş. Kucağıma alırsam, hareket edemeyeceğin için daha çok etkilenirsin. Ciğerlerinin yanmasını umursama. Çok mesafe yok, yapabilirsin."

Neden beni şimdiden eğitmeye başladığını hissediyordum?

"Tamam," dedim isteksizce. Korkuyla çıkışa baktım ama koşmaktan başka çarem yoktu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde ifadesiz çehresinin ardındaki güveni hissedebiliyordum. Bana güveniyordu. Arkamda olacağını biliyordum.

Derin bir nefes alıp koşmaya başladım. İlk anlarda yakıcı soğuğu hissetmedim. Ama uçağa yaklaştıkça ciğerlerim yanmaya başladı. Aldığım her nefes bıçak gibi saplanıyordu. Uçağa çok yakındım ancak adımlarım kontrolüm dışında yavaşlıyordu. Nefesimin tükeneceğini hissettiğim anda beni belimden kavrayıp çevik bir hareketle uçağa bindirdi. Soluklarımı kontrol edip kendime gelmem birkaç dakika sürmüştü. Bu süre boyunca sessizce bekledi. İyi olduğumu düşündüğü anda motoru çalıştırdı.

Mide bulantımı hatırlayarak hızlıca ilacı aramaya koyuldum. Uçak hareket etmeden içerek rahatladım. Havalandığımızda daha iyi hissediyordum. Lacivert'in uzun sürecek yolculuk boyu sessizliğini koruyacağını bilsem de, bazı sorular sormaya hakkım vardı. Frank'e benim için gitmiştik. Ve benim hayatımı ilgilendiren kararlardan bahsedilmişti.

Dalgın göründüğünü hissedince, boğazımı temizleyip söze başlayacağımı haber verdim.

"Bu gerçekten son görevin mi?"

"Evet."

"Benim yüzümden mi?"

"Hayır. Sen gelmeden önce karar vermiştim. Aslında görevi uzatmadan bitirme isteğim sayesinde, birliğin operasyonlarımıza tanık olan kişilere uyguladığı yaptırımlardan kurtulmuş oldun, çünkü seni ihbar etmedim."

"Hâlâ bu yüzden mi bana yardım ediyorsun?"

"Hayır. O zaman farklıydı, bu zaman farklı."

Soğuk bir sesle konuşmuştu ama yine de devam ettim.

"Peki, neden ayrılmak istiyorsun?"

"Artık güvenilir bir teşkilat değil. Çok fazla yozlaşma var. Yüksek teknolojiler güç odakları tarafından farklı amaçlar için kullanılmaya başlandı." Sesi biraz daha yumuşak çıkmıştı.

O an bu soruyu sormamam gerektiğini biliyordum. Ancak kelimeler dilimin ucuna gelmişti ve çıkmak için iznime ihtiyaç duymuyorlardı.

"James..." Adını duyunca bana döndü. "Bu görevin bir özelliği var mı?"

Çenesi kasıldı. Dudaklarını çizgi haline getirerek yutkundu.

Bir şey söylememesinden korktuğum için kalan cesaretimle devam ettim.

"Yani, aradığın kişi..."

Devam etmeme izin vermedi.

"Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun."

Buz gibi sesi beni sadece dondurmakla kalmamış, onu çağıran her hücremi yok edecek kadar büyük bir yıkıma yol açmıştı. İnkâr etmenin faydası yoktu. Videolarını izlediğimin, hikâyesini bildiğimin farkındaydı. Omuzlarım çökerek önüme döndüm. Ona bakmadan, çatallaşan sesimle konuştum.

"Bana ne olacak, James?"

Bir an duraksadı ama aynı soğuk sesle devam etti.

"Özgür olacaksın. Yarıda bırakmana neden olduğum hayata devam edebilirsin. Hatta sana yeni bir kimlik sağlayabilirim. Böylece ailenden ve abinden uzakta olursun."

Ailemden söz ediyordu. Mideme acı bir sancı girdi. Annemi özlemiştim, babamı özlemiştim. Çetin için içim bomboştu ama ne zamandır ailemden uzaktım. Gözlerimin dolduğunu sonradan fark ettim.

Buruk halimi görünce tek kaşı havalandı.

"Başından beri istediğin bu değil miydi?"

Güçlükle "Evet," diyebildim.

"O zaman neden iyi değilsin?"

"Sanırım ailemi özledim."

Aslında şu an bu duygunun yakınından bile geçmiyordum. Ama başka bahanem yoktu. Bir süre yüzüme baktıktan sonra önüne döndü. Ardından varış noktası koordinatlarını değiştirdiğini gördüm.

Gözümden akan bir iki damla yaştan çoktan kurtulmuştum ancak içimdeki sıkıntı ve ikilem yerli yerindeydi.

"Neden koordinatları değiştiriyorsun?"

"Çünkü mahzene gitmiyoruz."

Kaşlarımı çattım ve oflamaya benzer sesler çıkarttım.

"Yeni bir görev için hiç de hazır hissetmiyorum."

"Göreve değil, aileni görmeye gidiyoruz."

Şaşkınlıktan açılan gözlerimi, zihnimde beliren *neden* sorusu takip etti. Neden tam kabuğuma çekildiğim anda bana iyi davranıyordu?

Belki de özür dileme şekli buydu. Konuşmak için dudaklarımı araladığım sırada, küçük bir mesaj sesiyle James'in önünde dijital bir ekran belirdi.

"Merhaba, Bay Hunter. Bay Larson çipteki bilgilerin bir kısmına ulaştığını belirten bir mesaj göndermemi istedi. Acilen mahzene gelmeniz için onay istiyor."

Gözleri kısıldı. "Onaylandı," dedikten sonra, açık olan ekrana yeniden koordinat girmeye başladı.

Laura Stone'dan aldığımız çip tamamen aklımdan çıkmıştı. Beni ailemin yanına götürme inceliği o an için haklı olarak geri planda kalmıştı. Bu duruma hem içerlemiş, hem de anlayamadığım bir rahatlama hissetmiştim. Belki de onlarla yüzleşmeye henüz hazır değildim.

Uçak cam piramide iner inmez hızlı adımlarla kırmızı kapılı odaya ulaştık. Tüm ekip orada meraklı gözlerle ekranları inceliyordu.

Odaya girdiğimiz anda bakışlar bize döndü. İlk dikkati çeken Elizabeth'in şuh gülüşü ve bana attığı böcek muamelesini aratmayan bakışı oldu. Sonrasında Mike'ın gülümsemesi ve Brad'in ifadesizliği dikkatimi çekti.

Ortamdaki küçük çaplı gerginlikten kurtulmak için Mike'ın yanına gittim.

Boğazını temizleyen Brad konuşmaya başladı.

"Çipteki bilgilerin çoğu karmaşık şifrelerle korunuyor. Birçok program denememe rağmen şifreleri kırmakta ilerleme kaydedemedik. Ancak %4'lük bir kısım bilgi elimize geçti. Bilgiler kopuk kopuk. Bir süredir bir anlam çıkarmaya uğraşıyoruz."

James devam et der gibi başını salladı. Ardından ekranda görüntüler belirmeye başladı.

İlk olarak, otuzlu yaşlarda diyebileceğim genç bir adam belirdi. Siyah gür saçları ve onlarla uyumlu biçimli kaşlarına badem gözleri eşlik ediyordu. Hafif esmer teni, yüzüyle uyumlu dudaklarını öne çıkarıyor, düz burnu ise yüzündeki bebeksi dokunuşu dengeliyordu. Gayet yakışıklı görünen adama dikkatle baktım ancak bana kimseyi anımsatmadı.

"Elimizde bu fotoğraf ve altındaki kelimelerden başka bir bilgi yok. Bir de, bir koordinat var ama son rakamı eksik. Son rakamın kombinasyonunu yaptığımızda çıkan sonuçlara uyan 8 farklı lokasyon bulundu." Diğer ekranı gösterdi.

Birkaç harf yan yana gelmişti ama tam olarak anlamlı bir kelime oluşturuyor sayılmazlardı. Kelime bulmacası gibi bazı heceler ya da bazı harflerin yeri boştu.

"Şifre kırıcı program harfleri en mantıklı bu şekilde sıraladı."

James söze karıştı. "Fotoğraf taraması yaptınız mı?"

"Evet ama herhangi bir eşleşme sağlayamadık."

Onlar konuşurken, gözlerimi ekranlardan ayıramıyordum. Bakışlarımı kelimelerden kaldırıp lokasyonlara çevirdim. İkisi terk edilmiş eski fabrikalardı. Üçüncü lokasyon çarpık bir mahallenin görüntüsünü içeriyordu. Dördüncü, beşinci ve altıncı lokasyon ormanlık alanlardı. Bu alanlarda herhangi bir tünel ya da gizli sığınak olabilir mi diye hızlı bir beyin fırtınası yapsam da saçma gelmişti. Yedinci alanı görünce gözlerim kısıldı.

Aydın Çağ Üniversitesi'nin dev kampüsü ekrana yansımıştı.

Aklıma gelen ani bir fikir kasırgasıyla harflere döndüm.

Gelişigüzel sıralanan harflere tekrar tekrar dikkatle baktım.

GETCSMDL

Kendimle konuşmayı bırakıp sesimi yükselttiğimde tüm gözler bana döndü. James'e bakmamaya özen göstererek açıklamaya başladım.

"Aydın Çağ Üniversitesi genetik çalışmalarında Türkiye'nin en yenilikçi üniversitesi. Bu kapsamda temin edilen teknolojik cihazlar, maliyetleri nedeniyle çok büyük eleştiri aldı. Türkiye'nin bu tarz bir teknolojiye henüz hazır olmadığı konusunda ciddi şüpheler vardı. Sonrasında büyük bir bağış alan kurum, bu projesini gerçekleştirdi ve devasa bir laboratuvar kuruldu."

Herkesin ilgisini çekmeyi başarmıştım. Dikkatle beni dinliyorlardı.

Elimle diğer ekranı gösterdim. "Buradaki kelimelerde birçok harf eksik ama dikkatle bakarsak ve harflerin yerlerini değiştirirsek 'MEDICAL GENETICS' ortaya çıkıyor. Bu bölüm, Türkiye'de sadece Aydın Çağ Üniversitesi'nde var."

Çekinerek Lacivert'e baktığımda, gözlerindeki ifade *devam et* der gibiydi. Sanırım ne düşündüğümü anlamıştı ve buluşuma ortak olmak istemiyor, benim açıklamamı tercih ediyordu.

"Yani büyük ihtimalle, Metin Taner bu fotoğraftaki haliyle ve yeni kimliğiyle Aydın Çağ Üniversitesi'nde ortaya çıkacak. Sizden saklanacak yeri kalmadığı için de, üniversitenin son

teknoloji cihazlarını kullanarak gen teknolojinizi geliştirmeye devam edecek."

Parlayan gözlerini üzerimde hissederken, takdirini aldığımı umuyordum ancak herhangi bir şey söylemedi.

İlk konuşan Mike oldu.

"Vaov! Sanırım ekibimizin yeni zekâ küpü belli oldu." Her zamanki gibi sırıtıyordu.

Brad bana döndüğünde ifademi düz tutmaya çalışıyordum.

"İyi iş, Beren." James'e bakarak konuşmaya devam etti. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Lacivert bir süre düşündükten sonra cevap verdi.

"Metin Taner benim dosyama dâhil olduğu için Beren'le göreve devam edeceğiz. İkimiz de üniversiteye öğrenci olarak katılabiliriz. Beren'in yaşından dolayı zaten sorun olmayacaktır. Ben de daha üst bir sınıfa kaydımı gerçekleştirebilirim."

"Ama Metin Taner'in hangi kimlikle orada bulanacağını bilmiyoruz."

İğneli soru bayan bacaktan gelmişti. James'in planından hiç de hoşnut görünmüyordu. Dahası, benim buluşumdan da hoşnut değildi. James onu duymamış gibi konuşmaya devam etti.

"Bu yaşlarda olduğuna göre, akademisyen olarak katılacaktır. Beren onun asistanlığını yapmak için başvurabilir ve böylece çalışmalarını yakından izleme fırsatımız olur." Bir an duraksayıp devam etti. "Üniversiteye başladıktan sonra planı tekrar gözden geçiririz. Şimdilik bu kadar."

İçimde büyüyen heyecan okula döneceğim için olabilir miydi? Hem de Türkiye'nin medikal anlamda en büyük ve en iddialı okuluna... Normalde özel yetenekleri ve hesap cüzdanında milyonlar bulunmayan kimseyi almadıkları okula...

Bunların hepsinin bir oyun olduğunu bilsem bile, kendimi tekrar kitap ve kalemle buluşma heyecanından mahrum bırakmak istemiyordum. Ancak bu heyecanın en can alıcı noktası, onunla beraber aynı okulda olacağımız düşüncesiydi. Bu düşünce içimi kıpır kıpır ediyor olsa da, aynı anda soğuk rüzgârları da ağırlıyordu. Metin Taner'e yaklaşmak demek, Sofia'ya da yaklaşmaktı.

Her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda mıydı?

Gözlerimde beliren ışıltının herkes tarafından fark edilebildiğine emindim. Kendimi toparlamak adına düşüncelerimi başka bir yöne çevirmeye çalıştım. Lacivert'e özellikle bakmıyordum. Şu an bu yeni görevin başıma getirebileceklerinden çok, hayallerime yakın oluşuyla ilgileniyordum. Brad çoktan önündeki dijital ekrana bir şeyler yazmaya başlamıştı. Kimse James'in bir anda yaptığı plana şaşırmamış, herkes hızla işine koyulmuştu.

Anladığım kadarıyla Brad şifreleme ve bilgi konusunda uzman olan kişiydi. Brad'in önündeki ekranlar girdiği bilgiler ışığında hızla değişirken, Aydın Çağ Üniversitesi'nin akademik kadrosu önümüzde belirdi.

Türkiye'nin medikal alanda en büyük girişimi olan bu üniversitede görev alan doktorların çoğunu biliyordum. Daha önce araştırdığım yüzler önümde belirirken, buraya geldiğimden beri ilk defa ilgi alanım olan bir konu dâhilinde çalıştığımızı düşününce içimdeki heyecan daha da alevlendi. İşe yarayacak olmanın verdiği hafif gurur ekranlara daha da odaklanmamı sağladığında, Brad üniversitenin yönetim kadrosunu görüntülere yansıtmıştı.

James görüntülere yaklaşıp dikkatle incelemeye koyuldu. Lacivert gözleri odaklanmış olmasına bağlı keskin bir tonla parıldarken, görüntüsünün ne kadar hoş olduğunu aklımdan geçirmeden edemedim. Sert çenesi yana kaymış, kalkan sağ kaşı yüzüne sevilesi bir engebe katmıştı. Bu adamın her hali tapılasıydı.

"Kadronun birçoğunu tanıyorum. Okula hatırı sayılır bir bağış yapıp Beren'in üniversiteye geçişini sağlayabilirim."

Güzel çenesini ovuşturarak düşündü. Gözlerini kapatıp açtığında kirpiklerinin hareketi güneşi ardına saklayan bulutlar gibiydi. Onu böylesine izlememem gerekiyordu. Elizabeth'le göz göze geldiğimizde nereye baktığımı anladığından emindim. Gözleri beni delip geçiyordu ama umursamadım. Onun yerine aklıma James'in söyledikleri takıldı. Yönetim kadrosunu nasıl tanıyor olabilirdi ki?

O sırada tekrar konuştu.

"Elizabeth, sen gerekli görüşmeleri ayarla."

"Mike, Brad, siz de fotoğrafın izini sürmeye devam edin. Türkiye'ye bu kimlikle giriş yapacaktır."

Pürdikkat onu dinliyordum.

Gözlerini ekrandan ayırıp, yavaş adımlarla olduğum yere ilerledi. Mike ve Brad çoktan aralarında konuşmaya başlamışlardı.

Adımlarını yanı başımda sonlandırıp duvara yaslandığında, ona bakmamaya özen gösterdim. Kokusu burnuma çalıyor, bakışlarımı ona çevirmememe için kendimle savaşa girmeme neden oluyordu. Boynuma üflediği nefes son nokta oldu.

"Karar verdin mi?"

Bana mı diyordu?

Şaşkınca ona döndüm. Bana bakmıyordu. Gözleri yine ekrandaydı. Kollarını sırtınm arkasında birleştirip duvara dayamıştı. Yüzündeki ifadesizlik sanki az önce bana o soruyu sormamış gibiydi.

"Anlamadım?"

Onun gibi ekrana bakarak mırıldandığımda, kafasını yavaş hareketlerle bana doğru yatırdı. Konuşmaya hazırlanan dudakları ahenkle kımıldarken ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," dediğinde keyfim kaçtı. Elbette biliyordum. Ailemi görmeye gitmekten bahsediyordu. Kısa süreli heyecanım içimde oluşan tedirginliğe mağlup düştü. Bedenim gerilirken gözlerimi ondan alıp önüme baktım.

Elizabeth hoşnutsuz bir ifadeyle bizi izliyordu. Kadın resmî olarak James'in hiçbir şeyi değildi ama onu kendi himayesine almış gibi yırtıcı davranıyordu. Zaten James karşısında bir şansım olmadığını biliyordum. Ona hissettiğim duyguların da bu esaretten kurtulunca sönüp gideceğine inanmak istiyordum. Çünkü içten içe ilk aşkımın, kalbi başkasına ait kiralık bir katil olmasını istemiyordum.

Belki üniversitede olacaktı ilk aşkım. Aynı sınıfta olacaktık, beraber ders çalışırken ilk kalp çarpıntılarımız dile gelecekti. Bahçenin çimlerinde uzanırken güneşi karşımıza alacaktık, sırt sırta kitap okurken varlığımız ısıtacaktı birbirimizi. Aynı

otobüsü, aynı harçlığı paylaşacaktık. Çetin'in esaretinden uzak, yeni bir hayatta sıcak bir aşk yaşayacaktım.

Benim *ilk aşk* hayallerim bu şekildeydi. En azından buraya gelene, onun tarafından mahzende tutulana kadar böyleydi. Şimdi normal hayatta göremeyeceğim kadar kusursuz bir adamla kesişmiştim ve onun aşk üçgeninin içinde kaybolmamak için çırpınıyordum.

Bu çok yanlıştı.

Düşüncelerimden sıyrılıp doğruldum. Başımı ona doğru çevirdiğimde sorusuna cevap vermediğim için kaşlarının çatılmış olduğunu gördüm. Yüzündeki gergin ifade yüz hatlarını daha enfes gösteriyordu.

"Benlik bir şey kalmadı sanırım. İzninizle," dediğimde herkesin sessizce onayladığını gördüm. Elizabeth'in bakışlarından şiddet fışkırıyordu.

James'in arkamdan gelmesi uzun sürmedi. Sıcacık elleri kolumu kavradığında kırmızı kapıdan çıkmıştık. Tüm vücudum bu sıcaklığın özlemiyle titredi ancak duruşumu bozmadım.

Kulağıma eğilip "Ne oluyor?" diye fısıldadığında eli hâlâ kolumdaydı. İçimde ayağa kalkan duygular isyana gidiyordu. Beni karışımı his düşüncelerimi de bulandırmıştı. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Haftalardır ailem benden haber alamıyordu. Beni merak etmiş bu kadar zorlaması şart mıydı? İçimde oluşan sevinç ve korku tiklerine emin olsam da, evi terk ederken yaptığım gösteriyi hatırladıkça vücudum karıncalanıyordu.

Pişman mıydım? Hayır.

Korkuyor muydum? Evet.

Kafa karışıklığımı fark etmiş olacak ki, içsel hesaplaşmam bitene kadar konuşmadı. En sonunda ona döndüm.

"James, teşekkür ederim. Onları gerçekten görmek istiyorum ama emin değilim."

"Neden emin değilsin?"

"Beni gördüklerinde verecekleri tepkiden."

Önüme dönmüştüm ve suratım bariz bir şekilde asılmıştı. Demek ki, hiçe saydığım ailemi gerçek anlamda gözden çıkaramamıştım.

"Annen ve baban senin için çok endişeliler, polise de haber verdiler. Başka bir okula geçiş yaptığını öğrendiler ancak onlardan korktuğun için kayıt yaptıramadığını ümit ediyorlar. Başına bir şey gelmiş olma ihtimalini düşünmek istemiyorlar."

İlgiyle gözlerine baktım.

"Peki ya Çetin?"

Cevap vermek yerine dudaklarını çizgi haline getirdi. Yanağındaki kas seğirmeye başlamıştı. Çetin'den o da hoşlanmamıştı demek ki. Sonunda ortak bir noktamız olduğuna sevinsem mi üzülsem mi bilemiyordum.

"Bütün bunları nereden biliyorsun diye sormayacağım. Ama neden bana söylemedin?"

"Sormadın."

Evet, sormamıştım. Çünkü yaşadıklarımın üzerine bir de Çetin'in benim için kelle avı başlattığını duymak istemiyordum.

Derin bir iç çektim.

"En azından uzaktan görebilirim." Kendi sesim bana yabancı geliyordu. Gerçekten ailemden bu kadar uzaklaşmış mıydım?"

Cevap vermedi. Onun yerine kolumu bırakmayarak beni tekrar kırmızı kapıya yönlendirdi.

Kapıdan girerken tenimle teması keserek, duygudan yoksun suratıyla bana döndü.

"Beni izle."

"Ama..." Sözümün devamını getiremeden kapıyı açtı.

Odadaki tüm gözler bize döndüğünde yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Kimse soru sormuyordu ama uçak pistine gittiğimiz aşikârdı. Odadaki gizli köşeye geldiğimizde, kapı açılmadan hemen önce Elizabeth konuştu.

"James, göreve mi?"

Sesindeki ima sinirimi bozsa da arkamı dönmedim. Lacivert de aynısını yaptı. Ona dönmeden kısaca cevapladı.

"Brad'den haber gelince acil dönüş yaptık. Yarım bıraktığımız işi tamamlamaya gidiyoruz."

Elizabeth başka bir şey söylemedi. Onun o pişkin suratını görmek için arkamı dönmek istesem de kendimi tuttum.

Tekrar piste geldiğimizde, günümüze göre garip karşılanmayacak bir uçağa yöneldi. Kalkış öncesi hazırlıkları tamamlarken, ilaçları hatırlayarak ona döndüm.

"İlaç içmeme gerek var mı?"

"Hayır. Evin çok uzak değil. Hız yapmamı gerektiren bir durum yok."

Evim... İki senedir sadece yazları gidebildiğim, artık yuva kavramını yitirmiş olan, çocukluğumun geçtiği evim. Midem büzülüp kasılırken, gidene kadar bu konuyu konuşmak istemediğimi fark ettim ve terslenme ihtimalini göze alarak, yanı başımda duran can yakıcı varlığa dönüp merakımı giderecek birkaç soru sormayı denedim. Giderek daha yüzsüz bir insan oluyordum.

"James... O adam, yani Frank neden konuşmak yerine öyle garip bir yöntemi tercih ediyor?"

Bir süre yüzüme baktı. Soruyu soruş şeklimden hoşlanmamış gibiydi.

"Tercih olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

Tek kaşını kaldırarak sormuştu. Ah, bu hali can alıcıydı. Nefes alıp hızlıca cevap verdim. Ona bakarken soluklanmayı unutuyordum.

"Çünkü sizin sahip olduğunuz teknolojilerle adamın dilsiz kalma ihtimali olsa gülünç olurdu."

Gözlerini kısarak önüne döndü.

"Frank konuşma eksikliği ile doğmuş. Belirli bir yaşa kadar da tedavi görememiş. Birliğe katıldığında, dilsizlikle gelen sağırlığı tedavi edebilmişler fakat konuşma yetisini geri kazandırmak için yapılan tedavilere cevap vermemiş."

Tedaviye cevap vermemek, hastanın bu konuda gönüllü olmadığının göstergesiydi.

"Yani konuşmak istemiyor."

"Bilmiyorum. Hiçbir zaman ifade etmedi ama ben de öyle tahmin ediyorum."

"Çok zor bir hayat yaşamış olmalı."

İç geçirdim. Elimizdekilerin kıymetini bilmeliydik. O an, ailemi uzaktan görmeye gittiğimi düşününce, durumun ironisiyle mideme bir tekme yedim.

Lacivert göz ucuyla bana baktı. "Evet, öyle olmalı."

O da sıkıntılı görünüyordu. Ailemin yanına giderek onu tehlikeye atmamayı umdum ancak bunu sesli olarak dile getiremedim.

Sakarya'ya yaklaştığımızda güneş batmak üzereydi. Tüm düşüncelerimden arınıp kokpitte olmanın verdiği görsel şölen eşliğinde güzel manzarayı seyre daldım. İnişe geçmeden önce James beni şaşırtarak, nerede olduğunu tahmin edemediğim bir kuleyle iletişime geçti. İngilizce konuşuyordu. Fazla açıklama yapmadı.

Uçağın burnunu kıvırdıktan sonra hızını azaltmaya başladı.

Yumuşak bir iniş yaptıktan sonra kemerini çözdü ve üzerindeki deri ceketi çıkardı.

Ne yaptığına bakmak için ona döndüğümde, gözleriyle uyumlu lacivert kazağını çıkarıyor olduğunu gördüm. Kazağı çıkarırken, gıdıklayıcı kokusu havadaki yerini aldı ve çok geçmeden bana ulaştı. Teniyle uyumlu yoğun koku, parfümünü her geçen gün daha çok merak etmeme neden oluyordu. Belki benimle işi bittiğinde bir tane alır, onun kokusunu hissetmeye devam ederdim. Saçmaladığımın farkında olmadan erkeksi kokusunu içime çektim.

Hipnotize olmuş gibi onu izliyordum.

Estetik bir şekilde kaldırdığı kazak vücudundan ayrılınca, buğday tenli, şekilli gövdesi açıkta kaldı. Kocaman bir yumru heyecandan boğazıma takılmıştı. Kalbim durmadan şişirilen bir balon gibi patlama tehlikesi altındaydı. Bu görüntüye daha fazla dayanamayarak ani bir hareketle önüme döndüm.

Uçağın çok da uzak olmayan tavanına bakarak ateş basmasını önlemeye çalışıyordum. O yine hiç oralı değildi. Tavana

bakmayı sürdürürken, kolunu oturduğum koltuğun altına uzattı ve bir tişört çıkardı. Göz ucuyla tişörtü giymesini izledim. Ama sadece göz ucuyla!

Estetik hareketlerini sürdürerek, tişörtü önce kafasından sonra sıkı kollarından geçirdi.

Terlemiş miydim ne?

"Bence sen de o kalın kazaktan kurtulmalısın."

Bana mı diyordu?

"Beren? Duymadın mı?"

"Eee, şey... Bana mı diyorsun?" Yakalanmış mıydım? Neyse ki sesinde alay yoktu. "Yok, ben böyle iyiyim."

Yalan söylüyordum. Daha eylülün başındaydık. Pastırma sıcakları bastırmıştı. Alnımda boncuk boncuk biriken teri o anda yok sayıyordum.

"Beren, uzatma. Çıkar o kazağı. Komik görünüyorsun."

"Hayır, gerçekten iyiyim."

"Beren." Gözlerini bana dikti. "Ben mi çıkarayım?"

Gayet ciddiydi.

"Saçmalama!" Bu sefer tiz bir sesle bağırmıştım. "Tamam," dediğimde sesim pes eder gibi çıkmıştı. Çok geçmeden ekledim. "Ama içimde bir şey yok. Başka tişörtün var mı?"

"Koltuğun altında."

Elimi az önce onun yaptığı gibi koltuğun altına uzattım. Yumuşak dokuyu hissettiğim anda ucundan yakalayıp çektim. Yine gözleriyle eşdeğer renkte, V yaka bir tişört çıkmıştı.

"Acele et. Şimdi karşılamaya gelirler."

"Kimler?" Panik olmuştum. Bir yandan da üzerimdeki ceketi sıyırıyordum.

Cevap vermedi.

"James, diğer tarafa dön."

"Burada da mı, Beren?" Sesinde bıkkınlık vardı.

"Evet, burada da! Hadi, acele etmemi istiyorsan dön hemen."

Anında diğer tarafa döndü. Bu hızlı kabullenişi beni şaşırtmıştı. Kimler karşılamaya gelecekti bilmiyordum ama onların

beni bu şekilde görmelerini istememesinden böyle yapmış olabilir miydi?

Hikâye uydurmamalıydım!

"Tamamdır, giydim."

Tek bakışla tişörtü süzdü. "Biraz büyük gelmiş."

Tişörtün eteğinin ucunu kavrayarak kıvırdım, sonra da bir düğüm attım. "Oldu işte," diyerek omuz silktim.

Onaylar gibi başını salladıktan sonra uçaktan indik.

Son derece iyi giyimli üç kişi bizi karşıladı. İlk bakışta havaalanı personeli olduklarını düşündüm ancak indiğimiz yer özel bir pistti.

"Hoş geldiniz, Bay Allen. Uzun zamandır sizi göremiyoruz."

İngilizce konuşuyorlardı. Ağzım açık onları izliyordum.

"Siz de hoş geldiniz, hanımefendi."

Bana da İngilizce seslenmişti ama sanki seslendiği ben değildim de Monako Prensesi'ydi. Şaşkınlıktan adama bakakaldığım için cevap veremedim.

Adam güler yüzlü ifadesini bozmadan devam etti. O sırada girişe doğru yürüyorduk.

"İniş için burayı kullanmanıza çok sevindik, efendim. Hakan Bey şu an yurt dışında olduğundan maalesef bizlere katılamadı fakat size eşlik edemediği için ne kadar üzgün olduğunu bildirmemi istedi."

Bu Hakan Bey kimdi? Daha da önemlisi, Bay Allen kimdi?

Aklım iyice karışırken, o sadece başını sallıyordu.

"Her zamanki otelinizde mi kalacaksınız, yoksa farklı bir yerde mi konaklamak istersiniz?"

"Çok kalmayacağız. Gece olmadan tekrar uçacağız. Programım yoğun. Hakan Bey'e teşekkür ve selamlarımı iletirsiniz."

Sesini nasıl da bu kadar düz ama bir o kadar da mağrur tutabiliyordu?

"Tabii, efendim. Nasıl isterseniz."

Büyük bir azametle giriş kapısından geçip asansöre yönel-

dik. Lacivert beni yanmda tutuyordu. Adamlar arkamızdaydı.

İçinde bulunduğumuz bina son derece lüks ve zevkli mobilyalarla döşenmişti. Sakarya'da böyle bir yerin var olduğundan bile habersizdim.

Asansörden indik. Önce uzun bir koridor, sonra da bir bar ve son derece lüks bir restoranın bulunduğu lobi bölümünü geçtik. Hem etrafı inceliyor, hem de bakışlarımı dozunda tutmaya çalışıyordum. En sonunda çıkışa yöneldiğimizde, kapının önünde bekleyen çelik grisi Jaguar'a bakarken açık kalan ağzımı tutamamış olabilirdim.

Arabanın başında bekleyen şoför bizi görür görmez ceketinin önünü iliklediı ve arka kapıyı açmaya koştu.

"Her zamanki arabanızı hazırlattık, efendim."

Lacivert kafa salladı. Elini önden buyur anlamında uzattı. Sanırım bana diyordu. Beceriksiz bir şekilde arabaya bindim. Dışarıdan modeli gereği basık görünen araba aslında oldukça genişti.

Oturduğum koltukta yana kayarak ona yer açtım. Yanıma oturdu.

"Hoş geldiniz, efendim." Şoför bile İngilizce konuşuyordu.

Lacivert yine kafasını sallamakla yetindi. Şoför anında önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Gideceğimiz yeri çoktan biliyor gibiydi.

Daha fazla kendimi tutamayıp James'e döndüm. "Bay Allen kim?" diye sordum fısıldayarak.

Bana bakmadı. Kapıya dayadığı kolunun altında duran bir tuşa dokundu.

Ön koltuklar ile aramıza bir perde inmeye başladı. Perde inerken dikiz aynasından bize bakan şoförün pis sırıtışı beni inanılmaz rahatsız etse de, herhangi bir şey söylemeyerek ona döndüm.

"İngiliz bir multimilyarder. Dünya beni bu kimlikle tanıyor. Bu şekilde kendi görünüşümle de dolaşabiliyorum ama çok kullandığım bir kimlik değil. Gerçek kimliğimin James Hunter olduğunu sen ve birlikten başka kimse bilmiyor."

Adamın multimilyarder kimliği vardı ve pek kullanmıyordu. Yüzüne bir kahkaha patlatasım geldi ama kendimi tuttum. Lacivert hangi gezegendendi çıkaramıyordum.

"Peki, on dört yaşına kadarki yaşantın ne oldu?"

"Kayıtlardan silindi. Sanki hiç var olmamışım gibi."

İnsan bu durumu nasıl bu kadar düz bir sesle açıklayabilirdi?

"Ailen nerede şimdi, James? Onlar için de bir yıkım olmalı."

Çizgiyi aştığımı hatırlatan bakış gelmekte gecikmedi. Kendi aile mevzularımın içinde kaybolmuşken, bir de onunkine burnumu sokuyordum. Aslında bu sorularım meraktan değil, James'i önemsediğim içindi. Kendime bunu hatırlatır hatırlatmaz, canımı sıkan duygularla doldum. Dudaklarım çizgi haline geldi ve susmayı tercih ettim.

Küçüklüğümden beri ezberlediğim yolları izlerken, içimde oluşan sıcaklığa engel olamıyordum. Sonuçta burası doğup büyüdüğüm yerdi. On dokuz yılımın geçtiği mahalleye geldiğimde bu duygu en yoğun haliyle karşıma çıktı. Gözlerimin dolduğunu anladığım anda kendimi sarstım. Daha ailemi bile görmemiştim.

Şoför arabayı mahallenin girişinde durdurdu. James elindeki tableti karıştırıyordu. Bir an yaşadığım durumu hiç önemsemediğini düşünüp içimdeki duygu yoğunluğu öfkeye dönüşecek gibi oldu ancak konuşmaya başlamasıyla buhar olup uzaklaştı.

"Ailen şu an akşam yemeği hazırlığı yapıyor. Bugün dışarı çıkma gibi bir planları yok. Yarın sabahı beklersek onları uzaktan görme ihtimalin yüksek. Diğer seçenek de eve gidip onları ziyaret etmen."

Gözlerini elindeki tabletten alıp bana baktı.

"Ben her seçiminde yanında olacağım. Yani güvende olacaksın."

Bakışları da güven doluydu. O, baştan sona güven doluydu.

"Teşekkür ederim."

Teşekkürümü duymamış gibi davranarak devam etti. "Ne yapmak istiyorsun?"

Verdiği güvenle içime dolan cesaret, aslında hiç de düşünmediğim şeyi aklıma koymama neden oldu.

"Onları ziyaret edeceğim."

Gözünü tabletten ayırıp bana baktı. Öyle güzel baktı ki, arabayı terk etmek istemedim.

"Tamam," dediğinde düz cevabı karşısında hayal kırıklığına uğrasam da belli etmedim.

Arabadan önce o indi ve onu takip etmemi sağladı. Bacaklarım titriyor muydu bilmiyordum ama yürürken kendimi dengesiz hissediyordum. Bu durumu ona belli etmemeye çalıştım. Kapının önüne geldiğimizde onu durdurdum.

"James, onlara seni açıklayamam. Burası benim doğup büyüdüğüm yer, bir şey olmayacaktır. Hem sen de söz etmediğine göre Çetin burada değil."

Gözlerini bir süre üzerimde tutsa da uzatmadı. "Nasıl istersen."

Ağır adımlarla zaten açık olan apartman kapısından içeri girdim. Ayaklarım bir süre beni girişe sabitledi. Bir asansöre, bir de karşıda uzanan merdivenlere bakıyordum. Merdivenlerden çıkmak daha iyi olacaktı. Heyecanım ve içimde tutamadığım korku böylece biraz dizginlenebilirdi.

Apartman kapısının açılma sesi geldiğinde hâlâ merdivenlere ve asansöre bakıyordum. Arkamı dönerken James'in geldiğini tahmin etmiştim.

"James, gerçekten gelmene gerek yok."

Kulaklarıma dolan alaycı kahkaha, berbat bir kâbusun geri dönüşü gibi bedenimi kaskatı kesti. Duyduğum sese inanmak istemesem de, tenimde dolaşan ürperti düşüncelerimi doğrular nitelikteydi.

"Vay vay vay! Beren Hanım'a bakın siz! Tam da tahmin ettiğim gibi piçin tekiyle kaçmış, şimdi de af dilemeye mi geliyor?"

Korku!

Tanıdık korku, aradan hiç zaman geçmemiş gibi tüylerimi ürperterek eski yerine yerleşmişti. Daha şimdiden, alışık olduğum metalik tat damağımda belirmiş, idamını bekleyen mahkûm gibi Çetin'e bakakalmıştım.

Dudaklarımdan ismi öyle zor döküldü ki, kan kusmuyor adeta zehir akıtıyordum.

"Çe-Çetin..."

"Abiden Çetin'e mi geçtik şimdi de?"

Gözlerindeki nefreti daha önce de görmüştüm ancak hiç bu kadar ölümcül değildi. Seri bir şekilde yanıma geldi. Olduğum yere mıhlanmış gibi ona bakıyordum. Aslında karşısında daha güçlü olmayı dilerdim. Lacivert'le beraberken biraz sertleşmiş miydim? Ancak canımı yakan, beni böylesine savunmasız bırakan, öz abimin haftalardır göremediği kız kardeşine hâlâ böcek muamelesi yapıyor olduğuydu.

Yanıma yaklaşıp elleriyle saçlarımı kavradığında hâlâ tepkisizdim. Beni sürükleyerek apartmanın artık kullanılmayan kazan dairesine götürdüğünde de. Dilim tutulmuş gibi, bile bile yaşadığım hayal kırıklığını sindirmeye çalışıyordum. Bir insan, haftalar sonra kayıp kardeşini gördüğünde bu tepkiyi mi verirdi? Sonra da acı gerçek zihnime sızdı. Çetin'in insan olduğundan bile şüpheliydim.

Belki bir çığlık atsam James duyardı. Ancak kendimde bağıracak gücü bulamıyordum. Tek düşündüğüm, neden böyle bir abiye sahip olduğumdu. Yıllar sonra bu iç hesaplaşmayı yapmaya karar vermiştim ve o da bu andı. En çaresiz olduğum an.

Eline doladığı saçlarımı tutarak bedenimi büyük bir hırsla sürüklüyordu. Kafatasım derisinden ayrılıyormuşçasına acırken, saçlarımı daha kuvvetli çekerek yüzümü duvara yapıştırdı. Sıvasız, tırtıklı duvar sol yanağımı boydan boya çizerken hissettiğim yanık acısı berbattı. Başıma giren ağrı küçük iğnelerin gözlerime batırılması gibi acı veriyordu.

Yine de sesim çıkmadı. Arkamdan öfkeyle beslenen hırlamasını duyabiliyordum. Pis nefesi yakınımdaydı. Kollarımı arkada birleştirip suratımı duvara daha çok bastırarak, kaburgalarımın kırılmasını sağlayacak bir şiddetle dirseğini sırtıma geçirdi. Kulağıma eğildiğinde yüzüme ulaşan nefesi ona olan nefretimi körükledi.

"Senin bize bunu yapacağını biliyordum, küçük sürtük. Keşke seni daha iyi terbiye edebilseydim."

Dişlerimi sıktım, ona istediği cevabı vermeyecektim. Sessiz kalmam onu daha da sinirlendirdi. Acı çektiğimi görmek

istiyordu. Yeniden saçlarıma asılıp, yüzümü tekrar tekrar duvara çarptı. Kaç dere duvarla karşı karşıya geldim sayamamıştım. Her defasında ağzımdaki kan tadı artıyor, küçük iğneler başıma daha çok batıyor, dişlerimin sızısı dayanılmaz hale geliyordu. Yüzümün de iyi bir halde olmadığından emindim. Burnumdan ve ağzımdan gelen kan, dilimdeki tadı somutlaştırmıştı.

Gülmeye başladım.

"Bunu komik mi buluyorsun, ufaklık?"

Hırıltılı, alaycı sesi iyice vahşileşmişti. Kulağımdaki ses yeni bir darbenin haberini veriyordu ve bundan zevk aldığını o kadar açık belli ediyordu ki, biraz daha dayanmayı diledim. Ona bu zevki yaşatmayı istemiyordum.

Acı eşiğim yükselmişti belki ama vücudum pes etmek üzereydi. Gözlerimi kapatıp bu seferki darbeye kendimi hazırlamak için sıkışan ciğerlerimden bir nefes çektim. Soluğum kaburgalarıma takılmıştı. Canım çok yanıyordu.

Dişlerimi sıkarak beklediğim acı vuruş gelmedi. Çetin'in ağırlığı ve kollarımdaki elleri uzaklaşırken gözlerim hâlâ kapalıydı.

Kazan borusundan gelen çarpma sesiyle, hırpalanmış vücudumu ve bir kısmını duvara emanet ettiğim yüzümü zorlukla yapıştığı yerden çekerek dönmeye çalıştım. Ayakta duracak halim kalmadığından dizlerimin üstüne çöküp başımı kaldırdım.

Çetin şoka uğramış bir şekilde, onu olduğu yerden neredeyse üç metre uzaklıktaki boruya fırlatan adama bakıyordu.

Lacivert'e.

Gözlerindeki şok, çok geçmeden yerini yıllardır tanıdığım öfkeye bıraktı.

"Sen de kimsin? Çekil git, kardeşim o benim!"

Lacivert cevap vermedi. Çenesindeki tüm kaslar gerilmişti. Gözlerindeki kopkoyu ton, muhteşem lacivertleri siyaha bürümüştü. Tüm vücudu tetikte, avını parçalamaya hazır bir yırtıcı gibiydi. Onu daha önce bu kadar vahşi ve saldırıya hazır görmemiştim. Bu hali çok daha farklıydı.

Çetin kendini toparlayamadan karşısında belirdi. Sol yumruğunu onun tam çenesinin altına, daha önce şahit olmadığım kadar sert bir şekilde yerleştirdi.

Aldığı yumruğun etkisiyle Çetin'in yüzü borunun sağ tarafına çarptı. Tok bir çarpma sesine boruya sıçrayan koyu kırmızı kan eşlik etti. Bu yumruk bile bayılmasına neden olabilirdi. Ama birkaç saniye sonra kafasını çevirdi Çetin.

İlk defa yüzüne yerleşen duyguyu gördüm.

Korku.

Yıllardır içime yerleştiği kara tohum onun da gözlerindeydi şimdi. Lacivert'in normal olmadığını anlamıştı. Gözlerini ondan alıp bana baktı.

Yardım istemiyordu. Sadece anlamaya çalışıyordu.

Lacivert bana baktığını gördüğü anda Çetin'in korkuyla kararmış suratına yeni bir yumruk geçirdi.

Beni döverken çıkardığı hırıltılı, öfkeli nefesler şimdi solumanın verdiği zorlukla, midesine yediği her darbeye başkaldırarak çıkıyordu. Yüzünde kanının boyamadığı tek bir nokta kalmayan Çetin, her yumruk yediğinde arkasındaki boruya daha çok gömülüyor, boru iyiden iyiye kafasının şeklini alıyordu.

Sanki pes etmiş gibiydi. Yıllardır bana zulüm ederken takındığı tavırdan eser kalmamıştı. Lacivert, Çetin'in hiçbir şekilde karşılık vermesine izin vermiyordu. Zaten o da bayılmak üzereydi. Nefesleri gittikçe yoğunluğunu kaybediyordu.

Bir süre donuk gözlerle olanları izledim. Hissiz gibiydim.

Birkaç haftadır tanıdığım yabancı bir adam, gözlerimin önünde yirmi bir yıllık abimi, kanımı öldürüyordu ama engel olamıyordum. Olmak da istemiyordum. Gözlerimi sıkıntıyla açıp kapadım. Bir şeyler hissetmeye çalıştım. Acıyan kaburgalarıma aldırmadan, rutubet dolu odada derin bir nefes daha çektim. Sonra dizlerimin üstüne çöktüğüm yerden kalkıp, abimi öldürmek üzere olan adama yaklaştım.

Parmakları Çetin'in göz çukurlarındaydı.

"Saniyeler içinde gözlerini çıkarıp beynini dağıtabilirim." Sesindeki tehlike artık beni ürkütmüyordu. Ondan korkmuyordum. Çetin'in bana yaptığı gibi fısıltıyla konuşuyordu.

Çetin bir şey söyleyecek gibi oldu ama ağzına dolan kanlar buna izin vermedi. Kanı tüküreceğini sandım ama onun yerine yuttu.

"Lütfen..."

Sesi az önceki halinin aksine o kadar cılızdı ki, içimde yükselen acıma duygusuna engel olamadım. O bana ne yaparsa yapsın, ölümüne göz yumamazdım.

"James, bırak."

Sesim yalvarır gibi değildi. Aksine, ömrünü tüketmiş bir emir gibiydi. Yorgunluğum sesime yansımış, daha fazla orada bulunmak istemediğimi anlatır durumdaydı.

Derin bir nefes aldı. Çetin'i tekrar yakasından tuttu ve sert bir şekilde yere savurdu. Çetin'in çıtırdayan kemiklerinin sesini iki metre ötesinde olan ben bile duydum.

Bana yönelmeden önce tekrar Çetin'e döndü.

"Beren artık benimle. Onu aradığını ya da birine sorduğunu dahi duyarsam, her neredeysen gelir, başladığım işi bitiririm."

Bu adamın tehdit edişi bile asaletliydi. Yüzündeki vahşet kaybolmuştu. Gizli kimliğinde olduğu gibi İngiliz bir beyefendiyi andırıyordu.

Çetin'i yerde yatar halde bırakıp yanıma geldi.

Yüzümü avuçlarının içine aldı. Çok nazikçe sağa sola çevirdi. Burnumu kontrol etti. Normalde aldığım darbelerden hasar tespiti yapabilirdim ancak canım o kadar yanıyordu ki, sızlayan uzuvlarımı düşünmek istemiyordum. Yüzünden bir şey okumak da mümkün değildi.

Hareket etmemle sırtıma kör bıçaklar saplanmaya başladı. Yüzümü istem dışı buruşturunca, hemen belimi kavradı. Ağırlığımı ona vermemi sağladı ve yürümeye başladık.

"Beni aramaktan vazgeçmeyecektir," diye fısıldadım pürüzlü sesimle.

"Bir dahaki sefere..." Bakışlarını bana çevirdi. "Onu sen bile elimden alamazsın." Bir şey söylememe izin vermeden devam etti. "Şimdi... Hâlâ aileni görmek istiyor musun?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. Bu eylem bile tonla acıyı beraberinde getirmişti.

"Bu halde beni görmelerini istemiyorum. Sakıncası yoksa yarın onları uzaktan göreyim."

Ona itiraf edemesem de, aslında Çetin gibi birini yetiştirmiş oldukları için aileme olan öfkem bir dağ kadar yükselmiş, bu son yaşadığım olaysa, duygularımı volkan misali patlama noktasına getirmişti. Eğer şu an yanlarına gidersem geri dönüşü olmayacak şeylerin yaşanacağından emin olduğum için onları görmek istemedim.

Arabaya kadar bana destek olan sıcak kollar, bizi görünce yardımcı olmak adına yanımıza koşan şoförün yardımını reddetti. Beni becerikli bir şekilde arabaya oturttuktan sonra kendi de oturdu ve sırtımı onun gövdesine yaslamamı sağlayarak ayaklarımı uzatmamı sağladı.

Her nefes alışımda göğsümün ağrısı artıyor, sırtım bedenime ağır geliyordu.

Lacivert, şoföre yine İngilizce seslenip telefon istedi. Şoför panikle torpidodan çıkardığı telefonu uzattı. Kafasının karıştığı ve korktuğu her halinden belliydi. Lacivert ise zamanki soğukkanlılığını koruyarak şoförle aramızdaki perdeyi kapattı ve rehberden bir numara bulup telefonu kulağına götürdü. Anladığım kadarıyla bizi karşılayan adamlardan biriyle konuşuyordu.

"Bu gece kalmaya karar verdim."

"..."

"Evet, her zamanki oda olsun. Bu arada, Doktor Smith de hazır bulunsun."

Dişlerimi sıkarak konuşmaya çalıştım. Acı hissim daha çok arttığı için, dinleme yetim yerli yerinde olsa da konuşma konusunda zorlanmaya başlamıştım.

"Mahzene gitmek daha güvenli olmaz mı?"

"Bu halde uçamazsın, araba yolculuğu da yapamazsın. Gideceğimiz yer çok yakın. Kendini yorma."

Acıya rağmen aklımdan düşünceler akıp geçiyordu. Mahzene gitsek Jenny beni kısa sürede bu yaralardan kurtarabilirdi ama yolda kaç defa bayılırdım bilemiyordum.

Yolda bir ara bilincimi kaybediyor gibi oldum. O sırada uzun parmaklarını saçlarımda hissettim. Çetin'in parmaklarının saçlarıma dolanmasının üzerinden çok geçmemişti. O anı hatırlayınca aniden irkildim. Lacivert de bunu fark etmiş olacak ki, parmakları daha yatıştırıcı bir şekilde saçlarımı okşamaya başladı.

Ya da bilincim bana oyun oynuyordu.

Otele gitmeyi beklerken, rezidans diye adlandırabileceğim yüksek bir binanın önünde durmuştuk. Arabadan inene kadar nereye geldiğimizi görmemiştim.

Beni özenle kucağına alıp, kapıdaki görevlilerin arkasından asansöre bindirdi. Hürmette kusur edilmeden önümüzdeki tüm kapılar açılıyordu. Ama artık etrafımda konuşulanları anlayacak kadar ayık değildim.

Odaya girdiğimizde bayılmak üzereydim. Bilincimin son parçalarını da ortamdaki sessizliği algılayabilmek adına kullanmıştım. Sonra sadece James'in elini yüzümde hissettim. Bir de burnuma dolan kokusunu.

BÖLÜM ON DÖRT

KIRIK

Gözlerimi aralamaya çalıştığımda, bunun o kadar da kolay olmadığını anladım. Sanki tonlarca ağırlığı göz kapaklarıma bırakmışlardı. Birkaç başarısız denemeden sonra, tüm kuvvetimi göz kapaklarımda toplamaya çalıştım. Sonunda görüş açım netleştiğinde, ilk önce işlemeli tavanı gördüm. Sonra gözlerim mavi renkli sıvıyla dolu serum torbasına kaydı. Daha önce bu renkte serum görmemiştim. Gözlerimi kırpıştırıp, doğru görüp görmediğimi kontrol ettim. Az sonra bozuk Türkçeyle konuşan bir ses duydum.

"Beren Hanım, kendinizi yormayın."

Ses tamdık olmadığı için, bir nevi ayılmama neden olmuştu. Gözlerim iyice açıldı, doğrulmaya yeltendim.

"Serum bitene kadar sabit yatmanız önemli. Serum bittiğinde zaten kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz. Bu arada ben Doktor Smith. Bay Hunter içeride, kendinize gelmenizi bekliyor."

James'i tanıdığına göre bu adam da birliktendi. Tedirginliğim biraz olsun azalmıştı ama yine de onu görmeden rahatlayamayacağımı biliyordum. Doktorun sözünü dinleyerek yatağa geri uzandım. İnatçı ve söz dinlemeyen hastaların ne kadar sinir bozucu olduğu düşünülürse, benzer bir davranış sergilemek istemiyordum. Sabırla serumun bitmesini beklemem gerekecekti. Damlatma hızına bakılırsa yarım saatten az bir sürede bitecekti. Bu kadar dayanabilirdim.

Son yaşadıklarımı kafamdan atmayı deneyerek, olabildiğince pozitif düşünmeye çalışıyordum. Serumun beni sersemleştirdiği bir gerçekti ama dakikalar geçtikçe şaşırtıcı bir şekilde daha iyi hissediyordum. Son damlalarına geldiğinde, elimin üstünde bulunan damar yolunu kapamak için, dikkatli bir şekilde intraketi çıkardım ve plastik iğnenin çıktığı yere basınç uyguladım. Şişmeyeceğinden emin olduğum anda parmağımla bastırdığım yeri serbest bırakarak, yatakta oturur pozisyona geldim.

Sırtıma saplanan bıçaklardan ya da o inanılmaz ağrıdan eser yoktu. Emin olmak adına sırtımı esnettim. Gayet iyiydim.

Doktor konuşmamızın ardından beş dakika daha durup odadan çıkmıştı. Şu an odada olmadığından rahatça kalkabilirdim. Krem rengi çarşaflarla örtülü kocaman bir yatağın kenarına yatırılmıştım. Kalkmadan önce odaya kısaca göz gezdirdim. Yatağın iki başında birer adet komodin, odanın köşesinde banyoya ait olduğunu tahmin ettiğim bir kapı, kapının yanında giysi dolabı, onun yanında da makyaj masası ve aynası bulunuyordu. Odanın diğer tarafında ise perdeleri kapalı olan devasa pencereler ve Jennifer diye adlandırıldığını duyduğum kırmızı bir koltuk bulunuyordu. Perdeler koyu krem rengindeydi. Odaya krem ve kırmızı tonları hâkimdi.

Yavaşça ayağa kalktım. Ağrı sızı yoktu. Bir *oh* çekerek üstümdekileri kontrol ettim. Neyse ki hâlâ kıyafetlerim üzerimdeydi. Tişörtümün yakası olduğu gibi kan olmuştu. İstemeyerek de olsa tişörtü çıkarma ihtiyacı duydum. Aynı şekilde pantolonum da kötü durumdaydı.

Giysi dolabını açtığımda, saten erkek ve bayan geceliklerinden başka hiçbir şey olmadığını gördüm. Sanki farklı bir şey bulabilirmişim gibi biraz daha kurcaladım. Sonunda pes ederek, en kapalı geceliği ve sabahlığını askıdan alıp banyoya yöneldim. Kendimi bu kadar iyi hissetmem büyük ihtimalle serumun sayesindeydi. Jenny olmasa da, Lacivert beni iyileştirmek için bir yol bulmuştu. İçimde yükselen minnet duygusuna engel olamadım.

Banyonun kapısını yavaşça açıp içeriye göz gezdirdim. Yine devasa bir küvet, son derece lüks bir lavabo ve banyo dolapları vardı. Artık bu ihtişama alışmıştım ama hâlâ neredeyse her gün yenisini tecrübe ettiğim mucizevî ilaçlara inanmakta zorlanıyordum. Banyonun kapısını kilitlediğimde, yüzümü yıkamak ya da sıcak duş alıp rahatlamak fikri arasında gidip geliyordum. Ama ilk olarak hasar kontrolü yapmak için lavabonun üstünde asılı duran aynaya yöneldim. Görüntüm karşısında donup kalmış, kaskatı kesilmiştim.

Gözlerim dehşetten mi bu kadar kanlıydı, yoksa önceden beri mi böyleydi bilmiyordum. Suratım tanınmaz haldeydi. Çetin istediğini elde etmişti, resmen yüzümü parçalamıştı. Duvara bastırdığı sol yanağımın tamamı mor renge bürümüş ve çürümüştü. Tüm yüzümde çizikler vardı. Beyaz tenimin göründüğü kısım çok az kalmıştı. Kırmızı, mor ve hatta siyaha dönük leke-ler tüm yüzümü kaplamış, gözlerim de göz bebeklerime oturan kanla bu çirkin görüntüye uyum sağlamıştı.

Mucizevî serum bedensel bir iyileşme sağlasa da yüzüm için yeterli olmamıştı demek ki. Yüzümü yıkama fikrinden vazgeçip küvete yöneldim. Musluğu açıp soyunmaya başladım. Tişörtü ve pantolonumu çıkardıktan sonra, merakıma yenik düşerek aynadan sırtıma baktım. Sırtım da morluk ve çürüklerle kaplıydı. Serum sadece içsel iyileşme sağlamış, dış görünüş için herhangi bir etkisi olmamıştı. Bir süre aynalardan uzak kalmam gerekecekti. Hatta insanlardan da... İnsan içine çıkacak durumda değildim. İçime çöken ağırlığı da alarak, içi suyla dolan küvete girdim.

Bunaldığımı düşündüğüm anda sudan çıkarak, havluyu saçlarıma değdirmeden sadece bedenimi kurulayarak saten geceliği giydim. Sabahlığı da üzerime geçirip, ince kemeriyle belime sıkı bir düğüm attım. Aynaya tekrar baktığımda, üzerimdeki pahalı geceliğin dağılan yüzümle olan uyumsuzluğu sinirimi daha çok bozdu. Öfkeyle banyodan çıkarken, eşiğe dayanmış bedeni görmek aklımın ucundan geçmiyordu. Kapıyı hışımla açınca, karşımda Lacivert'i gördüm ve ani bir refleksle ellerimle onu ittirmeye çalıştım. Ancak tahmin edileceği üzere, yerinden bir milim kıpırdamamıştı.

Geriye doğru bir adım atarak bana yol verdiğinde, hiçbir şey olmamış gibi açtığı yoldan geçip yatağın ucuna oturdum. Az önceki rezilliği uzatmaya gerek yoktu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda doğrudan yüzüme bakıyordu. İfadesinde normalden farklı hiçbir iz yoktu. Ben bile kendi yüzümden iğrenmişken, o nasıl normal davranıyordu anlayamamıştım.

"Yüzüme bakmadığım sürece iyi hissediyorum," dedim kısık bir sesle.

"Yüzün birkaç gün içinde eski haline dönecektir. Sana verilen serumun amacı, kişinin öncelikle bedensel hasarının giderilmesi. Böylece göreve devam edebilir. Dış görünüş ikinci planda kalıyor."

Söylediklerini dinlerken ona değil, az önceden beri oynadığım tırnaklarıma bakıyordum. İçten içe yüzümü saklamaya çalışıyordum. "Onu anlamak zor olmadı," dedim kendi kendime mırıldanır gibi.

"Beren, yüzünü kaldır. Saklaman gereken bir şey yok."

Nasıl yoktu ya! Resmen ucubeye benziyordum. Tırnaklarımı kazımaya başladım. İnatla yüzümü kaldırmıyordum. Gözlerimde birikmeye başlayan yaşlar kafamı daha çok gömmeme neden oldu. Yüzüm yanmaya başlamıştı ve gözyaşlarımı geri göndermekte oldukça başarısızdım. Sıcak nefesinin yakınımda olduğunu hissettiğimde gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı.

Az önceden beri işkence ettiğim ellerimi birbirinden ayırdı.

"Beren, yeter." Sesi o kadar sakin, o kadar dinlendiriciydi ki. "Kendini cezalandırmayı bırak."

Ellerimi onunkilerden kurtardım. "Kendini cezalandırmıyorum ama nasıl göründüğümün gayet farkındayım." Hâlâ yüzüne bakmıyordum.

"Bunun geçici olduğunu biliyorsun. Ayrıca bu halinin suratının durumundan kaynaklanmadığını ikimiz de biliyoruz."

Son derece haklıydı. Ama ne diyecektim ki? Hayatım boyunca Çetin'in bana yaşattığı travmaları anlatıp, ne durumda olduğumu mu paylaşacaktım?

Kafamı kaldırarak sonunda yüzüne baktım. "İyi olacağım, James. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Başını sallayarak tekrar konuşmaya başladı. "Ekiptekilerin seni bu şekilde görmelerini istemiyorum. O yüzden iki gün daha burada kalacağız."

İçimin rahatladığını hissetsem de itiraz ettim. "Bu yüz ancak iki haftada eski haline döner, James. O zaman bile izler kalacaktır."

"Bu sizin teknolojiniz için geçerli. Doktor Smith birazdan sana yeni bir ilaç verecek. İki gün içerisinde yüzünün eski haline dönmesini sağlayacaktır."

"Neden bu kadar uzun sürüyor? Yani Jenny gibi bir anda iyileştiremiyor mu?"

"Jenny çok özel bir sisteme sahip. Onun yetenekleri bir bütün halinde ve maalesef istediğim her yerde kullanamıyorum."

"Anladım. Bu sefer de iki günlük otel odası esaretim başlayacak yani?" Sitem eder gibi söylemek istemedim ama yine de ses tonum onu çağrıştırıyordu.

"Alternatifler olabilir."

"Nasıl yani?" Gözlerimin parladığına emindim.

"Sana bir yemek sözüm vardı."

"Ben neden hatırlamıyorum?"

"Bilmem. Yemeğe çıkmak ister misin?"

Kabaran heyecanım anında söndü. Bu suratla, bu halde, nasıl gidecektim ki?

Ani değişimimi fark eden Lacivert gülümsedi.

Evet evet, gülümsedi.

"Otelin güzellik uzmanları çok iyi diye biliyorum."

Bu cevapla kaşlarım havaya kalktı. "Yani?"

"Yüzündeki izleri kapamak için bir şeyler bulacaklarına eminim."

Elim istem dışı yüzüme gitti ve parmaklarım yaraların üzerinde dolandı. Fakat Lacivert daha fazla düşünmeme izin vermeden, nazikçe kolumu kavrayıp asansörün önüne gitmemizi sağladı.

"-2'ye ineceksin. Yasemin Hanım seni karşılayacak."

Kaşlarım bu kez daha çok havalandı. "Haberleri var mı?"

Beni duymazlıktan gelerek, az önceki söylediklerine ekleme yaptı. "Kıyafet seçmen konusunda da yardımcı olacaklardır."

Şaşkınlığımı atamamış olsam da aklım yerindeydi. "Bu kıyafetle oraya inmemi beklemiyorsun, değil mi?" diye sorduğumda rahat bir tavırla cevap verdi.

"Otelde bizden başka hiçbir konuk yok."

"James, bazen bir filmin içinde filan yaşadığımı düşünüyorum," dedim hayretle. Bu nasıl sonsuz bir kaynaktı.

Tepkime karşılık omuz silkerek asansörün açılmasını bekledi ve benim yerime -2.katı tuşladı. Derin bir nefes alarak, gideceğim kata varmayı bekledim. Bir an gözüm aynadaki aksime takıldı ama hemen arkamı döndüm. Başka zaman olsa, içinde bulunduğum durum karşısında heyecandan ölebilirdim ancak şu an şaşırtıcı derecede sakindim. Asansör kapısı açıldığında, karşımda platin sarısı saçlara sahip ve kanımca otuz iki beden olan kadın belirdi.

"Hoş geldiniz, Beren Hanım. Ben Yasemin. Lütfen şöyle geçin."

Kadını incelerken bir an yüzümün halini unutmuş ve kendimi saklamaya çalışmamıştım. Durumumu hatırladığımda ise artık çok geçti. İşin ilginç tarafı, kadın bana tuhaf davranmıyor, yüzümü fark etmemiş gibi yapıyordu. Bunun verdiği rahatlıkla koltuğa oturdum. Önümdeki aynaya bakmak yerine etrafa göz gezdirdim. Daha önce evimin oradaki ve okulumun yakınındaki kuaför dışında bir kuaföre gitmediğimden, incelediğim her detay bana farklı geliyordu.

Boydan boya ışıklı aynalar ve onların önünde de birçok koltuk bulunuyordu. İki tane ayrı büyük makyaj masası vardı. Makyaj masalarında tonlarca renk çeşitliliğinde farlar; özenle sıralanmış, toprak tonlarından siyaha varan rujlar; duvara asılı raflarda uzunlu kısalı, sarı, kumral, siyah ve daha ismini bilmediğim birçok renkte peruklar bulunuyordu.

Etrafı incelemeyi sürdürürken platin saçlı kadının sesini duydum.

"Beren Hanım, isterseniz önce makyajınızı yapalım."

"Sizden başka kimse yok mu?" Etrafta başka kimsenin olmamasını garipsemiştim.

"Hayır, efendim. Tüm hizmetlerinizle ben ilgileneceğim."

Islak olan saçlarıma sarmak için bir havlu getirmişti. Ortamda klima yüksek seviyelerde çalıştığı için üşümeye başlamıştım. Havluyu kadının elinden alıp saçlarıma sardım ve makyaj malzemelerinin olduğu masanın önündeki koltuğa oturdum. Kadın kırmızı, kare şeklinde, el valizine benzer bir çanta getirdi. Çanta kilitliydi. Bir dizi şifre girdikten sonra *klik* sesiyle açıldı. İlgiyle esrarengiz makyözümü izliyordum.

İçinden çıkara çıkara pudraya benzettiğim bir şey çıkardı.

"Bu malzeme çok nadir bulunur. Görünürde tek bir iz bırakmayacak ama lütfen yatmadan önce mutlaka yıkayın." Kafamı olumlu anlamda salladım. Elindeki süngerle şu nadir malzemeyi yüzüme yaymaya başladı. Ondan sonrası çok hızlı gelişti. Allık, göz çevresi makyajı ve son olarak da ruj dokunuşlarıyla işini bitirdi. Makyajımı yatar pozisyonda yaptığı için o kadar tatlı bir uyku basmıştı ki, bir an yemeği filan unutup odaya çıkıp uyumayı diledim.

"Makyajınız tamam. Muhteşem görünüyorsunuz. Şimdi saçlara geçebiliriz."

Omuz silkerek doğruldum. Bir yandan da son halimden nasıl bir muhteşemlik çıkabileceğini düşünüyordum. Ama çıkmıştı.

Aynadaki kızm ben olduğuna inanmak içm birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım. Tenim porselen gibi, olduğundan da güzeldi. Kadının nokta atışı yapmış diye tanımlayabileceğim makyajı, yüzüme hem kadınsı bir görünüş vermiş, hem de doğallığımı bozmamıştı.

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Bunu fark eden Yasemin Hanım memnun bir şekilde, beni ilk oturduğum koltuğa yönlendirdi ve saçıma doladığım havluyu çıkardı. Saçlarım omuzlarımdan aşağı düşerken aklıma yine anılarım ilişti. İçimin sıkılmasını bastırarak kadına baktım.

"Saçlarımı kesmenizi istiyorum."

Yasemin Hanım yine memnun bir şekilde gülümsedi. "Çok beğeneceksiniz." Neşesi iyice yerine gelmişti.

On dakikalık bir kesim seansından sonra, neden bu kadar uğraştığını merak etmeye başlamıştım. Sıkıldığımı düşündüğüm

anda makası bırakıp, saç kurutma makinesini açtı. Sonrasında saçlarıma şekil vermeye başladı.

Yaklaşık on beş dakika sonra hazırdım. Kadının ısrarı üzerine saçlarımın nasıl olduğuna bakmamıştım.

"Lütfen elbisenizi de seçtikten sonra kendinizi bir bütün olarak görün."

Yasemin Hanım'ın heyecanı beni gülmeye itse de, buraya ne halde geldiğimi hatırlayınca, *Kadın sanatını icra ediyor,* diye düşündüm ve onunla beraber gösterdiği kapıya yürüdüm. Birkaç elbise denemesi yaptıktan sonra tüm vücudu saran, dizlerde biten, şarap rengi bir elbisede karar kıldık. Daha doğrusu Yasemin Hanım giymem için ısrar etti, çünkü bana göre elbisenin yakası fazla açıktı. Sonunda onayımı alınca kadın bir *oh* çekti ve memnun bir halde rugan siyah stilettoları uzattı.

Ayakkabıların üstünde yaşadığım acemiliği bir an önce atmayı dileyerek kabinden çıktım. Aynanın önüne geçtiğimde, karşımda duran afetin kendim olduğuna inanmakta zorluk çektim. Kadın bir harikalar yaratmıştı.

Tek kaşım havada bir süre kendimi inceledim. Saçlarıma omuzlarıma doğru uzayan küt kesim yapmıştı. Maşayla verdiği doğal dalgalar makyajımla bütünleşmiş, üzerimdeki elbiseyle mükemmel uyum sağlamıştı.

"Bence size bayılacak."

Kadının gurur dolu gülümsemesine karşılık hızla ona döndüm.

"Kim bayılacak?"

"Bay Allen."

E tabii, beni Lacivert'in sevgilisi sanmıştı. Muhtemelen senaryosu da, zengin sevgilisinden dayak yiyen kızcağızı tekrar bir şeye benzetmiş olmaktı. Lacivert'in bir suçu olmadığı halde içimde bir öfke seli yükseldi. Cevap vermek yerine aynaya bakmaya devam ettim. Soğuk bir sesle kadına teşekkür ettikten sonra asansöre yöneldim.

Odanın bulunduğu kata çıktığımda Lacivert hazır bir şekilde beni bekliyordu. Koyu lacivert takımı ve bu rengin mükemmelleşmiş

tanımı olan gözlerindeki uyum beni bir an uzaklara götürdü. Onu, o şekilde beni bekler durumda görünce, bu buluşmanın gerçek olduğu hayalini kurmaktan kendimi alamadım.

O an güzelliğine ve baş döndüren büyüsüne kapılacak durumdaydım. Asaletin vücut bulmuş halini, erkeksiliğini, gözleriyle bütünleşen sert çehresini incelemekten kendimi alamıyordum. Bir insan nasıl bu kadar sert görünüşlü olurken, bu kadar güzel ve şefkatli bakan gözlere sahip olurdu? Onun için yaptığım tanımlar eksik, tasvirler yetersiz kalıyordu.

Dik duruşumu bozmadan yanına yürüdüm. Yaslandığı duvardan yavaşça ayrılarak bana döndü. Gözlerinde beliren ışığı bir anlık bakışmamız takip etti. Yüzünde hiçbir mimik oynamıyor, sanki sadece gözleri konuşuyordu. O gözlerden ilk defa bir anlam çıkaracağımı düşündüğüm anda sessizliğimizi bozdu.

"Hazırsın." Ciddiyetini koruyordu.

Gözlerimi ayakkabılarıma çevirip, utandığımı hissederek cevap verdim.

"Evet, bu kadarını ben de beklemiyordum."

Az önce kendi kendime iltifat mı etmiştim? Lacivert'ten güzel bir söz duymanın imkânsızlığı düşünülürse, aslında yerinde bir davranıştı.

"Kendine haksızlık etme."

Gözlerindeki parıltı muzip bir dudak kıvırışla geri gelmişti. İltifat etme şekli bile değişikti.

Kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Gülümseyerek koluna girdim.

Tanıdık kokusu burnuma dolarken, bu kokuya ne kadar da alışmış olduğumu fark ettim. Baharat aroması hâlâ değişik gelse de, tekrar koklama isteğim her dakika daha da artıyordu.

Lobiye indiğimizde parlak Jaguar ve şoför bizi bekliyordu. Kapımızı açarken beni gören şoför bir an afallasa da, hızlıca ifadesini toparladı.

Gideceğimiz yer uzak mıydı bilmiyordum ama kuaförde bastıran uyku geri gelmişti. Durumumu anlayan Lacivert bana doğru eğildi. "Uyumak için yirmi dakikan var."

Minnetle baktım. "Mükemmel."

Dar elbisenin içinde olduğum yerde kıpırdanıyordum. Gözlerim inatla kapanmak istese de, kafamı koyacak bir yer bulamamanın verdiği rahatsızlıkla bu isteğe karşı geliyordum. Yan gözlerle belki omzunu kullanabilirim diye ona baktım ama pek oralı görünmüyordu. Omuz silkerek kafamı omzuna koydum ve gözlerimi kapadım. Onun için bir sakıncası olacağını sanmıyordum. Çıplaklığı garipsemeyen adam bu durumu garipseyecek değildi ya! Tabii omzuna kafamı koyduğum anda kol kasları taş gibi gerilmese daha rahat edeceğim kesindi. Ancak o kadar yorgundum ki, detaylara takılmayarak gözlerimi bir süre kapadım.

Elimde hissettiğim hafif ağırlıkla gözlerimi araladım.

"Geldik."

Uyandığım anda boylu boyunca gerinme ihtiyacı hissetsem de, üstümdeki elbiseyi düşünerek kendimi tuttum. Şoför kapımı açarak kibarca elini uzattı. Gülümseyerek eteğimi düzelttim ve adamın gösterdiği nezakete uyum sağlayarak arabadan inmeye çalıştım.

Dar ve yerden aydınlatmayla kaplanmış bir yolda yürümeye başladık. Ayağımdaki ince topukların bu yola pek uygun olmadığı gerçeğine, bir de benim yürüme beceriksizliğim eklenince, Lacivert kolunu uzattı ve tekrar ona yakın olmamı sağladı. Gitmek üzere olduğumuz yer tepede kalıyordu, o yüzden bir süre yürümemiz gerekiyordu. Kullandığımız yol dışında bir aydınlatma olmadığı için etrafı göremiyordum. Sadece tepede aydınlatılmış büyük kulübe görünüyordu.

"Buraya neden geldik, James?"

"Sıkıldığından şikâyet edip duruyordun."

Cümlesini sürdürecek sandım ama daha fazla bir şey söylemedi. Kulübeye varana kadar çenemi tutmaya karar verdim. Sonunda kulübenin önüne geldiğimizde muhteşem bir peyzaj çalışması yapılmış bahçeyi gördüm. Düşündüğüm gibi kulübe değil, son derece lüks ama kulübe havası verilmiş bir restorandı burası.

Limon çamları tüm bahçenin etrafını kaplıyor ve esen rüzgârla taze limon kokusunu ciğerlerinize dolduruyordu. Bir yandan papatya kokuları bu taze hisse eşlik ediyordu. Doğallık ve lüksün harmanlandığı bu mekânı daha içerisini görmeden çok sevmiştim.

İçeriye adım atar atmaz bizden başka kimsenin olmadığını fark edince tekrar ona döndüm.

"Bizden başka kimse olmayacaksa neden bu kadar hazırlandık?"

"İyi hissetmene yardımcı olur diye düşündüm."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Bir şey demeden beni deniz manzarası eşliğinde hazırlanmış masaya yönlendirdi. Sandalyemi çektiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

"Bu kadar kibar biri olduğunu hiç düşünmezdim."

Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Neden?"

"Kaba olduğunu söylemeye çalışmıyorum, sadece çok gösterdiğin bir yönün değil."

Başını yana yatırdı. Bu hareketi kalbimi canlandırırken dudaklarından dökülecek sözleri bekledim.

"Yemeğe başlayalım mı?"

Bu muydu yani? O bakıştan sonra gelecek cümle bu mu olmalıydı?

Karnım aç olmasına rağmen, onunla karşı karşıya yemek yiyecek olmak birden iştahımı kesmişti. Tabağımdaki taze sarılata yapraklarının üzerine dizilmiş ızgara etleri karıştırıp duruyordum.

"Yemeği sevmedin mi?"

"Hayır, çok güzel. Bu kadar uzun zaman sonra dışarıda yemek garip geldi sanırım, bilmiyorum."

Elindeki çatalı bıraktı ve ayağa kalktı.

"Dans etmek ister misin?" Bu gece yaşadığım şoklar sonum olacaktı. Müzik yok diye bahane uyduracaktım ama o sırada

arka planda çalan *slow* müzik kulağıma doldu. Restorana girdiğimizde müziği fark etmemiştim bile.

Koyu gözlerine hayır demek zordu. "Ben pek beceremem."

Cevabıma aldırış etmedi. Eli hâlâ havadaydı. Tedirginlikle elimi uzattım. Evet, Mike'la da dans etmiştim ama sırf sakladığımız şeyi anlamasın diyeydi. Şimdi onunla yapacağımız dans gerçekti. Diğer elimi elbiseme sürterek sakin olmaya çalışıyordum.

Bir koluyla belimi kavradı. Sonrasında elimi tutarak zarif hareketlerle beni yönlendirmeye başladı. Mike'ın güzel dans ettiğini düşünmüştüm ancak James'in kollarında adeta uçuyordum. Sanki bulutların üzerinde dönüyordum. Kollarında aldığım zevk beni utandırırken, kafamı eğerek yüzüne bakmaya çalıştım. Oysa onun bakışlarını direkt suratımda hissediyor, bir yandan da adımlarımı onunkine uydurup rezil olmamak için uğraşıyordum.

"Kendini rahat bırak. Vücudun dans etmeye çok istekli ama kafanın içi değil."

Bu adam gerçekten içimi görüyordu. Dediği gibi yaparak, hiçbir şey düşünmeden sadece bulutların üzerinde olduğumu hissettim. Tedirginliğimi atmak için kafamı eğmekten vazgeçip, gözlerine bakmaya başladım.

"Ekip olarak dansla ilgili özel bir yeteneğiniz mi var?"

Bu sorum çehresinin sertleşmesine neden oldu.

"İki yıl kadar bir prensesin dans eğitmenliği rolündeydim. Benimki görev gereği."

Histerik bir kahkaha atmak istedim. Prenses diyordu! Yüzümde oluşan ifade karşısında kaşları çatılır gibi oldu. Ancak arkasından gelen sorumla, sanki istediği yere gelmişti.

"Hangi ülkenin prensesi? Gerçi bu geleneği sürdüren çok ülke kalmadı ama."

"Bu konu hakkında konuşamayacağımı biliyorsun."

Gözlerindeki muzip ifade tekrar belirmişti. Bu hayran olunası yüze kendimi kaptırmadan bakmaya devam edemiyordum. Bir süre sonra gözlerim kendiliğinden kapandı ve kollarında olma

zevkini rahat rahat yaşamaya başladım. Müzik bittiğinde yavaş hareketlerle durduk.

Gözlerimi ağır hareketlerle açtığımda, yüzümde sonlanan sıcak buğu yerden kesilen bedenimi tatlı bir sızıya davet etse de, bu kadar yakınlaşmış olmayı beklemiyordum. Nefesi yüzüme vuruyor, kokusu tütsü gibi etrafımda dolanıyordu. Lacivert irislerini yüzüme sabitlemişti. Dudaklarımız arasındaki elektrik o kadar yoğundu ki, sanki ona doğru çekiliyordum. Etrafımızda fırtınanın çocuğu güçlü bir rüzgâr dolanıyordu. İliklerime kadar işleyen sert esinti, her zerremi onunla birleştirmek istiyor, büyüsüne alet olmam için beni zorluyordu.

Dilimle dudaklarımı ıslattım. Nefesim kurumuştu, kalbim suya hasretti, tenim sıcaklığına muhtaç, dudaklarımsa nefesinin ateşine maruz kalıyordu. Ama bu ateş yakmıyordu. Titretiyordu.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Beni yakıcı sıcaklığına alacak mıydı? Yoksa buz tutmuş, kuruyan varlığımı öylece çaresiz mi bırakacaktı? Kördüğümlerin en büyüğünün örüldüğü o an, tecrübesizliğim kafamı daha da karıştırdı.

Tek yapabildiğim nefesimi tutmaktı.

BÖLÜM ON BEŞ

YANILGI

Lacivert'in bir öpücük kadar yakınımda durması tüm bedenime karıncalar yollarken, o ana sabitlenmişiz gibi hissettim. Sanki tek bir hareketimle bütün büyü bozulacaktı. İkimiz de öylece birbirimize bakıyor, hiçbir hareket yapmıyorduk.

Müzik bitmişti. Dans bitmişti. Belimdeki eli duruyordu. Elimdeki eli duruyordu.

Aynı anda tepki verdik ancak tepkilerimiz ahenkten yoksundu. Ben dudaklarımı aralarken, James dişlerini vişne rengi dudaklarına geçirdi ve ani bir hareketle belimi bıraktı. Karmakarışık bir halde pistin ortasında kalakalmıştım. Anın büyüsü, aldığım tüm kararları unutturmuş, iç sesimin beni günlerdir uyardığı tehlikelere açık hale gelmemi sağlamıştı. Bu kadar savunmasız olduğum için kendime öyle öfkelendim ki, koyu rujumu umursamayıp dudağımı dişlemeye başladım. Sofia gerçeğini unutmuş olmanın verdiği utançla ben de bir adım geriledim.

"Dönelim mi?"

Sesi az önceki anımızı yalanlarcasma her zamanki düz ifadeye bürünmüştü. Dilimin ucuna üşüşen tüm kelimeleri geri gönderdim. Kafamı sallayarak başımı aşağı düşürdüm ve çıkışa yönelen Lacivert'i takip ettim.

Ne o koluna girmemi önerdi, ne de ben ona yanaştım. Çimenli yolda bata çıka, dengesiz bir şekilde onu takip etmeyi sürdürdüm. En sonunda bu şekilde yürüyemeyeceğimi anladım ve ayakkabılarımı çıkararak elime aldım. Ayaklarıma birkaç kıymık batması dengesiz bir şekilde ilerlemekten daha iyiydi. Arabaya bindiğimizde sessizlik hâlâ sürüyordu. Bu durum beni daha çok düşünmeye itiyor ve vardığım sonuçlar hiç hoşuma gitmiyordu.

Belki de bana acımıştı. Abisinden dayak yiyen genç kızı yemeğe götürmüş ama işler çığırından çıkınca haddimi bildirmişti. Bu düşünceyle içimde oluşan sızı nefesimi kesti. Sanki ciğerlerim işlevini yitirmiş, benimle alay edercesine çalışmayı

reddediyorlardı. Dilimin ucuna gelen tüm kelimeler, keskin bir bıçak gibi dudaklarımı dağlıyordu. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp tüm bunların bitmesini diledim ama nefes almak gerçekten zordu.

Camı açıp hava almaya çalıştım. Ilık rüzgâra kapılıp gitmeyi dilediysem de olmadı. O hâlâ yanı başımda, dümdüz bir suratla yolu izliyordu. Nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum ve orada yokmuşum gibi davranması hiç de yardımcı olmuyordu.

Sabah iniş yaptığımız piste geldiğimizde şaşkınca ona baktım."Neden buraya geldik?"

Yüzünü bana çevirmeden cevap verdi. "Ekibin yanına dönüyoruz."

"Beni bu şekilde görmelerini istemediğini söylemiştin." Kaşlarımı çatarak sorduğum sorunun içinde kırgınlık da vardı.

"Şu an gayet iyi görünüyorsun. Birkaç gün odadan çıkmazsın olur biter."

Duygusuz sesi öfkenin her yanımı sarmasına yetti. "Benimle oyun mu oynuyorsun?" dedim hırçın bir şekilde.

"Konuşma bitti, Beren. Arabadan in."

İtiraz edemeden şoför kapımı açmıştı bile. Ayakkabıları ayağıma geçirerek bir hışımla arabadan indim. Daha sonra kabalık yaptığımı düşünerek adama dönüp Türkçe teşekkür ettim. Adam o kadar şaşırıp mahcup oldu ki, küçücük bir teşekkürün bunu yaptığına inanamadım. Oyalandığım için ters ters bakan James'in bakışlarını görmezden gelerek uçağa bindim.

On dakika sonra mahzene gelmiştik. Bulutların arasındaki üsse giriş yaptığımızda bu sefer de gece manzarasına hayran kalmıştım. İki asansörü de kullanıp, üçgen şeklindeki odanın kapısına geldiğimizde hâlâ ona bakmamaya özen gösteriyordum. Kimlik kontrolünden sonra üçgen odanın afili köşe kapısı açıldı. Tüm ekip hâlâ odadaydı.

Odadaki tüm gözler, lacivert takımıyla mitolojiden çıkıp gelmiş James'e ve pek de fena görünmeyen bana döndü.

"Ooo, havalı bir görevden geliyorsunuz ha?"

Mike'ın neşe dolu sesi odada yankılandı. Cılız bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştım.

Brad odanın ortasında ekranlara hâkim olan koltukta oturuyor, Mike duvara yaslanmış elindeki elmayı dişliyor ve bayan bacak, yani Elizabeth'se kalçasını Brad'in oturduğu koltuğun kenarına yaslamış, minicik şortuyla bacak şov yapıyordu. Mike elindeki elmayı çöp kovasına fırlatıp bana doğru gelmeye başladı.

Aynı anda doğrulan Elizabeth de gözlerini kırpıştırarak Lacivert'e yöneldi. Bunu yaparken dudaklarını şişirdiğine yemin edebilirdim.

"James, özlettin kendini."

Dikkatimi Elizabeth'ten ayırıp Mike'a verdim. Elimden tutup beni etrafımda döndürdü. Bu ani hareketine tepki vereremeden konuşmaya başladı.

"Çok güzel görünüyorsun. Hatta bugün beni ektiğini unutturacak kadar..."

Sırıtışı karşısında onaylamaz bir tavırla başımı salladım ve bugün Mike'ı ekmeme neden olan kişiye baktım. Elizabeth vıcık vıcık bir tavırla, balon gibi şişirdiği dudaklarını Lacivert'in yanağına bastırıyordu. İçimde yükselen öfke nöbeti, aynı anda kalbimi sıkıştıran kıskançlık dalgalarıyla yarışır haldeydi. Gözlerimi sıkıca yumarak derin bir nefes aldım ve bu lanet anın bitmesini bekledim.

Mike'ın sesi, içinde bulunduğum kâbusta tek yardım eli olmuştu. Ama o da, denize düşen yılana sarılır deyiminin hayat bulmuş haliydi. "Ben dışarı çıkıyorum, millet!" Sesinde her zamanki neşeli tını vardı. Bana döndüğünde, öfkemi dizginlemeye çalışıyordum ve bu nedenle "Bana katılmak ister misin?" dediğinde üzerime alınmamıştım bile.

"Beren?" dediğinde, boş bulunup "Hı!" diye kabaca cevap verdim.

Başımı kaldırdığımda ilgiyle suratıma bakıyordu. Durumu toparlamak adına "Evet. Evet, olur," dedim.

Ne?!

Mike'a *evet* mi demiştim ben? Neye evet dediğimin farkında bile değildim! Kıskançlığım bilincimi işlevsiz bırakmıştı.

Mike'm gözleri ışıldarken, tek kaşı havalanarak alaycı bir şekilde cevap verdi. "O zaman beni izle."

Kolunu uzatınca tereddütle koluna girdim. Kimsenin, özellikle de Lacivert'in yüzüne bakmamaya özen göstererek Mike'ı takip ettim. Bir an önce oradan kurtulmak adına, üstümü filan değiştirmeden mahzeni terk etmek istiyordum. Gizli kapıdan geçeceğimizi düşünürken, Mike odasına yöneldi.

"Odandan bir şey mi alacaksın?"

"Hayır, tatlım. Benim garajıma gidiyoruz."

Artık şaşırmamayı öğrenmiştim. Mike'ın odasına girdiğimizde, daha önce dikkatimi çekmeyen kapıyı gördüm. Kapının arkasındaki bölmede küçük bir asansör bulunuyordu. İki kişinin ancak sığabileceği dar asansöre bindik ve aşağıya inerek, birçok modifiye arabanın bulunduğu süslü bir garaja geldik.

Göz ucuyla arabaları incelediğimde, hiçbirinin tarzım olmadığına karar verdim.

"Hadi seç birini."

Şaşkın bir şekilde Mike'a döndüm. "Bana demiyorsun herhalde, değil mi?"

"Tabii ki sana diyorum, Beren. Bugün bebeklerimden birini senin kullanmana izin vereceğim."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Emin misin? Bebeklerini öldürme potansiyeli olan bir insanım."

Gülerek karşılık verdi. " Hayır, sana güveniyorum. James'den sonra etrafımdaki en tutarlı tip sensin."

Bu söylediğini iltifat olarak mı algılamam gerekiyordu bilememiştim. James'i kafamdan atma çalışmalarımda 1-0 geride deydim. Çabucak toparlandım ve "Uyarmadı deme," diyerek hainice gülümsedim. Kan kırmızı renginde, sonradan Audi olduğunu öğrendiğim arabaya doğru yürürken arkamdan güldüğünü duydum.

"Vaov! Sofistike bir seçim. Kendimi sana bırakıyorum."

Arabayı çalıştırdığımda, sanki ben arabayı değil, araba beni yönlendiriyordu. Gaz ve frene ufacık dokunuşum yeterken, geçtiğimiz zemin arabanın altından akıyor gibiydi. Daha hız yapmamışken bile bu kadar keyif alıyor olmam Mike'ın da hoşuna gitmişti.

Müziğin sesini en yüksek ayara getirdiğinde ikimiz de gülmeye başladık ve dönemeçli garajdan çıktık.

Mike bana iyi mi geliyordu? Ya da kendimi mi avutuyordum? Zihnimde dönen hesaplara öylesine kapılmıştım ki, hızımızı ne kadar arttırdığımın farkında değildim. Yollar bomboştu ve ben çığlık atmak istiyordum. Bu cesur halim Mike'ı oldukça memnun etmişti. Arabanın üstü açık hale gelmesi için bir tuşa bastı ve aracın tavanı arkaya doğru akordeon gibi sıyrılmaya başladı. Rüzgârın tenimi sertçe ısırmaya başlamasıyla biraz olsun kendime geldiğimi hissettim. Bir süre daha düz ve karanlık yolda ilerledik. Ne kadar hızlı gittiğimi bilmiyordum, ibre nereyi gösteriyor hiç bakmıyordum ancak hızımı arttırdıkça kendime güvenim geliyor, hayattan uzaklaştığımı düşünüyordum.

Bunun tam bir saçmalık olduğunu bilsem de, anı yaşamaya çalıştım. Denizi gören bir dönemece yaklaştığımızda, yakamozun görüntüsüyle büyülenerek arabayı durdurdum. Dolunay tüm ihtişamıyla karanlık denizi aydınlatıyor, şiirsel bir gece sunuyordu. Dönüp Mike'a baktım ve bu manzaranın adamı olmadığını düşünerek iç geçirdim. Zaten o da, neden durduğuma şaşırmış gibi bana bakıyordu.

Arabadan inerek ayakkabılarımı çıkardım. Hâlâ tüm kontrol bendeymiş gibi hissediyordum. Ayaklarımın altındaki toprağı hissederek yenilenmeye çalıştım. Toz gibi dağılan ancak çamura karışıp dönen düşüncelerimi bölen Mike'ın unuttuğum varlığı oldu. Ellerini kollarıma sararak gülümsedi.

"Buz gibi oldun, Beren." Sesi gerçekten endişeli çıkıyordu.

"İyiyim, Mike. Dolunaylı geceleri çok seviyorum. Denizin görüntüsünü görünce dayanamadım, yakından görmek istedim." Yüzümü olabildiğince pozitif tutmaya çalışarak, ruh halimi gizlemeye çalıştım.

"Manzara gerçekten güzel."

Beni onaylayınca anlık bir rahatlama hissettim.

Hâlâ kollarımı tutuyor, arkamda duruyordu. Kollarımdan çıkmak istesem de, bu temasın kötü niyetli olmadığını düşünerek, onun beni bırakmasını bekledim. Bir süre sessizce muhteşem manzarayı izledik. Ancak elleri gevşemek yerine, esintinin verdiği ürpertiye kapılan tenimi korumak istercesine beni daha sıkı sarmıştı.

Aniden yoldan gelen acı tekerlek ve fren sesiyle ikimiz de arkamızı döndük. Bu durum bana Lacivert'le ilk karşılaşmamızı hatırlatınca, aklıma üşüşen anılarla yüzümü buruşturdum. Araba tam da olduğumuz yerde durmuştu. Biri kaza mı yaptı diye endişeyle farların arkasındaki görüntüyü görmeye çalışarak bir adım attım. Mike beni bırakmıyor, aksine daha da sıkı tutuyordu.

Aracın kapısı açıldığında Mike'ın kolları beni daha çok kavradı ve koruma içgüdüsüyle arkasına almaya çalıştı ancak ben inatla ne olduğunu görmek istiyordum. Arabadan inen belli belirsiz siluet karanlığın içinde hayal ürünü gibi duruyordu. Biraz yaklaştığında ışığın önünde beliren gölge, kalbimi yerinden oynattı.

James dümdüz bir suratla ama öfkesinin tüm asaletiyle bize doğru geliyordu. Gözleri koyunun en acımasız halini almıştı. Onun haricinde öfkesini belli eden tek bir mimiği yoktu.

Yanımıza ulaştığında hiç kıpırdamadan ve ifadesini bozmadan konuştu. "Beren, arabaya bin." Ses tonu bile tehlikeliydi.

Mike hâlâ beni bırakmamıştı. Bense orada olmasının verdiği şokla, tepkisiz bir şekilde James'e bakıyordum.

Daha çok yaklaştığında, ses seviyesi biraz daha yükseldi. "Beren, şimdi!"

Hâlâ tepki veremiyordum. Burada ne işi vardı? Benden ne istiyordu? Sırf kontrolün kimde olduğunu göstermek için buraya gelmiş olduğu gerçeğine inanamıyordum. Şaşkınlığımdan arınarak öfkeyle yüzüne baktım. Yerimden kıpırdamıyor, hiçbir şey söylemiyordum.

"James, abartıyorsun. Sadece biraz eğlenmek istedik." Mike'ın sesi de gayet sakin çıkıyordu ama öyle olmadığı açıkça görülüyordu.

"Sen karışma!" Uyarıcı bir ses tonuyla, Mike'ın beni tutan kollarını ayırdı. Kolumu sertçe kavradığında uyguladığı gücün farkında bile değildi. Az önceki sakinliğinden eser kalmamıştı. Kolumu çevreleyen parmaklarındaki ateş, öfkesinin aktarımı gibi tenimi yakıyordu. Lacivert bana bilerek zarar vermezdi. Dolu gözlerle ona bakıyor, bu tepkisine anlam vermeye çalışıyordum.

Canımı ne kadar yaktığını önemsemeden beni kendine doğru çekti. Mike'ın yanında güçlü durmam gerektiği için dolan gözlerimi sert yüzüne sabitleyerek, tek kelime etmeden beni sürüklemesine izin verdim.

Beni sertçe koltuğa bıraktıktan sonra kımıldamadığımı fark ederek kemerimi bağladı ve kendisi de aynı hızla arabaya bindi.

Yola paralel bıraktığı arabayı döndürmek için sertçe direksiyonu çevirdi. Motoru çalıştırdı ve gaza öyle bir yüklendi ki, kemerimi bağlamasa bu kalkışla ön cama yapışabilirdim. Motordan isyan edercesine bir çığlık yükselirken arabayı hiç kullanmadığı kadar hızlı kullanmaya başladı. Soğukkanlı ve sakin Lacivert'e ne olmuştu?

İçimde kopan fırtınayla savaş halinde, ağlamamak için kendimi telkin ediyordum. Bir yandan da korktuğumu kendime itiraf etmekten kaçınıyor, göz pınarlarımda bekleyen yaşları sadece hayal kırıklığıma yoruyordum. Buzdan daha soğuk bu adamdan arada gördüğüm minik ateşler tüm dengemi bozuyordu ve toparlanmam için yalnız kalmama bile izin vermiyordu. Özgürlüğümü elimden alan protokoller değil, aslında oydu.

Sessizliğini ölüm kadar sakin sesiyle bozdu. Az önceki hırçınlığından eser kalmamış, hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu.

"Sana Mike'tan uzak dur demiştim."

Derin bir nefes alarak öfkeme hâkim olmaya çalıştım.

"Tamam dediğimi hatırlamıyorum."

Arabayı öyle ani durdurdu ki, kemerin takılı olması bir kez daha hayatımı kurtarmıştı. Havalanan popom tekrar koltukla

buluşurken korkuyordum. Kalbim yine hızlanmıştı. O ise hiç sarsılmadan bana döndü.

"Bir daha bu konuda seni uyarmayacağım, Beren."

Yaşadığı değişime inanamayarak korkumu bir kenara bıraktım ve ben de aynı sakinliği takınmaya çalıştım.

"Ben de senin kurallarınla yaşamayacağım."

"Bu işi zorlaştırıyorsun." Ses tonu uyarıcıydı.

"Hiçbir şeyi zorlaştırdığım yok! Senin lanet olası kontrol manyaklığın yüzünden, üzüldüğümde ya da sıkıldığımda biraz olsun hava alamayacaksam, bitir bu oyunu ve beni protokole mi bildiriyorsun, hafızamı mı sildiriyorsun, ne halt ediyorsan et!"

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bağırmaktan soluklarım hızlanmış, kıpkırmızı olmuştum.

Sakince, "Bana söyleyebilirdin," dediğinde adeta gözlerim karardı.

"Seni Elizabeth'in kollarından ayırma kabalığında bulunamadığım için beni affet."

Gözlerini yavaşça kapatıp açtıktan sonra, cevap vermeden önüne döndü. Tekrar arabayı çalıştırdığında, bu kez sakince sürmeye başlamıştı.

Boğazıma oturan koskoca yumruyla akan yolu izledim. Daha fazla söze gerek yoktu. Lacivert için konuşma bitmişti.

Araba ilerlerken sessiz bir şekilde mahzene varmayı ve yorganımın altına girip o günü unutmayı diliyordum. Son tepkisinden sonra ona bir kere bile bakmamış, gözlerimi yola sabitlemiştim. Fakat mahzenden ne kadar uzaktaydık ya da hangi yollardan geçmiştik hatırlamıyordum bile.

Ayın aydınlattığı muhteşem deniz, manzaraya dâhil olduğunda arabayı durdurdu. Bulunduğumuz yerin mahzene yakın olmadığına emindim. Daha çok sezon sonu diye kapatılmış bir plaja benziyordu. Plajın kapısı olduğunu tahmin ettiğim yerde durmuştuk.

Kemerini çıkardı ve "Arabadan in," komutunu verdi.

Hiçbir tepki göstermedim. Herhangi bir harekette de bulunmadım.

Sakince "Beren," diyerek bana döndü.

Gözlerimi ona çevirmiş olsam da, soğuk ve dümdüz bir ifadeyle bakıyor, hâlâ cevap vermiyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra arabadan inip, kapımı açmak üzere harekete geçti. Kemerimi çözdüğünde, kapının önünde kafası eğik, bana bakar bir şekilde konuşmaya başladı. *Bu halinin çok tatlı olduğunu düşünecek zaman değildi, değil mi?*

"Çocukluğu bırak. Arabadan in, konuşmamız lazım."

"Az önce konuşmanın bittiğini çok net bir şekilde dile getirmiştin," dedim katı bir sesle.

"Fikrimi değiştirdim. Bu şekilde oraya dönersek bir sorun olduğunu anlarlar."

Elimde tuttuğum ayakkabılarımı ayağıma geçirip, öfkeyle arabadan indim. Açık olan plaj kapısından içeri girdim. Topuklarımla beraber kumlara gömüldüğümde, hırçın bir şekilde ayakkabılarımdan kurtulup yalın ayak ılık kumda ilerlemeye başladım. Arkamdan geliyordu, hissediyordum. Tek istediğim denize daha da yaklaşıp tuzlu suyun kokusunu içime çekmek, biraz olsun zihnimi açmaktı.

Daha fazla ilerlememe izin vermeden kolumu yine sıkıca kavradı. Az önce çekiştirdiği yerden tuttuğu için canımın yanmasıyla ufak bir çığlık attım.

"Canımı yakıyorsun, bırak!"

Ateşe değmiş gibi ani bir hareketle, elini acıyan kolumdan çekti.

"Beren, dur artık."

Olduğum yerde ona döndüm. Sakinleşmeye çalışmanın faydası yoktu.

"Tek derdin ekibin, değil mi? Aman uzun bacaklı kırığın bir şeyler döndüğünü anlamasın!"

İnce parmaklarıyla saçlarını geriye atarak bana bir adım daha yaklaştı.

"Beren, saçmalıyorsun! Herhangi bir şeyden şüphelenmeleri senin hayatını tehlikeye sokar, benim değil."

"Benim ne düşündüğümü, ne hissettiğimi umursamıyorsun, James! Tek düşündüğün ekibin ve bitmesi için uğraştığın görevin. Ha bir de yana döne aradığın sevgilin var! Bu arada ben ne yaşıyorum, ne hissediyorum, hiçbir fikrin yok!"

Yüzlerimizi hizaladığında, ilgiyle cevabını beklemeye başladım. Sanki onu tanıdığımdan beri ilk defa tereddüt içindeydi.

"Böyle olmadığını biliyorsun."

"Hayır, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Neyi neden yaptığını çoğu zaman anlayamıyorum bile!" diye bağırdım isyan edercesine. Dalgaların sesi, boğazımı yırtarak çıkan itirazlarımı bastırmak üzereydi.

Nazik bir şekilde dirseğimden kavradı ve parmaklarını kolumda kaydırarak elimi tuttu. "Hakkımda ne öğrenmek istiyorsun?" dedi. Sesi samimi çıkmıştı.

Dikkatle yüzüne baktım. Normalde tonlarca sorum olurdu ama o an sadece bir tek soru aklımın odalarını işgal ediyor, her geçen gün artan çaresizliğime dem vuruyordu. Soracağım soru sonrasında pişman olmamayı diledim.

"Sofia'yı seviyor musun?"

Gözlerindeki samimi ifade bir anda kayboldu ve yerine kopkoyu gölgeleri misafir etti. Elimi tutan elinin gerildiğini fark etmem uzun sürmedi. "Bu soruya cevap vermeme şansım var mı?" Sesindeki gerginlik alışık olduğum bir durum değildi.

Sofia'yı sevdiğini bilmeme rağmen hâlâ altını eşeliyor, benim için doğacak küçücük bir umuda sarılmaya çalışıyordum. Pişmanlığın izleri hızla bünyeme yayılırken, ne diyeceğimi bilemez bir halde elimi tutan eline baktım. Bu kadar aptal ve çaresiz olamazdım. Elimi hızla onunkinden kurtarıp koşmaya başladım. Bir yandan yüzümü istila eden sıcak damlalara engel olmaya çalışıyor, bir yandan da koşmamı engelleyen eteğimi çekiştiriyordum. Tüm hayatım boyunca, Çetin'e rağmen bu kadar zavallı hissettiğimi hatırlamıyordum. Beni en son dövdüğünde bile bu kadar kötü, bu kadar köşeye sıkışmış hissetmemiştim.

Denizin rahatlatıcı kokusunu içime çekmeye çalıştım ama faydasızdı. Ciğerlerim bana ihanet ediyor, kuma batan ayaklarım

hızımı yavaşlatıyordu. Binlerce parçaya bölünerek ve kırılan her parçamı üzerinden geçtiğim kumlara bırakarak koşmaya devam ettim. Parmaklarımın altından kayan kum tanecikleri, kontrol edemediğim duygularım gibi isteğim dışında hareket ediyor, adımlarımı yönlendiriyordu. Hayatım adeta kontrolüm dışına çıkmış, bambaşka bir boyutta çırpınıyor, bedenim kesilen nefesler için yalvarıyordu.

James bana yetiştiğinde alev alev yanan ciğerlerim çoktan göğsümü sıkıştırmıştı. Haklıydı. Bir çocuk gibi kaçıyordum.

"Beren. Yeter."

Beni durdurmasına gerek kalmadı, zaten oldukça yorulmuştum. Normalde bana çok daha önce yetişebileceğinin ancak içimdekileri atmam için zaman tanıdığının farkındaydım.

Çenemi hafifçe tutarak başımı kaldırdı.

"Seninle aramızda bir çekim olduğunu inkâr etmiyorum. Ama bunun nedeni beni sevmen ya da benim seni sevmem değil, Beren. Bir süredir beraber yaşıyoruz. Bambaşka bir hayattasın ve yapayalnızsın. Yanında benden başka güveneceğin kimse yok. Hayatın boyunca bir erkekle olmamışsın. Beni merak ediyor olman normal. Ama benim için hissettiklerin ya da bu duygusallığın birer yanılgı."

Gözlerim tekrar dolmuştu. İnanamayan gözlerle bakışlarımı yüzüne sabitledim.

"Ne hissettiğime de sen mi karar vereceksin?"

"Hayır, bunu demeye çalışmıyorum. Sadece beni gözünde fazla büyütüyor ve yanlış yerlere koyuyorsun. Bunun nedeni de, bir yerde kapalı kalmamız sonucu iki cins arasında oluşabilecek olağan çekim."

"Her şey için mantıksal bir açıklaman var, değil mi James?"

"Farklı bir sonuç göremiyorum."

Gözlerimi sildim. İçimdeki kırık parçalar bulamayacağım kadar ayrı yerlere savrulmuş, zamanı geldiğinde delip geçmek için pusuda bekliyorlardı.

"Dediğin gibi olsun."

Başını salladı. Bu hareketi karşılığında, çığlık çığlığa bağırıp bütün hıncımı dalgalardan çıkarmak istiyordum. Arabaya doğru yürümeye başlamıştık. Söylenecek başka bir şey bırakmamıştı. Aracı çalıştırdığım fark etmedim. Hızlıca mahzene ulaştığımızı ve arabayı durdurduğunu da... Sanki saçma sapan bir rüya görüyordum ve uyanmak konusunda uyuşuk davranıyordum. Sertçe kapanan kapısının sesini duyduğumda irkildim. Yine kapımı açmış ancak bu sefer inmemi beklemişti.

"Toparla kendini. İçeri böyle giremezsin."

Sessiz bir onay vererek arabadan indim. Gözyaşlarım zaten kurumuştu. Başımı dik konuma getirdim ve arkasından yürümeye başladım. Siyah kapıya ulaştığımızda Mike kapıda bekliyordu. Geldiğimizi görünce bakışlarını önce bana, sonra da Lacivert'e yöneltti. Aradaki gerginliği hissetmemek imkânsızdı.

Mike'ın soru dolu bakışları ona yöneldiğinde, ifadesine öfkenin de hâkim olmaya başladığını fark ettim. Daha fazla gerginliğe dayanabileceğimi zannetmiyordum. Parmaklarımın ucunda yükselip, kısık bir sesle Mike'a yaklaştım.

"Mike, beni düşündüğünü biliyorum ama gerçekten çok yorgunum. Yarın konuşalım, olur mu?" Lacivert'e doğrulttuğu bakışlardan ödün vermedi. Tekrar "Lütfen," diye fısıldadığımda, sonunda gözlerini ondan ayırıp bana döndü. Öfkeyle kısılan gözlerinde ufacık bir yumuşama yakalayınca minnetle gülümsedim.

"İyi geceler."

"İyi geceler, Beren. Bir şeye ihtiyacın olursa odamdayım." Eski neşesi yerine gelmese de, gülümseyerek göz kırpmıştı.

Siyah kapıyı açıp içeri girmek için adım attığımda, Lacivert'in nefesini de kokusunu da oldukça yakınımda hissediyordum. Omuz silkip onu umursamadan, hissiz bir eşya gibi odanın içinde ilerledim. Ayakkabılarımı çıkarıp, bu kez tekrar giymemek üzere bir kenara attım. Adımlarını arkamda hissetsem de ona bakmamaya devam ediyordum. Tek istediğim, bana bu geceyi hatırlatan şu lanet kıyafetten kurtulup uyumaktı. Her an sıcaklığına muhtaç olduğum bu adamdan, bana yasak olandan, artık ölesiye kaçmak istiyordum.

Bir de bana küçük bir kız gibi akıl veriyordu.

Yanılgıymış!

Ben düşünmedim mi bunları, sana her baktığımda işlevini unutan kalbime bağırmadım mı sanıyorsun? Sana dokunmak isteyen parmaklarımın sızısını görmezden gelmediğimi mi sanıyorsun? Tenimdeki karıncalanmadan, yanında oluşan tatlı uyuşukluk hissinden nefret etmediğimi mi sanıyorsun? Şu an ölesiye nefret ediyorum! Hepsinden! Senin yanında geçirdiğim...

İçimde yaşadığım hesaplaşmayı onun yanında daha fazla sürdürmemek için banyoya girdim ve kapısını kilitledim.

Hayır, onun yanında geçirdiğim her andan nefret etmiyordum. Kendime böyle bir yalan söyleyecek değildim ama bu kabulleniş, pusuda bekleyen gözyaşlarıma engel değildi. Her biri canımı yakmak için göz pınarlarımı ezip geçtiğinde, rahatlamam için akmıyorlardı. Aksine, çaresizliğimi bana hatırlatır gibi acımasızca, ılık ılık tenime sızıyorlardı. Yaslandığım banyo duvarından doğruldum. Tek istediğim sıcak bir duş ve düşüncelerimi suyun altına akıtmaktı. Avucumun içiyle gözlerimi sildikten sonra küvete yaklaştım.

Ellerimle dar elbisenin sırtındaki fermuara uzandım. Kollarım uzun sayılmazdı ama esnektim. Fermuarın ucunu tuttuğum gibi dikkatli hareketlerle indirmeye başladım. Belime kadar kusursuzca inen fermuar, elbisenin bel kemeri oyuntusuna takılmıştı. "Kahretsin!" diyerek fermuarı zorlamaya başladım.

Dakikalarca uğraşmama rağmen elbise bir milim açılmadı. Alnımda birikmeye başlayan terler canımı sıkıyordu. Nefes nefese kalmış, sanki sıkı bir dövüşten çıkmış gibiydim ancak pes etmiyordum. Olanlardan sonra Lacivert'i çağırıp, ucuz bir kız gibi *Fermuarımı açar mısın?* demeyecektim. Asla! Yüzsüzlükten de öte olurdu bu. Aklıma gelen düşüncelerle yüzümü buruştu-rup fermuara daha da asıldım. Yok, olmuyordu.

Sırtıma uzattığım kollarım aynı pozisyonu tekrarlamaktan ağrımış, parmaklarım uyuşmuştu.

Farklı bir yol deneyerek elbiseyi önce kollarımdan çıkardım. Belime kadar sıyırdığım elbise, bu sefer de kalçalarıma takılıp

aşağı inmek bilmiyordu. Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bugün yaşadıklarım yetmemiş gibi, bir de bu aptal elbiseyle uğraşıyordum. Başımı iki yana sallayarak zihnimi karamsarlığa iten düşüncelerden uzaklaştım. Şimdi çözmem gereken farklı bir sorun vardı. Fermuar.

Bütün hıncımı elbiseden çıkaracak gibi kollarımı sırtıma yönlendirdim. Zaten elbiseyle boğuşurken bir o yana bir bu yana gidiyor, banyoyu turluyordum. Son gücümle elbiseyi ittirdiğimde fazla kuvvet uyguladığımı sonradan fark ettim. Arkamda duran cam havlu dolabı gürültülü bir şekilde yanında kalan boşluğa düşerken, tek yapabildiğim dolabın yolunu izleyerek üzerine düşmek oldu. Kırılan cam sesleri, kırıklarını batırır gibi kulaklarıma ulaştığında yüzümü buruşturdum. Dirseklerimdeki sızı hızla yayıldı. Ellerim hâlâ fermuarda olduğum için dirseklerim üzerine düşmüştüm.

"Offf!" diye acıyla inlememi, kapının gürültüyle kırılma sesi takip etti. Yüzündeki soğuk ifadeyle kapıyı kırıp içeri girmişti.

Muhteşem! diye düşündüm. *Kendimi daha fazla rezil edemezdim!*

Yanıma ulaşmadan kalkmaya çalıştım ama gelmişti bile. Kollarıma sardığı elleri yine kor görevi görmüş, yorgun kalbimi hızla mesaiye çağırmıştı.

"İyi misin?" sorusuna aldırış etmeden, kendimi ondan kurtarmaya çalıştım fakat bırakmadı. Nihayet doğrulduğumda, havalanan kaşlarını fark ederek kaşlarımı çattım. Sonra gözlerim baktığı yere kaydı.

Hayır hayır hayır! Unutmuş olamazdım! Allah kahretsin! Elbiseden açıkta kalan göğüslerime bakıyordu!

Acıyan dirseklerimi umursamadan kollarımı açıkta kalan alana sardım. Öfkeyle bağırdığımda hâlâ şaşkınlığı geçmemiş gibiydi. Ah, ne güzel! İlk defa onu şaşırtmayı başarmıştım ama kendimi rezil rüsva etmiştim.

"James, çık dışarı!"

Şaşkın halini hemen üzerinden atıp ifadesizliğe döndü. "Ne yaptığını sorabilir miyim?"

Sesindeki alayı duymamak elde değildi. Öfkeyle bağırmaya devam ettim. "Soramazsın! Çıkar mısın?"

"Çıkmak isterim ama bu sefer de kendini öldüreceğinden korkuyorum."

İnanamıyordum... Sanki çok kısa bir süre önce kalbimi paramparça etmemiş gibiydi. Bu durumla nasıl alay edebiliyordu, anlam veremiyordum. Sıkıntıyla gözlerimi açıp kapadım. Ondan kurtuluşum yoktu, biliyordum.

"Fermuarım sıkıştı, lanet olası! Elbiseden kurtulamıyorum."

Gözlerindeki lacivert noktalar bir oyuna tutuşmuş gibi yer değiştirdi. Gülümser gibi kıvrılan dudaklarını kımıldattı.

"Arkanı dön."

"Hayır."

"Beren."

İç çekti. Ama sabır diler gibi değildi. Daha çok küçük bir çocuğa laf anlatmaya çalışırmış gibi bir tavrı vardı.

Dudaklarımı çizgi haline getirip tek kaşımı kaldırdım. "Yardımına ihtiyacım olsaydı söylerdim. Şimdi beni yalnız bırak lütfen."

Elbette dediğimi yapmak yerine, bir adımla arkama geçti ve elbiseyi kavradı.

"Söylediğimin hiç mi önemi yok senin için?" diye isyan ettim ama aldırış etmeden fermuarla uğraşmaya başladı.

"Sıkışmış," dediğinde burnumdan sıkıntılı bir nefes verdim.

"Aydınlattığın için sağ ol!"

Elbiseyi tutan elinin sıcaklığını kumaşın üstünden hissedebiliyordum. Arkamda aldığı nefesi ılık bir esinti gibi tenime çarparak havada dağılıyordu. Ona ait her şeyin bu kadar güzel hissettirmesine bir kez daha lanet ederek gözlerimi kapadım. Bu işi çabuk bitirse iyi olurdu, yoksa oracıkta bayılacaktım.

Sessizce uğraşma işine devam ederken, bu tatlı işkence çok olmaya başlamıştı. Ayaklarımla ritim tutarak çabuk olması sinyalini verdim.

Sonra bir anda sol eliyle çıplak sırtıma dokundu. Ateş gibi eli vücut sıcaklığımı anında zirveye çıkarmıştı, yanıyordum.

Zaten zor aldığım nefes boğazımda takılmış, olduğum yerde donup kalmış, hareket işlevimi yitirmiştim. Az önce hissettiğim ılık esinti, şimdi tenimde bir ateş fırtınası görevi görüyordu.

İtiraz etmeme fırsat tanımadan, sırtıma dokunan elini elbisemin içine daldırdı. Vücudumu ani bir titreme dalgası sardığında kol kasları sırtıma değiyor, eli kalçamda sıcak bir his bırakıp aşağıya kayıyordu.

Bu kadarına dayanamazdım. Adam bana işkence ediyordu!

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştığımda, hareket edecek takatim yoktu. Sesim bile kısık çıkmıştı. Yalnızca nefesinin sesini ve üzerimde asılı kalan dokunuşlarını duyuyordum.

"Kıpırdama!" dediğinde, uyuşan kalbime kan gitmesini diledim.

Elbisemin içine daldırdığı eliyle elbiseyi tenime değmeyecek şekilde topladı. Harika! Şimdi de bacaklarım açıkta kalmıştı! Arkasından gelen yırtılma sesiyle, dar elbisenin sıktığı bedenimin rahatladığını hissettim. Ve aynı anda suratım kırmızının tüm tonlarını misafir etti. Elbisenin sırt kısmını ikiye ayırmıştı!

İkiye bölünen elbisenin parçalarını elinden kurtarıp sertçe çektim. Kumaşı tutan ellerim, göğüslerime siper ettiğim kollarımı serbest bırakmıştı. Dolayısıyla arkamı kapatayım derken tekrar önümü açmıştım. Daha fazla nasıl rezil olabilirdim bilemiyordum.

"Elbiseyi yırtacak olsam pekâlâ ben de makasla kesebilirdim!"

Gerçekten öfkelenmiştim. Bu öfkenin içinde hem rezilliğim, hem de beni düşürdüğü durum yatıyordu. Onun karşısında o kadar savunmasızdım ki, birazcık mantık kırıntım kalmasa, kendimi ana kaptırıp saçmalamaya başlamaktan korkuyordum.

Ciddiyetle kaşlarını kaldırdı. Uzun kirpikleri laciverdin en güzel tonlarını misafir ederken, sanki çok ciddi bir toplantıda son derece önemli bir bilgiyi açıklar gibi bana baktı.

"Normal yollarla bile banyoyu bu hale getirdiğine göre, eline makası aldığında olacakları tahmin edemiyorum."

"Çık!" dedim kontrol etmeye çalıştığım bir sesle. Onunla daha fazla baş edemeyecektim.

Gülmeye hazır dudaklarını çizgi halinde tutmasına rağmen, gözlerindeki kıvılcımı görmek daha da sinirlenmeme neden oldu. Kapının önünde duraksadığında, üzerimdekileri sıkıca tuttuğum parmaklarım uyuşmaya başlamıştı.

Arkasını dönmeden konuştu.

"Bu arada Mike'tan uzak dur."

Cevap vermeden, kapıyı hızla arkasından kapattım. Ellerim serbest kalınca elbise bileklerimden düştü. Ancak artık duş almak istemiyordum. Aptal kalbim dokunuşları teninde kalsın diye bağırıyordu.

BÖLÜM ON ALTI

YENİ GÖREV

Aradan üç gün geçmişti ancak Lacivert'le neredeyse hiç konuşmamıştık. Odaya girdiğinde, battaniyenin altına gömülerek uyuma numarası yapıyordum. Ne yaptığımı anladığından emindim ancak umursamıyordum. Onu görmemek için gerekirse bütün gün uyuma taklidi yapabilirdim. Ama önüne geçemediğim tek şey vardı. Kokusu... Garip aroması, her geldiğinde beni esiri yapıyor, sıkıca yüzüme kadar çektiğim battaniye bile buna engel olamıyordu.

Her şeyin yanında bir de yalnızlık vardı. Etrafımı saran, kördüğüm gibi her yanıma dolanan yalnızlık... Artık düğümleri açmaya bile uğraşmıyordum. Mike'ın arkadaşlığı iyi gelebilirdi belki ama o da ortalarda görünmüyordu. Günlerdir yediğim yalnız yemekler de aynı oranda sıkıntıma eşlik ediyordu. Aynı masaya oturup ailece yenen yemeklere özlem duymaya başlamıştım.

Zaten onun gölgesinde ne yapabilirdim ki? Mike'la olan arkadaşlığıma karşı çıkıyordu. Kesinlikle beni kıskandığını düşünmüyordum. Tek yaptığı beni kontrol etmeye çalışmak ve Mike'la her ne derdi varsa beni bu olaya karıştırmamaktı. Elizabeth'le arkadaş olmamız için başka gezegende yaşamamız gerekirdi. Yok yok, vazgeçtim... Dokuz gezegeni de gezsek, ben onunla arkadaş filan olamazdım. Brad zaten aralarında en tecrübelileriydi. Resmen yanında tek kelime etmekten korkuyordum. Belki de o yüzden üç gündür kendimi bu odaya hapsetmiş ve tüm bu çılgınlıktan soyutlanmaya çalışmıştım.

Sabah uyandığımda ilk iş olarak Jenny'ye o günün hangi gün olduğunu sordum. Pazar günü diye cevap verdiğinde içimin aniden sızlamasına engel olamadım. Annemlerin o an pazar kahvaltısı ediyor oluşunu ve arka planda da her pazar sabahı izlenen kovboy filminin açık olduğunu düşünüp, bir parça huzur esintisi hissettim.

Aynı hızla başımı iki yana salladım. Hayır, ailemi özleme-yecektim. Bana hiçbir çare bırakmayan ve kaçmama neden olan onlardı. Güne yine, yeni bir kararla başlamıştım ancak seyrinde pek bir değişiklik yoktu. Kanepe, Jenny'yle yaptığım tek taraflı sohbet, buzdolabından aldığım meyve ve yoğurt üçlemesiyle bir gün daha bitecekken, uyuşan tüm uzuvlarımı göreve çağıran koku doldu odaya.

Neyse ki kanepede yatıyor durumdaydım. Günlerdir olduğu gibi uyuma taklidine girişmiş, araladığım gözlerle mutfağa yürüyüşünü izliyordum.

Arkası dönüktü. İnce parmaklarıyla dolap kapağının kulpunu kavradığında, dokunuşunu kıskandığımı hissettim. İçimde ayaklanan duygulara ne kadar saçmaladığımı anlatamıyordum ancak kendim pekâlâ farkındaydım. Gözlerimi kapatıp odadan çıkmasını bekledim. Akıl sağlığım yine beni terk ediyordu.

"Uyumadığını biliyorum," dediğinde hiçbir tepki vermeden sabırla çıkmasını bekledim. Ancak öyle olmadı. Sıcak nefesi yakınıma geldiğinde kasılmamak için çok uğraştım. Artık numara yapmamın anlamı olmadığını bilsem de gözlerimi açmak istemedim. Sırtımı ona döndüğümde konuşmaya devam etti.

"Yarın sabah erkenden hazır ol." Bir süre benden yanıt bekledikten sonra sıkıntıyla iç çektiğinde, içimden sinsice güldüm. "Okula başlıyorsun," dediği an, tüm gücümle yataktan kalkıp sevinçle *Gerçekten mi?* dememek için kendimi zor tutmuştum. Birkaç dakika daha odada durup çıktı. Pikeyi üstümden atarken, günlerdir hiç olmadığım kadar enerjiktim. İçim içime sığmıyordu ve uzun süredir çektiğim yalnızlığa küçücük bir umut doğmuştu. Bu durum kalıcı mıydı bilmiyordum ama öyle olması için ne gerekiyorsa yapacaktım. Gerekirse yaşadıklarımızı görmezden gelip ona yalvaracak, okula devam edecektim.

O akşamı nasıl geçirdiğimi bilmeden uyuyakaldım. Yatmadan önce, eski hayatımda olduğu gibi kıyafetlerimi hazırlamaya koyuldum ve o anda beynimde yanan ışık, yerine gelen keyfimi iyice kıvama getirdi. Sonsuz bir kıyafet çekmecem vardı. Yaklaşık yarım saatin ardından giyeceklerimi belirlemiştim. Koyu

renk streç bir kot, üstüne bej rengi, belimde biten salaş bir bluz, kıyafetimle uyumlu bir ceket ve bot seçerek işimi bitirdim. İlkokula yeni başlayan çocuklar gibi heyecanla kanepeme uzandım ve sabahın çabuk gelmesini diledim.

– – –

Uyandığım anda hissettiğim en büyük eksik güneş ışığıydı. Pencereyi açıp, temiz havayı içime çekememek adeta ruhumu daralttı. Güneş ışığıyla değil de, alarm sesiyle uyanmak hiç hoşuma gitmemişti. Mahzeni seviyordum, içindeki havalandırma ve ışıklandırma pencere yokluğunu hissettirmiyordu evet ama alışkanlıklar da aranıyordu işte.

Banyoya gidip kısa bir duş aldım ve sonrasında dişlerimi fırçalayıp, saçımı kurutarak çıktım. Üstümü giyip aynada görüntümü kontrol ettikten sonra hafif bir makyaj yapmaya koyuldum. Mutfağa yürüdüğümde kahvaltı edemeyecek kadar heyecanlıydım. Gerçi saat de çok erkendi. Midemin düğümü daha çözülmemişti.

Heyecanımın nedeni sadece okula başlıyor olmam değildi. Aydın Çağ Üniversitesi'ne başlıyor olmamdı. Bu gerçek hayallerimin bile ötesindeydi. Üniversite tercihlerim sırasında, iç çekerek kampüsünü ve eğitim kadrosunu inceleyebilmiştim sadece. Orada bulunmayı aklımın ucundan dahi geçirememiştim.

İstanbul'un yarısını kaplayan okulun devasa bir kampüsü vardı. Öyle ki, fakültelerin hepsi aynı kampüsteydi. İçime düşen ani korkuyla anlık bir gerilme yaşadım. Oradaki herkes benden çok daha zengin ve eğitimli olacaktı. Onlara yetişmem kolay olmayacaktı ama artık başka bir amacım kalmamışken bunu yapmaya çok istekliydim. İçten içe, onu düşünmekten uzaklaştıracak nedenlere de ihtiyacım vardı. Bu çare ders çalışmaksa, buna sıkı sıkıya sarılabilirdim.

Kapı tıklandığında, gelenin Mike olduğunu düşündüm, çünkü Lacivert'in kapı çalma huyu yoktu. Krem rengi kanvas pantolonun üzerine giydiği bej rengi keten gömlek ve lacivert spor ceketle içeri giren bedeni görünce kaşlarım havalandı. Açık kalan ağzımı kapatıp sesli bir şekilde yutkunurken, anlamasın

diye bakışlarımı farklı yöne çevirdim. Ancak ona bakmak istiyordum. Gözlerinin rengini böylesine çarpıcı kılan kıyafet seçimi miydi, yoksa şu an hissettiğim farklı hava mıydı, bir fikrim yoktu. Tek hissettiğim, neredeyse hareketlerimi bile kontrol edebilecek olan onu izleme dürtüsüydü.

Elime aldığım çantamı sıkarak mantığımı geri kazanmaya çalıştım. Dikkat etse parmak boğumlarımın beyazladığını görebilirdi. Kendimi telkin etmeye çalışırken ifademi korumaya özen göstererek ona döndüm. Bakışlarımız buluştuğunda bu ana hazır olmadığımı hissederek gözlerimi kaçırdım ve kapıya doğru adım attım.

Bir şey söyleyecek gibiydi ancak bu hareketimle konuşmasını engellemiş oldum. Zaten konuşmasındı. Kadife sesinin kalbimin duvarlarını geçmesini istemiyordum. Ya da kokusunun yakınıma gelip ona sarılmam için bana kucak açmasını istemiyordum. Kafamda oluşan tüm senaryolar benim acınası hislerimle son buluyordu.

Siyah kapıyı açtıktan sonra kenara çekildim ve öne geçmesini bekledim. Bunu yaparken ayaklarıma bakıyordum. Bakışlarını üzerimde hissetsem de göz göze gelmemekte ısrarcıydım.

Birkaç saniye bakışlarını üzerimde tutup önüme geçti. Gizli kapıdan dışarı çıkacağımızı düşünürken, beyaz bir kapının önünde durdu. Daha önce bu kapıyı görmesem de aldırış etmedim, nasılsa bu mahzende her yerden bir kapı çıkabilirdi.

Kapıyı açtıktan sonra bir süre benim geçmemi bekleyince şaşırmadan edemedim. Bana pek kibar davranmıyordu sonuçta. Kapının ardında asma bir merdiven vardı ve alt kattaki büyük otoparka açılıyordu. Daha önce neden bu kapıyı kullanmak yerine dışarıdan otoparka ulaştık diye soracaktım ki vazgeçtim. O an bir önemi yoktu.

İfadesiz bir şekilde onu izlerken, beyaz Porsche bir cipe yöneldi. Kaşlarımın kalkmasına mani olamadım. Demek biraz mütevazı takılacaktı (!). Peşinden arabaya binecekken beni durdurdu.

"Aynı arabayla gitmemiz dikkat çekecektir."

"Yani?" diye sordum ifadesizce.

Kafasını kenara eğerek, benim ifadesizliğime benzer bir tavırla burnunu kaldırdı. Başını çevirdiği yöne baktığımda ağzım bir O şeklini aldı.

Çetin'in mavi Mercedes'i karşımda duruyordu!

İyi de o arabayı imha etmemiş miydi?

Aklımdaki soruların heyecanını bastırarak ifadesizce sordum. "Bu ne şimdi?"

Tepkim canını sıkmış gibiydi. Gözleri koyulaşırken, bu halinin ne kadar can alıcı olduğunu görmemeye çalıştım. Umarım benim gibi öğrenci rolüne filan girmezdi. Bir de onun için ayılan bayılan kızlara dayanamazdım.

"Sana bir araba borcum vardı."

Soğuk bir şekilde güldüm. "O araba benim değildi, abimden çalmıştım. Buna çok da borç denemez yani."

Çenesini kaşıdıktan sonra güzel ellerini saçlarından geçirdi. Tepkimi çözmeye çalışır gibiydi.

"Ama bu araba senin için."

"İstemiyorum," dedim sakince.

Kaşlarını çattı. "Okula nasıl gelmeyi düşünüyorsun?"

"Toplu taşıma diye bir şey var. Arabayla doğmadım ben. İdare ederim."

Alt dudağını dişleyerek gözlerini kapadı. Gözlerini biraz daha kapalı tutmasını ve bu görüntüsüne daha çok bakabilmeyi diledim.

"Bu görev için gerekli. Aydın Çağ Üniversitesi'nde pek de toplu taşıma kullanan yok."

"Burslu ve benim durumumda olan birileri illaki vardır." Sesimdeki inat hissediliyordu.

"Evet ama istediğim ortamlara girmen için, arabası ve zengin bir ailesi olan öğrenci olman daha mantıklı."

Derin bir nefes alarak önüme döndüm ve arabaya ilerledim. Benden önce davranıp kapımı tutan ince parmaklarını görünce kalbim aniden tekledi ancak hemen kendimi toparladım. Fazla heyecan yapmış olacağım ki, bana bir kâğıt uzattığını görünce,

kâğıdı almak için hızla uzanan elim koluna dokundu. Elektrik çarpmasına benzer hisle yutkundum. Belli belirsiz bir gülümseme eşliğinde kâğıdı avucuma bıraktığında bu sefer de sıcacık parmakları elime değmişti. *Benimle oyun oynadığını hissediyordum.*

"Kâğıtta ders programın ve öğrenci bilgilerin var." Kafamı sallayarak onayladıktan sonra arabaya bindim. Koltuğa yerleştiğim anda içerideki ferah koku dikkatimi çekti. Koltuğu ve aynaları kendime göre ayarladıktan sonra motoru çalıştırdım. Okulun adresi çoktan önümdeki navigasyon aletine girilmişti.

Elim vitese gittiğinde, yanında duran şey dikkatimi çekti. Bir telefon!

Tamam, onun karşısında ifadesiz durmaya çalışabilirdim ancak bunca zamandır bu kadar teknolojinin içinde bir telefonum yoktu. Kendime engel olamayarak gülümsedim ve daha sonra incelemek üzere telefonu yan koltuğa bıraktım.

Vitesi ileri alıp, garajdan dışarı çıkmak üzere gaza bastım. Yol boyunca, tek başıma yaptığım kısa süreli yolculuğun özgürlüğüne varmaya ve kendimi azıcık da olsa bu yeni göreve kaptırmaya çalıştım. Peki, itiraf ediyorum azıcık değildi, oldukça kaptırmıştım.

Bir yandan da arkamdan gelen beyaz arabasını görebiliyordum. Okulun önüne geldiğimde derin bir nefes bıraktım. Dev araç kapısı bile şairaneydi. Otopark fişi alıp içeri girdiğimde, yeşillikler içerisindeki devasa kampüs gözlerimin önündeydi. Otuz iki diş sırıtıyordum.

Arabayı bir kenara çekip, verdiği kâğıdı incelemeye başladım. Kâğıtta öğrenci numaram, kimlik bilgilerim, fakülte ve bölümüm yazıyordu. Ayrıca okulun ayrıntılı bir haritasını da eklemişti. Bu ayrıntıya minnet duyarak doğruldum. Burada kaybolsam, yolumu bulmam bayağı vakit alırdı.

İlk dersimin saat onda olduğunu görünce mutlulukla gülümsedim. Saat daha sekizdi. Arabayla okulda güzel bir tur atabilirdim.

Okulun, her fakültesinin bahçesinde öğrenci, konuk ve akademik görevli olmak üzere üç farklı otoparkı bulunuyordu.

Otoparkların önünden geçerken içlerinde bir tane bile normal diye sınıflandıracağım araç olmadığını görünce yüzümü buruşturarak gezintime devam ettim. Her fakültenin önünde devasa bir kemer vardı. Kemerler sanatsal bulduğum işlemelerle süslenmişti ve tepelerinde okulun amblemi bulunuyordu.

Kütüphanenin önüne geldiğimde bir alışveriş merkezi kadar büyük olduğuna kanaat getirip gülümsedim. Spor salonu ve fitness merkezi de kütüphane kadar olmasa da oldukça büyüktü. Gezdiğim hiçbir yerin içine girmeden, sadece nerede olduklarına bakmak için kısa süreliğine durdum.

Sonunda fakülteme geldiğimde, arabayı öğrenci otoparkına park edip çantamı alarak yola koyuldum. Gözüme ilk çarpan şey fakültenin altındaki kafeler ve kırtasiye olmuştu.

Hızlıca ilk kırtasiyeye giderek, bir defter ve birkaç kalem seçtim. Kasaya geldiğimde kasiyere şaşkınca bakmaya başladım. Unuttuğum bir şey vardı.

Param yoktu!

E tabii, ne zamandır paraya ihtiyaç duymuyordum.

"Cüzdanımı arabada unutmuşum sanırım," diyerek kadına gülümsedikten sonra, kızaran suratımla oradan çıktım ve çantama attığım telefonu elime aldım.

Tuş kilidini açarak rehbere girdim.

Bir tek numara vardı. *T.J. Allen*. Bu, James'in gizli kimliğiydi. Milyarder kimliği.

T.J.in ne olduğunu sonra soracaktım. Ya da belki sormazdım.

Arama tuşuna basacakken vazgeçip ismin üzerine tıkladım ve yazılı olanı silip yerine *Edepsiz Lacivert* yazdım.

Dudaklarım alayla kıvrılırken sinsice güldüm ve kaydın üzerine basarak telefonunun çalmasını bekledim.

"Ne oldu?"

"Ben de iyiyim, sen nasılsın?" diye alayla cevap verdim. Karşıdan sadece sıkıntılı bir ses geldi. "Param yok," diye kısa yoldan söyledim.

"Torpidoya baksaydm olurdu," cevabını alınca içimden bir küfür savurdum.

"Söylemiş olsaydın bakardım."

Telefondan ses gelmeyince ekrana baktım. Kapatmıştı!

İçimden bir çığlık atarak sinirli adımlarla arabaya ilerledim. Neyse ki kasiyere yalan söylememiş bulunuyordum. Para gerçekten arabadaydı. Hızla ulaştığım arabanın kapısını açarak torpidoya uzandım ve gözlerim yuvalarından fırladı. Harçlık değil, servet bırakmıştı resmen!

Kaç para olduğunu saymadan içinden iki tane iki yüzlük çekip çantama attım. Kırtasiyeye girip, az önce bırakmak zorunda kaldığım malzemeleri alarak tekrar kasaya gittim ve kasiyerin gülümseyen suratıyla karşılaştım. Çıkarken bir yandan da defteri çantama sokuşturmaya çalışıyordum ki sert bir şeye çarptım. Ya da bir insana.

Kendimi hemen geri çekmiş olsam da, dengem hafiften kaybolmuştu. Yabancı bir kol beni yakaladığında geriye doğru yalpalıyordum.

"Sakin! Sakin!"

Yarı alayla söylenen sözleri duyunca kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdım. Karşımdaki esmer çocuk aynı alayla gülümsüyordu.

"Affedersin," dedim düz bir sesle.

Simsiyah gözlerini üzerimde gezdirdiğini fark edince, bundan rahatsız olarak çantamı yerden almak için eğildim.

"Yardım edeyim."

"Gerek yok!" diyerek hızla çantayı alıp kenara çekildim. Saçımı düzelterek yürümeye hazırlanıyordum ki elini uzattı.

"Ben Onur."

Gözlerimi kısarak, bu aşırı arkadaş canlısı genç adamı izlemeye koyuldum. Esmer yüzünü çevreleyen siyah dalgalı saçları, kara gözleriyle uyum halindeydi. Kıvrımlı burnu beni bile kıskandıracak kadar şekilliydi. Son olarak alayla kıvırdığı dudakların da hakkını yiyemezdim. Oldukça yakışıklıydı ve o an, onun beni az önce süzdüğü gibi ben de onu süzüyordum. Suratıma onu taklit ederek alaycı bir gülümseme yerleştirip, cevap vermeden yanından ayrıldım ve sırıtarak fakülte binasına girdim.

Üniversite binası modern olmasının yanı sıra geçmişin izlerini taşıyor, tarihî bir yapı hissiyatı veriyordu. Heyecanla etrafı incelerken bir yandan da sınıfların numarasına bakıyordum. Sınıfın ilk katta olmadığını anlayınca asansör yerine merdiveni kullanarak üst kata çıktım. Sonunda doğru kapıyı bulduğumda kabaran heyecanımı bastırmaya çalışarak içeri girdim.

Sınıfta sadece on kişi olduğunu görünce şaşırmıştım. Eski okulumdaki gibi elli kişilik bir sınıf olmasa da, en az yirmi kişi görmeyi umuyordum. Arkalardan boş bir sıra bulup oturdum. Hoca henüz gelmediği için cep telefonumu çıkarıp internete girdim. Hızlıca dersin adını girip internetten araştırma yaptım. Dersle ilgili en azından birkaç şey bilmem işimi kolaylaştırırdı.

Yanıma biri oturunca gayriihtiyari o tarafa döndüm. Gördüğüm kişi, sıkıntıyla bir nefes vermeme rağmen gözlerini üzerimden çekmemekte kararlı gibiydi.

"İkinci sınıf dersinde olduğuna göre yeni öğrenci değilsin. Misafir öğrenci misin?"

Ondan kopya ettiğim alaycı gülümsemeyi tekrar takındım. "İngilizce mi konuşuyorum?" dedim imayla. Tek kaşı havalandı ancak cevap vermesine fırsat tanımadan ayağa kalkıp bir öndeki sıraya geçtim.

Bu sefer de öndeki sırada oturan kızın radarına girmiştim. Oturduğum gibi bana dönen uzun kahverengi saçlı kız sevimli bir şekilde gülümsedi. Kızın zengin bir züppe olduğuna inandıran ön yargım, samimi bir şekilde "Merhaba," demesiyle kayboldu.

"Merhaba," diye karşılık verdim ben de aynı tonda.

"Ben Sinem," diye kendini tanıtınca, ismimi söyleyerek elimi uzattım. O sırada profesörün gelmesiyle konuşmayı bırakıp derse döndük.

Ders boyunca İngilizce konuşan hocanın dedikleri karşısında hiç zorlanmasam da, anlattıkları ciddi alt yapı gerektiriyordu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, okula başlamadan önce eski okulumda aldığım derslerle buradakileri karşılaştırıp açıklarımı görecek vakit bulamamıştım.

Bir yandan da yanımda oturan Sinem'i inceliyordum. İnsanlar hakkında fazla yanılmazdım. Cana yakın ve samimi biri gibi görünüyordu. *Belki*... dedim içimden. *Belki bir arkadaşım olabilir.* Uzun zamandır yalnızdım.

Sinem'in beline kadar gelen kahverengi saçları düz uzanıyordu. Yeşile benzettiğim göz rengini tam seçemesem de, kocaman gözleri insanı büyülüyordu. Beyaz teni ve tenine renk katan kırmızı dudaklarıyla çok alımlıydı. Sıraya oturuş şekline bakılırsa boyu da uzundu. Zengin biriyse bile gayet mütevazı görünüyordu. Belki de bu yüzden sıcak bulmuştum onu.

Gözümün ucuyla arkama baktığımda kara gözlü çocuk, yani Onur beni izliyordu. Sıkıntıyla önüme dönüp hocanın anlattıklarına odaklanmaya çalıştım. Sağ olsun hoca da dersi blok yapmıştı. Bir saat kırk beş dakikalık bir esaret sonrası dersi bitirdi. Notlarımı toparlayarak ayağa kalktığımda Sinem'in de aynısını yaptığını gördüm.

Aynı anda birbirimize bakınca aptalca gülümsedik. O sırada Onur yanımıza geldi.

"Sinem, arkadaşınla tanıştırmayacak mısın beni?"

Çocuktaki gülümseme yine sinirimi bozarken, çevik bir hareketle Sinem'in koluna girdim. "Aslında biz de tam bir şeyler yemeğe gidiyorduk," diyerek, yaklaşık iki saat önce tanıştığım kızı hızla kolundan sürüklemeye başladım.

Koridora çıkıp kolunu bıraktığımda, özür diler bir şekilde baktım ancak o kahkaha atmaya başlamıştı.

"Şu an okulun en yakışıklı çocuklarından birinden kaçıyorsun," dedi gülmeye devam ederek.

"Yakışıklı evet ama alaycı çocuklarla uğraşamayacak kadar kafam meşgul."

"Öyle deme yahu, Onur iyidir."

"Boş ver," dedim elimle savuşturur gibi yaparak. "Gel bari yemek yiyelim de sözümü tutmuş olayım."

Sinem "Olur," diye atılınca, kendimi kötü hissetmekten biraz da olsa kurtuldum ve okulun kafelerinden birine yöneldik.

"Şuranın yemekleri güzeldir," dediğinde hemen gösterdiği yere yöneldik. Yemekleri sipariş ettiğimizde koyu bir sohbete dalmıştık.

Ben kısaca Kocaeli Üniversitesi'nden geçişle geldiğimi belirtip, burslu okuduğumu söyledim. Bu durumu çok kurcalamadan ailesinden bahsetti. Anne ve babasının üst düzey asker olduklarını, o da asker olmak isteyince itiraz edip tıp okuması için teşvik ettiklerini anlattı. Yurt dışında da okuma şansı olduğunu ama ailesinden uzak kalmamak için bu seçeneği es geçtiğini söyleyince, aralarındaki bağa imrenmeden edemedim. Samimi sözlerini dinlerken kendi ailemden bahsedemeyecek olmam midemin kasılmasına neden oldu. O sırada "Kiminle kalıyorsun?" diye sorunca da, "Tek yaşıyorum," demiş bulundum.

"Ben yurtta kalıyorum. Maalesef ailem tek yaşamama izin vermiyor. Sen bu konuda şanslıymışsın," derken gülümsüyordu. Yemeklerimiz bittikten sonra kahve söylediğimiz anda telefonu çaldı. Neşeyle telefonu açıp "Babacığım!" diye seslenince, kahvemi masadan alıp, bahçeye çıktığımı işaret ederek, babasıyla konuşmaya başlayan Sinem'e el salladım.

Soğumaya başlayan havayı ciğerlerime hapsederek rahatlamaya çalıştım. Yeşil çimler ayağımın altında ezilirken, bir yandan da rüzgar, uçuşan sonbahar yapraklarını etrafımda döndürüyordu. Kahvemden bir yudum alıp, ayağıma takılan yaprağı elime alıp incelemeye başladım. Yeşilden sarı ve kahve tonlarına dönmesinde bile asalet vardı. Eski rengi nasıl insanı canlandırıyorsa bu renk de huzur veriyordu. Lacivert de benim için benzeri bir anlam ifade ettiğini düşündüm. Her hali yeni ve güzel bir duygu yaşatıyor, en uçlarına kadar hissetmem için sınırlarımı zorluyordu. İç çekerek kahvemden bir yudum daha aldım ve Sinem'e söylemek zorunda kaldığım yalanları düşündüm. Bundan sonra okul hayatım bu şekilde geçecekti. Yalanla.

Cebimdeki telefonun titremesiyle irkildim. Normalde alışık olduğum telefon bildirimi o an o kadar yabancı gelmişti ki, kendi kendime şaşırmadan edemedim.

Gelen mesajdaki ismi görünce dudaklarım kıvrıldı.

'Edepsiz Lacivert'

"Bakıyorum çok çabuk arkadaş edinmişsin."
Dudaklarım alayla kıvrılırken cevap yazdım.
"Hangisinden bahsediyorsun?"
"Birlikte yemek yediğin kızdan."
"**Sinem mi?**" diye yazıp hızlıca yolladım.

"Sinem Seyhan. Yirmi yaşında. Tıp Fakültesi ikinci sınıfta okuyor. Okulun yurdunda kalıyor. Anne ve babası üst düzey asker. Başarılı bir öğrenci. Herhangi bir suç kaydı yok."

Mesajı görünce şaşkınlıkla havalanan kaşlarım muzur bir düşünceyle eski haline döndü.

"Araştırmanı iyi yapmışsın. Rica etsem Onur'u da araştırır mısın?"

Sinsi sinsi sırıtarak mesajı yazıp yolladım.

"Onur kim?"

Saniyesinde cevap vermişti.

"**Sen bulursun!**" diye cevap yazarken gülüyordum.

O sırada Sinem yanıma geldi ve imalı bir bakış attı. "Senin sevgilin var! O yüzden Onur'dan köşe bucak kaçıyorsun!"

Gülümsemem yüzümde solarken, hissiz bir şekilde "Hayır," dedim.

Sinem bendeki değişimi anladığı anda dediğine pişman oldu. "Ben özür dilerim, Beren. Burnumu sokmak istememiştim."

Koluna dokunarak onu rahatlatmaya çalıştım. "Boş ver. Cidden karışık ama özetle sevgilim olamayacak kadar uzak biri." Sonra daha samimi bir gülümsemeyle ona döndüm. "Peki, senin sevgilin var mı?"

Sorum karşısında onun da yüzü asıldı. "Bak o konuda da ortağız. Benimki de biraz karışık."

— — —

Son ders için okul koridorlarını turlarken, beni aniden durduran Sinem'e döndüm.

"Neredeyse unutuyordum! Belki ani bir davet olacak ama bugün benim doğum günüm. Gelmek istersen seni de akşam vereceğimiz ufak çaplı organizasyonda görmek isterim."

Bir an düşünür gibi oldum. Hayır diyecektim, çünkü Lacivert izin vermeyebilirdi. Ama Sinem'in hevesini görünce yeni arkadaşımı kırmak istemedim.

"Olur," dedim omuz silkerek.

"Süper!" diye küçük bir çığlık attığında gülerek sınıfa yürüdük. Kapıdan girdiğim anda bana bakan bir çift kara gözle karşılaştım ancak bakışlarımı kaçırarak Sinem'in yanına oturdum.

İçten içe Lacivert'e ne diyeceğimi düşünmeye başladım. Kontrol manyağı bir saatte Sinem'in sicilini araştırmıştı. Sıkıntıyla çantamdan çıkardığım telefona baktım. Ekranda herhangi bir bildirim yoktu. Mesaj bölümüne girip yazmaya başladım.

"Akşam Sinem'in doğum günü var. Katılacağıma söz verdim."

Yazdıktan sonra düşünmeden yolladım. Evet, kısa ve netti.

Saniyesinde cevap gelince şaşırdım. Daha önce elinde hiç telefon görmemiştim ama şimdi düşürmüyor gibiydi. Adam resmen teknolojinin içine doğmuştu.

"Kime danışarak?"

Gözlerimi devirerek cevap yazmaya başladığım anda hocanın sınıftan içeri giren siluetini görünce telefonu sıranın üzerine bırakıp başımı kaldırdım.

Ah! İşte bunu beklemiyordum!

Lacivert gözler benimkilerle buluştuğu anda, duruşunun güzelliğiyle mest oldum. Sabah düşündüğümden daha yakışıklı gelmişti o an. Belki de aramızda başka insanlar olduğundandı. Bakışmamızı sonlandırıp, telefonumu elime aldım ve titreyen parmaklarımla mesaj yazmaya başladım.

"Burada ne yapıyorsun?!"

Telefonunu cebinden çıkardı, ekranını kontrol edip benden gelen mesajı gördükten sonra dudağını alayla kıvırarak masaya bıraktı. Bunları yaparken gözlerini benden ayırmıyordu. Fark edilmemek adına hemen kafamı eğip ellerimle oynamaya başladım.

O da bakışlarını çekip, mükemmel aksanıyla İngilizce konuşmaya ve kendini tanıtmaya başladı.

Ah! Bu adam İngilizce konuşurken daha mı etkili oluyordu? Kendi dilinde kendi kültürüyle konuşan Lacivert'e haksızlık ettiğimi fark ettim. Bu haliyle muhteşemden de öteydi. Sinem'in fısıltısıyla düşünce denizimden çıkmak zorunda kaldım.

"Beren, bu ne yaa? Şimdi bunun hoca olduğuna inanmamızı mı bekliyorlar?"

Hayranlıkla kurduğu cümleler içimde beliren öfkeyi ağırladı. Dudağımı zoraki bükerek gülümsedim.

Yaa! Sen bir de bana sor! diye geçirdim içimden. Kalemi ne kadar sıktığımın farkına varmadan kadife sesini dinlemeye koyuldum. Misafir öğretim görevlisi olduğunu ve bir süre okulda olacağını belirttiğinde, arka sıralardan yükselen cırtlak sesli kızın sorusu kaleme daha sıkı sarılmamı sağladı.

"Peki, ne kadar süreliğine, Bay. Allen?" diye cıvık İngilizcesiyle sorarken söylediklerini alayla içimden tekrar ettim.

İtiraf etmek gerekirse, sınıftaki herkes İngilizceyi su gibi konuşuyordu ve bu da benim biraz çekimser kalmama neden oluyordu. Ben de iyiydim ama onlar kadar değildim. Sinem imayla bana bakarken, o da arkadan gelen sesi kastediyordu. Omuz silkerek *bana ne* mesajı verdim.

Bakışlarımı ona sabitleyerek, bir kez daha mesaj yazdım.

"Umarım derse girmek için kimseyi öldürmemişsindir."

Oysa o çoktan anlatacağı konuya geçmişti. Masasına doğru yürürken, telefonuna baksın diye gözünün içine bakıyordum ama o, ekrana kısa bir bakış attıktan sonra eline almadan tahtaya yöneldi.

Aghhh! Tüm sinirimi içime akıtarak sabırla dersi dinledim. Gözlerim arada ritimle dalgalanan dudaklarına kayıyor, lacivert gözleriyle buluştuğumda beni dinlemeyen heyecanıma yenik düşüp bakışlarımı indiriyordum. Nihayet ders sonuna geldiğimizde sınıftan çıkmadan bizi durdurdu.

"Gelecek ders herkesten bugün işlediğimiz konuyla ilgili somut bir çalışma bekliyorum," dediğinde kalakaldım.

Sinem de benimle aynı şeyi düşünüyor olacaktı ki bana döndü. "Ödev nedir şimdi yani, anladın mı?"

Kafamı iki yana salladım. Ödev üzerine soru soramadan sınıftan çıkmıştı.

Aynı anda telefonum titredi.

"Gidemezsin."

Hıh! O kadar mesaj yazmıştım, cevabı bu muydu?

"Normal bir öğrenci gibi davranmaya çalışıyorum, öğretmenim (!). Sizin izninize ihtiyacım yok. Bence bu yaptığım da görev dâhilinde."

Mesajı öyle büyük bir hırsla yolladım ki, Sinem kolumu dürttü.

"İyi misin, Beren?"

Duruşumu düzeltip gülümsedim. "İyiyim. Kaçta gidiyoruz?"

Yüz ifadesi yumuşarken heyecanla ekledi. "Hemen mekâna geçebiliriz."

Telefonum art arda titremeye başlamıştı ancak aldırış etmeyerek, Sinem'in koluna girip onu takip ettim. Peşimden gelip rezillik çıkaramazdı ya! Ne de olsa o artık Bay Allen'dı. Korunması gereken bir şöhreti vardı.

Arabama binerek Sinem'in peşine takıldığımda, gideceğimiz yerin kampüs dışı olduğunu anlamış bulundum. Lacivert'in beni takip edip etmediğini kontrol etmek adına sık sık dikiz aynasına bakıyordum ancak yol olabildiğine boştu. Sahil şeridinde biraz ilerledikten sonra, Sinem sinyal vererek arabayı sağa çekti. Onu izleyerek arabayı park ettim. İndiğimiz anda işaret ettiği mekânı görünce kaşlarım havalandı. Son derece gürültülü bir gece kulübünü andıran mekâna emin olamayarak baktım. Üst kattaki süslemelerden parti hazırlığı belli oluyordu.

"Sinem, küçük organizasyon dediğin bu muydu?"

Şaşkınlıkla sormuştum ama kızmıyor da değildim. Üzgün bir şekilde suratıma baktı.

"Ben de bu tarz mekânlardan hoşlanmam ama arkadaşlar ayarlamış, kıramadım." Sonra kolumu tuttu. "Hadi gel sen de! Sıkılırsan hemen ayrılırsın, söz."

Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır sözünün uygulamalı versiyonu Sinem'di.

"İyi de ben kimseyi tanımıyorum," dediğimde şirince gülümsedi ve kolumu çekiştirmeye başladı. "Ben tanıştırırıımm."

Üst katın köşesinde bulunan, neredeyse otuz kişilik büyük bir loca vardı. Çekingen adımlarla ilerlememe rağmen, Sinem gülümseyerek oradaki gruba el salladı ve beni çekiştirmeye devam etti. Kalabalıkta gezinen gözlerim bir çift kara gözü üzerimde hissedince duraksadım. Harika! Onur da oradaydı. Zoraki bir gülümsemeyle yanlarına ulaştığımda, Sinem üşenmeden otuz kişiyi de benimle tanıştırdı. Çoğu bizim okuldandı. Bazıları da Sinem'in eski arkadaşlarıydı.

En sonunda Onur'a geldiğinde onu es geçerek bana göz kırptı. Yarım saat kadar etrafa bakınarak geçirdim. Arada Emre adlı gözlüklü şirin bir çocukla ve bir de Gökçe diye geveze bir kızla sohbet etmiştim. İkisi de okuldandı. Onur'un herkes tarafından sevildiğini fark etmem de uzun sürmedi. Çocuğu belki de yanlış değerlendiriyorum diye düşünürken telefonum titredi. Tekrar.

Oflayarak ekran kilidini açtım. Yeni gelenle beraber dokuz mesaj olmuştu.

'Edepsiz Lacivert 18:30'

"Yeterince açık olamadım sanıyorum. Gitmiyorsun!"

'Edepsiz Lacivert 18:40'

"Bahçede bekliyorum."

'Edepsiz Lacivert 19:00'

"Neredesin?"

'Edepsiz Lacivert 19:01'

"Lanet olsun, inatçı ufaklık!"

Ani bir ateş basması vücudumu istila ederken, öfkeden elimdeki portakal suyu bardağını iyice sıktım ve mesajların devamını okumadan telefonu kapattım.

Ufaklıkmış! Sensin ufaklık! Edepsiz!

Kafamı kaldırdığımda Onur'la göz göze geldim.

Belli belirsiz bir gülümseme yolladığımda anında yanımda bitti. Halbuki sinirimi örtmek için yapmıştım o hareketi.

"İyi misin?" diye ilgiyle sorunca kaşlarımı çattım.

"Tabii ki iyiyim. Neden?"

Gülümsemesi alaydan uzaktı. "Bardağa ve eline yaptığın işkenceye bakılırsa çok da sakin değilsin."

"Ha!" dedim şapşal gibi görünerek. "Farkında değilim, dalmışım."

Portakal suyumu göstererek sordu. "Alkol kullanmıyor musun?"

"Hayır." Dümdüz bir cevap verdim. O sırada arka fonda *iyi ki doğdun* temalı bir şarkı çalmaya başladı. Işıklar söndüğünde kocaman üç katlı uçuk mavi bir pasta göründü ve Sinem'e tezahüratlar başladı. Sinem utangaç bir edayla pastasını üflerken, bizler de alkışlamaya koyulduk. Pasta kesildikten sonra ortamdaki sesler biraz yumuşayınca telefonumun sesini duydum.

Kotumun cebimden çıkardığım telefonun ekranında *'Edepsiz Lacivert'* yazıyordu.

Yanımda duran Onur'un tek kaşı kalkarken imayla güldü. Ama bu gülüş keyiften uzaktı. "İlginç bir isim," diye ağzının içinde mırıldandı.

"Ufak bir espri," diye cevap verdim ve cam kenarına geçip telefonu açtım.

Konuşmak yerine onu dinledim.

"Aşağı in."

İfadeden arınmış sakin kadife ses önce kendimi iyi hissettirse de, ne söylediğini algılayıp kaşlarımı çattım. Gözlerim etrafı tararken, sahil kenarında bana bakan çatık kaşlı bir Lacivert görmeyi beklemiyordum.

Gözlerimi kapatıp açarak, gördüğüm sahnenin doğruluğunu ölçtüm. Evet, doğru görüyordum. Bir çift lacivert göz pek de hoş olmayan bir halde bana bakıyordu. İçimde alevler dans ederken, sakin olmak için kendime zaman verdim. Yanlış bir şey yapmamıştım. Yeni bir okula başlayan ve arkadaş ortamına giren bir öğrenci gibi davranıyordum. Bunda ne vardı ki?

Bakışmamız devam ederken onu arayıp, dikkat çekmemek adına önüme dönüp konuştum.

"Ne yapıyorsun James? Seni görürlerse şüphe çekeriz."

"Aşağı in, Beren! Bir daha tekrarlamayacağım!" dedi ve telefonu kapadı. Sesinin tıslama gibi oluşu, başımın derde girdiğinin göstergesiydi.

Sıkıntıyla saçlarımı karıştırdım. Locaya doğru yürürken Onur ve Sinem'in gözleri bendeydi. Onur'a bakmamaya özen göstererek Sinem'e döndüm.

"Sinemciğim, bir arkadaşım aradı. Acil kaçmam lazım."

Sinem üzüntüyle yüzünü astı. "Daha pastamdan bile yemedin."

Gülerek onu teselli ettim. "Benim için bir dilim ayır, muhakkak yiyeceğim."

Vedalaşırken Onur yanımıza geldi. "Seni bırakmamı ister misin?"

Kibarca gülümsemeye çalışarak başımdan savmaya uğraştım. "Arabamla geldim ama yine de sağ ol, Onur."

Kalabalık gruba el salladıktan sonra, adımlarımı hızlandırarak çıkışa yöneldim. Sahil kenarına bakındığımda orada olmadığını gördüm. Arabama doğru ilerlerken temkinli adımlarla sağımı solumu kontrol ediyordum ancak ortalarda yoktu. Derin bir iç çekerek arabama bindim. Göz ucuyla az önce ayrıldığım kulübün üst katına bakıyordum.

Onur'un beni izlediğini görünce dikkat çekmeden motoru çalıştırdım. Ancak arabada bir değişiklik hissediyordum. Kaşlarımı çatarak arkaya dönecektim ki kadife sesini duydum ve hareket etmesiyle havada dağılan tütsüyü kokladım.

"Arkam dönme, devam et."

Yaşadığım kısa süreli korkuyla elimi kalbime götürecekken, Onur'un izlediğini hatırlayıp vazgeçtim ve dişlerimin arasından bağırmaya başladım.

"Ne yaptığım sanıyorsun? Ödüm koptu!"

"Kafana göre takılmaya devam edersen, korkmaya alışsan iyi olur."

Nefesini boynuma üflemese olmaz mıydı? Öfkeli çıkan sesinin üzerine cevap vermeden gaza bastım.

Sahilden uzaklaştığımız gibi kenara çekmemi istedi. Söylediğine itiraz etmeyerek, uygun bir anda sağ şeride yanaştım ve arabayı durdurdum. Araçtan ilk inen o oldu. Sakin bir şekilde ve ifadesizliğimi takınarak kapıyı açtım.

İndiğim anda kolunu kapıya yaslayarak beni arabayla arasına sıkıştırdı.

"Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun?"

Sesli bir şekilde yutkundum. Bana bu kadar yakınken mantıklı bir şey söylemem mümkün müydü?

Kuruyan dudaklarımı dişleyerek zaman kazanmaya çalıştım. Alevlenen hareleri kısa bir anlığına dudaklarıma kaymasına rağmen, hızla gözlerinin odağını değiştirdi. Bana yakın olduğu her an, lacivert renginin bu kadar güzel olduğunu daha önce nasıl fark edemediğimi düşünüyordum. Siyahtan farksız bir renkti benim için. Ama bu, bu bambaşka bir şeydi.

"Ben..." diye başladığım cümleyi toparlayamadım. Çevik bir hareketle kolunun altından çıkıp kendimi yola atmaya çalıştım. Araba emniyet şeridinde duruyordu, otobandaydık. Ani hamlem sonucu sağ şeritten geçen bir kamyondan acı bir korna yedim.

Kolumdan kavrayıp beni tekrar kendine çekmekte gecikmemişti.

"Ne halt ediyorsun?!"

"Allah kahretsin! Kafamı karıştırmaktan vazgeç!" diye bağırınca, sinirle gerilen yüzüne çatılan kaşları katıldı. İki kaşı arasında sinirle perçinlenen çizgi bile güzeldi.

Hayır! Hayır! Bunları düşünmemeliydim!

"Bu okula görev amacıyla geldim ama her an attığın mesajlarla hareketlerimi kontrol edemezsin! Daha Metin Taner ortada bile yok! Arkadaş çevreme neden karışıyorsun ki?" Tepkisiz bir şekilde yüzüme baktığını görünce, parmağımı ona doğrulttum. "Hepsi şu kontrol manyaklığın yüzünden, değil mi James? Beni bir kukla gibi oynatmak istiyorsun! Tek derdin sözünden çıkmamam! Normal bir gün geçirmem bu kadar mı rahatsız etti seni?"

Gözlerini yavaşça kapatıp açtığında, konuşmasını dizginlemeye çalışıyor gibiydi.

"Sen bu işi çocuk oyuncağı mı sanıyorsun? Dünya senin düşündüğünden çok daha kötü bir yer!"

Soğuk bir kahkaha attım. "Az buçuk fikrim var, bay kontrol manyağı. Arkadaş seçimi konusunda da dikkatli davranıyorum."

Daha fazla konuşmaya zahmet etmeden arabaya bindim. Ancak şoför koltuğuna değil de yan koltuğa geçmiş, kontrolü ona bırakmıştım.

Göz ucuyla baktığımda, burun kemiğini sıktığını gördüm. Kapıyı açtığı an önüme dönmeme rağmen bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Arabanın kontağına giden eli bir an durdu.

"Bu konu burada kapanmadı," diye söylendiğinde, ifadesizliğinin altındaki öfkeyi fark etmiştim.

"Elinden geleni ardına koyma!" dedikten sonra burnumu dikleştirip cama döndüm.

Az önce ona meydan mı okumuştum ben?!

BÖLÜM ON YEDİ

DONUK

Cuma günkü son dersime girdiğimde bütün hafta onunla karşılaşamamanın verdiği huzursuzlukla kapıyı izledim. Bu onun dersiydi. Tek dersliğine de olsa, onu yakından görme fırsatı bulacak, müthiş İngilizcesiyle kelimelerle dans edişi karşısında hayranlığımı katlayacaktım.

Kendime gelme komutumu yinelerken, kedi yavrusu gibi bakan gözlerimi kapıdan ayıramıyordum.

"Nereye daldın öyle?"

Kıkırdayan Sinem'e döndüm.

"Lacivert'i mi düşünüyorsun?" diye imayla sorduğunda kıpkırmızı olduğuma yemin edebilirdim.

"Sinem, yapma!" diye fısıldadığımda, "Şaka yaptım, kızma hemen," diye şirinliğe başvurdu.

Gizli bir ajan olarak görev yaptığım okulda, karşıma çıkan ilk kişiyle bu kadar hızlı arkadaşlık kurmam riskliydi, biliyordum ancak uzun zamandır yalnızdım ve iç sesim güçlü bir şekilde onun zararsız olduğunu söylüyordu.

Sinem de Onur gibi telefonumda *Edepsiz Lacivert* ismini görmüş ve bu konuyu kurcalamaya başlamıştı. Bir hafta boyunca neredeyse hiç ayrılmamıştık. Onur'u da fazla görmemiştim. Sinem'e bunu sormak istememiştim, yanlış yorumlayabilirdi. Ama sonradan Onur'un üst sınıf olduğunu ve sadece alttan kalan derslerini bizimle aldığını öğrendim. Bu durum beni biraz da olsa rahatlattı, çünkü onun gibi bir dikkat dağıtıcının fazlaca etrafımda dolaşıp, zor kurduğum dengemi yerle bir etmesini istemiyordum.

Sıkıntıyla elimdeki kalemlerle oynarken "Merhaba," diyen kadife sesini duydum. Başımı kaldırdığım anda bakışlarımız buluştu. Ben heyecanla gözlerimi kırpıştırırken, o dümdüz bir ifadeyle sınıfın ortasında duruyor ve bana bakıyordu.

Bakışlarını çekip tahtaya yöneldiğinde lacivertlerindeki donukluğu fark ettim ve kalbimin sıkışmasına engel olamadım. Günlerdir onu mahzende göremiyordum. Okulda karşılaşmamıştık. *Elizabeth'le mi?* sorusuyla gecelerdir uyuyamıyordum. *Sofia'ya olan duyguları hâlâ devam ediyorsa Elizabeth'in yanında değildir,* diye bile tahmin yürütmüştüm. Ah! Resmen eski aşkına olan sadakatine bel bağlıyordum.

Acınası halim bir kez daha gözlerimin önüne serilirken, söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Adımı seslendiğinde bilinçaltımın uydurması olduğunu düşünüp kafamı kaldırmadım. Ancak o bir kez daha seslenmişti.

Yanımda oturan Sinem başını eğip fısıltıyla "Sana diyor, Beren!" deyince, ağzımdan çıkan ilk kelime "Hı?" oldu.

Sınıfın ne kadar sessiz olduğunu, tepkimin herkes tarafından duyulduğunu anlayana kadar fark etmemiştim. Tüm sınıf kahkahayla bana gülerken, deftere gömdüğüm başımı kaldırdım ve duruşumu dikleştirip ona döndüm.

"Yes, Mr.Allen?" diye imayla cevap verdiğimde lacivert hareleri oynamaya başlamıştı.

Pislik! Benimle oyun oynuyordu!

"Pazartesi günü verdiğim ödevle ilgili çalışmanızı soruyorum."

Kollarımı birbirine dolayıp arkama yaslandım. "Yeterince açıklayıcı olmadığınız için yapamadım," dedim sakince.

Tüm sınıf aramızdaki düelloya nefessiz bir şekilde tanık olurken, lacivert hareleri daha çok hareketlendi. Karşı atak geliyordu.

"O zaten düşünmenizi sağlamaya yönelik bir ödevdi," diye ukala bir şekilde cevap verince, gayet sakin bir şekilde çantamı topladım ve Sinem'in *Ne yapıyorsun?* bakışları eşliğinde sıradan çıkarak amfinin merdivenlerinden indim.

Lacivert'e yaklaşarak başımı dikleştirdim. "O zaman izninizle ben biraz daha düşünmeye gidiyorum."

Ses tonumdaki sakinlik beni bile şaşırtmıştı. Delici bakışlarına aldırmadan sınıftan çıktım. Hızla arabaya binip, öğrettiği şekilde gizli tünelleri kullanarak mahzenin otoparkına ulaştım. Siyah odaya girmek üzereyken arkamda neşeli bir ses duydum.

"Beni özledin mi bakalım, taze öğrenci?"

Uzun süredir ortalarda görünmeyen Mike'ı görünce gülümseyerek ona doğru ilerledim.

"Mike! Nerelerdesin sen?"

Yanına ulaştığımda yanağımdan öpmeye kalkınca, gerildiğim halde bir şey söylemedim. Fazla kasıntı durmam dikkat çekerdi. Sırıtarak geri çekildi ve bana baktı.

"Çok çıtır olmuşsun. Okulda peşine takılanlar ordusu oluşmuştur bile."

Elimi kaldırarak " Abartma, Mike!" dedim.

Kafasını yana eğerek şirince güldü.

"Çin'deki görevle ilgili bir sorun çıktı. Onu halletmek için gittim."

"Hımm..." diyerek karşılık verdim. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Detay sormam gerekiyor muydu ki? Konuyu değiştirmek adına siyah kapıyı işaret ederek gülümsedim. "Kahve ister misin?"

"Tabii ki!" diyerek göz devirdi. Bu hareketi bile abartılıydı.

Odaya girer girmez koltukta oturan Lacivert'i görünce bir an afallasam da, onu görmezden geldim. Benden önce mahzene ulaşmış olması imkânsızdı! Attığı uyarıcı bakışlara aldırış etmeden Mike'ı içeri davet ettiğimde, ayağa kalkarak bizi takip etti. Mutfağa yönelerek dolaptan iki fincan çıkardım. Ona göz ucuyla bile bakmıyordum ama yine de bana sabitlediği bakışlarının yakıcı etkisi üzerimdeydi.

"Süt, şeker?"

"İkisi de!" Mike gülümsemeye devam ederken, neşesi bana da bulaşmıştı

Lacivert ise her zamanki umursamaz edasıyla duvara yaslanmış bizi izliyordu. Bakışları sanki mümkünmüş gibi tenimi daha da yakmaya başlamıştı. Hazırladığım kahveyi Mike'a uzattığımda, onunla göz göze gelmemeye özellikle dikkat ettim. Mike'la birbirimize gülümsüyor, onu yok saymaya çalışıyorduk. Ben yapamıyordum ama Mike bu konuda gayet başarılıydı.

"Birliğe katılmadan önce İstanbul'da mı yaşıyordun, Beren?"

Mike bu sorusuyla Lacivert'in yanında tehlikeli bölgeye adım atmıştı. Kahvemden aldığım büyük yudum boğazımda düğümlenince öksürmeye başladım. Elimde sallanan kahve fincanı, bir miktar kahvenin bacağıma dökülmesine neden oldu. Ancak tenime değen sıcak kahve bile Lacivert'in bakışları kadar yakıcı değildi.

"Ah!" diye inledikten sonra üzerimdeki dizüstü eteği sıyırmaya yeltendim ama bu iki genç adama bacak şov yapmaya da niyetim yoktu.

Aynı anda yanımda belirdiler.

"Beren, iyi misin?"

Mike'ın endişeli sesi karşısında James sıyırıp sıyırmamak arasında kaldığım eteğime bakıyordu. Çevik bir hareketle Mike'ın önüne geçerken uyarı dolu bakışlar attığını gördüğümde, bacağımın acısını unutmuş, aralarındaki gerginliğe son verecek bir çıkar yol düşünüyordum.

O sırada Jenny'nin sesi duyuldu ancak daha çok ciddi bir uyarıya giriş tonundaydı. Tüm mahzen aynı anda kırmızı ışığa bürünmüştü.

"Metin Taner'in İstanbul'da olduğu tespit edildi."

Jenny şoka girmiş bir insan gibi ritmik bir şekilde bu uyarıyı tekrarlıyordu.

Lacivert soğukkanlı bir şekilde cevap verdi.

"Görüntüleri kırmızı odaya yansıt, Jenny." Donuk irislerini bana çevirerek "Beren, üstünü değiştir ve bize katıl. Acele et," dedikten sonra hızla çıkışa yöneldi.

Mike'ın da onu izlediğini görünce banyoya ilerledim. Az önceki husumetleri toz olup uçmuş, göreve odaklanmış iki iyi asker gibiydiler. Onlar için duygular ikinci plandaydı. Görev her zaman öncelikliydi.

Hemen çekmeceden bir tayt ve atlet çıkarttım. Sonra üzerime bir gömlek giydim ve hızlı adımlarla kırmızı kapılı odaya geçtim. Tüm ekip oradaydı.

Toplantı başlamıştı. Konuşulanları takip etmeye çalıştım.

"Uçağını özel bir piste indirmiş. Kuleyle irtibatı ya da kamera görüntü kayıtlarının hepsi silinmiş. Bunu tahmin ettiğim için, Jenny'den olağan tüm lokasyonlara farklı bir kamera sistemi kurmasını istedim. Sonrasında bir rezidansa giriş yaptıkları görülmüş."

James sözlerini bitirdiğinde Elizabeth soğuk bir sesle konuştu.

"Brad, Metin Taner'in yanındaki adam bana tanıdık geliyor. Senin dikkatini çekti mi? Jenny, görüntüyü yakınlaştırıp çözünürlüğünü yükselt."

Lütfen demeyi bilmiyordu bu kadın. Kaşlarımı çatarak, ilgiyle konuşulanları dinlemeye devam ettim.

Brad ekrana yaklaştı.

"Eğer beş sene önce *ölü* diye kayıtlara geçmeseydi, genetik bilimci Christopher Grand derdim."

James düşünceli bir şekilde görüntüye baktı. "Bence diyebilirsin. Böylece Metin Taner'in beden değiştirme teknolojimizi nasıl geliştirdiğini öğrenmiş bulunuyoruz."

"Bu dosya esnasında sizin ekipte değildim. Biraz özet geçseniz," diyerek araya girdi Mike.

Tam da söylemek istediğim şeyi benden önce söylediği için Mike'a sarılabilirdim ancak hemen vazgeçtim.

Elizabeth mesafeli sesiyle yanıtladı. "O dosyaya ben ve Brad bakıyorduk. Grand, Alman kökenli bir genetik bilimci. Babası Nazi kampındaki deneyleri yürüten bilim adamlarındandı. O da babasının mirası varsaydığı deneyleri günümüz teknolojisini de kullanarak insan deneklerde uygulamaya başladı. Bir süre sonra mutasyona uğrattığı insanların cesetleri ortaya çıkmaya başlayınca, görevi Isolation Unity devraldı. Anlaşılan bizim teknolojimizi de yanıltarak kendini ölü göstermiş."

"Nasıl yani? Adamı öldürdünüz ama o ölmedi mi?" Soru Mike'tan gelmişti.

"Tam olarak değil. Adamı uzun uğraşlar sonucu bulduk ama ölü olarak."

"Bu hikâyede birkaç parça eksik," dedi James.

"Olan biten bu, James. Ceset tesliminden sonrasıyla biz ilgilenmiyoruz biliyorsun."

James'in düşünceli hali, arkadaşı Frank'in yanına gittiğimizde yaptığımız konuşmayı hatırlattı. Frank'ten başka kimseye güvenmediğini söylemişti. Belki de gerçekten bu organizasyonda da tehlikeli insanlar vardı. Göz göze geldiğimizde böyle düşündüğünden emin oldum.

Elizabeth'in bakışlarını üzerimizde hissetmemle başımı tekrar ekranlara çevirip görüntülere bakmaya devam ettim. James tekrar söze başladı.

"Grand de duruma dâhil olduğu için, operasyona sizin de katılmanızı istiyorum. Beren benimle olacak, biz çatıyı kullanacağız. Brad, sen binaya tırmanarak pencereyi kullan. Elizabeth ve Mike, siz ziyaretçi kılığında giriş yapacaksınız."

"On dakika sonra garajda toplanıyoruz. Acele edin."

Elizabeth görev dağılımından hoşnutsuz bir ifadeyle kapıya yöneldi. Bir an James'e bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçip odadan çıktı. James'in yüzü bana dönük olmadığı için aralarındaki bakışmayı çözemedim.

Mike ve Brad de odadan çıkınca James'le yalnız kaldık.

Bana döndü.

"Gideceğimiz görev çok tehlikeli. Bir an olsun yanımdan ayrılmanı istemiyorum."

"Tamam." Sesimin korku dolu çıkmaması için çaba göstermiştim.

"Jenny senin için kurşungeçirmez kıyafetleri hazır bulunduracak. Beş dakika içinde kapıda ol."

James ekibin diğer üyelerine gösterdiği tavrı bana da gösteriyordu. O an kendimi gerçekten ekipten biriymiş, sanki onlar kadar yetenekliymiş gibi hissettim. Kafamı sallayarak söylediklerini onayladım ve hızlıca siyah kapılı odaya yöneldim.

Koşar adımlarla çekmeye ulaştım. Çekmecenin en ön kısmında konumlanmış siyah kıyafet tomarını kollarımla sararak banyoya koştum.

Kıyafetleri giydikten sonra bereyi de kafama geçirerek banyodan çıktım. Ayaklarımdaki topuklulardan kurtulup, önceki görevde giydiğim botları giyerek kapıya doğru ilerledim.

James de siyahlar içinde kapıda belirmişti. Garaja doğru yürümeye başladık.

Az sonra tüm ekip göreve hazır bir şekilde garajda toplanmıştı. Brad de bizim gibi kurşungeçirmez siyah kıyafetler içindeydi. Mike ve Elizabeth ise çok şık giyinmişlerdi. Mike'ı kot pantolon ve tişörtten başka bir kıyafetle görmüş olmak beni hem şaşırtmış, hem de o halinden etkilenmeme neden olmuştu.

"Kardeş mi, yoksa çift mi olacağız?"

Elizabeth'in imalı sorusu karşısında Mike cevap verdi. "Şansını zorlama, güzelim. Kimse benim gibi bir muhteşemin senin kardeşin olduğuna inanmaz."

Elizabeth tiksinir gibi yüzünü buruşturunca Brad söze karıştı."Mike haklı. Birbirinize hiç benzemiyorsunuz. Çift olarak gitmeniz daha akıllıca."

Mike ve Elizabeth beyaz lüks bir araca yönelirken, James, Brad ve ben de simsiyah bir minibüse doğru ilerledik. Brad arka koltuğa bindi. Ön koltuğu neden bana bıraktığını düşünürken, James yanıma geldi.

"Bu saati takmanı istiyorum. Olur da birbirimizden ayrılmak zorunda kalırsak, bu şekilde haberleşeceğiz."

Uzattığı siyah saate baktım. Oldukça basit bir plastik saate benziyordu. Takmak için bileğime koyduğum anda parmakları koluma değdi.

"Yardım edeyim, canını yakabilir."

Soru dolu bir ifadeyle ona bakmama aldırış etmeden kayışı bağladı. Koluma tam olan siyah saatin ekranı aydınlandı. Nokta kadar küçük bir ışık, saatin ortasından paralel bir şekilde yükselerek, ortası boş dijital bir halka şeklini aldı. Halka on santim kadar yükseldikten sonra dirseğime kadar ilerledi ve aynı şekilde geri dönerek saatin üzerindeki konumuna yaklaşmaya başladı.

Tekrar küçülerek çıktığı yere geri dönmesini beklerken, bileğimin boş kalan kısmında durdu ve gözün görmeyeceği bir hızla tenime saplandı.

Bu işlemler esnasında hayranlıkla halkanın hareketlerini izliyordum. Kolumu sıkı sıkı tuttuğunu fark etmemiştim bile. Vücuduma saplanan ağrıyla boğazımdan kaçan çığlığı Brad'in duymamış olmasını diledim.

Lacivert hâlâ sessizce kolumu tutuyordu.

"Acısı birazdan geçecek, sabit dur."

Dediğini yapıp kolumu kıpırdatmamaya özen gösterdim. On saniye geçtiğinde acı azalmaya başlamıştı. Daha iyi hissettiğimi anladığı anda kolumu bıraktı ve arabaya bindi. Onu izleyerek ön koltuğa yerleşip kemerimi bağladım. Kolumun acısı azalsa dokunuşunun sıcaklığı hâlâ üzerimdeydi.

Ara sokaklardan yaptığımız yolculuk sonrası dev bir rezidansın önündeydik. Gözlerden uzak bir yerde inşa edilen yapının birkaç sokak ötesinde konum aldık. Arabadan indikten sonra Brad'in karanlıkta kaybolması saniyeler sürmüştü.

Lacivert bagajdan küçük bir alet çantasına benzer bir şey çıkardı.

"Adımlarımı takip et. İlerlediğim rotadan çıkma. Tam arkamda olmanı istiyorum."

"Tamam."

Estetik bir şekilde önüme geçip ilerlemeye başladı. Bu durumda bile adama hayran hayran bakıyordum. Binaların en karanlık köşelerinden ilerliyorduk. Bir an gözüm sokaktaki kameraya takıldı ancak Jenny'nin bunları çoktan halletmiş olduğunu düşündüm. Çöp konteynırlarına yaklaştığımızda, rezidansa arka kapıdan gireceğimizi anladım. Kapının önüne geldiğimizde cebinden bir kalem çıkardı. Girişteki çelik kapının koluna incecik spreyi sıktığında, bunun kalem olmadığını anlamış oldum.

Kapının kilidi spreyle etkileşime geçtiği anda erimeye başladı. Hızla içeri girdiğimizde uzun bir koridorla karşılaştık. İçinde birçok kapı bulunuyordu ve çoğunun üstünde *'Sadece Personel'*

uyarısı vardı. James soldan üçüncü kapıya ilerlediğinde merdivenlerin bulunduğu bölmeye girmiştik.

Yukarıya uzanan basamakların sonu yok gibiydi. Kaç kattı burası? Kırk? Elli? Merdivenleri çıkmaya başladığı an ani bir şokla onu durdurdum.

"Çatıya merdivenleri kullanarak mı çıkacağız?!"

"Evet, acele etsen iyi olur. Çok zamanımız yok."

"James, elli katlık merdiven... Hayatta başaramam!" dedim gözlerimi açarak.

"Başarırsın. Hadi acele et."

Sakin tavrı her zamanki gibiydi. Saniyeler sonra, seri bir şekilde basamakları tırmanan James'in arkasından yetişmeye çalışıyordum. Daha onuncu kata gelmeden ciğerlerim bana ihanet etmeye başlamıştı bile. Ve Lacivert benden çok daha öndeydi.

Yirminci katta artık dayanamayacağımı düşündüm ama yine de kendimi zorlamaya devam ettim. Hızım gözle görülür derecede azalmıştı. Kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atıyor, saç diplerimde biriken ter bereyi kafamdan çıkarıp atmam için yalvarıyordu. James her katta kapıları kontrol etmesine ve oyalanmasına rağmen ona yetişmek imkânsızdı. Ben nefes almaya dahi zorlanırken, onun solukları bile sıklaşmadan katları çıktığını görmek hem ürkütücü hem de etkileyiciydi.

Yirmi dokuzuncu kata çıkmayı başardığımda, kuruyan ağzım kelime üretemeyecek hale gelmişti.

"James..." Nefes nefese konuşmaya çalışıyordum. Olduğum merdivene yığıldım. "Ben... Devam edemeyeceğim... Sen git," dedim zar zor bir araya getirdiğim cümleyle.

"Burada kalman çok tehlikeli, öyle bir seçenek yok."

Merdivenleri koşar adım indi ve yanıma geldi. Bir çırpıda beni kucağına alarak aynı hızda çıkmaya başladı.

"Ne yapıyorsun, böyle olmaz!" Vücuduma yayılan sıcaklığı, daralan nefesimin daha da zorlanmasına neden olmuştu.

"Çatıya çıkana kadar dinlen, nefesini harcama. Sana orada ihtiyacım olacak."

Giydiği kıyafete rağmen kokusunu alabiliyordum. Başımı boynuna gömme arzumu bastırarak, daha fazla konuşmadan, kucağında olmama rağmen nasıl da kolaylıkla merdivenleri çıktığını izledim.

Çatıya ulaştığımızda beni nazik bir hareketle indirerek kapıyı kontrol etti. Kilitli olmadığını kavrayınca, kapıyı açıp dışarı çıktık. Ciğerlerime temiz hava dolduğu anda kendimi daha iyi hissettim.

İfadesini koruyarak bana döndü.

"İyi misin?"

"Evet, çok daha iyiyim." Soğuk durmaya çalışmama rağmen gülümsemiştim.

"Güzel," deyip ifadesizce önüne döndü.

Çantayı açıp ceviz büyüklüğünde metal bir top çıkardı. Topu avuç içine yerleştirip elini açarak beklemeye başladı. Metalin tepe noktası yumurta misali çatlarken içinden çıkan saydam dalgalar çatının her yerine yayıldı.

"Bu ne için?" diye sordum merakla.

"Buradaki varlığımızın fark edilmemesi için. Bu dalgalar biz burada değilmişiz izlemini verecek. Çok küçük ses dalgaları aslında. Ultrason gibi düşün."

Konuyu benim anlayacağım şekilde anlatması hoşuma gitmişti. Tek kaşımı kaldırarak onu izlemeye devam ettim. Elindeki minik tabletin görüntüsünü havada asılı olacak şekilde yukarı kaydırdı. Önümüzde küçük bir projeksiyon yansıması var gibiydi. Kontrolü tabletten sağlıyordu. Az sonra birkaç bina ilerimizde kalan ve şu an çatısında olduğumuz yapıdan daha kısa bir rezidansın yakın çekim görüntüleri ekranda belirdi. Rezidansın etrafında bir sis bulutu vardı. Açık havadan bağımsız bir şekilde duran sis bulutuna yaklaşan ekranda, Brad'in görüntüsü belirdi. Sis bulutunun ardında çevik hareketlerle binaya tırmanıyordu.

Biraz daha dikkatli bakınca aslında tırmanmadığını gördüm. Sanki metrelerce uzun bir merdiveni koca yapıya dayamış ve

bu merdivene tırmanıyordu. Evet, yaptığı buydu. Görünmez bir merdivene tırmandığını anlamam uzun sürmedi.

Rezidansın en tepesine varmadan Brad pencereden içeri girdi. Camı aşmak için de, benim James'in arabasının camını kırarken kullandığım yöntemi kullanmıştı.

"Brad içeride. Mike ve Elizabeth çoktan girdi. Sıra bizde."

Heyecanla ne yapacağımızı dinliyordum. James bu halimi fark etmiş olacak ki, anlık bir tereddütten sonra çantaya yöneldi. Kancaya benzeyen bir alet çıkardı ve çatının kenarına yürüdü. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordum.

Elindeki kancayla hedefimizdeki yapıya nişan aldı. Görünmeyecek kadar ince bir ip uzatan mekanizma, saniyeler sonra rezidansla aramızda bir köprü oluşturmuştu.

Ayaklarım geri geri giderken ona döndüm.

"Hayır! Hayır, ben bunu yapamam."

"Başka şansımız yok. Bana güven, hiçbir şey olmayacak."

"Hayır, James! Gerçekten bu kadar yüksekte o şeyin üzerinden geçemem! Lütfen burada kalmama izin ver. Hem görünmediğimizi kendin söyledin."

"Yapamam, Beren. Seni tehlikeye atmak istemesem de, ekiptekiler neden yanımda olmadığını sorgularlar. Birlik için açıklaması olmayan bir durum bu. Kimse görevden bağımsız hareket edemez. Bana güven. Lütfen."

Ses tonunun ve tavrının ikna edici etkisine rağmen, korkularıma engel olamıyordum. Daha şimdiden içimde ayaklanan rahatsız edici karıncalanma hissi midemin bulanmasına neden oluyordu.

Korku dolu gözlerle Lacivert'e yaklaştım. Sesim neredeyse yalvarır gibi çıkıyordu. "James, yapabileceğimi sanmıyorum."

Nazik bir şekilde ellerimi tuttu. "Bana güven. Yanında olacağım."

Korkum ve heyecanım tehlikeli bir duygu yoğunluğu sağlarken, daha fazla direnemeyeceğimi bilerek kafamı sallamakla yetindim.

Önce kendi belinden, sonra da benimkinden bir kemer geçirdi. Kemere bağlı olan kancayı da incecik ipe taktı. Çatının ucuna gelmiştik. Buradan bile aşağıya bakamıyordum.

"Şimdi belime sıkıca sarıl ve ne olursa olsun bırakma. Sadece birkaç saniye sürecek. Brad'in açtığı pencereden gireceğiz."

Başımla onayladım ancak gözlerim çoktan dolmaya başlamıştı. İnce parmakları dudaklarımın tam altını kavrayıp çenemden tutarak ona bakmamı sağladı.

"Korkma."

Güven dolu sözleriyle ona daha sıkı sarıldım. Bacaklarıyla ikimizi de ittirerek havada asılmamızı sağladı. Aynı anda kaymaya başladık. Çığlık atmamak için titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Tüm gücümle ve çaresizce ona sıkıca tutunmaya çalışıyordum. Aşağı bakamayacak kadar midem havadaydı. Onun yerine kafamı muhteşem kokan boyun girintisine soktum. Lacivert'i soluyup, kokusuyla sakinleşmeye çalıştım.

Brad'in kırdığı pencereye yaklaştığımızda önüme geçti. Usta bir hareketle bacaklarını pencere pervazına sabitledi ve kemerini çıkardı. Korku dolu gözlerle onu izliyordum. Pencerenin daracık pervazında ayakta durabilmek için bir cambaz yeteneğine sahip olmak gerekirdi.

Ben hâlâ havada asılıydım ve kıpırdayamıyordum. Korku tüm benliğimi ele geçirmişti. Beni içeri çekmesini bekliyordum. James bana doğru uzanıp kemerimi çıkarmaya çalıştı. Kemerin sıkıştığını, onun olması gerektiğinden fazlaca uğraştığını fark ettiğimde anladım.

Göz göze geldiğimizde, yüzüne endişeden çok temkin hâkimdi. Ancak ben titremeye başlamıştım bile.

"Beren, şimdi sakin ol. Senden çok basit bir şey isteyeceğim."

Sadece başımı oynatabildim. Kıpırdamaya cesaretim yoktu.

"Yavaşça üzerindeki ceketi çıkar. Kemer ceketine sıkışmış."

Gözlerimde büyüyen korku somut bir yumruk gibi her tarafıma darp ediyordu. Lacivert'in gözleri bir an olsun üzerimden ayrılmadı.

"Korkma, bir şey olmayacak. Burada seni tutuyor olacağım."

"Ta-Tamam."

Derin bir nefes alıp tüm cesaretimi toplamaya çalıştım. Yavaşça kollarımı kaldırdım. Ceketin yakalarından tuttum ve üstümden sıyırmaya başladım. Yaptığım hareketle beni tutan ince ip sallanmaya başladı. İçimde yükselen korkuyu yenmek adına birkaç saniye gözlerimi kapadım. James nefessiz bir şekilde beni izliyordu.

Yakalarımda asılı kalan ellerimi zorlayarak ceketi kollarımdan sıyırmaya devam ettim. İp daha çok sallanıyordu. Midem daha çok bulanmaya başladı. Dönme dolapta olduğumu düşünmeye çalıştım.

Birazdan ineceksin, Beren! Birazdan ineceksin!

Ceket kollarımdan sıyrılır sıyrılmaz kemeri çözdü. Anlık bir boşluk hissinden sonra beni içeri çeken kollarındaydım. Pervaz çok ince olduğu için, beni çekmesinin hızıyla sert zemine düştük.

Düşüşümüzü bile kendi altta kalacak şekilde ayarlamıştı. Sert göğsüne çarpıp gözlerimi açtığımda, sıcak nefesi yüzüme vuruyordu. Yüzlerimiz çok yakındı. O mesafeden, koyu laciverde dönen gözlerinin nasıl da siyahı kıskandıracak kadar özgün bir renkte olduğunu bir kez daha fark ettim. Laciverdin içinde parlayan parlak mavi hareler muhteşem bir kristali andırıyordu. Uzun kirpikleri bu güzelliği örttüğü için suçlu gibi dağılmışlardı.

Tekrar nefes almayı akıl ettiğimde, içinde bulunduğum akıl tutulmasından kurtulup doğruldum ve ayağa kalkarak üstümü silkeledim. En iyisi, bu tarz yakınlaşmalar hiç yaşanmamış gibi davranmaktı. Eh, genelde onun yaptığı buydu.

Şimdi ne yapacağız? diye sormak için ağzımı açmıştım ki, *Sessiz ol!* der gibi elini kaldırdı. Ben bir şey duyduğumu zannetmiyordum ancak onun duyduğu kesindi.

"Burada bekle, içeriyi kontrol edip geleceğim."

Sesi bir anda buz gibi olmuştu. Nefesimi tutarak onu izledim. Kapıyı yavaşça araladıktan sonra bir an durdu ve üzerindeki ceketi çıkarmaya başladı. Ne yaptığını anladığımda itiraz

ettim. İpe takılan kurşungeçirmez ceketim yerine kendi ceketini veriyordu.

"James, buna gerçekten gerek yok."

Havaya kalkan elimle de bu itirazı destekliyordum. Ona bakarken gözlerim bir an havadaki elime kaydı. Parmaklarımın arasında dolanan kırmızı ışığı tanımakta zorlanmadım. Işığın sabitlendiği nokta tam da tahmin ettiğim yerdi.

Kalbimin üstünde duran kırmızı noktaya bakarken cılız sesim bana eşlik etti.

"James..."

Ve her şey aynı anda oldu.

James'in kafasını kaldırmasıyla beraber gözlerindeki ifadenin yerini salt korkunun almasını ağır çekimde izlemeye başladım. Aynı anda göğüs kafesimi delip geçen kurşun etimi parçalarken her saliseyi ağır çekimde yaşıyordum. Kurşun en derinlere ulaşırken, Lacivert havada hızla süzülüp beni korumak için atlamıştı ama her şey gibi o an da yavaş ilerliyordu.

Göğüs kafesimdeki yanma gözlerimi karartmaya başladığında, sıcak kanın kokusu onun tapılası kokusunu da bastırdı ve ağzımı istila eden demir tadını gözlerimin kapanması izledi.

Son hissettiğim belimdeki güçlü kol oldu.

Düşüyordum...

Ağzımın içinde dolanan metalik tat midemi bulandırıyordu. Kocaman bir kara deliğe kazayla düşmüş gibi çaresiz ve sersem hissediyordum. Sanki bir kuyunun kenarından içine bakarken ayağım birden kaymış gibi...

Neler olduğunu hatırlamaya çalışmanın bir faydası yoktu. Kendimi zorlayamayacak kadar yorgundum. Gözlerim görmüyordu ama bulunduğum ortama sis hâkimdi. Hissediyordum. Kıpırdamaya çalışmak gibi bir telaşım da yoktu. Sanki vücudum uyuyor, bilinçaltım ise saat gibi çalışıyordu. Yarı baygındım.

Tik tak... Tik tak...

Saniyenin saatin üzerindeki her hareketi zihnimde yankılanıyor, kafamda çalışan saat her geçen anı haber veriyordu. Bunun nedeninin ne olduğunu çözmeye çalıştım. Belki olduğum

yerde zaman kavramı yoktu ve zihnimi açık tutmaya çalışıyordum. Ya da bunlar son dakikalarımdı ve zamanımı iyi değerlendireyim diye uyarılıyordum. Her iki durumda da yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Bir süre zihnimi serbest bıraktım. Bu bırakış etrafımdaki sesleri fark etmemi sağladı. Duyduğum sesler yabancı geliyordu. Ne dediklerini anlamak için kendimi zorlamalı mıydım? Umursamazlık bana hiç bu kadar hâkim olmamıştı sanki. Sonra soğuyan bedenimi ısıtan kadife ses çınladı kulağıma.

"Beren, dayan... Az kaldı... Lütfen, Beren..."

Fısıltıyla mı konuşuyordu, yoksa ben o kadarını mı duyuyordum, bilemedim. Sıcak eller şimdi de yanaklarıma değiyordu. Aynı anda tanıdık kan kokusu da burnuma çalındı.

"Ben yanındayım, ufaklık."

Hissizliğime rağmen yüzümü buruşturmak istedim. *Ufaklık!* Yoklukta bile rahatsız ediyordu bu sıfat. Ellerinde benim kamm vardı. Belki kucağında, belki de kollarındaydım. Onun sesiyle boş vermişliğim de kayboldu. Zihnimdeki sis bulutundan çıkmaya çalıştım. Bu çabamı göğüs kafesimi boğan ağrıyı hissetmem izledi. Acı her yerdeydi. Sızı her yerde. Demir kokusu her yerde...

Yanağımı okşayan parmaklar göğüs kafesimi buldu. Orayı güvende tutmaya, acımı azaltmaya uğraşıyor gibiydi. Bu düşünceye odaklanmaya çalıştım. Güvende olduğumu düşünmeye çalıştım. Başka tutunabileceğim bir şey yoktu, çünkü daha tatlı bir anım yoktu.

İtiraf etmekten kaçtığım, utandığım güvenli kollar vardı bir tek. Hipnoz olmuşçasına kendimi bu düşünceye bıraktım. Acıdan kaçtım. Kokudan kaçtım. Ona tutunmaya çalıştım.

Minik sarsıntılar düşüncelerime eşlik etti. Nereye gittiğimizi bilmeden rüzgârın beni yönlendirmesine izin veriyordum sanki. Esinti, karabiberin en tatlı tonunu üflüyordu yüzüme. Bu anın verdiği huzura da tutunmak istedim. Kulağımda uğultuların yükselmeye başlamasıyla huzursuzluğa kapıldım. Oysa az önce çok daha iyi, halimden memnundum.

"Mike, yüksek irtifadan uç, Jenny'nin belirlediği rotadan çıkma. Fazla vaktimiz yok."

Bu defa biraz daha fazla sarsıldım. Uğultular bir kuşun kanat çırpışına dönmüştü. Ya da ben öyle hayal ediyordum.

"Beren..."

Kulağıma gelen fısıltıyla, çok uzun zaman önce gönderdiğim bir çağrıya cevap almış kadar mutlu oldum. Ne kadar vaktim kaldı bilmiyordum. Üstüne konuşmak istemesem de olanların farkındaydım ama şu an bunlar önemli değildi. O yanımdaydı, beni tutuyordu. Paramparça olmuş umutlarım beni tuttuğu kollarda beden bulmuştu sanki. Önemli olan tek şey buydu.

Sıcak el göğüs kafesime daha sıkı bastırırken, beraberinde getirdiği acıyı umursamadım. Bileğimden kopup parmaklarımın ucundan süzülen sıcak sıvının yere düşüş sesleri kulağıma vuruyor, beynimin içinde dolanan uğultuları azdırıyordu. Bir yandan da sırtıma bastırılan deri kokusunu alıyordum.

Zihnimdeki saat hız kesmeden ilerliyor, her saniyeyi bana hatırlatıyordu ancak ona da aldırış etmiyordum. O an zaman hesabına ihtiyacım yoktu.

"Mike, önden git. Jenny'nin her şeyi hazır etmesini sağla!"

Yavaşlayan pervane sesleri uğultuyu azaltmıştı. Ayak sesleri olduğumuz yerden daha uzaktaydı artık. Ilık esen rüzgâr tenimi ezerken, kan kokusu duman gibi etrafımda dağıldı. Göğsüme baskı yapan el kalkmadan, sıcak kolların beni kucağına aldığını çok önceden beri kaybettiğim yer çekimini hatırlayınca anladım.

Ara ara hissettiğim karabiber kokusu yeni bir nefes gibi tazelik veriyordu. Beni özenle taşıdığını, sarsmamak için elinden geleni yaptığını hissediyordum. Sırtıma ve bacaklarıma değen kollar taş gibi kaskatıydı, sanki hiç kıpırdamamak üzere emir almıştı.

Düz bir zemine yatırıldığımda, vaktimin azaldığının farkındaydım. Her aldığım nefes içimde derin yaralar açıyor, yepyeni acıları konuk ediyordu. Göğsümün parçalandığını kesik solumalarımdan anlıyordum. Olabildiğince az nefes almaya, bu süreyi uzatmaya çalışıyordum. Sessiz odamızda bir telaş vardı artık.

Koku duyum o kadar iyi çalışıyordu ki, odadaki ona ait esintiden anlamıştım nereye geldiğimizi. Bunca zamandır benim bıraktığım iz yoktu sanki. Her yer oydu. Her an oydu. Ben hiç var olmamış gibiydim.

"Jenny, tedaviyi başlat. Acele et!"

Başka bir tanıdık ses daha duydum.

"Tedaviye başlanıyor, Bay Hunter."

Göğsümdeki sıcak baskı devam ediyordu. Kanımla kaygan-laşmış diğer eli, elimi buldu.

"Beren, her şey bitti. Birazdan iyileşeceksin. Sakın pes etme, sakın!"

O an ağlayabiliyor olsam, ağlayarak ona sarılmak isterdim. Onun yerine olağan gücümle gözlerimi aralamaya çalıştım. Ne yaptığımı anlar gibi elimi sıktı.

"Beni duyduğunu biliyorum, Deirdre. Kendini yorma, az kaldı."

Tenimi okşayan büyülü sesi kulaklarımı tekrar doldurdu-ğunda kendimi hiç olmadığı kadar bu masala bırakmak istedim. Bana ne diye seslenmişti? Deirdre! Bir ismi bir ağız bu kadar güzel telaffuz edebilir miydi? Gözlerimin kapalı olmasına ve alaylı görmeye alıştığım dudaklarının bu ismi nasıl seslendirdiğini göremediğime lanet ettim.

Düşüncelerim iyice bulanıklaştığında giderek ondan uzaklaşıyor gibiydim.

Son birkaç saniyedir nefes alamıyordum. Kalbim artık kan pompalayamıyordu sanki. Kalbimi yormamak için uğraşırken, beynim bütün gücüyle oksijen almam için vücuduma uyarılar gönderiyor, nefes almam için baskı kuruyordu. Hayati organlarımı birbirini zıt hareket etmeye zorluyor, yaşamak için değil, sadece o kokuyu biraz daha duyabilmek için uğraşıyordum.

Kontrolüm dışında titremeye başladığımda, bu savaşta yenik düşmüş gibiydim. Çünkü bedenime olan ufak hükmüm de sona ermişti. Düşünce gücüm azalmış, duyularım körelmeye başlamıştı.

Lacivert bendeki değişimi fark ettiği anda elini göğsümden çekip iki eliyle yüzümü sardı.

"Lütfen, Deirdre! Lütfen..."

Sıcak nefesi, yaşam nefesini bekleyen soğuk yüzüme çareydi belki de. Seslendiği isim sonu mutlu biten bir masala çağırır gibi büyüleyiciydi. En son, o güzel seslenişi duymanın verdiği rahatlıkla beni çağıran boşluğa gülümsedim.

BÖLÜM ON SEKİZ

ACI SESLER

Gözlerim kapalı olduğu halde göz kapağımı delip geçen aydınlığa, üzerimde dolanan ferah esinti eşlik etti.

"Toraks'ta* kurşuna bağlı olarak hasar, 1.intercostal** aralıktan giren 12.7 milimlik mermiye bağlı olarak spacula*** parçalanması, müdahale gecikmesine bağlı %80 kan kaybı. Tedaviye başlanıyor ancak yüksek kan kaybından dolayı ani iyileşme prosedürü uygulanamıyor."

Bedenimde hissettiğim titreme hissi kendime geldiğimin habercisiydi.

"Devam et." Lacivert'in yorgun sesi kalbime dokunmuştu.

Birden lokal anesteziye maruz kalmış gibi, tatlı bir hisle tüm vücudum uyuşmaya başladı. Sadece üzerimde dolanan ışıklar vardı. Ayak parmaklarımdan başlayan ışık huzmesi sanki tüm bedenimi yenilemeyi amaçlıyordu.

Parlak ışık kapalı olan gözlerimi iyiden iyiye rahatsız ettiğinde, göğsümün üzerinde durduğunu tahmin etmiştim. Kesik kesik inip kalkan göğsüm birden sabit hale gelmiş, titremem duruvermişti.

Kalbimi delip geçtiğini sandığım kurşun, göğüs kafesimin arka kısmını parçalayarak koca bir delik açmıştı ama doku ve kaslardan oluşan bir bölgeye isabet ettiği için ölümcül bir hasar almamıştım. Kan kaybını saymazsak elbette.

Oysa kalbime doğru çevrilen namluyu gözlerimle görmüştüm. James beni kurtarmaya çalışırken vurulduğumu hatırlıyordum. Demek ki yetişmişti. Zihnim bana oyun oynamış, kendi ölümümü sahnelemişti. Parmaklarımda dolanan kırmızı ışık o

---

* *Göğüs bölgesi.*

** *Kaburga kemiği.*

*** *Kürek kemiği.*

kadar yakın ve gerçekti ki, farklı bir senaryoya ihtimal verememiştim.

Ilık bir his kemiklerim arasında dolaşıyor, acımı yavaş yavaş siliyordu. Kan kokusunun yerini yanık et kokusu almıştı. Birbirine tekrar kavuşan dokularımın bütünleşmesini canlı bir şekilde yaşıyordum. Tüm bu işlemler devam ederken, kanımla örtülü elleri benimkileri hiç bırakmadı.

"Tedavi işlemleri tamamlandı. Üç gün süreyle, yatan hasta tedavisi öneriliyor."

Jenny'nin son sözleri mantığımdaki yerini bulmadan, gözlerimi açmamı engelleyen tatlı uykuya teslim ettim kendimi.

Ne de olsa daha zamanım vardı...

Kulaklarımı tırmalayan ses gözlerimi açmam için iteklese de, kafamın içindeki başka bir ses de bu sesi boş vermemi tembihliyordu. İki çağrıyı da dinleyerek, gözlerim kapalı bir vaziyette gelen sese odaklandım.

"Kimseyi bulamadık. Biz gelmeden önce çıkmış olmalılar. Geriye keskin nişancı bırakıp takip edilmemek için önlem almışlar." Elizabeth'in duygudan yoksun sesi ürpermeme neden oldu.

"Bu ifşa olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Bizim, evet. Ancak sen onlar için hâlâ hayalet gibisin."

Lacivert'ten ikna olmadığını belirten bir soru geldi. "Peki, Beren'i neden vurmak istesinler ki?"

"Asıl hedeflerinin sen olduğunu düşünüyorum, James. Zafını arıyorlardı ve sen de Beren'i kurtarmaya çalışarak onlara istediklerini verdin."

"Ortağımı ölüme mi terk etmemi bekliyordun, Elizabeth?" Sert sesi çığ gibi odada yankılandı.

"Hayır ama daha dikkatli olmanı bekliyordum. Bu yaşananlar senin operasyonlarında daha önce görmediğimiz aksilikler ve bu durum bir süredir böyle."

Elizabeth'in kinayeli sesi kulağımı daha çok tırmalarken, James sert bir sesle cevap verdi.

"Beni mi sorguluyorsun, Elizabeth?"

"Hayır. Sadece olanları anlamaya çalışıyorum." Sesi pes ettiğini belirtir bir şekilde çıkmıştı. Kafasının karıştığı belliydi. Ancak Lacivert'ten cevap alamadı. Kısa süren sessizlikten sonra yine itici sesi duyuldu. "O iyi mi?"

Bayan bacak beni merak mı etmişti?

"Evet, birkaç gün dinlenmesi gerekecek."

"Birkaç gün mü?"

Elizabeth'in şüpheli sesi olduğum yerde kımıldanmama neden oldu.

"Jenny'nin tedavisiyle birkaç saate ayağa kalkması gerekir. Hepimiz tedaviler için gerekli genetik formasyona sahibiz ama Beren neden bu durumun dışında kalıyor, anlam veremedim."

"Herkeste tedavi sonuçlarının aynı olmadığını biliyorsun. Görünen o ki, Beren de istisnai azınlıktan. Eğer sorgulaman bittiyse çıkalım ve dinlenmesine izin verelim."

Uyarı dolu ses tonu karşısında cevap veremeyen Elizabeth'in topuk sesleri duyuldu. Arkasından Lacivert'in de gittiğini kokusunun kaybolusundan anlamıştım. İçimde büyüyen boşluğu bastırıp, yarım kalan uykuma dönmek için kendimi zorladım.

— — —

Yanağımdaki ıslaklığı hissettiğim anda bilincim yerine geldi. Uykunun ağırlığından kurtulup o ana odaklanmaya çalıştım. Dudaklarıma bulaşan tuzlu tattan uykumda ağladığımı tahmin ettim. Nedenini bilmesem de, bu olağan dışı bir durum demin ettim. Nedenini bilmesem de, bu olağan dışı bir durum değildi. Hem hatırlamadığıma göre çok bir önemi de yoktu. Yüzüme doğrulttuğum elimi durduran sıcak bir ten, benden önce davranarak yanağıma acıtmaktan korkar bir tavırla dokundu. Islaklığını sildi.

Gözlerimi açmadım. Bu elin kime ait olduğunu zaten biliyordum. Uzun ince parmaklar yüzümde dolaşıyor, küçücük dareler çiziyordu. Islaklığını sildiği yanaklarımın şimdi de acısını siliyordu. Gözlerimi araladığımda çıplak göğsüne sokulmuş yattığımı fark ettim. Kafamı boyun boşluğuna gömmüş, kokusunun en yoğun yerinde konuk olmuştum. Çenesi başıma değiyor, nefes

alış verişlerinin ahenk dolu ritmine tanık oluyordum. İçimde uzun zamandır bu anı bekleyen mutluluk tohumları heyecanla çiçek açarken yerimde kıpırdandım.

Yüzünü görmek, lacivertlerinin içine bakmak istiyordum. Kafamı geriye alıp yüzünü yüzümle hizaladım. Lacivert gözleri kapalı, yüzü huzur içindeydi. Ona baktığımı anlayıp dudağmı kıvırdı.

"James, gerçekten burada mısın?"

Bu heyecan dolu bir soruydu. Beklenti dolu. Umut dolu.

"Rüya olmasını mı isterdin?"

Gülümsedim.

"Hayır, istemezdim."

Tereddütle elimi kaldırdım. Yavaşça yüzüne doğrulttuğum elimi engellemesinden korkuyordum ancak yine de ona dokunma dürtümü bastıramadım. Parmaklarım nihayet sakallarına değdiğinde, parmak uçlarım daha fazla dokunmak ister gibi sızladı. Dudağmda takılı kalan gülümseme biraz daha genişlerken, bunun onun da hoşuna gittiğini anladım. İçimde açan çiçekler, minik bir bahçeden kocaman bir fidanlığa dönüşmüştü. Varlığı her zerreme hayat suyu veriyordu.

"Seni çok merak ediyorum." Sesim fısıltı gibi çıkarken, ilk defa merak duygumdan utanmıştım.

"Mesela?"

Aklıma bir yılan gibi sızan *Sofia* düşüncesini aceleyle dışarı kovdum. Sofia'nın bu anı mahvetmesine izin vermeyecektim. İçimde ona karşı oluşan kıskançlık bencilceydi ama ben âşıktım. Elimden başkası gelmiyordu. Evet âşıktım...

"Neden bu birliğe katıldın, James? Buranın mutlak bir parçası gibi görünsen de, sadece ayak uydurmaya çalıştığını hissediyorum. Sanki buradakinden farklı bir James var gibi."

Parmağımı yanağından çekip kalbine getirmiştim.

Gözlerini açmadan derin bir nefes aldı. O güzel kıvrım kaybolmuş, dudağı düz bir çizgi halini almıştı. "Annie kan kanseri olmuştu. Uygun iliği bulamadık. Fazla vakti kalmamıştı.

O sırada birlik geldi. Özel teknolojileriyle onu iyileştirebilecekleri ama karşılığında birliğe katılmam gerektiğini söylediler."

"Ve sen de kabul mü ettin? Daha on dört yaşındaymışsın, James! Annen ya da babanın bu sorumluluğu alması gerekiyordu, senin değil!" Sesim sitemkâr çıkmıştı. Ona dokunan parmaklarıma söz geçiremiyordum. Konunun tüm ciddiyetine rağmen, parmaklarım kendi sızılarını dindirmekle meşguldüler.

"Babam kardeşim hastalanmadan bir yıl önce şehit oldu. Onun kaybından sonra annemin de savaşacak gücü kalmamıştı." Söylediklerini sindirmemi ister gibi bir süre bekledi. "Başka şansım yoktu, Beren."

Dünyanın öbür ucunda yaşıyor olsa da, Lacivert de farklı bir çaresizliğin kurbanıydı. Belki yasal bir katildi ya da yasa bulucu... Bunların bir önemi yoktu. Benim zaten tanıyor olduğum adam, bu itirafla artık çok daha başka bir yerdeydi.

O, fedakârlığın arkasına gizlenmiş soğuk bir çocuktu.

Kardeşi için yaptıkları, istemsiz bir şekilde onu Çetin'le karşılaştırmaya itti beni. Artık sızlamaz diye tahmin ettiğim kalbimi ince bir acı kaplarken, iki elimle yüzüne tekrar dokundum.

"Beni şaşırtmıyorsun."

Onun teselli edilmeye ihtiyacı olmadığını biliyordum. Bunun yerine dokunuşlarımı besledim. Parmaklarım dudaklarına kayacakken konuşmaya başladı. Konuyu değiştirmişti.

"Çığlık atmanı bekliyordum aslında," derken hâlâ gözleri kapalıydı. Dudağının kenarındaki kıvrım yeniden belirmişti. Tüm erkeksi hatlarının yanında bu kıvrım, on dört yaşındaki o küçük masum çocuğun izlerini sunuyordu bana. Ben de bu kıvrıma her an kaybolacak diye özlemle baktım, dokunmaya çekinerek sevdim.

"Yanımda yattığını görünce mi?" Bir an düşünerek devam ettim. "Atmamı gerektirecek bir durum var mı?"

Yarı muzip bir ifadeyle sormuştum bu soruyu. İçimdeki heyecan alevleri de arkasından gelmişti. Gözleri açıldı ve gecenin en güzel tonunu taşıyan lacivert harelerini görmeme izin verdi.

Heyecandan atmayı unutan kalbim göğsümü sıkıştırırken, bakışlarımı onun güzelliğinden alamıyordum.

Az önce gözyaşlarımı sildiği eliyle yüzümü avucunun içine aldı.

Parmakları çene çizgimde, yanaklarımda dolaştı. İpekle örülmüş dokunuşları, değdiği her noktaya cennetin tatlı esintilerini bırakıyor, ama aynı oranda da dayanılmaz bir fırtına yaşatıyordu. Çeneme geldiğinde bir an durdu. Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. Heyecanım yepyeni boyutlara ulaşırken, nefesimi tutarak kendimden geçmemeyi diledim. Gözlerimi kapamak ya da anın büyüsüyle yüzündeki hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyordum. İrislerindeki ışıltı, sıcak parmağı ile beraber bir süre dudaklarımda sabit kaldı.

Derin bir soluk aldığında, beni de bu solukla içine çekmesini diledim. Güzel nefesini yüzüme geri üfledi. Kokusuyla dans eden kalbim, dokunuşlarının uzaklaşmasıyla inzivaya çekildi. Uzun parmaklarını nazikçe yanağımdan geçirerek sırtımda dolaştırdı ve beni tekrar göğsüne çekti.

Gözlerini kapattığını tahmin ediyordum.

"Şu an yok."

Sesi mırıltı gibi çıkmıştı. Sanki o cevap verene kadar aradan asırlar geçmişti. Bu söylediğinin sorumun cevabı olduğunu çok sonra anladım. Beni kolları arasında daha sıkı sararken, kaskatı kesilen bedeni canımı yakıyordu. Ama bu bile bambaşka bir huzuru tattırıyordu.

Tekrar gözlerimi açtığımda, karanlık yerine aydınlık bir ortama uyandım. Ellerim göğsüne gitmiş, varlığından emin olmak istercesine onu hissetmek istiyordu. Ancak dokunduğum yerdeki boşluk hissi, uyuşukluğumdan sıyrılmamı sağladı.

Yatakta tek başımaydım.

Odada tek başımaydım.

Şaşkın bir ifadeyle etrafıma bakındım. Şaşkınlığımı hayal kırıklığı izledi. Ne yanımda uyuduğuna, ne de odada olduğuna dair bir iz vardı.

Ama dün gece o kadar gerçekti ki, bir rüya olduğunu düşünmek istemiyordum. Aceleyle yatakta doğruldum. Onu bulmam gerekiyordu. Daha ayağa kalkmadan dönen başım, durumumun çok da iyi olmadığının habercisiydi ancak aldırış etmedim. Yatağın başlığına tutunarak kuvvet aldım ve ayağa kalktım. Vücudumun hiç bu kadar bitkin hale geldiğini hatırlamıyordum. Dengesiz bir şekilde, önüme gelen herhangi bir eşyaya tutunarak ilerlemeye çalıştım. Siyah kapıya geldiğimde nefes nefese kalmıştım ama bu da beni durdurmadı. Gözüme daha uzun görünen koridora çıktığımda nereye gideceğimi bilmiyordum.

Bağırış sesleri rotamı belirlememe yardımcı oldu. Elizabeth'in kulak felcine neden olacak sesini tanımamam artık imkânsızdı. Duvardan destek alarak mor kapıya doğru yürümeye başladım.

Yaklaştıkça ses tonu alçalıyordu. Kapının önüne vardığımda konuşmaları duyacak yakınlıktaydım.

"Her şeyi geçtim ama Tanrı aşkına James, göğsünde uyuyordu. Göğsünde! Benim bir kere bile yanında uyumama izin vermedin!" Ses tonu ağlamaklı geliyordu. O güçlü kadında bu zayıflığı görmeyi tahmin etmemiştim.

Kıskançlık!

"Sen temastan hoşlanmazsın. Gereksiz bulursun. Kimseyle uyumazsın. Lanet olsun! Sofia'yla bile uyumadığını biliyorum! O gittikten sonra beni yanına dahi yaklaştırmadın. O kızda ne buluyorsun da bu kadar şefkatli bir adama dönüştün?"

Hızlı çalışan kalbim, zihnimin duyduklarımı anlamlı hale getirmesini geciktiriyordu. Derin bir nefes alarak duyduklarımı sindirdim. Lacivert gerçekten dün gece benim yanımda, bana sarılarak uyumuştu.

Elizabeth'in çatallaşan sesi devam etti.

"Ben çabalıyorum, James. Çabalıyorum... Sofia'nın anısına saygısızlık etmemek için uğraşıyorum fakat yine de yanında olmak istiyorum. Ama aylar önce gelen yeni yetme bir kız seni ellerimin arasından alıyor. Hem de Sofia'dan daha kuvvetli bir şekilde. Sofia'ya bile böyle bakmıyordun, James!"

Son sözlerini kaybolan sesiyle sarf etmişti.

Duyduklarım karşısında içimi yoğun duygular kapladı. Hissettiğim mutluluğun Elizabeth'in sayesinde olacağını asla düşünemezdim. Aynı zamanda onun bu hale gelmesi kendimi kötü de hissettirdi.

Ama en önemlisi Sofia'ydı. İçimde beni yiyip bitiren, Sofia korkusuyla beslenen canavar sinip kalmıştı şimdi. Belki de sadece vicdan azabıydı Lacivert'inki. Çünkü dün gece benim yanımdaydı. Benimleydi.

Bir an içeri girip Elizabeth'le konuşmayı düşündüm. Ancak bu, durumu çok daha kötü yapabilir, şu ana tanık olduğum için benden daha çok nefret edebilirdi. Yavaşça olduğum yerde kıpırdanarak odaya dönmek için güç topladım.

O sırada Lacivert'in dümdüz sesini duymamla adımlarımı durdurdum. Ondan gelecek tepkiyi deli gibi merak ediyordum.

"Gülünç olma, Elizabeth. O sadece küçük bir kız. Birliğe yeni katıldı ve ben de ortağıyım. Yalnızca yardımcı oluyorum. Kendini topla."

Gözlerim sızıyla dolarken kapıdan geriye çekildim.

Vurulduğum anı ağır çekimle geriye sardı zihnim. Gözlerinde gördüğüm korku, beni kurtarmaya çalışması, benim için yaptıkları... Her şeye rağmen onun için çocuktan öteye geçememiştim.

Ama suç benimdi. Hafızalardan silinmeye mahkûm küçük bir gece değiştirmezdi bunu. Bana birçok defa bunu hatırlatmıştı. Ancak inanmak istememiştim. Bir yanım aramızdaki çekimi kovalayıp durmuştu hep. Dün akıttığım onca kan, gözyaşlarımın yanında hafif kalıyordu şimdi. Duvara tutunarak ilerlemeye çalışıyordum ama devam edecek gücüm kalmamıştı.

Belime dolanan el, bu anda bile lanet heyecanımı uyandırırken kendimi telkin etmeye çalıştım.

"Beren, iyi misin? Ne yapıyorsun burada? Ayakta bile duramıyorsun!"

Beni kucaklayıp siyah kapıyı ittirdiğinde, kollarım aşağı sarkık bir şekilde havayı deliyordu. Yatağıma dikkatlice yatırıp bir bardak su getirdi.

"Gelir gelmez James'le konuştum. Tedavinin uzun süreceğini söyledi ama üzülme, zamanla bünyen alışır. Aslında ilk iş seni görmeye gelmiştim fakat uyuyordun. Kapıda James vardı, daha sonra gelmemi söyledi." Elimi tuttu. "Bizi çok korkuttun, Beren. Özellikle de beni." Duraksadı bir an.

O konuşurken tek yaptığım tavanı izlemekti. Sanki bu hayatlarla bağlarımı koparmış, başka bir boyutta çare arıyordum.

"Birini bu kadar önemseyeceğim aklıma gelmezdi ama sen vurulunca zaman durdu. İyi olduğunu gördükten sonra da Metin Taner ve Christopher Grand'in izlerini takip etmek üzere gönderildim."

Söylediklerini idrak edemeyecek kadar uzaklardaydım o an. Mike en sempatik haliyle onun için ne kadar değerli olduğumu anlatmaya çalışıyordu ama sesi o kadar uzaktan geliyordu ki.

Yaptığım bencilliğin farkına varınca ona döndüm. Söylediklerine verecek cevabım yoktu. Onun yerine gülümsedim ve karşılık olarak elimi tutan elini sıktım.

Ne kadar uyumuştum bilmiyordum. Gözlerimi açtığımda Mike'ın hâlâ yatağın ucunda oturduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Varlığı, son yaşadıklarımı hatırlamamı biraz ertelese de, anılar zihnime çöktüğü an yine nefesim daralır gibi olmuştu.

Parmak uçlarımda başlayan karıncalanma hissi kalbime doğru hızla ilerledi. Sanki tonlarca halat, kalbimi binlerce farklı yöne doğru çekiştiriyordu. Uyandığımı gören Mike tatlı gülümsemesiyle bana bakarken, yüzümdeki çöküntüyü fark ettiği an ifadesi değişti.

"Beren, iyi misin? Ağrın filan mı var?"

Hayır anlamında kafamı salladım. "İyiyim, Mike. Sadece biraz sarsıldım." Bembeyaz olduğunu tahmin ettiğim suratımı elimden geldiğince düzeltmeye çalışıp, gülümsemeyi denedim. "Açlıktan ölüyorum. Bir önerin var mı?"

Doğrularak sorduğum soru karşısında sıcak gülümsemesi tekrar yerini buldu.

"Harika bir önerim olacak ama James bu işe ne der bilmiyorum."

James dediğini duyunca gözlerim öfkeden kararardı.

"James, Elizabeth'le beraber. Bugün bana kafa yoracağını sanmıyorum."

Ani çıkışım karşısında Mike kaşlarını çatmaktan çekinmemişti. Tüm gücümü kullanarak hevesli görünmeye çalıştım. Durumu toparlamaya uğraşıyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

Mike kaşlarını düzeltip tekrar gülümsedi. O güldükçe, James ile aralarındaki tezatlıklar daha da belli oluyordu. Ben gülümsemeyi severdim, gülen insanlara her zaman daha çok yakınlık duyardım. Ama şimdi yazın ortasında bile beni soğuk fırtınalara feda eden bir adama tutulmuştum. Belki de geçiciydi bu duygular. Yalmzlığımın etkisiyle katlanıp, dağ gibi önüme seriliyordu. Ne tırmanmayı biliyordum bu dağlara, ne de aşmak için kestirme bir yol. Çaresizce bocalıyordum ama elbet geçecekti.

Bu düşünceye tutunmak nedense inanılmaz bir güven vermişti.

Hemen toparlanıp yatakta doğruldum. Ani değişimime tanık olan Mike endişeyle beni izliyordu. Ayağa kalktığımda tekrar başım döndü. Mike tetikte bekliyor olduğu için hemen imdadıma yetişti.

"İstersen hemen burada bir şeyler atıştıralım. Pek iyi görünmüyorsun."

Bir şeyim yok der gibi elimi savuşturdum. "Açlıktan başım dönüyor sadece." Tekrar gülümsedim. Dik durmaya çalışıyordum. "Gerçekten iyiyim. Hadi sen çık da üstümü değiştireyim."

Sıcak gülümsemesi tekrar yüzüne yerleşti. "Tamam. Kapıda bekliyorum."

Hemen çekmeceden üstüme bir şeyler alıp banyoya girdim. Acele ediyordum. Sanki durduğum anda başım dönecek ve yere yığılacaktım. Hızla seçtiğim kıyafetleri giydikten sonra aynadaki görüntüme bakmak için durdum. Hiç de fena değildim. Dizlerimin on santim kadar üstünde, neredeyse mini sayılabilecek, karışık renklerde işlemeli bir etek ve saks mavisi, şifon askılı bir bluz giymiştim. Altıma da bluzun renginde tek

bant topuklu açık ayakkabıları seçmiştim. Son olarak makyaj çantama uzandım. Saçlarım bir duşa ihtiyacım olduğu sinyallerini verse de vaktim yoktu. Bu manzaraya tahammül edemeyip tepede küçük bir topuz yaparak, saçlarımın o görüntüsünden kurtuldum. Makyajımı yaparken, günler önce banyoya bıraktığım minik tüpe kaydı gözüm. Lacivert yüzümdeki yaralar için vermişti ama yaşananlardan sonra kullanmama gerek kalmamıştı. Öfkeyle minik tüpü çöp kutusuna fırlattım ve o güne ait anıları kovaladım.

Aynanın karşısındaki görüntüme bakarak derin bir nefes aldım ve odadan çıkmaya hazırlandım.

Kapıda bekleyen Mike beni görünce baştan aşağıya süzdü.

"Vaov, Beren! Müthiş görünüyorsun." Kolunu uzattı. Gülümseyerek koluna girdim. Tam teşekkür edecektim ki kendi kendine söylenmeye başladı. "Şu haline bak, sanki dün vurulan sen değilsin. Gözlerimi senden alamıyorum."

Koluna vurdum. "Mike, abartma."

Sırıttı.

Mike'm beni bu kadar beğenmesi hem çok hoşuma gitmiş, hem de gözlerimin önünde yok olan kendime güven duygumu biraz olsun geri getirmişti. Gözlerindeki samimiyet yalandan uzaktı.

Odasındaki dar asansörden inip garaja geçtik. Kan kırmızısı Audi'nin önünde durduğunda bana baktı."Geçen günkü gezimiz yarım kalmıştı. Devam etmek ister misin?"

Arabayı kullanmamı ima ettiğini anladığımda kafamı olumsuz anlamda salladım. İyi görünüyor olabilirdim ama iyi hissetmiyordum. Hele ki araba kullanmak, hayır. Bu kadar erken ölmek istemiyordum.

"Bu sefer senin nasıl kullandığını görelim."

Mike'tan meydan okuyan bir sırıtış geldi.

Arabaya binip kemerimi taktım. Mike, garajdaki dönemeçlere aldırmayıp arabayı son gaz çalıştırırken koltuğa yapışmış olsam da ses çıkarmadım. Mike hızı arttırdıkça, açlıkla beraber

gelen mide bulantım da tavan yapmıştı. Dayanamayacak gibi olduğumda dönüp onu dürttüm.

"Mike, sanırım kusacağım."

Arabayı ani bir hareketle emniyet şeridine kaydırıp durdurdu.

"Beren, iyi misin? Çok üzgünüm! Daha iyileşmedin, o kadar hızlı sürmem çok aptalcaydı."

Aceleyle özür dilerken, *bir şey yok* dercesine elimi salladım. Koşarak vardığım çalılıklara bütün midemi çıkarırken, uzaklaşması için hâlâ elimle işaret yapıyordum. O da ne yapacağını şaşırmış, yanıma gelip gelmemek arasında kalmıştı.

Midemde mide özsuyundan başka bir şey olmadığı için tek yapabildiğim boğazımı yakan safradan kurtulmaktı. İğrenç tattan kurtulmak için Mike'a aldırış etmeden birkaç defa öğürerek rahatlamaya çalıştım. Sonunda işim bittiğinde kafamı kaldırdım. Alnımda biriken acımasız ağrıya rağmen çok daha iyi hissediyordum.

Kendini daha fazla kötü hissetmesin diye gülümsemeye çalışarak Mike'a baktım.

"Bana bir mendil getirir misin?"

"Tabii. Bir saniye..."

Koşarak arabaya gitti ve torpidoyu açtı. Beceriksiz hareketlerle mendil kutusundan mendil çıkarıp bana uzattı.

"Bu yaptığım şu anki görüntüme uymadı ha, ne dersin?"

Tekrar gülümsedim ama Mike mahcup bir şekilde bana bakıyordu. Konuşmaya başladığında ses tonundaki kırıklık çok belliydi.

"Beren, gerçekten özür dilerim. Şu haline bak. Sanırım James seni benimle göndermek istememekte haklı. Birine göz kulak olma konusunda pek iyi olduğum söylenemez."

James deyince kan beynime sıçradı. Öfkemin sesime yansıdığını bile fark etmedim.

"Saçmalama, Mike! Senin bir suçun yok. Sana meydan okuyan bendim. Ayrıca artık çok daha iyi hissediyorum. Şimdi beni yemeğe götürecek misin, yoksa kendim mi gideyim?"

Bu ani çıkışıma şaşıran Mike hemen toparlandı. "Elbette götüreceğim. Hadi gidelim," dediğinde zoraki gülümsüyordu. Tekrar kolunu uzattığında hiç düşünmeden koluna girip, bana koltuğa kadar eşlik etmesine izin verdim ancak dilimde kalan safra tadı her an canımı daha çok sıkıyordu.

Arabaya bindikten sonra, yaptığım çıkıştan pişman olup radyoyu karıştırdım. Hareketli bir şarkı bulunca durdum. Türkçe olduğu için Mike'a bakıp gülümsedim ve şarkıya eşlik etmeye başladım. Mike da böylece neden olduğum tedirginliğinden kurtulup, gülümseyerek bana katıldı.

Şarkıyı bilmediği belliydi ama kusursuz Türkçesi ona yardımcı oluyordu. Elizabeth, Brad, James... Hepsi mükemmel Türkçe konuşuyordu. Bu durum bana, onların yanında ne kadar eksik kaldığımı hatırlattı ama bu düşünceyi hemen kafamdan atmaya çalıştım. Sonuçta sonsuza kadar onların yanında kalmayacaktım.

Mike arabayı tekrar durdurduğunda çok şık bir restoranın önündeydik. Arabadan inince kapımı açıp tekrar kolunu uzattı. Gülümseyerek koluna girdim.

Arabaya hayranlıkla bakan vale bizden çok araca hitap ederek "Hoş geldiniz," dedikten sonra, inanamıyormuş gibi bir ifadeyle arabaya bindi. Bu duruma gülmeden edemedim. Adam benim de aynı durumda olduğumu bilse ne düşünürdü acaba diye kıkırdadım.

Bu halimi gören Mike, memnun bir ifadeyle "Burayı sevdin sanırım?" diye sordu.

"Girince anlayacağız." Hâlâ kıkırdıyordum.

Mike kafası karışmış bir halde bana bakıyordu. Bir düzine 'hoş geldin'den sonra içeri girdik. Loş ışıklarla aydınlatılmış mekânın tüm Boğaz'ı içine alan manzarası, ne kadar pahalı bir yer olduğunu açık ediyordu. İçerideki insanlara ve ne yediklerine şöyle bir bakındım. Hepsi masayı donatmış, keyifle yemeklerini yiyorlardı.

Mike yamma biraz daha sokulup, "Görev içgüdülerin seni hiç bırakmıyor, değil mi?" diye fısıldadı.

"Efendim?" dedim şaşırarak.

"Sakin ol, masaları incelemenden bahsediyorum. Bende de alışkanlık haline geldi. Bunda utanılacak bir şey yok." İçimde yükselen gülme isteğini bastırdım. Ben bu tarz bir restorana ilk defa gelmiş olduğum için insanları süzerken, Mike bunu işle alakalı bir alışkanlığa bağlamıştı.

Durumu daha güzel idare edemezdim. Demek ki Mike'la takılmam o kadar da tehlikeli değildi. İçime serpilen yeni güven duygusuyla başımı yükselttim.

Mike sandalyemi çekerek oturmamı bekledi.

"Ne yemek istersin?"

"Bilmem. Sen buraya daha önce gelmiş gibisin. Sen seç." Mike pis pis sırıtınca güldüm. "Kimlerle geldiğini sormayacağım, merak etme."

Gülmeye devam etti.

"Balık yiyelim."

"Tamam," diyerek onayladım.

Garson yanımıza gelince Mike hızlıca siparişleri verdi. Sıra ne içeceğimize geldiğinde, garson alkollü içecekleri saymaya başladı ama ben sözünü kesip kola istedim. Mike bu çıkışıma şaşırmış olsa da, "Bana da kola getirin," dedi ve adamı yolladı.

Çok aç olduğum için masaya gelen meze ve salataları didiklemeye başlamıştım bile. Mike bu halime gülerken, bir yandan da beni süzüyordu.

Ağzımdaki lokmayı iyice çiğneyip yuttuktan sonra ona baktım. "Ağzımı mı şapırdatıyorum? Neden öyle bakıyorsun?"

Mike kahkahayı bastı. "Ne garip kızsın, Beren. Önümde kusuyorsun, sonra kıtlıktan çıkmış gibi yemek yiyorsun ama yine de çok tatlısın. Normalde itici bulacağım davranışlar sende çok sevimli duruyor."

Kolamdan bir yudum aldım ve "Teşekkür ederim," dedim.

"Teşekkür etmen için söylemedim," dediğinde dudaklarımı büktüm.

"İyi, ne güzel işte... Ekipte seni eğlendirecek biri çıktı. Ekibi ne kadar sıkıcı bulduğundan bahsedip duruyordun."

Alayla söylediğim sözlerin asıl amacı konuşmanın farklı bir yöne gitmesini engellemekti. Mike söylediğimden hoşnut bir şekilde gülümseyince içimi bir rahatlama kapladı.

Balıklar geldiğinde aynı tempoda yemeğe başladım. Mike'ın gözü bende, gülüp duruyordu.

"Ama gerçekten sinir bozucu olmaya başladın, Mike. Bırak da rahat rahat yiyeyim!"

Sesim kızgın çıksa da kızgın olmadığımı belli ediyordum. Mike birden elini elimin üstüne koydu.

"İstanbul'a daha sık gelmeliyim. James'le ortak olduğuna göre, sen de artık burada kalacaksın."

James demesiyle kalbime saplanan kıymık acısı yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Ne o? İstemez misin?"

Diğer elimi onun elinin üstüne koydum. "Tabii ki isterim, Mike. Ama James'le daha ne kadar çalışacağımı bilmiyorum."

"Gittiğin yerde seni ziyaret etmem zor değil, Beren." Gülümsedi. Anı uzatmamak adına ellerimi serbest bırakıp Mike'ın elinden kurtardım.

"Ben doydum. Şimdi ne yapıyoruz?"

Tek kaşı havalandı. "Daha iyiysen güzel önerilerim olabilir."

"Kesinlikle daha iyiyim."

"Tamam o zaman, beni izle."

Hızlıca hesabı isteyip ödedikten sonra masadan kalktık ve arabayı bekledik. Mike valeye yüklü bir bahşiş verdikten sonra, adamın parlayan gözleri eşliğinde mekândan ayrıldık. Aracı ünlü bir gece kulübünün önünde durdurduğunda tereddütle etrafıma bakındım.

Birincisi, bu tarz yerlere daha önce gelmemiştim. İkincisi de, zaten böyle yerlerin fikrinden bile hoşlanmazdım. Onu cesaretlendiren sözlerimden o an pişman olmuştum.

Mike arabadan inip elimden tuttu ve beni içeri doğru sürükledi. İtiraz etmek istesem de, hevesini kırmak istemedim. İri kıyım koruma bizi gördüğünde hemen geri çekilerek Mike

'a gülümsedi ve yol verdi. Onun buralarda bu kadar tanınmasının tehlikeli olduğunu düşünmüş olsam da yorum yapmadım.

İçeri girdiğim anda yüzüme vuran ışıklar beni şaşırtsa da, elimden geldiğince ifademi sabit tutmaya çalışıyordum. Mike beni barın önüne oturttuktan sonra barmene işaret etti.

"Bana bir bira, hanımefendiye de..." Bir an duraksadı. "Bir kola alalım lütfen," dediğinde gözümü kısarak güldüm.

"Aslında varsa portakal suyu da olabilir," diyerek araya girdim.

Barmen "Hemen!" diyerek içeceklerimizi hazırlamaya başladı.

"İçki içmeyen bir ajan... Beni devamlı şaşırtıyorsun diyecektim ama akıl hocan James olduğuna göre bu normal."

Neden konu dönüp dolaşıp James'e geliyordu ki?

"Onunla bir ilgisi yok. Bu benim kendi tercihim. Kokusuna bile gelemiyorum."

Mike sırıttı. "James'le iyi bir ikili olmuşsunuz. O da içki, sigara, uyuşturucu... Hepsinden uzak durur. Hatta birkaç yıl önce bir keş gibi davranmasını gerektiren bir görev vardı. Ama o, bu eğlenceli görevi kabul etmek yerine, gidip burnu havada bir prensesin dans hocası oldu. Şaklaban gibi kızı eğlendirmiş. İnanabiliyor musun? Ben olsam öyle bir eğlenceyi hayatta kaçırmazdım."

Mike konuşurken söylediklerinden kopmuştum. Cevap vermek yerine etrafımı inceledim. Mekânda dönüp duran renkli ışıklar başımı döndürmeye başlamıştı. Müzik sesi de aynı ölçüde başımı ağrıtıyordu.

Ben kafamı dağıtmak isterken, Mike fark etmeden konuyu James'e getiriyor, bana onu daha çok hatırlatıyordu. İçten içe James'e özendiği, onu fazlasıyla eleştirmesinin aksine ona benzemeye çalıştığı o kadar belliydi ki. Bu işi hem keyif alarak, hem de onun gibi iyi yaptığını göstermeye çalışıyordu sadece.

Mike'ın hayat hikâyesini öğrenmek istesem de bunu ona sormadım, çünkü o da bana aynı soruyu yöneltebilirdi.

Zihnimdeki soruları dizginlemek adına biraz daha etrafı inceledim. Genç kızlar pistte doyasıya dans ediyor, erkek arkadaşları ya da belki de bu gece tanıdıkları adamlar onlara eşlik

ediyordu. Bu durumun bana asla normal gelmeyeceğini düşündüm.

Öte yandan Mike'ı süzüp ona yanaşma konusunda tereddüt yaşayan kızları da görebiliyordum. Beni de dikkatle inceleyerek, onunla sevgili miyiz diye anlamaya çalışıyorlardı.

Mike bir yandan müzikle ritim tutuyor ve kıvrak hareketler yapıyor, bir yandan da beni izliyordu.

"Dans etmek ister gibi izliyorsun."

Bu muzip yorum karşısında gülümsedim ama daha fazla rol yapamayacaktım.

"Mike, üzgünüm, bu ortamlar bana göre değil. Katlanabilirim sanmıştım ama maalesef sıkıldım. Ayrıca yorgun hissediyorum." Gülümsemeye devam ederek konuştum. "Bana bir taksi çağırırsan, ben mahzene görünmeden giderim. Sen keyfine bak lütfen, geceni mahvetmek istemiyorum."

Mike anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Nasıl istersen. Ama beraber dönüyoruz. Seni bırakmam söz konusu olamaz."

Israr edecek halim yoktu. Karşılık olarak sadece gülümsedim.

Kalabalık kulüpten çıktıktan sonra arabaya bindik ve hızlı bir şekilde mahzenin yolunu tuttuk. Bir süre ilerledikten sonra Mike yolun sağında kalan benzinciye yanaştı.

"Neden duruyoruz?"

"Benzin bitmek üzere. Yolda kalmak istemeyiz, değil mi?" Mike alay eder gibi sırıtıyordu.

"Dalga geçme, Mike. Bu olağanüstü şey benzinden daha iyi bir şeyle çalışır diye düşünmüştüm."

"Evet, görevde kullandığımız ileri teknoloji araçlar için farklı yakıt kullanıyoruz ama bu bebek hâlâ benzinle çalışıyor. Yoksa James sana bunları anlatmadı mı?"

Tek kaşını kaldırarak sorduğu soru karşısında büyük bir gaf yaptığımı hissettim.

"James pek konuşkan biri sayılmaz."

Sırıttı. "Haklısın. Ama ben öyle değilim, istediğini sorabilirsin." Arabayı durdurduktan sonra, benzinciye depoyu fullemesini söyledi.

Mide bulantım arabaya bindiğimden beri tekrar başlamıştı. "Ben bir yüzümü yıkayıp geleyim. Midem hâlâ bulanıyor." Bunu söylerken yüzümü buruşturmuştum.

Mike üzgün bir tavırla cevap verdi. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır hayır, gerek yok. Bugün yeterince rezilliğimi gördün zaten," dedim gülümseyerek.

Mike da karşılık olarak göz kırptı. "Beni fazla bekletme."

Gözlerimi devirdim. Bu adam tam bir çılgındı. Eteğimi düzelterek arabadan indim ve lavaboya yöneldim.

Kapıyı ittirdiğimde içeride kimsenin olmadığını görünce rahatlamıştım. Ayakta durmakta zorlanıyordum ancak gece kulüplerine akmayı ihmal etmiyordum.

Lacivert beni ne hale getirmişti? İçimden ona söylenerek iki elimi lavaboya dayadım. Musluğu açarak yüzüme soğuk su çarptım ancak o kadar bitik bir haldeydim ki, tekrar lavabodan destek aldım.

Ayna karşısında yorgun suratımı görünce başımı eğdim. Gözlerimi bir süreliğine kapatıp derin nefesler almaya başladım. Yorgunluğum ortamın sessizliğiyle birleşince, ayakta olmama rağmen tatlı bir uyku bedenimi esir almıştı. Ancak yaşadığım gevşeme, burnuma gelen tanıdık koku ve ardından enseme üflenen sıcak nefes ile kaskatı kesilmemle yer değiştirdi.

İyi de kapı açılmamış, kimse içeriye girmemişti. Belki de halüsinasyon görüyordum. Artık onu düşünmeyi bırakmalıydım. Gözlerimi açıp tekrar aynaya baktım.

Aynadaki yansımada sıra dışı irislerinin beni izlediğini görünce yerimde sıçrasam da arkamı dönmedim. Tepki vermek yerine, bir süre gördüğüm görüntüden emin olmaya çalıştım. Siyaha dönen gölgeli lacivertler ürkütücü bir şekilde beni izlerken, şaşkınlığımdan kurtularak aynı cüretle onlara bakmaya başladım.

Ona doğru dönmeyeceğimi anlayınca, belimden çekip bedenimi sertçe duvara yasladı. Bu hamleye hazır değildim. Nefesim hem heyecandan, hem de acıdan kesilmek üzereydi. Kolunu dirseğiyle beraber başımın üzerinde kalan kısma sabitledi. Nefessiz bir şekilde gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum ancak korkacak ya da saklayacak hiçbir şeyim yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştım.

Aramızdaki sessizliği benim bozmayacağımı anlayınca, sakin sesi duyuldu. Ses tonunun içindeki saklı öfkeyi ancak ben fark edebilirdim. Ne de olsa içindeki tatlı tını da benim keşfimdi.

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Gözlerine bakmaya devam ettim. İfadesizliğim karşısında ses tonu biraz daha yükseldi.

"Mike konusunda seni uyarmıştım!"

Onu cevapsız bırakmaya devam ederek, sadece hareleri koyulaşan lacivertlerine baktım. Özlemle bakıyordum, korkuyla, öfkeyle... Yine de ona verebilecek bir cevabım kalmamıştı.

Duvarda yaslı olan kolunu geri çekerek sertçe betona geçirdi.

"Lanet olsun! Neyin var, neden cevap vermiyorsun?"

Kolu duvarla çarpışınca çıkan ses tüylerimi ürpertti. Onun canının yanması benimkini daha çok acıtıyordu. Dudaklarımı aralayarak zaman kazanmak adına bir soluk aldım.

"Senin tarafından mı öldürüleceğim?" dedim sabit bir sesle.

Gözlerini kapadı. Sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı. Göz bebekleri tekrar beni bulduğunda ses tonu daha kontrollüydü.

"Bir ortağım olduğunu öğrendiler ve ilk fırsatta onu vurdular. Çoktan kim olduğunu öğrenmek için peşine düşmüşlerdir."

Parmakları yüzümde dolaştı. Her bir hattımı tekrar çizmeye çalışır gibiydi. Kalbim hızla atmaya başlamıştı ancak yerimden kıpırdamadım. Âşığına kavuşmuş gibi onu coşkuyla karşılayan tenim her zerresinde varlığını haykırıyordu. Tek bir hareketinin beni ne hale getirdiğinden habersizdi.

"Ayrıca dinlenmen gerektiğinin en çok da senin farkmda olman lazım."

Titreyen elimi kaldırdı. Avucunun içine koyup titremesini izledi. Elimin alev alev yanıyor olduğu gerçeğini unutmaya çalıştım. Soğukkanlı olmak zorundaydım. Fakat beni duvara kıstırmış bir şekilde, böyle yakınımda dururken, ne cevap vereceğimi düşünmekte zorlanıyordum. Zorlukla kuruyan dudaklarımı ıslattım. O kadar yorgun, o kadar ilgisine muhtaçtım ki, elimdeki eli gitsin istemiyordum. Sıcaklığı uzaklaşsın, beni yine buz fırtınasında bıraksın istemiyordum.

Ama bunun bir son bulması gerekiyordu.

"Bitti mi?" Yüzümü en ifadesiz haline getirmeye çalışarak konuştum. Hayatımın en büyük rollerinden birini oynuyordum şu an.

Daha çok yaklaştı. Nefesini yüzüme çarpıyordu.

"Bitmedi." Ölüm sakinliğindeki konuşmasını sürdürdü. "Sana Mike konusunda bu son uyarım." Cümlesinin sonunu kulağıma fısıldar gibi söylemişti.

"Benim hayatım seni ilgilendirmez, James!" Sözcüklerin üstüne basa basa konuşmaya başladım. Titreyen elimi sıcacık elinden ayırıp kendimi buzlara bıraktım. "Mike bana iyi geliyor, en azından yalnız hissetmiyorum. Bu durum değişmeyecek. Sırf sen hoşlanmıyorsun diye, o lanet mahzende kafayı yemek istemiyorum."

"Bunun benimle bir alakası yok! Sadece seni düşündüğümü anlamıyor musun?"

Sabrı tükenmiş gibi konuşuyordu. İkimiz de çok öfkeliydik ve bu, aramızdaki ateşi daha çok alevlendiriyordu.

"Anlamıyorum! Tek anladığım, bana acıdığın. Bana acıma, James! Bu görev bitene, hayatımdan çıkana kadar seninle konuşmak dahi istemiyorum, anladın mı?"

Son sözlerimde sesimi kontrol edememiş, öfkemin beni kontrol etmesine izin vermiştim. Gözlerim bir yanda dolarken, James bana iyice bakmak için geri çekildi.

"Böyle bir şey olmayacak. Ayrıca sen neden bahsediyorsun?" Kaşları çatılmıştı.

"Ben küçücük bir çocuk değilim. Senin şefkat kırıntılarına da ihtiyacım yok," dedim burnumu çekerek. "Ayrıca ne var biliyor musun? Sen haklıydın. Sana karşı olan çekimim ya da yakınlığım sadece yanılgıydı. Ama artık büyüyorum ve benden uzak durmanı istiyorum."

Lacivert kafası karışmış ve iyiden iyiye koyulaşmış gözleriyle bana bakmayı sürdürdü. Kolunun altından sıyrılıp kapıdan çıkmaya çalıştım. Tam başardığımı düşünüp kapıyı açıyordum ki kolumdan yakaladı.

"Görev bitene kadar benim yanımda kalmaktan başka şansın yok."

"Emin misin?" diye alayla cevap verip kolumu ondan kurtardım ve kapıyı açtım.

Bir süredir tetikte bekleyen yaşlar yanağımdan süzülürken, tüm çabamla arabaya ilerledim. Mike arabanın içinde bekliyordu. Gözyaşlarımı hemen silerek yüzümü düzeltmeye çalıştım ve sahte bir gülümseme takındım.

Arabaya bindiğimde gözlerini bana çevirdi. "İyi misin? Pek de rahatlamışa benzemiyorsun."

"Sanırım bir süre daha dinlenmem gerekiyor. Bu gece kendimi fazla zorlamış olmalıyım," dedim sessiz bir kabullenişle.

"Pekâlâ, o zaman seni hızla yatağına yetiştirelim," dedikten sonra motoru çalıştırdı ve araba ilerlemeye başladı.

Arkamıza bakmama gerek yoktu. Orada olduğunu, bizi izlediğini biliyordum. Mahzene geri dönmek, onunla tekrar yüzleşmek istemediğimi o an fark ettim.

"Mike, beni okulun yurduna bırakır mısın?"

Ani karar değişikliğim karşısında kaşları çatıldı.

"Neden?"

"Görevde bir değişiklik oldu. Bir süre yurtta kalacağım."

Evet, yalan söylüyordum ama bu gece rol yapma yeteneğimi geliştirmiştim. Yine de tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Emin misin?"

Kızmış gibi yaparak gözlerimi devirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Hemen alınma, güzellik. Sadece şaşırdım. James seni o kadar çok koruma altına alıyor ki, bu duruma izin vermiş olması ilginç."

Bir de bana sor! diye içimden geçirirken yapmacık bir şekilde gülümsedim ve önüme döndüm. Neyse ki daha fazla konuşmak zorunda kalmayacaktım, çünkü Mike çoktan navigasyondan okulun adresini bulmuştu. Arabayı bu sefer daha dikkatli kullansa da hatırı sayılır biz hızla ilerliyorduk.

Düşüncelerim midemin bulanmasını düşünemeyecek kadar bulanıktı. Yurda gitmek isterken aklımdan ne geçiyordu acaba? Yurt kaydım bile yoktu. Sıkıntıyla dudaklarımı dişlerken, bu halimi fark etmesin diye camdan dışarı bakıyordum. Küçük çantama uzanıp telefonumu çıkardım. O an aklıma gelen şeyle duruma bir kez daha lanet okudum. Yarın bütün gün dersim vardı. Bu derslerden biri Lacivert'indi ve okula gitmeme gibi bir şansım da yoktu. Bu kılıkla okula gitsem, şişkin dudaklı kızlardan bir farkım da kalmazdı.

Sıkıntıyla mesajları açıp, yurtta kaldığını bildiğim Sinem'e, yanına geleceğimi bildiren bir mesaj yazmaya hazırlandım.

Hafta sonu bana attığı ancak cevapsız kalan mesajlarını görünce elimi alnıma götürerek bir bahane bulmaya çalıştım. Elbette iki gündür telefonuma bakamamıştım. Ancak son mesajda Sinem'e cevap verilmişti. Şaşkınlıkla mesaj içeriğine baktığımda, hasta olduğumdan ve kendimi iyi hissedince onu arayacağımdan bahsettiğimi gördüm. İyi de bu mesajı ben yazmamıştım!

Mike bana dönerek *Bir sorun mu var?* bakışı atınca, olumsuz anlamda kafamı salladım ve rehberimi açıp ismini kontrol ettim. İsmi hâlâ Edepsiz Lacivert olarak duruyordu. Sinem'e mesaj attığına göre, onu nasıl kaydettiğimi de görmüş olmalıydı. Ama kaydı değiştirmemişti.

Yeniden mesajlara girip, Sinem'e canımın sıkkın olduğunu belirterek, yanına gideceğimi ve sorun olmamasını umduğumu yazdım. Anında cevap geldi.

"Deli misin? Kapıda bekliyorum. :) "

Gülümseyerek bu sıcak karşılığına cevap verdim. Mike'ın göz ucuyla beni süzdüğünü görebiliyordum ama ona dönmedim. Kısa bir süre sonra okula varmıştık. Okulun etrafında bir tur atmak zorunda kaldık, çünkü çoğu otopark girişi kapalıydı. En sonunda tek açık girişi bulduk ancak bu sefer de yurdun nerede olduğunu bilmiyordum.

Fazlaca saf bir tablo çiziyordum. Muhtemelen Mike da şüphelenmişti ama bir şey demedi. Kendimi Mike'a bıraktırarak zaten birçok risk almıştım. İçten içe *tam da Lacivert'in bahsettiği tehlikeler* diye düşündüm. Mike bana sormadan yurdun önüne vardığında bahçedeki ışığın altında bekleyen Sinem'i görebiliyordum. İfadesiz bir şekilde ayakta duruyor, kırmızı askılı badisi ve altındaki siyah, diz kapaklarında biten taytıyla hafif bir esintide kalmış gibi kollarını ovuşturuyordu. Beline uzanan düz saçları yine açıktı ve rüzgârın etkisiyle savruluyordu. Estetik duruşuna hayran kalmamak elde değildi.

Mike arabayı ona yakın bir yerde durdurunca, araca doğru tedirgin bir bakış attı ama benim indiğimi görünce endişesi kaybolmuş, yüzü aydınlanmıştı.

Aynı şekilde gülümseyerek indiğim arabanın kapısını kapatmak üzere Mike'a döndüm ama o çoktan arabadan inmişti.

Arabadan inmişti!

Şimdi ben Sinem'e ne diyecektim?!

Niyetim Mike uzaklaştıktan sonra, kuzenim bıraktı filan deyip tanıştırmadan geçiştirmekti.

Sinem'in bize doğru geldiğini gördüğüm anda hızlı adımlarla Mike'a ulaştım. Vedalaşır gibi yaparak dişlerimin arasından söylendim. "Mike, ne yapıyorsun?"

Sadece gülümsedi ve bize yaklaşan Sinem'e döndü.

Derin bir *of* çekerek yüz ifademi düzelttim ve Sinem'in yanımıza gelmesini bekledim.

Sinem bana sıkıca sarıldıktan sonra, heyecanla "Hoş geldin!" dedi.

"Hoş bulduk, Sinem. Şey..." Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde Mike'a döndüm. Mike oldukça rahat bir tavırla beni bu zor durumdan kurtardı ve Sinem'e elini uzattı.

"Merhaba, Mert ben."

Mert mi? İçimden histerik bir kahkaha attım. Mike'tan sonra Mert ismine gülmemek elde değildi. Rolünü o kadar güzel oynuyordu ki, profesyonelliği karşısında şapka çıkarmak isterdim.

"Ve Mert de senin..."

"Kuzenim!" diye atlayıverdim. Edepsiz Lacivert göndermesi yapmasından korkarak direkt ortaya dalmıştım.

Sinem'in kaşları memnun bir ifadeyle havalandı. Ancak el sıkışan ikilinin elleri hâlâ ayrılmamıştı. "Öhöm öhöm!" diye boğazımı temizlediğimde Sinem direkt elini çekti. Mike'm gülüşü ise çoktan birkaç seviye ileriye geçmişti.

Korumacı bir tavırla Mike'a yaklaştım. "Sevgili kuzenimin de hemen gitmesi gerekiyor, canım." Yalandan sırıtarak Mike'a baktığımda, gülüşü fazlasıyla içtendi.

"Aslında..." Muzip bir şekilde Sinem'e döndü. "İşim çok da acil değil. Yani isterseniz sizi bir kahve içmeye götürebilirim."

Mike'a gözlerimle *hayır* sinyalleri yollarken, Sinem cevap verdi.

"Teşekkürler Mert ama ben de yatmak üzereydim. Bu kılıkla uygun olmaz zaten."

Sinem samimi bir şekilde gülünce, Mike'm da gözleri aynı samimiyetle parladı. "Bence gayet iyi görünüyorsun. Yine de siz bilirsiniz, kızlar." Her zamanki bakışını takındıktan sonra ekledi. "Sonuçta benim gibi bir efsaneye *hayır* dediğine göre, kendince haklı da olabilirsin."

Az önce samimi mi demiştim?

Sinem'in yüzü trajikomik bir hal alırken, daha fazla dayanamayarak Mike'm koluna girdim. "Hadi, Mertçiğim. Sen geç kalma." Bir yandan onu arabaya doğru çekiştiriyordum. Arabaya yaklaşınca sessizce bağırdım. "Ne yapıyorsun sen ya?"

Alayla sırıttı. "James'e gidip beni de göreve dâhil etmesini söyleyeceğim."

"Deli misin, hayatta kabul etmez!"

"Yine de şansımı deneyeceğim."

Yok artık, Mike!

Bir kez daha Sinem'e döndüğünde, inanamaz gözlerle ona baktım. Ardından Sinem'in de duyabileceği bir ses tonuyla "İyi geceler, Mert," dedim. Sinem de arka planda el sallıyordu.

Havalı bir şekilde arabaya binip aynı edayla gaza basan Mike'ın arkasından "Gösteriş budalası!" diye mırıldandıktan sonra, yüzümü düzeltip Sinem'e döndüm. Bakışları soru doluydu.

"Kızım, senin akrabaların ne iş yapıyor? O araba neydi öyle?"

Şirin olmaya çalışarak gülümsedim. "Ticaret, canım."

"Hımm..." diyerek kaşlarını kaldırdı. Sonra da gülümsedi. "Mert de mi?"

"Yok canım, o aylak aylak gezme işinde." Sonra Mert'e haksızlık yaptığımı düşünerek ekledim. "Okulu yeni bitti, şimdilik takılıyor. Aile işini yapmak istemiyor."

Ayaküstü bir sürü yalan söylemiştim. Kendimi daha fazla kötü hissetmemek adına Sinem'e döndüm. "Eee, hep Mert'i mi soracaksın? Beni merak etmedin mi?" Aslında bu sorum numara değildi, çünkü yaşadıklarımdan sonra bir kız kardeş kucağına ihtiyacım vardı.

Sinem beklediğim gibi hemen bana sokulup sarıldı. "Saçmalama! Merak etmez miyim? Nasıl oldun?" diye cırlayınca güldüm.

"İyiyiyim iyiyim," dediğimde gözlerini kısarak baktı.

"Keşke ziyaretine gelseydim."

Başını omzuma dayadı. Yüzüme bakmasa da dudaklarını büzdüğünü anlayabiliyordum.

"Edepsiz Lacivert, değil mi?"

Sadece kafa salladım. Sinem de daha fazla bir şey sormadan içeri girdik.

Üniversitenin yurdu da en az üniversite kadar modern ve konforluydu. Geniş bir avlusu ve iki yana ayrılan merdivenleri vardı. İki ayrı binayı birleştiren ortadaki köprüye bağlanan merdivenler inanılmaz estetik görünüyordu. Çatıdan sarkan koca modern bir avize, tablolar, heykeller... Sanki sanat galerisindeydik.

Sinem merdivenler yerine, sağ taraftaki merdiven boşluğunda bulunan asansörlere yöneldi.

Hâlâ etrafı incelediğimi görünce gülümsedi."Nasıl buldun?"

İçimden çok daha fazlası geçse de, "Gayet güzel," demekle yetindim.

Altıncı katta bulunan odaya girer girmez, Sinem tek kişilik olamayacak kadar büyük olan yatağına oturdu. Hemen yanını işaret ederek bana gülümsedi.

Pudra renginde boyanmış odanın iki tane devasa penceresi vardı. Oda hem çok büyük, hem de çok ferahtı. Sinem'in yatağının tam karşısında bir adet yatak daha bulunuyordu. Yatakların yanında beyaz bir komodin ve komodinlerin üzerinde de odaya uyumlu tonlarda birer abajur vardı. Duvar tarafında iki tane çalışma masası ve ortak bir kütüphane, köşelerde de kıyafet dolapları bulunuyordu.

Krem rengi tül ve bir ton koyu perdeler odaya sıcaklık katmıştı. Duvarların da boş olmadığını fark ettim. Soyut çalışmalarla beraber, Sinem'in yatağının başında kocaman bir balerin tablosu vardı ve gerçekten çok güzeldi.

Sinem nereye baktığımı görünce gülümsedi. "Çok güzel, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Benim olamayacağım kadar estetik," diye kendimle dalga geçince gülümsedi.

"Saçmalama, o kadar da zor değil öyle durmak." Ayağa kalkıp tablodaki model gibi durunca, ağzım O şeklini aldı.

"Sinem, bale mi yapıyorsun?! Daha ne kadar mükemmel olabilirsin acaba?"

Mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Artık değil. Geçen sene bileğimi incittim. Bir süre ara verince de tekrar başlayamadım."

Tek kaşım kalktı. "Bunun şu karışık durumla ilgisi olabilir mi?"

Yüzü kızardığı anda onu yakaladığımı fark ettim. Anlayışla gülümsedim.

"Bale eğitmenimdi," diye fısıldadı.

Gözlerinin dolduğunu anladığım anda yanına gidip sarıldım. "Ağlama lütfen. Boş ver, konuşmak zorunda değiliz," dedim. Bu gece daha fazla drama kaldıracak durumda değildim.

Hemen silkelenip kafasını kaldırdı. "Haklısın! Hadi, kızlar gecesi yapalım!"

Sinem anında modunu değiştirirken, aklıma gelen soruyla duraksadım. "Sinem, oda arkadaşın var mı senin? Böyle pat diye geldim ama..."

"Saçmalama yaa! Zaten Aslı ile hiç anlaşamıyoruz. Arkadaşım gelecek deyince çekti gitti. Erkek arkadaşına gitmiştir. Gitmeye yer arıyor," dediyse de tavırlarım tereddütlüydü. Hemen yanıma gelip koluma girdi. "Hadi hadi, bırak mızmızlanmayı!"

Gülümseyerek ayağa kalktım ama yorgunluk yine bedenimi ele geçirmişti. Sinem ve Mike fırtınası bana Lacivert'i bir süre unuttursa da, aklıma geldikçe kalbimden aynı ağır halatlarla çekiliyordum.

Yarım saat sonra ben Aslı'nın, Sinem de kendi yatağında sızmıştık. Altımda paçaları bana uzun gelen, Snoppy'li bir pijama ve üzerimde de kısa, askılı, gri bir badi vardı. Artık omuzlarıma gelen saçlarım sırtımı gıdıklamıyor, huzurdan uzak olsam da rahat bir şekilde uyuyordum. Arada uyanıp Sinem'i kontrol ediyordum ama uykusu gayet ağırdı. Benim kadar olmasa da onun da deli gibi yattığı söylenebilirdi.

Uykumun hassas bir noktasında odadaki saatin *tik tak* sesleri beynimi tırmalamaya başladı. Üzerimdeki ağırlıktan kurtulmaya çalışarak doğruldum ve su içmek için komodine yöneldim. Neyse ki sürahi fazla uzakta değildi.

O kadar yorgundum ki, bardağın temiz olup olmadığına aldırış etmeden suyu doldurup tek dikişte içtim. Göz ucuyla saatin daha gece üç olduğunu görünce sıkıntıyla ofladım ve yatmak üzere yatağa döndüm.

Başımı tekrar yastığa koyduğum anda bedenim alarm verdi. Ağzımı saran sert eli, vücudumun üzerine çöken ağırlık izlediğinde, çığlık atmak için geç kaldığımı anlamıştım.

BOLÜM ON DOKUZ

ILIK GECE

Üzerimdeki ağırlık kocaman bir kayanın altında eziliyor gibi hissetmeme neden olmuştu. Kıpırdamaya çalışsam da, ağzımdaki elin baskısıyla mırlamaktan öteye geçememiştim. Aksine zihnim bulanıklaştırıyor, hareketlerim mümkünmüş gibi daha da kısıtlanıyordu.

Kendime gelmek adına derin bir nefes aldım. Aldığım nefes, basit bir nefes değildi. Hayat nefesiydi. Çünkü kokusu burnuma dolmuştu. Üzerimdeki gücün o olduğunu fark ettiğim anda, kalbim vücuduma ihanet ederek tüm enerjimi çekmiş ve deli gibi atmaya başlamıştı.

Sert elinin baskı kurduğu dudaklarımı oynatmaya çalıştım. Yüzünü göremiyordum, o yüzden göz teması kuramıyordum. Çeneme dolanan ince parmakları, avucunun içinde küçücük kalan suratımı öyle bir hapsetmişti ki, tek bir mimiğimi bile hareket ettiremiyordum. Nihayet güzel yüzünü bana bahşedip gözlerini gözlerime değdirdiğinde, içeriye sızan ışıkla gölgelenen uzun kirpiklerinin altındaki donuk lacivertlere ulaştım.

Oysa donuk olmalarından nefret ediyordum. Laciverdin en tatlı tonlarını taşıyan harelerin dansını seviyordum ben. Benimle alay etmeleri bile aşkıyla kavrulan ruhuma çarpık bir zevk veriyordu. Gözlerini benden ayırmadan üzerimdeki baskısına son verdiğinde, saniyelerdir tuttuğum nefesi bıraktım.

Ağzımdaki baskıyı çekmeden önce, boşta kalan eliyle sessiz olmamı işaret etti. Başımı sallayarak onayladım. Yüzümdeki sıcaklığı kaybolduğunda tekrar nefes almayı akıl etmiştim ancak vücudum nefes azlığıyla sızlıyor, kalbim ise yıkıcı çarpışlarıyla bu durumda çok da yardımcı olmuyordu. Kuruyan damağımı zorlukla ıslatarak konuşma yetimi çağırdım. Bir yandan doğrulup nefesimi düzenlemeye çalışıyordum.

"Artık telefon kullanıyorum. Arayabilirdin!" diye çıkışırken, korkumun sesime geçmemesi için ciddi bir uğraş verdim. Tabü

ki yine ödümü koparmıştı. Ama tüm bunları özellikle yaptığını biliyordum.

Başarıyordu da... Beni korkutmayı da, büyülemeyi de...

"Telefonun kapalı!" diye söylendi uyarıcı bir tonla.

Kaşlarımı çattım. Telefonumun nerede olduğundan bile haberim yoktu ki benim.

İkimiz de fısıltıyla konuşuyorduk. Yatağın ucunda sağ tarafımda oturuyordu. Saçları yüzüne dağılmış, alnına düşen gölgeleri kirpiklerininkiyle yarışıyordu. Üzerinde göğsünü ortaya çıkaran lacivert bir tişört, altında da sıkı bacaklarını saran koyu renk bir kot vardı. Uzun bacakları yatağın kenarında eğreti duruyor ama varlığının verdiği huzurla bu sırıtış kapanıyordu.

Dışarıdan yansıyan gecenin soluk ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyor, teninde beliren pırıltılar gözleriyle olan uyumu haykırıyordu. Bu kadar öfkeli görünmese ve yanı başımda Sinem uyuyor olmasa, bir süre daha bu şiir gibi manzaranın tadını çıkarmak isterdim ancak kadife sesindeki kibarlıktan uzak tını, kendime saklamak istediğim bu anı bozdu.

"Toparlan gidiyoruz."

Varlığı yine bana tüm öfkemi unutturmuş, yelkenlerimi suya indirtmişti. Ancak son duyduklarımdan sonra mahzene gitmek istemiyordum. Sofia'nın hayaleti oradayken, Lacivert her hareketiyle beni büyülerken bu durumu atlatamazdım. Gözlerimi açıp kapatarak derin bir nefes aldım.

"Hayır, James. Seninle gelmek istemiyorum," diye fısıldadım. Gözlerindeki ateş alevlenmekte gecikmemişti. Bana cevap veremeden Sinem'in yatağına bakarak ekledim. "Burada konuşmayalım, Sinem uyanabilir."

Yüzündeki donuk ifadeyi değiştirmedi. Alevler de yerli yerindeydi.

"Sabaha kadar uyanmasına imkân yok."

Gözlerim büyüdü.

"Ne yaptın kıza?" diye bağırmama engel olamadım ama o sakin bir şekilde kafasını yana yatırarak bana baktı.

Bu haliyle bana her şeyi unutturabilirdi bu adam, haberi yoktu!

"Ne yapmış olabilirim, Beren? Sadece uykusu biraz daha derinleşti," diye açıklarken göz ucuyla Sinem'e baktı. Ses tonu o kadar sakin, o kadar dinlendirici ve ikna ediciydi ki, tek bir kelime daha edemedim.

Kafamı toparlamak adına yatakta iyice doğruldum. O da ne yaptığımı anlar gibi bedenini olduğum yere döndürdü. Bu konuşmayı ya burada yapacaktık, ya da beni götürme konusunda ısrar edecekti, biliyordum. Boğazımı temizledim ve direkt gözlerine baktım.

İfadesizliğinin altında yatan renkleri görebiliyordum ben, hatta onlara âşıktım. İçimin acımasızca bastıran sızısını yok sayarak en doğru kelimeleri seçmeye çalıştım.

"James, ben... Ben yapamıyorum."

Kafasını hafifçe kıpırdattı, çatık olan kaşları daha da kararlı bir ifadeye büründü. Ama devam etmeme izin verdi.

"Bir gün sana dokunabiliyorken, ertesi gün ifadesizlikle maskelediğin yüzünle karşılaşıyorum." Bunu söylerken titreyen ellerime hâkim olamayarak parmaklarımın yüzüne dokunmasına izin verdim. Beni engellemedi. Parmak uçlarım sert çenesine ürkek bir şekilde dokunurken gözlerini kapattı. Yine beni içine çekmesini umduğum bir nefes aldı. Ardından hemen gözlerini açtı.

İşte hep böyle oluyordu. Bir an onda kayboluyor, sonra soğuyan lacivertleriyle karşılaşıyordum.

"İşte böyle oluyor," dedim. "Beni böyle yok ediyorsun." Dudaklarını aralasa da konuşmasına izin vermeden, yüzünde dolanan parmaklarımı dudaklarına siper ettim. "Bırak devam edeyim. Bunları bir daha söyleyemeyebilirim."

Onaylar gibi gözlerini kapadı ve parmaklarımı özlemle sızlamalarına rağmen dudaklarından geri çektim.

"Artık mahzende kalmak istemiyorum. Bu beni yoruyor..." Derin bir nefes aldım. "Acı veriyor..." Sesim cılız çıkıyordu.

Önce tutkuyla dokunmak istediğim çatık kaşları yumuşadı, sonra yatakta yanıma ilerleyerek nefesini yüzüme yaklaştırdı.

Daha fazla gözlerine bakamayarak bakışlarımı ellerime indirdim.

İkimiz de konuşmuyorduk.

Gözleri üzerimdeydi. Göremesem de biliyordum. Çünkü bir tek onun bakışları, değdiği anda tenimi yakacak etkiye sahipti. Bir tek o, varlığıyla yine kendi yarattığı buzdan dünyamı kırıp geçiriyor, güneşi doğuruyordu. Bir tek o inandırıyordu beni ruhun aşktan nasıl kavrulduğuna, aşkının nefes, dokunuşunun abıhayat olduğuna.

Elini uzatıp benimkileri kavradığında, buz tutmuş ruhuma değen sıcaklığıyla ürperdim.

"Üzülmeni istemiyorum."

Elleri gibi nefesi de sıcaktı. Ses tonu da, kokusu da...

"Üzme..." dedim kırık sesimle. Aynı anda sol gözümden tutamadığım bir damla yaş firar etti.

Çeneme doğru yol alan ılık akıntıyı saniyesinde yakalayarak avucunun içine hapsetti. Gözyaşımı taşıyan avucunu yumruk yaparak olabildiğince sıktı, içindeki küçük damlamı yok etmek ister gibiydi. Ama onu yok etmesi faydasızdı. Çünkü daha fazlası çoktan yola çıkmış, yüzümü saklamak istesem de ılık birer sızı gibi durmaksızm akıyorlardı.

Elleri yüzümü yakaladığında kafamı çevirdim.

"Git, James! Senden uzak kalmama izin ver."

Hıçkırığa dönüşen sesimin son savunmasıydı bu. Kendimi geri çekmeye çalıştığım anda özleminden tutuştuğum kollarına hapsetti titreyen bedenimi. Hiç sarılmadığı kadar sıkı sardı. Derin bir nefesle içine çekti beni.

"Özür dilerim..." Kulağımdaki fısıltısı ruhuma dokundu. "Özür dilerim, çünkü senden ayrı kalmam, seni daha büyük bir tehlikeye atmam demek." Onun sesi de, benim benliğim kadar çaresizdi. Onun kalbi de acıyordu. Sesinden, bana acı acı dokunuşundan anlıyordum.

Aşk bencil bir teslimiyetti. Kendi kasırgamla o kadar sarılmıştım ki, geri kalan her şeyi flu görüyordum. Beni saran kollarının altında kaskatı duruyordum ama sesindeki çaresiz tınıyı hissettiğim anda bedenimi gevşettim.

Boyun çukuruna gömdüm yüzümü. Ciğerlerimi patlatma pahasına kokusunu soluksuz çektim içime. Acısını, kaybını, bana olmayan teslimiyetini soludum. Yara ala ala, kollarında can bulmaya çalıştım. Benim olmayacağını bile bile sardım onu. Her geldiğinde sarılırdım ona. Her yarasını sarardım. Acısını alabilsem çekerdim içime tek nefesle. Yine o mutlu halini görmek isterdim. Ya da on dört yaşındaki halini. Lacivertlerin güneşi çağırdığı, harelerinde açık mavi kristallerin dans ettiğini halini...

Gece boyunca beni hiç bırakmadı.

Kollarında uyumama, sabaha kadar onu solumama izin verdi. Daha fazla düşünmeyerek, rüya olup olmadığını sorgulamayarak, iki metre ötemde yatan Sinem'i bile umursamayarak varlığını ezberledim bütün gece.

O da, ince parmaklarını saçlarımda gezdirmekten, beni şefkatle sarmaktan vazgeçmedi gece boyunca.

Bir ara yastığı yere düşen Sinem'den ufak bir horlama sesi duyulunca, duyduğum sesin verdiği şokla tutamadığım kıkırtılarım gömüldüğüm göğsünde titreşti. Kıkırtıma karşılık olarak kıpırdayan çenesinden, dudağının kenarıyla güldüğünü tahmin ettim ve hiç düşünmeden uzattığım parmak uçlarımla kıvrımını sevdim. Bu hisle yanan kalp atışlarım, belki de kalbimin yakınında olan göğsüne yumruk gibi çarpıyordu ama bana engel olmadı.

Sabahın en karanlık haline gülümseyerek, gideceğini bile bile ona daha çok sarılarak gözlerimi kapadım.

O sabah hayal kırıklığı yoktu. İlk defa kendimde bu duruma katlanacak gücü bulmuştum. Belki artık itirafımı yaptığımdandı iç rahatlığım. Gözlerimi açtığımda yokluğunu hissedecek olsam da, arkasında bıraktığı kokunun gerçek olduğunu biliyordum. Hatta yine burnumu kırıştırmama neden olmuştu ona has, tanımlaması zor kokusu.

Gözlerimi yavaşça açarak daha güzel bir güne uyandığımı umut ettim. Göz ucuyla Sinem'e baktığımda yorgana gömülmüş mutlu bir şekilde uyuyordu. Yastığı hâlâ yerdeydi. Yastığın yere

düştüğü an aklıma gelince belli belirsiz bir gülümseme geçti dudaklarımdan.

Sanırım Lacivert ile artık mini bir ateşkesimiz vardı.

Ağzımda oluşan kuruluğu gidermek için komodindeki sürahiye uzandım. Elbette nedeni gece boyunca hissettiğim heyecandı. Bardağın altına özenle yerleştirilmiş olan saman rengi kâğıt parçasını görünce kaşlarım havalandı. Bardağı kaldırıp aynı dikkatle elime aldım.

Ön kısmında bir şey yoktu. Dışarıdan gören bardak altlığı sanabilirdi. Ama ben öyle olmadığını biliyordum, çünkü dün gece bu kâğıt parçası burada değildi.

Ters çevirdiğim kâğıdın üzerinde düzenli bir şekilde yazılmış birkaç satır vardı.

Üzülmeni istemiyorum, Deirdre. Ama yanımda olmamanı da...
Gün sonunda benimle gelmeye hazır ol. Ve güven bana.

E.L.

Aynı satırları kaç kere okudum bilmiyordum.

Deirdre...

Yanımda olmamanı da...

Güven bana...

Yazdığı her şey sırayla birer birer kalbime dokundu.

En son yazdığı not ise samimi bir gülüşün dudaklarımda yayılmasına neden oldu. James Hunter dememişti. T.J. Allen dememişti. Edepsiz Lacivert demişti.

Benim onu tanıdığım gibi tanıtmıştı o da kendini. Bir umut kırıntısı bile değildi bu bıraktığı belki ama benim nasıl iyi hissedeceğimi biliyordu. Bana, onun için değersiz olmadığımı dolaylı olarak anlatıyordu ona verdiğim kimliği kabullenirken. Lacivert ne zaman açık bir adam olmuştu ki zaten.

Gülümsemem yüzümde yayılırken, satırlarından yayılan düşünceler içimde suyu bekleyen tohumları canlandırdı. Ben ona bacağımdaki yarayı iyileştirdiği günden beri güveniyordum.

Farkında olmadan yanında uyuduğum andan beri. Bana sandviç uzattığı, düşmeyeyim diye elimi tuttuğu o günden beri.

Ya Deirdre? Anlamı neydi bu kelimenin? Dokunuşu büyülüydü ama içeriği neydi? Hemen araştırmak aklıma gelse de vazgeçtim. Ondan duymak istiyordum. O ismin dudaklarından döküldüğünü görmek istiyordum. Kendimi yeni bir merak denizine bırakırken hâlâ düşünüyordum. Beni kendi yöntemleriyle korusa da, aslında bana hep sorumluluk veriyordu. O görevlere götürmeseydi, merakımdan çıldırıp belki de peşine takılacaktım.

-

Bir süredir aptal bir sırıtışla elimdeki kâğıda bakıyordum.

"Ahh! Gece dayak filan mı yedim ben ya, bu ne ağrı?" diye homurdanan Sinem'i fark etmem bile zaman almıştı.

"Ya Beren, sana diyorum! Sen nereye bakıp da sırıtıyorsun öyle?"

Söylediklerini sonunda anlamlı bir bütün halinde bana ileten beynimin alarmıyla, elimdeki kâğıdı hızla yorganın altına soktum. Şirince gülümsemeye devam ederek Sinem'e döndüm.

"Bilmem. Ben gayet dinç kalktım. Ondan olabilir."

Sinem'in benimle uğraşacak hali yok gibiydi. Hâlâ alnını sıvazlıyordu. "Gören de sabaha kadar küp gibi içtim sanır. Yahu, ben hayatımda bu hale gelmedim," diye söyleniyordu.

Vicdan azabıyla hemen ayağa kalktım. Önce notu alıp Sinem'e çaktırmadan çantama yerleştirdim. Çok klişeydi ama elbette o notu hayatım pahasına saklayacaktım.Sonra gülümsememi eksik etmeyerek yanına gittim.

"Sen bugün dinlen istersen, canım. Odaya kahvaltı çıkarabiliyor muyuz? Hasta olduğunu belirtip, kahvaltılık bir şeyler alır getiririm. Midene bir şeyler girdikten sonra da hemen kuvvetli bir ağrı kesici alırsın."

Sinem çoktan yerdeki yastığı alıp kafasına geçirmiş, odaya vuran ışığı engellemek istercesine kıvranıyordu. Yastığın kenarından tek gözünü göstererek bana baktı.

"Sen melek filan mısın ya? Tam zamanında çıktın ortaya, Beren."

Sesindeki şikâyet ve minnet karışımı ton suçluluğumu arttırsa da, derin bir nefes alıp aynı tonda cevap verdim. "Saçmalama canım ya, hemen bir şeyler bulup getiriyorum."

"Olur," diye yastığın altından mırıldandığında, ben çoktan perdeleri sıkı sıkı kapamaya girişmiştim. Telefonumu şarja takıp, üzerimdeki pijamaları umursamayarak koşar adım odadan çıktım.

Mantık olarak yemekhane ya en üst katta, ya da en katta olmalıydı. Asansöre bindiğimde hangisi diye düşünüyordum ama neyse ki 14. kat tuşunda 'Yemekhane' diye belirtilmişti.

Asansörden indiğimde vakit kaybetmeden yemekhane kapısını buldum ve içeri girdim.

Ah evet, işte bu aşamada ağır çekim başlıyordu.

Sabahın köründe kahvaltı eden herkes, neden her an defileye çıkacak gibi hazır görünüyordu?

Gözlerim Lacivert'e asılan cırtlak sesli kızı bulduğunda, alayla Snoopy'li pijamama baktığını gördüm. Üstelik paçaları da uzundu pijamanın. İfademi bozmamaya çalışarak, yemeklerin bulunduğu barların önünden bir tepsi kaptım ve büyük bir tabağa ne olduğuna bakmadan elime geleni doldurduktan sonra, bir de içecek alarak aynı hızla yemekhaneden çıktım. Neyse ki dönüşümde kimseye, daha doğrusu hiçbir alaycı göze denk gelmeden Sinem'in yanına ulaşabilmiştim.

Sinem hâlâ yüzüne yastık örtülü bir şekilde robot gibi yatıyordu.

"Sinem, geldim ben. Hadi bir şeyler ye."

Yavaş hareketlerle yastığı kaldırdı ve kahvaltı tepsisini görünce gözleri ışıldadı.

"Başım ağrıyor ama mideme hiç etki etmiyor nedense!"

Sinem meyve suyunu yudumlarken, istemeyerek de olsa dün geceki kıyafetlerimi alıp banyoya yöneldim. Ancak son anda Sinem'in sesiyle duraksadım.

"Beren?"

"Hı!" diye dalgınlık içinde cevap verdim.

"Bu ne?" Önündeki kaseyi gösteriyordu.

"Mısır gevreği aldım, sevmez misin?"

Tek kaşını kaldırarak muzipçe cevap verdi. "Severim canım ama içinde mısır gevreği varsa. Hayır, kahve çekirdekleri kocaman olmasa soğuk neskafe getirmiş derdim de, bu manzaraya bir anlam veremedim."

Kaşlarım havalanırken öylece Sinem'e bakıyordum. O da kaşığının ucunda sütten kurtulan kocaman kahve çekirdeklerini gösteriyordu. Sahi, nereden bulmuştum ben onları ya? Hâlâ saf saf bakıyor olduğum gerçeğiyle Sinem kafasını yana yatırdı.

"Beren? Dünyada mısın? Kızım, bugün hasta olan benim. Kendine gel! Rolümü kimseye vermem!"

"Ha?"

Yok, mantıklı bir cevap veremiyordum. Gözlerimi kapatarak kendimi toparladım. "Canım, aceleyle aldım. Fark etmemişim," dedim omuz silkerek. Sonunda gülümsemeyi akıl ederek yanına gittim. "Ben şimdi giyinip çıkacağım. Derse geç kalmak istemiyorum. Tepside ağrı kesici de var."

Büyük bir bardağa su doldurup tepsiye yerleştirdim. "Suyun tamamını bitir ilacı içerken."

"Tamam, anneee!" diye homurdansa da gülüyordu.

Banyoya girip hızlı bir şekilde giyindim. Sinem'in makyaj malzemelerinden birazcık takviye yaparak yüzümü renklendirdim. Hazır bir şekilde banyodan çıktığımı gören Sinem kahvaltısını bitirmiş, suyunu içiyordu.

"Bu ne hız?" diye cıvıldadı hazır olduğumu görünce.

"Bir balerin değilim ama hızlıyımdır," dedim bilmiş bilmiş. "Yalnız ayakkabıya ihtiyacım var. Ayağımdakiler resmen gece ayakkabısı," dediğimde pis pis sırıttı.

"Canım geceyi okulda sonlandıran çok var, kimse takılmaz aslında."

"Saçmalama!" diyerek yüzümü buruşturup elimdeki yastığı fırlattım.

"Dolabın altında ayakkabılarım olacak. 38 numara yalnız."

Omuz silktim. "Benimkiler 37 ama idare ederim. Böyle gitmekten iyidir."

Odadan çıkmadan önce Sinem'in yanına gidip yanağından öptüm. "Kendine dikkat et. Yemek arasında ikimize de bir şeyler alır gelirim yanına."

"Olur, canım," diye gülümsedi ama aynı anda aklına bir şey gelmiş gibi suratı asıldı. "Yaa, bugün Bay Allen'ın dersi vardı. Nasıl kaçırırım onu ben!"

Elimden geldiğince surat ifademi değiştirmeyerek, "Ben not alırım, merak etme," dedim.

"Onu demiyorum, kızım! Adam bildiğin meteor! Hele o aksanı, resmen iç titretiyor."

Bu sözlerle kan beynime sıçramıştı. Gülümsememin soldu-ğuna adım gibi emindim. "Adamdan hoşlanıyorum demeyeceksin herhalde?!"

Soru şeklime bozulmuş gibi kaşları çatıldı. "Saçmalama be! Ne yapayım elin ecnebisini? Ama görsel şölen sunuyor adam her derste. Kaçırmak da istemem hani."

Kıkırdadığında ben de onunla güler gibi yaptım ancak yumruklarımı sıkıyordum.

Sinem'e değildi bu kızgınlığım. Sonuçta olanlardan haberi olsa kesinlikle böyle bir şey düşünmezdi.

Asıl kızgınlığım Lacivert'eydi. Ben sadece onun dış görünüşüne vurulmamıştım ki. Onun gözleri ardında sakladıkları ilgilendiriyordu beni. Çok az bir kısmını göstermişti bu zamana kadar ama beni büyülemeye yetmişti. Tamamını görsem ne yapardım bilemiyordum.

Ayrıca en azından Sinem açıkça dile getiriyordu ne düşündüğünü. Ya sınıfın geri kalan kızları? Erkeklerin kıskançlıkla, kızlarınsa hayranlıkla ona baktığını anlamak çok da zor değildi. Kızların beyinlerinin içine girip düşüncelerini katletmek istedim o an. Elbette bunu ben yapamazdım ama Jenny yapabilirdi. Gözlerim hain hain parlarken odadan çıktım ve kampüsün yolunu tuttum. Bunu bir ara Jenny'ye sormalıydım.

Yurttan çıkıp önümde uzanan dik yokuşa baktım. Her şeyi düşünmüşler ama buraya merdiven yapmayı düşünmemişlerdi nedense! Nedeni belliydi aslında. Kimse bu dik yokuştan

merdivenle dahi olsa çıkmak istemezdi. Arabaları ne güne duruyordu?!

Söylene söylene ama bir yandan da ayağımdaki düz tabanlara minnet ederek yokuşun yarısına gelmiştim. Ama hırsımdan nefes nefeseydim. Yokuşu çıkarken geçtiğim yoldan birkaç araba geçmişti ancak neye benzediklerine bile dikkat etmemiştim.

Siyah spor bir araba tam yanımda durunca bakmak zorunda kaldım, çünkü kornaya basıyordu. Arabası gibi göz rengi de siyah olan sahibi, camı aralayıp bana seslendiğinde ona döndüm.

"Beren, ne yapıyorsun burada böyle? Atla seni bırakayım."

Onur'u gördüğüme şaşırmıştım ve bunu belli etmekten çekinmedim.

"Yurttan geliyorum, aracım yok. Ama iyiyim böyle, sağ ol."

Cılız bir gülümsemeyle yürümeye devam edecektim ki, Onur el frenini çekip arabadan indi.

"Saçmalama! Buradan fakülteye yürümen yarım saatini alır. Gel hadi."

Yarım saat yürüyeceksin deyince elbette fikrim anında değişti. "Tamam, sağ ol," diyerek isteksiz adımlarla arabaya bindim. Emniyet kemerini taktıktan sonra ifadesizce önüme döndüm ama o bana bakıyordu.

"Yurtta mı kalıyorsun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır. Dün gece Sinem'de kaldım."

"Kızlar gecesi ha?" diye alayla gülümsedi.

"Sayılır," dedim özetle.

Benim pek konuşmayacağımı anlayınca derslerden ve okuldaki aktivitelerden bahsetmeye başladı. On dakika geçmeden fakültedeki kafenin önüne gelmiştik. Arabayı park etmeden önce beni bırakacaktı anlaşılan. Ben ilgisiz bir şekilde toparlanırken tekrar konuşmaya başladı. Gösterdiği noktaya bakınca gözlerim parladı.

"Şu yeni gelen hoca sizin de dersinize giriyormuş sanırım. Adamı ajanstan seçip yollamışlar sanki!"

Kaşları havada, yalandan güldü. "Allah'tan buz gibi bir herif. Yoksa okulun tüm kızları ağzına düşerdi."

Dudakları tekrar alayla kıvrılırken, ben çoktan karşımdaki adamı seyre dalmıştım.

Dün gece yanımda uyuduğu halinden çok farklıydı. Alnına dağılan saçlarını geriye taramıştı. Üzerindeki koyu mavi gömlek göğsünün şeklini gözler önüne seriyordu. Elindeki kahveyi öyle estetik, öyle baş döndürücü bir şekilde tutuyordu ki, hareket ettiğinde oynayan kasları gömleğinin düğmelerini zorluyor, bu gösteriye daha da heyecan katıyordu. Gözleri, önünde duran yarı katlanmış gazetedeydi ama onu incelemeye başladığım anda kalabalığın içinde direkt gözlerimi buldu.

İlgiyle havalanan kaşları aynı anda ifadesizliğe büründü. Gözlerinden geçen fırtınalar o kadar hızlıydı ki, onu tanımaya başlamamış olsam, ifadesizlikten başka bir şey göremezdim. Ama Lacivert'in tek aynası vardı. Gözleri. Ve ben de onları her gün ezber ediyordum.

Telefonumun titreme sesiyle dalgınlığımdan uyandım ve Onur'a döndüm.

"Çok sağ ol. Sonra görüşürüz."

Cevap vermesine fırsat tanımadan arabadan indim ve kahvesini yudumlayan olağanüstü varlığa bakmamaya özen göstererek girişe ilerledim. Tenim yanıyordu. Gözleri bendeydi. Hissediyordum.

Hızlıca çantamdan çıkardığım telefonu açtım. Mesaj ondandı.

"Onur?"

Hızlıca yazıp cevap verdim.

"Arkadaş."

Karşılık hemen gelmişti.

"Peki."

Kaşlarım çatıldı. Sadece *peki* demişti. Pekâlâ, elbette beni kıskanmıyordu. Sadece korumaya çalıştığını daha dün gece açıkça belirtmişti. Göz ucuyla ona döndüm. Bakışlarını benden çekmiş direkt önüne bakıyordu. Ama elleri telefonunu boğuyordu.

Asık suratla sınıfa girip kendime işkence etmek için en ön sıraya oturdum. Böylece hocanın gözü önünde telefonu karıştırıp ona cevap yazamazdım.

Beş dakika kadar sınıfta boş boş oturduk. Bir süre sonra hocanın neden gelmediği ile ilgili konuşmalar başlamıştı. On beş dakika sonra dersin düşeceğinden bahsedip geri sayıma geçenler de olmuştu.

Sonra kapı açıldı ve görevim başladı...

"Merhaba, arkadaşlar. Ben Tobias Donaldson. Bundan sonra pazartesi ilk üç dersiniz benimle olacak. İki haftalık bir gecikme yaşadığım için hızlı bir giriş yapacağım ama öncesinde benim adapte olmama yardımcı olacak bir asistan seçmek istiyorum. Bu asistan laboratuvar çalışmalarımda da yanımda olacak."

Sınıftan hiç ses çıkmıyordu. Adamın hızlı girişini ve söylediklerini sindirmeye çalışıyorlardı. Ne olduğunu anlamayan her öğrencinin verdiği tepkiydi bu sessizlik. Birden ufak da olsa fısıldaşmalar başladı. Çünkü bir el gönüllü olarak havaya kalkmıştı.

Kaldırdığım elimle buluşan badem gözler, beni radarına almakta gecikmedi. Siyah saçlarını geriye atarken, dudaklarına karizmatik bir gülüş yerleştirdi. Daha önceden bildiğim bu yüzü görünce, her şeye rağmen bebeksi bir dokunuşa sahip olduğunu tekrar düşündüm. Metin Taner içine gireceği yeni bedeni iyi seçmişti.

Sempatik bir tavır, yakışıklı bir yüz, fit bir beden ve sık sık gülümseyen dudaklar...

Elimi kaldırmamla cesaretlenen sınıfta birkaç elin daha havaya kalktığını gördüm. Ama badem gözler odağını kaybetmedi ve aynı delici bakışlarla beni incelemeye devam etti.

İçimde kim olduğumu anlayacak diye yükselen panik dalgasını sakinleştirmeye çalıştım. Beni tanımasının imkânı yoktu. Onun adamları tarafından vurulmuştum ancak yüzümü görmemişlerdi. Restoranda da bana dikkat etmediğine emindim, zaten o peruk ve gözlükle ben bile kendimi tanıyamamıştım. Ayrıca James'in beni böyle bir tehlikeye atmayacağını da biliyordum.

Sırtımı dikleştirerek, gözleri bir süre sınıfta dolanarak tekrar beni bulan Bay Donaldson'a odaklandım.

Kafasını eğerek bana bakmaya devam etti ve gülümsedi. "Siz..." dedi hiç de yabana atılmayacak aksanıyla. "Yeni asistanımsınız."

Kafamı sallamakla yetindim ama koca bir yumru mideme çoktan oturmuştu. Adamın bakışlarından rahatsız olduğum kadar, içinde bulunduğum tehlike de nefesimi kesiyordu. Bu durumla yüzleşene dek, bu denli zor olabileceğini düşünmemiştim ama şimdi bu katil karşısında haftalarca, belki de aylarca rol yapacak ve ona yakın olmak zorunda kalacaktım. En büyük sorun da, dersini dinleme ve doğru takip edip adamı şüphelendirmeyerek gerçek bir asistan olma gerekliliğiydi. Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyordum ama elimde fazla bir seçenek yoktu.

Donaldson duruşunu bozmadan masaya yöneldi ve ders kitabını eline aldı. Doğru sayfayı bulduktan sonra biz de onun gibi kitaplarımızı açtık. Ama bir dakika! Dün gece mahzene gitmediğim için, tabii ki benim bir kitabım yoktu. Daha ilk dersten kitabı olmayan bir asistan imajı çizmemek adına panikle etrafıma bakındım.

Onur'un kara gözleriyle buluştuğum anda, pis bir sırıtışla kitabını salladı ve ayaklanarak yanıma oturdu. Yapmacık bir gülüşle ona baktığımda göz kırparak söylenilen sayfayı çevirdi. Önüme döndüğümde Donaldson'ın gözünün bize takıldığını gördüm ama benim ona bakmamla bakışlarını sınıfa çevirdi.

Ders boyunca Donaldson'la göz göze gelmemeye çalışarak anlattığı bölümleri kitaptan takip ettim. İlk derse göre rahat bir dersti. Fazla soru sormadı. Daha çok açıklamaya yönelik bir ders işlediği için tüm sınıf dikkatle onu dinliyordu. Ders sonunda sınıf boşalırken, ağır adımlarla sıramdan kalktım. Onur bir kez daha birlikte yemek yemeyi teklifi etti ve ben bir kez daha kibarca reddettim. Ardından onu atlatmak adına sınıfta biraz daha oyalandım.

Telefonumu çıkarıp tuş kilidini açtığımda ekranda hiçbir bildirim görmeyişim, zaten gergin olan sinirlerimi daha da bozdu ve istem dışı kaşlarımı çattım.

"Kötü bir haber mi?" diye soran sesi duyduğumda başımı gömüldüğüm telefondan kaldırdım ve bademgözlerle karşılaştım.

Türkçe konuşuyordu!

Aksanı James'inki kadar iyi olmasa da, fena sayılmazdı.

Şaşkın gözlerle ona bakakaldım ama bu durum korkudan değildi. Adam Türkçe bildiğini ilan etmişti!

Gözleri tamamen bana yoğunlaşırken, konuşmaya devam etti. "Seni şaşırttım galiba?"

Derste *siz* diye hitap ettiğinden emindim. Ama şimdi *sen* diyordu. Şaşkınlıkla bir kez daha gözlerimi kırpıştırdım ve olduğum yerde doğrularak kelimelerimi toparladım.

"Evet. Yani Türkçe bildiğinizi bilmiyordum."

"Ah, Türkçeye karşı ayrı bir merakım var."

Bademgözleri parlıyordu. Duruşumu sabit tutarak sakin bir sesle cevap verdim.

"Anlıyorum. Aksanınız çok iyi."

Gülümsedi.

"Eh, artık yeni asistanımın ismini öğrenebilir miyim?" diye aynı samimiyetle sorduğunda tüylerim ürperdi.

Evet, ben bu katilin yeni asistanıydım. Düşüncelerimi anlamasından korkarak yanaklarıma hücum eden kana inat konuşmaya başladım.

"Beren ben. Beren Soydan."

"Memnun oldum, Beren," dedi elini uzatarak. Gülümsemesi dudaklarına takılı kalmıştı. Tüm gücümü toplayarak elimi ona uzattım ve kısaca sıktım.

Adamın eli buz gibi gelmişti. Aslında sıcaktı. Ama buz gibiydi işte.

"Ben de, Bay Donaldson," dedim. Yanaklarımın hâlâ kırmızı olduğunu tahmin ediyordum ve bunu utangaçlığıma yormasını diledim.

"Ders dışmda bana Tobias diye seslenebilirsin," dediğinde bir an garip bir şekilde baktım ama hemen bakışımı düzelttim. "Ben odama geçiyorum. İstersen sen de gel, neler yapabileceğimizi konuşalım."

İşte bunu beklemiyordum. Vücudum kaskatı kesilirken, beynimden gelecek mantıklı bir komut için yanıp tutuşuyordu. Bu adamla aynı odada olmak? Hem de onun odasında? Bir yanım sakin olmamı fısıldarken, diğer yanım koşarak oradan uzaklaşmamı söylüyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Sonuçta bu adamın büyük bir planı vardı ve onu bozması mümkün değildi. Okulun her yerinde kameralar bulunuyordu ve muhakkak bizi takip edeceklerdi.

Edeceklerdi, değil mi?

Kafamı sallayarak onay verdim ve özgüvenimi geri çağırdım. Her şeyden öte, adam bir avanağı asistanı olarak istemezdi. Ve o an tam olarak öyle görünüyordum.

"Bence de iyi olur. Böylece dersler ilerlemeden, sizinle yapacağım çalışmalar için de program hazırlamış olurum.

"Elbette," diye beni onayladı ve dudaklarını gülümsemeye hazır bırakarak sınıftan ilk benim çıkmamı bekledi.

Yanıma yetiştiğinde neredeyse adamdan kaçar gibi hızlı adım atıyordum. Adımlarını bana uydurdu ve dudakları olumlu bir şekilde büküldü. Adamın kim olduğunu bilmesem, gerçekten etkileyici göründüğünü düşünürdüm.

Odasının kapısına geldiğimizde cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Birkaç anahtarın takılı olduğu anahtarlıktan kapıyı açmak için seçtiğine dikkatle baktım. Kapıyı açıp önce bana yol verdi ve loş odaya girmemi sağladı. Sonra yanımdan geçerek koltuğuna yerleşti ve masa lambasını açarak yüzünü bana sundu.

Adam muhteşem rol yapıyordu.

"Evet, Beren..." Çekmeceyi açıp içinden birkaç kâğıt çıkardı. Bir yandan benimle konuşuyordu. "İstanbul'da mı yaşıyorsun?"

Gerildiğimi hissetsem de derin bir nefes alarak cevap verdim.

"Evet."

"Okula yakın mı?"

"Sayılır," dedim sıkılmış gibi.

Önündeki kâğıtları incelerken, masa lambasının ışığı siyah kirpiklerine vurarak yanaklarına düşen gölgeler oluşturuyordu. Bir anda gözlerini bana çevirdi.

"Kendinden bahsetmekten pek hoşlanmıyorsun sanırım?" Delici bakışları üzerimdeydi. Sorusu o kadar direkt, o kadar yalındı ki damağımın kuruduğunu hissettim.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım. "Ama sizi dinlemekten memnuniyet duyarım, her zaman." Gülümsememi takınarak samimi görünmeye çalıştım.

Üzerimde gezinen bademgözler bir süre daha sabit kaldı ve cevap vermeden hızla ayağa kalktı. "Bu benim ders programım." Elindeki kâğıdı bana uzatmıştı. Tüm çabamla kâğıda bakarak konsantre olmaya çalıştım ama beynim hiçbir şeyi anlayacak durumda değildi.

"Ofis saatlerimde diğer öğrencilerle ilgileniyor olurum ama onun dışında her gün beşe kadar okuldayım. Senden de ders programın el verdiği sürece ofisime gelmeni ve bana yardımcı olmanı rica ediyorum."

Kemikli parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra elini ensesine getirerek başını esnetti ve derin bir nefes aldı.

"Yorgun görünüyorsunuz. İsterseniz yarın devam edelim," diyerek dikkatini tekrar üzerime çektim. İlgili davranmak mantıklı olur diye düşünmüştüm.

Bir an gözlerini kapadıktan sonra hemen açtı. "Haklısın. Yarın ofisimde bekliyorum, Beren."

"Peki, görüşmek üzere." Sakin adımlarla odadan çıkıp derin bir nefes aldım.

Resmî olarak görevim başlamıştı. *Lacivert'in bu durumdan haberi var mı?* diye düşünürken elimi telefonumu bulmak üzere çantama daldırdım.

Telefonun ekranındaki mesaj içimi titretti.

"Donaldson'ın ofisinden çık."

Cevap yazdıktan sonra göndere bastım.

"Çıktım."

Bu adamın her yerde gözü vardı. Belki de kamera kayıtlarının görüntülerini anbean alıyordu. Ayaklarımı sürüyerek, yaşadığım zihin yorgunluğuyla bahçeye çıktım. Sinem'e öğle yemeği için söz vermeme rağmen, şu an yanına gidecek kadar iyi hissetmiyordum. Okulun işlek kafelerinden birine oturup bir sandviç sipariş ettim. Ağır hareketlerle sandviçimi yerken, Lacivert yavaşça karşı masama geçti ve başıyla bana selam verdi. Gülümsemeye çalışarak karşılık verdim ama kafedeki oksijen azalmış, aldığım nefes dar gelir olmuştu.

Benim yediğim sandviçin aynısından söylediğinde istem dışı gözlerimiz buluştu. Mimiklerinde hiçbir oynama olmamasına rağmen, lacivert irisleri yine dansa tutuşmuştu.

Sertçe yutkunarak ağzımda çoğalan lokmayı yemeye çalıştım. Görünürde masasındaki kalın kitabı karıştırıyordu ama teninde iğne gibi batan gözlerini hissedebiliyordum. Deli gibi ona bakmayı istesem de, onun gibi belli etmeden izleyemeyeceğimi bildiğim için kendimi tuttum. Zaten izlediğimi belli etmesem bile, salyalarım filan akabilirdi. Böyle risklere gerek yoktu.

Kafenin geri kalanı onu yeterince göz hapsine almıştı zaten. Kayıtsızlığı, zarif duruşu ve yaydığı enerji o kadar farklıydı ki, bunu bir tek benim fark etmediğime emindim. Bu duruma yüzümü buruşturarak, sandviçimi bitirmeden masadan kalktım ve Sinem'in yanına gitmeye karar verdim. Ama önce lavaboya girip yanaklarımı soğuk suyla ıslattım.

Bir süre aynadaki yansımama baktım. Yüzümde hafif bir makyaj vardı ama dün gece ağladığım için gözlerim birazcık şişti. Onun görmemin etkisiyle yanaklarım kızarmıştı ve bu durum zayıflamama rağmen ilginç bir şekilde sağlıklı görünmemi sağlıyordu.

Üzerimdeki kıyafetlerle rahat değildim ama mahzene de gitmek istemiyordum. Bıraktığı notu anımsayarak gülümsedim. Ona güveniyordum. O yüzden bu konu üzerine fazla düşünmemeye karar vererek çıkışa yöneldim.

Lavabonun yanındaki kapıdan büyük bir hızla içeri çekildiğimde, çığlığımı tutmayı son anda başarabilmiştim. Bir anda

kendimi bulduğum karanlık odayı serinleten kokusu, direkt yüzüme çarpıp derin bir nefes çekme isteği uyandırsa da, bileğimi ovarak kaşlarımı çattım.

"Amacın kolumu koparmak mıydı?"

Düz bir çizgi şeklinde tuttuğu dudaklarını hafifçe kıpırdattı. "Donaldson'ın ofisinde ne yapıyordun?" Sesi ifadesizdi ama altında yatan merakı fark edebiliyordum.

"Görevimi!" dedim ters bir şekilde. Bileğim hâlâ yanıyordu ve bir affedersin bile dememişti.

Kaşları havalandı ve *devam et* der gibi baktı.

Omuz silkerek cevap verdim. "Bugün dersimize girdi, asistan aradığını söyledi, ben de gönüllü oldum."

"Ve direkt seni seçti?" Kaşları hâlâ havadaydı ve şaşırdığını göstermekten çekinmiyordu.

"Evet," dedim aynı tonda. "İlk ben gönüllü oldum. Cesaretim hoşuna gitti sanırım."

Söylediğim cümle karşısında çenesi kasıldı. Ama Donaldson'a mı sinirlenmişti, yoksa benim kurduğum cümleye mi, anlayamadım. Kısa bir sessizlik olunca soru sorma sırasını devraldım.

"Neden bana Donaldson'ın okula geldiğini söylemedin? Karşımda görünce çok şaşırdım."

"Bence durumu gayet iyi idare etmişsin." Sesi buz gibiydi. "Mahzene gittiğimde öğrendim ben de. Gece mahzende değildim."

Dün geceyi hatırlatmak ister gibi konuşmuştu. Evet, bütün gece masum bir şekilde ona sarılarak uyumuştum. Zaten bizim durumumuz masumdan öteye geçemezdi ama yine de yanaklarım kızardı.

"Sabah haber verebilirdin," dedim pürüzleşen sesimle.

Çenesi tekrar kasılırken, düz bir ifade takındı. "Sabah Onur'la beraberdin."

Mesaj atabilirdin diyecektim ama vazgeçtim. Neden bilmiyorum ama o an durumu daha fazla zorlamak istemedim. Lacivert bir anlığına gözlerini kapattı ve uzun kirpikleri karanlıkta bile kendini gösteren güzel yüzünü örttü. Temizlik malzemelerinin

bulunduğu odadaydık. Etrafa amonyak kokusu hâkimdi ama yine de onun kokusunu bastıramıyordu. Gözlerini kapadığı anda az önceden beri sabırsızca beklediğim şeyi yaptım ve kokusunu içime çektim.

Gözlerini açtığında biraz olsun yumuşamış görünüyordu.

"Sandviçini neden bitirmedin?" dedikten sonra cevabımı beklemeden devam etti. "Çok zayıfladın. Kendine dikkat etmen gerekiyor."

Bu konuya nasıl geldiğimize şaşarken benim de kaşlarım havalandı. *Karşımda sen varken boğazımdan lokma geçmiyor!* diyemedim elbette.

"Farkında değilim," diye kestirip attım.

Kimyasal kokulu bir odada garip bir an yaşıyorduk ve kalbim havalanmaya dünden razıydı. İnce parmakları yanağıma dokunduğunda, kalbim beklediği işareti bulmuş gibi yerinden oynadı.

"Zayıfladığın için gözlerin küçüldü. Eski halleri daha güzeldi."

Dudaklarım şokla aralanırken, kalbim aynı kelimeyi tekrar edip duruyordu.

Güzeldi... Güzeldi... Güzeldi...

Lacivert bana iltifat mı etmişti?! Elinin altında kalan yanağım adeta donmuştu. O da bu yakıcı soğuğu hissettiği anda hızla elini yanağımdan çekti. Şu an saçma sapan bir durumdaydık ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Ben bugünkü dersine katılamayacağım."

Tek kaşı kalkarken başı ahenkle hareket etti. "Neden?"

"Sinem..." Duraksayıp nefes aldım. Hâlâ az önceki durumdan dolayı nefesim kesikti. "Sinem dün geceden sonra biraz rahatsızlandı. Ona bakmak istiyorum. Artık asistan olduğum için fazla boş vaktim de yok."

Dün geceden bahsedince bakışlarımı yere kaydırdım.

Bir süre yüzüme baktıktan sonra dudakları oynadı.

"Saat dörtte, yurdun arka tarafında, camları filmli siyah bir araba göreceksin. Kimseye görünmeden arabaya bin."

"Tamam," diye onayladım kısık sesle.

Oda iyice dar gelmeye başlamıştı. Bakışları üzerimdeydi ama sessizleşmişti. Daha fazla konuşacak bir şeyimiz olmadığını düşünerek kapı kulpunu kavradım. Kapıyı açamadan sıcak eli buz gibi elimin üstüne kapandı. Kulağımda hissettiğim karıncalanma ne zamandır sakinleştirmeye çalıştığım kalbimi yüksek tempoya çağırırken nefesimi tuttum.

"Çok dikkatsizsin."

Fısıldaması kulağımı gıdıklamıştı. Elimi çekmeme izin vermeden, ikimizin de elinin kavradığı kulpu çevirdi. Kapıyı hafifçe araladıktan sonra dışarıyı kontrol etti.

"Şimdi," diyen fısıltısı tekrar sıcak aleviyle kulağıma dolduğunda, söylediğini idrak etmem biraz zaman alsa da, anladığım anda kendimi dışarı atarak derin bir nefes verdim. Gerçekten etrafta kimse yoktu.

Az önce soğuk suyla sakinleştirdiğim yanaklarımın şu an çok daha kötü bir durumda olduğuna bahse girebilirdim. Öğleden sonraki dersi boş verip, yurda yapacağım yürüyüşün bana iyi geleceğini düşünerek bahçeye çıktım ve yolu doğru hatırladığımı umarak yürümeye başladım.

Yaklaşık yirmi dakika yürümüştüm ama yurt hâlâ görünürlerde yoktu. Ayrıca Sinem'in bana büyük gelen ayakkabıları terleyen ayaklarımın etkisiyle ikide bir ayağımdan çıkıyor, huysuzca homurdanmama neden oluyordu.

Yarım saat yürüdükten sonra nihayet yurt binasını görebilmiştim. Susamıştım ve ani bir kararla okuldan çıktığım için Sinem'e de yiyecek bir şey almamıştım.

Yine yurdun yemekhanesine uğrayarak bu durumu halletmeyi düşündüm. Yurda girdiğimde Sinem'in odasına çıkmak için asansörlere yöneldim. Önce ne yemek istediğini öğrenecek, sonra hızlıca yemekhaneye gidecektim. Oda kapısının önüne geldiğimde, içeriden yükselen kahkaha seslerini duydum. Sinem'in oda arkadaşı Aslı dönmüş olmalıydı. Kapıyı tıklayarak içeri girdim ve gördüğüm manzara karşısında açılan ağzımı toparlayamadım bile.

Mike, Sinem'in yatağının ucunda bacaklarını iki yana açmış oturuyordu. Sinem de yerde, Mike'ın bacakları arasında, sırtı ona doğru gelecek şekilde oturmuş ve gözleri kapalı bir halde, başını Mike'ın parmaklarına teslim etmişti.

Gözlerimi patlatarak Mike'a baktığımda, hiçbir şey olmamış gibi bana gülümsedi. Daha Sinem'in görüş açısına girmemiştim. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Sevgili kuzenim de geldi işte," dedi gülerek ve abartılı bir tonla.

Sinem aynı anda gözlerini açtı ve yanakları kızarsa da gülümseyerek bana baktı.

"Hoş geldin, canım."

Gülümseyerek "Hoş bulduk," desem de, Mike'a kınayıcı bakışlar atmama engel olamıyordum.

Sinem durumu fark etmiş gibi atıldı. "Mert de seni merak edip görmeye gelmiş. Okula gittiğini söyledim ama benim rahatsız olduğumu görünce yanımda kalmak istedi."

Mike sırıttı.

"Arkadaşının camnın sıkılmasını istemedim, kuzen. Hem ne kadar güzel masaj yaptığımı bilirsin," dedi pişkin bir şekilde.

Sinem'in yanakları daha da kızarırken, yapmacık bir gülümseme takındım. "İyi yapmışsın, Mert. Benim de aklım Sinem'deydi." Sinem'e döndüm. "Mert böyle düşüncelidir işte. Hatta beni kırmaz, şimdi bize yemekhaneden bir şeyler alır gelir."

Mike'ın gülüşü daha da yayıldı. "Sen yeter ki iste, kuzen."

Sinem göz ucuyla Mike'a bakıyordu. Mike yataktan kalkıp gerildi ve sportif bedenini gözümüze soktuktan sonra kapıya yöneldi.

"Yemekhane nerede?"

"Sen bulursun," deyip kapının dışına ittirdim ve kapı eşiğinden ona ölümcül bir bakış attım. Zevkle sırıtıyordu pislik!

Kapıyı kapattıktan sonra Sinem'e döndüm. Gülümseyerek bana bakıyordu. "Hep böyle didişir misiniz?"

Omuz silktim. "Birbirinin zıttı karakterlere sahibiz. Haliyle didişmek kaçınılmaz oluyor."

"Anladım." Mike'ın yatakta oluşturduğu göçüğe oturarak bacaklarını kendine çekti ve bağdaş kurdu.

Kafamı yana yatırarak gözlerimi ona diktim. "Sabahki halinden eser yok bakıyorum. Gayet iyi görünüyorsun."

"Evet. Baş ağrım şu an daha katlanılır bir durumda. Mert sağ olsun." Şakaklarını tekrar ovmaya başladı.

"Sinem," dedim tereddütle. "Mert..." devam edemeden sözümü kesti.

"Fazla çapkın ve tehlikeli. Farkındayım, canım. Ama aynı zamanda eğlenceli." Sonra durdu ve abartılı bir şekilde ellerini kalbine götürdü. "Ona kapılmayacağıma söz ver veriyorum!"

Yaptığı harekete güldüğümde, o da gülmeye başladı ve ikimizin de kahkahaları odada yükseldi. Kapıdan elinde iki tepsiyle giren ve bize tip tip bakan Mike'ı fark etmemiştik bile.

Elindeki tepsileri çalışma masasına bıraktıktan sonra alnındaki teri sildi. "Beren, keşke yemekhanenin manken ajansı gibi olduğunu söyleseydiniz. Daha havalı bir giriş yapardım."

Mike sırıtırken ben gözlerimi devirdim. Sinem'in gözlerinden kısacık bir karartı geçti ama gülüşünü bozmadı. Hızlıca yemekleri yemeğe koyulduk. Aslında ben aç hissetmiyordum ama Lacivert'in sözleri bir türlü aklımdan çıkmadığı için yeme isteğim oluşmuştu.

Bir süre daha gülüp sohbet ettikten sonra telefonum titredi ve ekranda Edepsiz Lacivert yazısını gördüğüm anda telefonu Mike'tan kaçırarak göz ucuyla mesaja baktım.

"Hazır mısın?"

Panikle saate baktığımda, zamanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğini anlayamamıştım. Saatin dört olmasına beş dakika vardı ve o her zamanki gibi dakikti.

Hızlıca kalkarak Mike'a döndüm.

"Mert, benim gitmem lazım. Acil bir işim çıktı. Sen Sinem'le kal, iyi olduğuna emin olmadan onu bırakma."

Kurda kuzuyu teslim ediyordum!

Mert'in gülümsemesi iyice yayılırken kapıya varmıştım bile. Hızlıca Sinem'i öptüm ve Mert'i işaret ederek dikkatli ol sinyali verdim. O da gülümseyerek başını salladı.

Asansörden indikten sonra koşar adım yurdun arka kısmına ulaştım. Simsiyah araba köşede park etmiş haldeydi. Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca hızlı adımlarla arabaya yöneldim ve kapısını açtım. Arabanın içinden gelen tanıdık koku ciğerlerimi mutluluğa kavuştururken, popom da rahat koltukla buluştu.

Lacivert delici gözlerle bana baktıktan sonra önüne döndü ve kontağı çalıştırdı.

"Üç dakika geç kaldın."

Koşturduğum için hâlâ nefes nefeseydim.

"Ben," yutkundum ve kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Göz ucuyla bana baktıktan sonra okulun en tenha çıkışına doğru yol almaya başladı.

"Sinem'in sicili temiz ama karakter analizi yapamıyoruz, çünkü özel bilgileri ailesi tarafından gizli tutuluyor. O yüzden sen yine de dikkatli ol."

"Karakter analizi konusunda sıkıntı yaşamıyorum, James," dedikten sonra önüme dönecektim ki vazgeçip ona baktım. "Bir kişi hariç."

Dikkatini yoldan ayırıp kısa bir süre bana baktı. İrislerinde parlayan parıltıyı görsem de, yüzündeki ifadesizlik bu durumla tamamen tezattı.

"Nereye gidiyoruz?"

Kayıtsız bir şekilde sordum çünkü her zamanki maskesini takınmıştı ve ben bu durumdan gün geçtikçe daha çok rahatsız oluyordum. Dün gece kollarımda uyuyan adamla şimdiki arasında tonlarca buz dağı kadar fark vardı. Cevap alamayacağımı anlayınca ben de gözümü yola çevirdim. Başımı cama yaslayarak geçirdiğim yolculuk arabanın durmasıyla son buldu.

Ormanlık bir alana girdiğimiz için duracağımızı tahmin etmemiştim. Arabadan dışarı baktığımda bahçe kapısına benzer

bir yerden girmiştik ama önümüzde sık ağaçlar vardı ve hiçbir şey görünmüyordu. Lacivert arabadan indikten sonra, mayışmış bedenimi zorlayıp ben de dışarı çıktım. Uyku moduna geçmiş olduğumdan üzerimde hafif bir mahmurluk vardı. Sık ağaçların sardığı yolda ilerlerken onu takip ettim.

Elli metrelik yürüyüşün ardından, önce muhteşem bir bahçe, sonra da hem dağ evi hem de mini bir şatoyu andıran karışık mimarîli yapıyla karşılaştım.

Az önceki sık ağaçların aksine önümde beliren arazi çok büyüktü ve etrafı ağaçlarla çevrili olduğundan ev dışarıdan görünmüyordu. Ağaçların el verdiği kısımdan görünen deniz manzarası ise nefes kesiciydi. Muhtemelen bu manzara evin ikinci katından görünüyordu.

Bahçenin sol tarafında ahşap bir çardak bulunuyordu. Yüksek kalan bir bölgede manzaraya karşı konmuş bir salıncak yatak vardı. İçinde yumuşacık görünen puflar ani bir oturma isteği uyandırsa da kendimi tuttum.

Lacivert'e döndüğümde ben evi, o beni inceliyordu.

"Buraya neden geldik?" diye sordum sesimde gizlemeye çalıştığım heyecanla.

"Mahzen'de kalmak istemediğini söyledin."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken bir süre ona bakakaldım.

"Yani, burada mı kalacağım?"

"*Kalacağız* olacak."

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Seni bu ormanlık alanda yalnız bırakacağımı düşünmüyorsun herhalde. Görev bitene kadar ekip mahzende kalacak zaten. Orada bana ihtiyaç yok. Ayrıca tapusu sana ait bir evin var artık. Soruşturulma riskine karşı senin için yeni bir geçmiş de hazırlandı."

Hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyordum.

"Annen ve baban şehir dışında yaşıyor. Sen burada tek kalıyorsun. İstanbul'da yakın akrabadan yok."

Birden yutkundum ve bana zor gelen soruyu sordum. "Kardeşim var mı peki?"

"Hayır. Tek çocuksun." Bakışları sertleşmişti. Ve ardından dudaklarında kalan mırıltıyı duydum. "Olması gerektiği gibi."

Derin bir iç çekerek, artık benim sayılan eve tekrar baktım. Arka kısma ilerlediğimde, gördüğüm büyük havuza iç geçirerek baktım.

"İstersen girebilirsin."

Vücuduma çöken ani ateş yanaklarımı yaktı. Yok artık! Onun yanında havuza girme düşüncesi bile nabzımı yerle bir etmeye yetmişti. Başımı olumsuz anlamında salladım ve hızla evin etrafında attığım tura devam ettim. Evin doğu cephesinde kalan çocuk parkını görünce kaşlarım havaya kalktı ve ani bir refleksle döndüm.

"Bunu benim için yaptırdığını söyleme?!"

Önce ifadesizdi, ne dediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi ancak sonra ne kastettiğimi anladı ve yüzündeki maske paramparça oldu.

Kafasını geriye atıp gözlerini kısarak attığı kahkahasıyla bana dünyayı bahşederken, sesinin ahengi havaya karışmış bir polen gibi tenime konmaya başladı. Ürperdim, hayran kaldım, bayıldım...

Hayranlıkla onu izlerken kendini toparlayıp ciddi tavrına döndü ama yine de dudağındaki kıvrım duruyordu.

"Evi alırken vardı bu park, kaldırtmak istemedim."

Parka tekrar bir bakış attım. Gözlerimin önünde canlanan, küçük kızını salıncakta sallayan Lacivert'in hayali bir ok gibi zihnime saplandı ve tüm bedenimi ele geçirdi. Gördüğüm görüntü o kadar muhteşemdi ki, adımı seslenen kadife sesine bile aldırış etmedim. Küçük kızın saçları babasının renginde açık kumraldı. Bukleleri rüzgâr estikçe yüzünü örtüyor, yine babası gibi vişne rengi dudaklarından çıkan kahkahalar Lacivert'in yüzünde kalıcı gülümsemeler bırakıyordu.

Küçük kızın güzelliğiyle ve Lacivert'in mutluluğunun saçtığı ışıltıyla büyülendim. Görüntü kaybolacak diye korkarak güzel

kızının gözlerine odaklandım. Görmeyi istediğim şey, babasınınki gibi gece laciverdi gözlerdi ama onun yerine tanıdık gelen ela gözleriyle orada olduğumu anlamış gibi bana göz kırptı.

Nasıl göründüğümü bilmiyordum. Ama donup kaldığıma ve gözlerimin irileştiğine emindim. Lacivert gelip ateşten elleriyle kolumu tuttuğunda tepki bile verememiştim.

"Beren, ne oldu? İyi misin?"

Küçük kızının hayali gözümün önünden silinmişti ama ela gözlerini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

"İ-İyiyim," dedim zorlukla.

Afallamış bir halde bakışlarımı ona döndürdüğümde, yine maskesini takmakta gecikmemişti. Az önceki görüntüsüyle o kadar büyük bir fark vardı ki. İç çekerek evin içine doğru yöneldim.

Çardağa bakan kapı direkt mutfağa açılıyordu. Ön kapı oyun parkının yanında kalıyordu. İçeri girdiğimde, birkaç basamak aşağıda, tüm orman manzarasını içine alan salonu gördüm, köşesinde bir şömine bulunuyordu. Mobilyalar çok moderndi ama dekorasyonda birçok antika kullanılmıştı. Eve adım attığım anda yuva gibi hissettim. Sıcaklığı beni içine çekiyordu sanki.

İlk katta üç oda, bir salon, iki banyo ve mutfak bulunuyordu. İkinci katta ise tek bir yatak odası ve ona ait bir banyo vardı.

"Üst kattaki oda senin," dedi düz bir sesle. "Ben alt katta kalacağım."

Bir odamın olduğu gerçeğiyle bir yanım mutlu olsa da, artık onunla aynı yatakta uyuyabilecek olma, kokusunu odamda duyacak olma şansımı yitirmiştim. İçim burkuldu. Yavaş adımlarla merdivenden yukarı çıkmaya başladım ve odamın kapısını açtım.

Eve ait her şey mükemmeldi. Her şey bir tılsımdan çıkmış kadar baş döndürücüydü. Ama bu yaptığım tanımların yetersiz olduğunu, odama girdiğimde yatağımın karşısında yükselen tabloyu görünce anladım. Resim sanatına karşı ilgim çok değildi ama bu eser bir başkaydı. Duvarı boydan boya kaplayan yağlı boya tablo, yüzyıllar öncesinden kalmışçasına antik ama beyaz elbisesiyle şiir gibi görünen figür, yanı başımızda

duruyormuşçasına canlıydı. Resimdeki kızın sarı saçlarının arasında kızıl gölgeler vardı. Aynı benim gibi...

Arka planda güneş parlıyordu ama bir tarafını karanlık kaplamıştı. Kızıl gölgeler kan rengine çalıyordu karanlıkta. Eteğinin kenarlarını tutup ellerini kaldırmıştı. Avuçları sanki dilek tutuyormuş gibi havadaydı. Gözleri muhteşemdi. Ama bir o kadar da korkunç. Gözyaşları yüzünde izler bırakmıştı. Gözlerinin etrafı ağlamaktan kırmızıya bürünmüştü. Bembeyaz teni saydam denilecek kadar şeffaflaşmıştı. Biraz daha baktığımda, bir yere gitmek istiyor gibiydi.

Sanki onu izledikçe daha yakından tanıyordum. Empati kurabiliyordum. Resme daha çok yaklaştığımda, ne anlatmak istediğini anlamıştım. Sarı saçlı kız ölmek istiyordu. Ölmeyi diliyordu.

Parmak uçlarımla fırça darbelerine dokundum. Gözlerimi kapattım ve resmi daha çok hissetmeye çalıştım.

"Deirdre," dedi arkamdan yükselen kadife sesi. Çılgın gibi ona dönüp o ismi seslendirdiğini gözlerimle görmek istesem de dönmedim. Onun yerine gözlerim kapalı bir şekilde ben de tekrarladım.

"Deirdre..."

Gözlerimi en sonunda resimden ayırıp ona döndüğümde, tüm ihtişamıyla kapıya yaslanmış beni izliyordu. Dudakları çizgi halindeydi.

"Ölmek mi istiyor?" diye sordum mutsuzca.

"Öldü zaten."

Sesi ifadesizdi. Kaşlarımı çatarak açıklama yapmasını beklerken ona yaklaştım. Aramızdaki mesafeyi sıfıra indirmeye cesaretim yoktu. Çünkü o zaman direkt hipnoz alanına giriyordum. Onun yerine kendime güvenli bir bölge seçip orada durmaya karar verdim. Beklenti içinde olduğumu anlayınca konuşmaya başladı. Aramızdaki sessiz diyalog giderek gelişiyordu.

"Deirdre of Sorrows, yani Kederlerin Deirdre'si, benim köklerime bağlı bir efsane."

Nefes bile almadan dinlemeye başladım.

"Deirdre imkânsız bir aşkın peşinden gitti. Hayatı pahasına, ilk görüşte âşık olduğu bir avcıyla olmayı seçti."

Bakışları beni bulmuştu. Deirdre'nin ben olduğumu kelimelerle direkt ifade etmedi ancak gözleriyle anlatıyordu.

"Ama krala verilmiş bir evlilik sözü vardı ve bu sözü tutmadı. Bunun sonunda da kaçınılmaz olanla yüzleşti. Naoise, yani âşık olup kaçarak evlendiği avcı, gözlerinin önünde katledildi. Naoise'den önce de, abilerini korumak adına başından beri bu aşka karşı gelen kardeşleri Allen ve Arden katledildi. Deirdre bu kadar kedere dayanamayarak intihar etti ve ancak ölümsüzlükte kavuştular."

Konuşurken ona bir adım daha yaklaşmıştım ancak farkında değildim. Sözlerini tamamlarken nefesi saçlarımda geziniyordu. Elini kaldırıp nefesinin vurduğu saçımdan bir tutamda gezdirdi.

"Ben Naoise değilim, Beren. Ben ancak Arden veya Allen olabilirim. Beni senden, seni benden koruyabilirim." Saçıma sıcacık bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma fısıldadı. "Bu resim Deirdre ölmeden önceki halini betimlemiş. Sonun Deirdre gibi olsun istemiyorum."

Ellerini saçlarımdan ayırarak tenimde dolanan cennetine son verdi. Ağır hareketlerle odadan çıktığında hâlâ arkasından bakıyordum. Sıcaklığı odayı terk ettiğinde dakikalardır tuttuğum nefesi verdim. Hikâyenin bize ne kadar uyduğu konusunda yanılmıyordu. Arden, James'ti. Allen, zaten diğer kimliğiydi. Ama saymadığı bir kimlik daha vardı. Bana göre o, Lacivert'ti. Benim Edepsiz Lacivert'im. Belki o Naoise olabilirdi. Kendi kendime peydahladığım umut kırıntıları beni gülünç duruma soksa da umursamadım. Lacivert'in hikâyesinde bir rolüm vardı. Hem de başroldeydim. Sonu kötü bitse bile, benden uzak dursa bile, yine de umut etmek istiyordum işte.

Belki de bana hiçbir zaman buzdan kapılarını açmayacak, içeride sakladığı sıcaklığı tattırmayacaktı ama ben takıntılı bir şekilde kapısında beklemeye devam ediyordum. Hatta o kadar sabırlıydım ki, kapıyı çalmıyor, öylece açılmasını bekliyordum.

Derin bir iç çekerek yatağa oturdum. Yatağın ne kadar rahat olduğunu düşünürken, gözlerim hâlâ Deirdre'deydi.

Yorgun bedenimi yatağın kucaklayıcı kollarına bırakıp bir süre tavanı izledim. Uykum yoktu. Dün gece, onunla geçirdiğim her saniyeyi hatırlamak için çok az uyumuş olsam da, gözlerim uykuya çok uzaktı şu anda.

Nefes alabilmek için Deirdre'nin hemen yanında bulunan balkon kapısını açtım ve dar balkona çıktım. Muhteşem bir deniz manzarası, ağaçlardan bulduğu aralıkta bana göz kırpıyordu. Ciğerlerime ferahlatıcı bir nefes çekerken, her şeye rağmen gerçekten iyi hissettiğimi düşündüm.

Gözüm balkonun solunda kalan çardağa ilişti̇ğinde, durgun gözlerle güneşin batışını izlediğini gördüm. Bakışları o kadar uzaktaydı ki, o an zihnine hâkim olup tüm noktalarını sarmak istedim. Onu izlediğimi yine saniyesinde anlamış ve bakışlarını bana çevirmişti. Uzunca bir süre birbirimize baktık. Bu sefer cesaretimi kaybetmeden ona bakmayı sürdürdüm ve bakışlarını ilk kaçıran o oldu. Bir süre daha kaybolan güneşin kızıl yansımalarının yüzündeki uyumunu inceleyip, bu ender görünen enfes görüntüyü zihnime kaydettim. Kızıl gölgeler denizin üzerinde bile onda durduğu gibi güzel durmuyordu. Bu karşılaştırmayı yapmak için dalıp gittiğim denizden gözlerimi alınca, artık çardakta oturmadığını fark ettim. Gitmişti.

İçimde oluşan burkulmalara alışıktım aslında. Her yarım kalan anımda böyle oluyordu ve onunla tam bir anımız hiç olmamıştı. Sanki yarım kalmaya mahkûmduk ve bu yarım his bile beni doyuruyordu. Daha fazla düşüncelerde kaybolmamak adına derin bir nefes daha aldım ve odaya geri döndüm.

Üstümdeki kıyafetlerin verdiği rahatsızlıkla hemen onlardan kurtuldum ve günlerdir yanıp tutuştuğum duşu almak üzere odamdaki banyoya yöneldim.

Mahzendeki kadar olmasa da, oldukça geniş olan küveti doldurup içinde kısa bir süre kestirmekten başka düşüncem yoktu o an. Yeterince dolan küveti görünce musluğu kapatıp,

suyu köpürtmeye gerek duymadan, ılık suyun içine uzandım ve gözlerimi kapadım.

Bilincim bir süre düşüncelerle boğuşsa da, suyun verdiği hafifletici ağırlık parmak uçlarımdan başlayıp tüm bedenimi kaplarken, yumuşak küvet başlığına minnet ederek uykuya daldım. Uykunun tatlı kollarının esiri olmuştum ve ne kadar uyuduğumu umursamayarak suyun rahatlatıcı etkisini hissetmeye devam ettim. Bilinçaltım arada beni uyandırıyor olsa da, sesler benden çok uzakta gibiydi ve bu da uykuya tekrar tekrar teslim olmamı kolaylaştırıyordu.

Kapıda duyduğum yumrukları ve çok uzaktan bir mırıltı gibi gelen sesleri de kulağımda dolanan bu uğultuya yormuş olmalıyım ki, banyo kapısı ağır çekimde açılırken tek yapabildiğim, zorlukla araladığım gözlerimi kırpıştırmak oldu.

"Ja-James..."

İsmi dudaklarımdan dökülmeyi başarsa da, şu an içinde bulunduğum suyun hakkını vererek balık gibi baktığım kesindi. Kıvılcımla parlayan gözleri, kapıyı açtığı gibi beni bulmuştu ve yüzündeki şaşkınlık bir süre orada asılı kaldı. İkimiz de birbirimize bakakalmıştık. Ve lanet olsun ki beni tamamen gördüğüne emindim, çünkü gözleri gözlerimde kilitli filan değildi! Daha çok hasar kontrolü yapmak ister gibi, şahin kadar dikkatli bir şekilde içeri dalmıştı.

Ten rengim bedenimi terk edip kırmızıya doğru yol alırken kendimi toparladım ve kollarımı göğsümde birleştirerek saçma sapan bir önlem aldım. Adam göreceğini görmüştü zaten!

Aynı anda zihnim de çalışmayı akıl etti ve bağırdım.

"Ne yapıyorsun sen?! Çık dışarı!"

Hâlâ şaşkınlığını atamamış olacak ki, bakışlarını yüzüme sabitleyip öylece kalakaldı.

"James! Dışarı!"

Gözlerindeki şaşkınlık anında kaybolurken hızlı bir hareketle arkasını döndü ve hemen yanı başındaki askıdan havluyu alıp bana doğru attı.

"Girmeden önce defalarca kapıyı çalıp, iyi olup olmadığını sordum ama cevap vermedin."

"Duymadım," dedim alçak çıkan sesimle.

Havluyu buruşan tenime dolayıp, titreyen ellerimle saçlarımın suyunu sıktım. Evet, utanç dalgası ellerime kadar ulaşmıştı.

"İki saattir banyodasın, Beren." İtiraz edecektim ki sözümü kesti. "Küveti doldurduğunu duydum. Ondan sonra iki saat boyunca bir tık sesi bile çıkarmadın."

Bu sefer ben ağzım beş karış açık bir halde ona bakarken geveledim. "Sen beni mi dinliyorsun?" Cevap vermemişti. Öfkeyle küvetteki suya baktım. "Ayrıca nasıl bir manyak küvete dolan suyun sesini alt kattan duyar?"

Söylediğim şeyin üzerine hızla dönerek bana yaklaştı.

Ah, tam o anda iki sorunum vardı.

Birincisi, bana attığı havlu yüz havlusuydu. Yani vücudumun çok küçük bir kısmı kapanmıştı.

İkincisi, hâlâ dizlerime varan suyun içindeydim ve o bana döndüğünde sinirle küvetin tıpasını çıkarmaya çalışıyordum.

Rezilliğim boyutlar ötesi dolanırken her zamanki gibi bağırmaya başladım.

"Aghhh, James! Arkanı dön, lanet olsun!"

Bu sefer beni takmayarak soluğu yanımda aldı. Metafor yapmıyordum, ciddi anlamda yanımdaydı. Çünkü aldığı derin nefes beni de içine çekebilecek cinstendin ve bu durum *burnundan soluma* deyimine de açık kapı bırakıyordu.

"Dün geceden sonra iyi hissetmediğini düşünüp endişelendim. Ayrıca benimle düzgün konuşmayı öğrenemeyeceksen, dilini tutmayı dene!" Sözlerini yine sakin bir şekilde ama balyozla dövercesine sarf etmişti.

Ayrıca dün geceden sonra neden kötü hissedecektim ki? Onun kollarında uyumuştum, daha güzel bir şey olabilir miydi?

"Tamam," dedim gözlerimi kapatarak. Bu utancın daha fazla uzamasını istemiyordum. "Artık çıkar mısın?"

Bir şey söylemeden, çevik bir hareketle arkasını döndü ve nihayet beni yalnız bıraktı.

Hışımla küvetten çıkıp, dolaptan düzgün bir havlu aldım ve sarındım. Kıyafet dolabını kontrol etmesem de, James'in benim için bir şeyler ayarladığına emindim. Nitekim öyleydi. Oldukça büyük bir dolabın içinde, ihtiyacım olmayacak birçok şeyle beraber çeşit çeşit kıyafet bulunuyordu.

Mor bir iç çamaşırı takımı seçtikten sonra, gri gömlek kumaşı üzerine, mor ekose desenleri olan pijamayı çıkardım. Pijamanın üst kısmı gerçekten gömlek şeklindeydi ve kolları uzundu. Alt kısmı da dizimin iki karış üstüne gelen bir şorttan oluşuyordu. Beğeniyle dolaptan çıkardığım takımı giydikten sonra, ıslak saçlarımı tepemde bir topuz haline getirip yatağıma girdim ve pikeyi üzerime çektim.

Uykumu almış olacağım ki, yaklaşık yarım saat tavanla sessizce bakıştık. Sonraki yarım saat de Deirdre ile dedikodu yaptık. Gülmeyin! Gayet kısık sesle konuştum, çünkü Lacivert duyup bu sefer de deli gömleğiyle içeri dalabilirdi.

Psikolojimin ciddi anlamda bozulduğunun farkındaydım ancak bu durumu en hasarsız şekilde atlatmak için olayları takmamak gerektiğini biliyordum. Hayatım boyunca Çetin'e karşı bu kartı oynamıştım ve gerekirse oynamaya devam edecektim.

Uykumun ciddi anlamda kaçtığını anlayınca yatakta doğruldum ve ayaklarımı sarkıtarak, biraz da ceviz rengindeki zeminimi inceledim. Neyse ki parkelerle herhangi bir muhabbet başlatmadan çıplak ayaklarımla minik adımlar atarak odanın kapısına yöneldim. En azından bu gece onunla tekrar karşılaşmak istemiyordum.

Banyoda olanların görüntüsü aklımı yoklarken, düşüncelerime kocaman bir bariyer koydum. Sadece bir kazaydı. Bundan ölene dek utanarak, beni çırılçıplak gördüğü gerçeğiyle kendime işkence etmeyecektim.

Hemen kapı eşiğimden başlayan merdivenleri olabildiğince parmak uçlarımı kullanarak indim. Mutfaktan yükselen koku karnımın gurultusunu acilen göreve çağırdığında, ne kadar

acıktığımı fark edip sessiz adımlarımı mutfağa yönlendirdim. Mutfağın ortasındaki ada tezgâhın üstünde bulunan ocaktaki tencere hemen görüş alanıma girdi. İçini açtığım anda burnuma dolan koku ve gördüğüm manzara sesli bir şekilde yutkunmama neden oldu.

Lacivert bol domatesli ve peynirli bir makarna yapmıştı! Üstelik hâlâ sıcaktı. O an yakalanmayı unutup hızla dolapları karıştırmaya ve tabak aramaya başladım. Ama bir türlü bulamıyordum. Of! Kim tabağı en üst dolaba koyardı ki? Dolabın kulpunu bile zıplayarak yakalamıştım.

Ayak parmak uçlarımı zorlayarak bir balerin edasıyla tabaklara yükselmeye çalıştım. Tam o anda Sinem çok işime yarayabilirdi. Dişlerimi sıkarak bedenimi olabildiğince esnettiğimde, parmaklarım tabaklara değdi ancak çekip alabilmem için desteğe ihtiyacım vardı. Biraz daha dişimi sıkıp denediğimde artık garip sesler çıkarmaya başlamıştım.

"Çok mu acıktın?"

Duyduğum sesle derin bir nefes vererek kollarımı serbest bıraktım.

Tabii ki beni duymuştu.

Ona baktığımda, benimkine benzer bir desende ama koyu renk olan bir pijama altı giymiş olduğunu gördüm. Üstü de çıplaktı. Çıplak! Tüm devrelerim alarm verirken tekrar önüme döndüm.

"Güzel kokuyor," dedim omuz silkerek. Zaten benden çok daha iyi yemek yaptığı kesindi.

Saliseler içinde yanıma ulaştı. Hiç zorlanmadan iki tane tabak çıkarıp tezgâha bıraktı. Ondan uzaklaşmak için yana kaymaya çalışsam da, bunu yapacak alan tanımadı. Nefis kokusu çoktan kanıma karışmıştı bile.

Göz ucuyla mutfaktaki masaya baktı. Ne ima ettiğini ilk önce anlamasam da, sandalyeler görüş alanıma girince dudaklarımı dişledim.

Aferin bana! Bir sandalye çekip tabaklara ulaşmak aklına gelmemişti.

"Bunların yerini değiştirelim," dedim yine soğuk bir tavırla.

"Bence de. Yoksa esneyerek boyu uzayan ilk yetişkin olarak tarihe geçeceksin."

Afallamam yüzümde asılı kalırken, alayı kadar, benden *yetişkin* diye bahsetmesi de dikkatimi çekmişti.

Yakın zamana kadar gözünde sadece çocuk değil miydim? Yoksa düşünceleri banyodaki sahneden sonra mı değişmişti?

Ahhh! Düşünmek istemiyordum.

Hızlıca tabakları tezgâhtan alıp, ona dönmeden "Sen de mi yiyeceksin?" diye sordum. Cevap vermeyince, ona bakmamaya devam ederek sorumu yineledim.

"Kafamı sallıyorum. Bana bakmadığın için cevap alamıyorsun."

"Hah," dedim şaşkınca. "Fark etmedim."

Makarnayı dikkatlice tabaklara doldurduktan sonra, dolaptan meyveli bir soda çıkardım. Tabağımı da elime alıp kapıya yöneldiğim anda beni durdurdu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Odamda yiyeceğim," dedim yüzüne bakmadan.

Sesim mesafeliydi. Utanmak istemiyordum ama yine de rahat olamıyordum.

"Otur," dedi emrivaki olmamasına rağmen ona dönmemi sağlayan bir tonla.

Derin bir nefes bırakarak masaya oturdum ancak ondan başka her yere bakıyordum.

"Beren," dediğinde sonunda gözlerimiz buluştu. "Az önce olan sadece küçük bir kazaydı," dedi sakince.

Gözlerimi yumarak kendimi sıktım ve cevap verdim.

"Kazaysa banyodan anında çıkman gerekiyordu, beni dikizlemen değil."

Başını yana yatırdı. Gözleri mutfağı aydınlatan loş ışığın altında kehribar rengine çağrışım yapıyordu ve bu gerçekten çok can alıcıydı. Çenesinin sert görünüşü ışığın etkisiyle tamamen köşeli bir hal almıştı. Sanki güzel yüzü itinayla çizilmiş ve önüme sunulmuştu.

Tekrar derin ancak yavaş bir nefes aldım. Onun karşısında bolca nefeslere ihtiyaç duyuyordum.

"Senin için endişelendim, Deirdre..." dedi.

Zaman kısa bir süreliğine benim için dururken, dudaklarında *Deirdre* isminin nasıl hayat bulduğunu gördüm. Ve bir kez daha büyülendim. O an, sorduğum soru belki de bu büyünün eseriydi.

"Ne düşündün?"

Lacivert'in yana yatan kafası havaya kalktı. Dudakları aralanırken devam ettim.

"Beni öyle görünce?"

Sorduğum sorunun ağırlığı damarlarıma baskı yaparken, boğazımın kuruluğu nefesimi de can yakıcı hale getiriyordu.

Lacivert'in göz bebekleri büyüyüp, kehribar ışıltılar bu sefer siyahın üzerinde dans ederken, dudaklarını tekrar araladı.

"Çok güzeldin."

Nefesimi tuttuğumun farkındaydım ama böyle bir itirafı da beklemiyordum. İçimde çoğalıp göğsümü daraltan havaya rağmen cesaretim kocaman olmuş, soluğumun önünde duruyordu.

"Ba-Başka?" dedim hafif bir aksaklıkla. Sorduğum sorudan kendim de emin değildim çünkü.

"Üşümüş olduğunu," dedi gözlerimin içine bakmaya devam ederek.

Gözlerindeki ateşi görebiliyordum ama cevabı bambaşka bir yere gidiyordu. Belki de hepsi benim uydurmamdı. Belki de ateş filan yoktu.

Ama güzeldin demişti. *Çok güzeldin!*

Yanaklarımdaki ateş, anın sonuna geldiğimizde yükselmekte gecikmemişti. Ne makarna yiyecek, ne de onunla biraz daha duracak halim kalmıştı.

Masadan hızla kalktım.

"Ben yatıyorum, iyi geceler."

Bu sefer beni durdurmadı. Son sürat merdivenlerden çıktım. Odamın kapısını açmadan önce tek duyduğum ses, az önce masada duran tabakların zemine çarparak çıkardığı yankıydı.

Kapıyı açıp sertçe kapattım ve kilitlemeyi de ihmal etmedim.

BÖLÜM YİRMİ

V

Güneş ışığıyla uyanmak... Uzun zamandır özlemini çektiğim göz alıcı ışıklar, geceden açık bıraktığım camı delip yüzüme yansıdığında, yeniden hayat bulmuş gibi gülümsedim.

İçimde artık yerini bile bilmediğim bir yerde sakladığım aile özlemim, ailemin evindeki odama vuran güneş ışığını anımsamamla varlığını hatırlatmak istese de, gözlerimi kapatıp bu uyarıyı uzaklaştırmaya çalıştım. Çünkü ne zaman onları düşünsem, Çetin'in beni öldüresiye dövüşü anılarıma kâbus gibi çöküyor ve aileme olan sevgimi de söküp alıyordu. Çetin'e yıllarca karşı çıkmayan, bu kadar ileri gitmesine izin veren onlardı.

Ekim ayında olmamıza rağmen hava hâlâ yazı aratmıyordu. Yine de gece ara ara üşümüş ve pikeyi kafama kadar çekme ihtiyacı duymuştum.

Mutlu bir şekilde yataktan kalkıp Deirdre'ye de günaydın dedikten sonra balkona yöneldim ve gözlerimi kapatarak taze havadan derin bir nefes çektim. Hafif esneme hareketleriyle kaslarımı gevşetmeye başladım. Bahçedeki çamların kokusu havaya karışmıştı ve daha derin nefesler almam için teşvik ediyordu.

Göz ucuyla etrafı taradığımda ona rastlamadım. Güya umursamıyordum ama hayal kırıklığına uğramıştım bile. Kısa bir süre sonra odama geçip banyodaki işlerimi hallettim. Gece üşümemin verdiği etkiyle üzerime kırmızı renk triko bir kazak, altıma da açık renk dar paça bir pantolon giydim. Kahverengi süet bot ve onunla uyumlu çantayı da aldıktan sonra yüzümü renklendirip aşağıya indim.

Ocakta dumanı tüten çaydanlığı gördüğümde, az önce güneşi görmemle başlayan mutluluğum bir seviye daha artarken, dün gece aç kalmamın etkisi ciddi anlamda kendini gösteriyordu. Bu yüzden, masada çayını yudumlayan, çivit mavisi dar bir kazak ve altına da benim gibi krem rengi bir pantolon

giyen, saçları dağınık, gözleri önündeki tablette ama irislerindeki hareketlilikten aslında beni izlediğini anladığım Lacivert'i görmezden geldim.

Biri bu adama bu kadar yakışıklı görünmemesi gerektiğini söyleyebilir miydi?!

Mutfakta, dün gece kırıldığını duyduğum tabaklardan eser yoktu ve sağlam olanların tümü benim yetişebileceğim bir dolaba yerleştirilmişti. Gördüğüm manzara içimi ısıtsa da, omuz silkerek bir tabak aldım. Masaya dizdiği kahvaltılıklardan birer parça tabağıma doldurup, dışarı, çardağa giderek güzel havanın tadını çıkarmaya karar verdim.

Çardakta oturup çayımı içtiğim sırada, kokusu ondan önce yanıma ulaşmıştı.

"Hazırsan çıkalım."

Gözümü manzaradan ayırmadan konuştum.

"Beraber gitmeyeceğiz herhalde?"

"Hayır!" dedi kesin bir tonla. "Beraber çıkacağız ama her gün bir garajda, okulda kullandığımız arabalarımıza binip ayrılacağız."

Başımı salladım ve ayağa kalktım.

Önden geçip, arabasına doğru yürürken onu beklememiştim. Elbette bana kısa sürede yetişmişti. Arabaya bindiğimizde hiç konuşmamış, ondan tarafa dönmemiştim. Bu benim için kolay değildi, görüntüsünü inkâr etsem de kokusu bana ulaşıyordu.

Arada sırada beni kontrol ettiğini hissetsem de öylece yolu izledim.

Tünele girdiğimizde, etrafta bizimkinden başka araç olmaması dikkatimi çekmişti ancak tünelin yarısında, hızla açılan bir kapıdan içeri ani bir hamleyle döndüğünde, her şeyin kamuflaj olduğunu anlamıştım. Garaja girdiğimizde beyaz Porsche'u ve mavi Mercedes'i gördüm.

Tam arabaya doğru ilerliyordum ki, arabamın anahtarının bende olmadığı aklıma geldi ve ona dönüp elimi uzattım.

Bu anı bekliyormuş gibi anahtarı avucuma bıraksa da, avucumu kapattığım anda, benimkine nazaran kocaman kalan elleriyle yumruğumu sardı.

"Bugün Davidson'ın boş günü. Dersten çıktığın gibi garaja gel. İkide burada olacağım."

Söylediklerinden çok, yumruğumu kaplayan sıcacık avucundaydı aklım. Sanki kalbimi yumruğuma hapsetmiştim ve o da kocaman eliyle hem onu koruyor, hem de acımasızca sıkıp nefessiz bırakıyordu.

"Peki," dedim bir yandan da elimi çekmeye çalışarak.

Zorlamadı. Elimi bıraktı ve arabasına yöneldi.

Günüm inanılmaz hızlı geçmişti.

Sinem, ailesinin ziyareti nedeniyle okula gelememişti ve onlarla tanışmam için yalvaran bol öpücüklü birkaç arama yapmıştı. Mike'la ne yaptıkları konusunda ifadesini alamasam da, sesinin çok mutlu gelmesine sevinmiştim. Ayrıca Donaldson'ın olmayışı da, daha rahat hareket edebilmem ve tetikte durmak zorunda olmamam açısından iyiydi.

Tek sorun, çıkışta yine onunla aynı eve gidip aynı havayı solumak ve yine nefessiz anlara hazır olmak zorunda kalacak olmamdı. Onu deli gibi görmek istesem de, dün yaptığımız konuşma zihnimde hâlâ o kadar tazeydi ki, gösterdiğim cesaret hem utanma hissimi, hem de ondan uzağa kaçma isteğimi tetikliyordu.

Ders bitiminde ayak sürüyerek arabama bindim ve sabah uğradığımız garajın yolunu tuttum. İstanbul'un yollarına çok aşina değildim ve James bunu düşünerek garajın adresini navigasyona kaydetmişti. Ama işin afili kısmı bu da değildi. Navigasyon parmak izimle aktive oluyordu ve kimlik tespitinden sonra İngilizce *hoş geldin-hoş bulduk* muhabbeti bile yapıyorduk.

Ahh, tüm bu teknoloji Jenny'yi özlememe neden oluyordu. Utanmasam, evlatlık çocuk gibi onu da yanımıza getirmesini isteyecektim. Ama onun teknolojisinin sadece mahzende verimli olduğunu biliyordum.

Garaja yaklaştığım anda telefonuma gelen mesaj sesi dikkatimi dağıttı. Homurdanarak telefonu aramaya koyuldum.

"Daha saatin iki olmasına dört dakika var! Bekleyemedin, değil mi?" diye homurdandım.

Ancak gelen mesaj kayıtlı olmayan bir numaradandı.

"Beren, merhaba. Ben Onur. Numaranı bulmak bayağı zor oldu. :) Yemek konusunda hâlâ cevabın değişmedi mi, merak ediyorum."

Sıkıntılı bir iç çekerek mesaj sekmesini kapattım. Bu çocuk neden vazgeçmiyordu?

Arabayı garaja soktuğumda neyse ki daha iki dakika vardı ve rampadan çıktığım anda gözlerimiz buluştu.

Kalçasını simsiyah arabasına dayamış ve kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde, benim geleceğim kapıya dikmişti gözlerini. Lacivert alevleri taşıyan gözleri her zamanki gibi çok güzeldi. Beni gördüğü anda dudağının kenarı kıvrıldı ve yüzünde alayla karışık bir ifade oluştu. Sanırım vaktinde gelmemi beklemiyordu.

Yüzüne hayran hayran bakmayı kesip, arabayı park ettim ve aşağı indim. Oldukça zarif ve yavaş hareketlerle kollarını çözdü ve sürücü koltuğuna oturdu.

Ben de yerimi aldıktan sonra arabayı çalıştırdı ve garajdan çıktık.

İlk dakikalar ikimiz de sessizdik.

Lacivert bir süre sonra dikiz aynasına sıkça bakmaya başladı.

Her bakışında çenesi daha çok sertleşiyor ve az önce alayla parlayan lacivertleri çok daha ciddi bir hal alıyordu. Alnındaki kasın seğirdiğini görünce, sadece gerilmemiş, aynı zamanda sinirlenmiş olduğunu anladım.

"Sorun ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Sorun şu arkadaşın!" dedi tıslar gibi.

"Kim?" dedim gözlerimi büyüterek.

"Onur piçi!" dediğinde açılan ağzım neredeyse arabanın tavanına değecekti. Lacivert'in ağzından duyduğum ilk argo kelimeydi bu.

Bu da demek oluyordu ki, daha önce hiç bu kadar sinirlenmemişti.

"Na-Nasıl yani?"

"Seni takip etmiş olmalı. Şimdi de araç değiştirdiğini anladı." Göz ucuyla ters bir şekilde bana baktı.

Kahretsin! Takip edildiğimi ruhum bile duymamıştı. Manyak herif mesajı da beni takip ederken atmıştı demek ki. Kabul ettiğim anda karşıma çıkacaktı.

"Seni gördü mü?" diye sordum panikle.

"Sanmıyorum," dedi kısa ve net bir şekilde. "Şimdi sıkı tutun." Hâlâ gergin ve anladığım kadarıyla fazlaca sinirliydi.

Araba aniden hızlanırken, arkama yaslanma ihtiyacı duydum.

Arkadaki siyah araba Onur'un arabasıydı ama Lacivert uyarmamış olsa asla hatırlamazdım. Yani, takip edilmiş olmama şaşırmamak lazımdı. Ayrıca Onur'un arabası da tamamen filmle kaplanmıştı. Sürücüyü seçmek zordu.

Aramızdaki mesafe açılsa da, Onur kısa sürede bize yetişiyordu. Otobanda gidiyor olduğumuz için tek yaptığımız şey şerit atlamak olmuştu. Lacivert trafik olmasına rağmen seri bir şekilde önündeki arabaları geçiyordu ama Onur da geri kalmıyordu. Otobandan çıkmamızı sağlayan ilk sapağa hızla girdik. Sapağı dönerken neredeyse yüz elli kilometre ile gidiyorduk ve bu hızla nasıl dönemeci geçtiğine hayret ettim. Çevik bir hareketle düz yola çıkmamızı sağladı ancak hâlâ panikle arkama bakıyordum. *Onur görünmüyor* diye sesli dile getirecektim ki, arabası bizim gibi düz yolda göründü.

Parmak boğumları beyazlarken, parmaklarının neredeyse direksiyonu parçalayacağını düşündüm. Onu bu halde görmek beni korkutuyordu.

Seri bir hareketle tekrar sağa döndü ama bu sefer de trafiğin göbeğine düşmüştük. Ancak birkaç arabayı geçebildik. Onur'la aramızda yaklaşık on arabalık mesafe vardı. Son bir

hamle olarak bir otobüsün önüne kırdı ve arabayı durdurdu. Otobüs aniden durmak zorunda kaldığında, şoför camını indirip bağırmaya başladı.

Lacivert el frenini çektikten sonra kontrollü bir sesle konuştu.

"Arabadan in ve koşmaya başla."

Önce ne dediğini anlamasam da, çabucak toparlanıp dediğini yaptım. Lacivert de benimle aynı anda indi ve anında bana yetişerek elimi tuttu. Bir an duraksayıp ona baktım. Kalbim yakalanacağımız korkusuyla değil de, daha çok elimi tutuyor olduğu için ağzımda atıyordu.

"Daha hızlı koşman için," dedi bana dönmeyerek.

Bir şey söylemedim ama elimden geldiğince ona uyarak yanında koştum. O kadar hızlıydık ki, insan kalabalığını kabaca yarıyor ve özür dilemeden hızlıca yanlarından geçiyorduk. Beni hızla kapalı bir alana çektiğinde nefesim tükenmeye yüz tutmuştu.

Hırıltılarım eşliğinde etrafa baktım. Metro istasyonuna gelmiştik.

"Az kaldı, biraz daha dayan," dedi yumuşak bir sesle.

Ciğerlerim isyan etse de, onun hiç şikâyeti yok gibiydi. Ses tonu bile etkilenmemişti.

Koşar adımlarla metroda ilerledik. Gişelere gelince yanımızda jeton ya da akbil olmadığını düşündüm ama çoktan cebinden bir kart çıkarıp gişeyi geçmiş ve benim de gelmemi işaret ediyordu. Elindeki şeyin İstanbul Kart olduğunu anlayınca gülmeye yakın bir ses çıkardım.

"Ciddi olamazsın, James! İstanbul Kart'ın mı var? Benim bile öğrenci kartım yok."

Çenesindeki sertlik biraz olsun azalmıştı ve lacivertleri sevdiğim tona dönmüştü.

"Tedbir," dedi kısaca. Tekrar elini uzattı. "Hadi, bir an önce çıkalım şuradan, hâlâ takip ediyor olabilir."

Başımı salladım ve elini tuttum. Uzunca bir yürüyen merdiveni yine koşar adım indikten sonra metronun gelmesini bekledik. Bu süre zarfında elimi bırakmadı. Benim de şikâyetçi

olduğum söylenemezdi. Gelen metroya bindiğimizde milimetrik hareketlerle etrafı kontrol ettiğini fark ettim. Çenesinin tekrar gerildiğini gördüğüm anda, panik dalgası benim etrafımda da dolanmaya başlamıştı.

"Yaklaş," dedi kısık sesle.

"Ne oluyor?" Sesim tedirgindi.

"Tam arkanda Profesör Haldun Alacalı oturuyor. Metroya binerken bizi el ele gördü ama senin yüzünü seçemedi. Yaşlı olsa da dikkatli bir adamdır. Gelecek dönem dersine girecek, seni tanımasını istemiyorum."

"Ne yapacağız?" dedim daha büyük panikle.

"Şu an beni tanıdı ama seni görmeye çalışıyor. Kaçarsak şüphelenir. Yaklaş, Beren," dedi yarı gülümseyerek. Bu gülümseme tedirgin bir gülümsemeydi ve uyarı tonu taşıyordu.

Yaklaştığım anda beni kendine çekerek iyice yakınlaştı. Dünden beri kaçmaya çalıştığım her şey hayat buluyordu ve bu lanet kokusunu içime çekerek ne kadar mantıklı kalabilirdim ki?!

Bir yandan profesörü izlediğinin farkındaydım. Saniyeler çok ağır bir şekilde ilerlerken bakışlarında alarm sinyalleri gördüm. Gözleri hafifçe kısılırken bakışlarını bana sabitledi.

"Ayağa kalkıyor," dedi gülümseyerek.

Bunun sahte bir gülümseme olduğunu biliyordum ancak yine de tapılasıydı. Arkasından gelen sözlerin zamanı durduracağından habersiz düşünmüştüm bunları.

"Öp beni."

"Ne?!!" dedim kaşlarımı çatarak.

"Buraya yaklaşıyor, selam verecek. Öp beni!" dedi daha uyarıcı bir tonla.

Tabii ki öpmeyecektim! Tabii ki öpmeyecektim! Hayır, öpmeyecektim!

Beynimdeki isyanlar dalga dalga atağa geçerken, bir iç çekti ve sabır diler gibi baktıktan sonra ensemi kavradı. Dudaklarımı aralayıp itiraz edecektim ki, aralanan dudaklarımı onunkiler örttü. İtirazım da, karşı çıkmak için kalkan ellerim de havada asılı kalmıştı.

Yumuşak dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken, bedenim orada kalmış ama ruhum beni çoktan terk etmişti. Kalbim işlevini unutmuş, her bölgem ona ve hareketlerine odaklanmıştı. Kıpırdayamıyor, nefes alamıyor, düşünemiyordum. Aklımın tüm odalarında o vardı. Bu anı hiç hayal etmeye cesaret etmemiştim ama böylesini de beklemiyordum.

Islak tadı ağzımda dolanırken kokusundan çok daha güzel bir nefesi olduğunu fark ettim. Her geçen saniye yaptığım keşifle ona daha çok bağlandım. Sanki kalbimi, aşkımı, ruhumu, her şeyimi böyle aktarabiliyordum ona. Bu inanılmazdı. Enfesti.

Dudaklarını kısacık bir an uzaklaştırdı.

"Öp beni, Beren. Karşılık ver! Hâlâ bize bakıyor."

Evet, karşılık vermiyordum, çünkü dünya ciddi anlamda benim için durmuştu.

Sessiz uyarısıyla biraz sakinleşip dudaklarımı kımıldattım. Nasıl yapılacağını bile bilmiyordum ki! Ama o küçücük hareketimi bekliyor gibi ensemi daha sıkı kavradı ve dizlerimi titretecek kadar yoğun bir şekilde tekrar öpmeye başladı. Şuurumu da yitirmek üzereydim. İçgüdüsel olarak yapabildiğim tek şey, kollarımı boynuna dolayıp öpüşümüzü derinleştirmek oldu.

Metronun ortasında, insanların gözü önünde, fazla mahrem bulduğum bir an yaşıyorduk ama sanki hiç kimse yoktu. Sanki etrafımızda dolanan *cık cık*'lar, fısıldaşmalar sadece fon müziğiydi. Gerçeklikten uzaktı.

Öpüşünü sonlandırdığında, yüzüme vuran sıcak nefesi hâlâ dudaklarımda iz bırakıyordu.

"Gitti," dedi ama onun da nefesi sıklaşmıştı.

Bütün ateş suratıma toplanmıştı. Dudaklarından ayrıldığım anda yere bakmaya başladım. Bu zamana kadar yarım kalan her anımızda yaşadığım boşluğun bir hiç olduğunu anladım. Asıl boşluk bu andı. Asıl boşluk bu dudaklarını bir daha tadamayacak olan kalbimin hissettiği acıydı.

Çenemden tutup ona bakmamı sağladı.

Ve beni yerin dibine sokmaktan beter edecek bir soru sordu.

"Beren, sen öpüşmeyi bilmiyor musun?"

BÖLÜM YİRMİ BİR

BOWIE

Sorduğu soruya nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Kızarık yüzümle öylece gözlerine bakıyordum. İfadesinde alay yoktu. Aksine merak vardı. Bunu gerçekten merak ediyordu ama beni ne kadar utandıracağını tahmin edememişti.

İlk öpücüğümü metroda ve insanların arasında ona vermiştim! Ne yapmamı bekliyordu? Hayal kırıklığı ile derin bir nefes alıp gözlerimi ondan ayırdım ve tuttuğu elimi geri aldım. Neyse ki metro hızlı bir şekilde diğer durağa gelmişti. Kapının önündeki kalabalığı yararak ani bir hareketle metrodan indim. Bu hamlemi beklemediği, bana yetişmesinin biraz fazla zaman almasından belliydi. Koşar adım yürüyen merdivenlere ulaşmaya çalışıyordum. Hangi istasyonda indiğimin farkında bile değildim.

Gözlerimde yaştan çok, öfkenin dışa vurumu vardı o an. Asla ağlama zayıflığını göstermeyecektim. Lacivert yanıma yaklaşıp kolumdan tuttu.

"Sorun ne?"

Canımın yanmasına aldırış etmeden sertçe kolumu çekip, hızla merdivenlerden çıkmaya devam ettim.

"Beren," dedi sakin bir şekilde. Yine de sesindeki öfkeyi sezebiliyordum. Başıma buyruk davranmamdan hoşlanmıyordu elbette. Tekrar koluma uzandığında izin vermeyerek "Bırak!" dedim. Bu sefer direkt önüme geçerek yolumu kesti ve nazikçe kollarımı kavradı. "Beren... Yanlış bir şey mi söyledim? Ben gerçekten anlamıyorum."

Sabrım taşmıştı. "Evet, yanlış bir şey söyledin! Bütün hayatımı araştırdın, Çetin'in bana ne eziyetler ettiğini biliyorsun, bir de sağda solda milletle öpüşüyor muydum sanıyorsun? Hadi onu da geçtim, öpüşmeyi bilmek ne ya?" Resmen burnumdan soluyordum. "Ayrıca çok merak ediyorsan söyleyeyim. Evet, öpüşmeyi bilmiyorum. Çünkü daha önce bilmem gerektiği aklıma

gelmemişti!" Gözlerimdeki kırgınlık kendini o kadar açık ediyordu ki, onun da bunu anladığını görebiliyordum.

"Ben bu amaçla sormadım." Sesi sakin ve ifadesizdi ancak üzgün çıkıyordu. Sonra yine kalbimi parçalara ayırıp tekrar birleştirebilecek kadar tesirli bir şey yaptı. Yüzümü ellerinin arasına alarak bana baktı. Gözleri parlıyordu, lacivert harelerinin kapısı açıktı. "Sen... Düşündüğümden de farklısın, Beren. Seni asla incitmek istemem. Bu yüzden senden uzak durmalıyım."

Sözleri samimiydi. Belki de bir şekilde beni öptüğü için kendini kötü hissediyordu. Buruk bir şekilde gülümsedim.

"Bu çok klişe olmadı mı, James?"

Kafasını kaldırarak gülümsememe karşılık verdi. Sonra da diliyle dudaklarını yaladı ve bana döndü. Bu sefer gözleri ciddileşmişti. "Maalesef ben karşılaştığın en tehlikeli klişeyim."

Dürüst duruşu buzlarımı eritmeye yetmese de, ifademi biraz olsun yumuşatmıştı. Başımı sallayarak yürümeye başladım. O da hemen bana ayak uydurdu ve yanımda yürümeye başladı. Bu durum biraz değişik hissettirmişti.

Yani onunla kalabalığın içinde yan yana iki normal insan gibi yürümek... Caddeye çıktığımızda taksi çağırmak için zarifçe kaldırdığı eli, arada göz ucuyla beni kontrol etmesi ve yolda geçen süre boyunca aramızdaki sessiz diyalog ciddi anlamda normal geliyordu. Eve yakın bir yerde indik ve bir süre daha sessizce yürüdük. Kapıya yaklaştığımız anda birden bana döndü.

"O..." diye söze başladı ama ilk defa sesi sakinlikten uzaktı. Kaşlarım havada onu dinliyordum. "Onur, neden seni izliyor?"

"Bilmiyorum," diye omuz silktim. "Gördüğümden beri pek hoşlanmadım ondan ama ortak ders alıyoruz, o yüzden sıkça görüyorum."

"Başka bir şey yok yani?" diye sordu imayla.

"Benden yana bir şey yok, James!" dedim uyarıcı bir ses bir tonuyla. "Ben gayet açık bir insanım," diye ekledikten sonra önüme dönüp tekrar yürümeye başladım. *Senin aksine...* diye devamını getiren iç sesimi alkışlamak istiyordum.

Bahçe kapısından geçtiğimiz anda eve girmek yerine garaja doğru yürüdüğünü gördüm.

"Nereye?" dedim kendimi tutamayarak. Cevap vermeden garaja girdi. Derin bir iç çekerek eve yöneldim ama aklım onda daydı. Bu nedenle odama çıkmak yerinde mutfaktan garajı izlemeye karar verdim.

Yaklaşık iki dakika sonra, gözlerinin renginde, mat spor bir arabayla garajdan çıktı. Bu arabayı daha önce görmemiştim ancak görür görmez âşık oldum. Belki de renginin gözlerini çağrıştırmasından dolayıydı. Aşırı lüks spor arabalara normalde herhangi bir ilgim yoktu.

Lacivert göz ucuyla odama baktı ama retina taraması yapar gibi anında mutfaktan onu izleyen gözlerimi buldu. Kulağında değişik bir cihaz vardı ve dudaklarının kımıldayışından anladığım kadarıyla biriyle ya da Jenny ile konuşuyordu. Başını hafifçe öne eğerek bakışmamızı sonlandırdı ve bahçe kapısından çıktı. Arkasında içine yumru oturmuş bir ben bıraktı.

Odama çıktığımda bugünkü maceranın verdiği yorgunluğu iliklerime kadar hissediyordum. Ancak beni asıl yoran şeyin onun öpücüğü olduğunu itiraf edecek kadar da dürüsttüm. Bu benim ilk öpücüğümdü, yani nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Görünen o ki, onun da bana bu konuda yardımcı olacağı yoktu. Aslında kalbimin nasıl da çırpındığını biliyordum. Bilmek istediğim şey, onun ne hissettiğiydi. Ve bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğimden neredeyse emindim. Dün sorduğum yaşadığım rezilliklerden Bağdat'a kadar yol olacağını düşündüm. anlık cesaret soruları birer birer zihnime üşüşürken, üst üste ya-

Ayağımdaki çizmeleri çıkarıp ev ayakkabılarımı giydim. Üzerime geçirdiğim yırtık desenli tişört ve dizlerimin altında biten tayt ile fazla salaş bir hale gelsem de umursamadım. Mutfağa gidip bir şeyler atıştırdıktan sonra salona yöneldim. Televizyonu açarak rahat koltuğa gömüldüm. Bir süre sonra bastıran uykuyla, ayağımın ucunda bulunan diz örtüsünü alarak bacaklarımı örttüm.

Televizyonda fazlaca baş ağrısına neden olacak programlar dışında bir şey bulamayınca bir dizi kanalını açarak izlemeye koyuldum. Bu, evde olduğum zamanlarda da izlediğim bir diziydi. Beş sezondur A. takma isimli biri tarafından tehdit edilen dört kız arkadaşın, her bölüm atlattığı tehlikeler ve gerilim dolu anları konu alan, olayları ördükçe örmeyi seven bir senaryosu vardı.

Başroldeki kızlardan biri ciddi derecede korkunç, terk edilmiş bir oyuncak deposunda tek başına dolanmaya başlayınca elimde olmadan irkildim. Bu kızların sorunu buydu. Her karanlık deliğe, her ses gelen yere koşuyorlardı. Bence çözüm basitti. Kaçacaktın işte! Ben koltukta uzanırken hava iyice kararmıştı. Koca evi aydınlatan tek şey televizyon ışığıydı ve bu dizinin çoğu puslu ortamda geçiyordu. Pikeyi daha çok çekmeye çalıştım ama diz örtüsü olduğu için bu sefer de ayaklarım açıkta kalmıştı. Ormanlık bir alanda, kimsenin görüş alanına girmeyecek kadar gizlenmiş bir evde, tek başıma gerilim dizisi izliyordum.

Bir anda kulağıma çalınan çarpma sesi, uzandığım yerde tavşan gibi zıplamama neden oldu. Ses mutfaktan geliyordu. Parmaklarımla pikeyi sıkıca kavradım ve televizyonun sesini kısarak etrafı dinlemeye başladım. Bir katille aynı evi paylaşıyor, ondan korkmuyordum, hatta adama deli gibi âşıktım ancak ne olduğunu bilmediğim bu ses ödümü koparmıştı. Ani bir cesaretle pikeden kurtularak ayağa kalktım. Elime gelen ilk obje, gümüş olduğunu tahmin ettiğim bir vazoydu ve onu sıkıca kavrayarak, minik adımlarla mutfağa yöneldim.

Şu an tam da dizide eleştirdiğim kızla aynı şeyi yapıyordum. Mutfakla salon arasında kapı yoktu. Üç basamak merdiven ve bir de şömineye ait panel gibi bir duvarla ayrılıyorlardı. Duvarın kenarında pusuda bekleyerek mutfağın kapısını kontrol ettim. Kimse yoktu. Basamakları yavaşça çıktıktan sonra, sol tarafta uzanan koridora ve odama çıkan merdivenlere korku dolu bir bakış attım. Herhangi bir hareketlilik göremedim.

Bakışlarımı tekrar mutfağa yönlendirdiğimde biraz rahatlamıştım, buna bağlı olarak adımlarım da gevşemişti. Ancak sinek kapısının çıkardığı tok ses, olduğum yerde zıplayıp kısık bir

Televizyonda fazlaca baş ağrısına neden olacak programlar dışında bir şey bulamayınca bir dizi kanalını açarak izlemeye koyuldum. Bu, evde olduğum zamanlarda da izlediğim bir diziydi. Beş sezondur A. takma isimli biri tarafından tehdit edilen dört kız arkadaşın, her bölüm atlattığı tehlikeler ve gerilim dolu anları konu alan, olayları ördükçe örmeyi seven bir senaryosu vardı.

Başroldeki kızlardan biri ciddi derecede korkunç, terk edilmiş bir oyuncak deposunda tek başına dolanmaya başlayınca elimde olmadan irkildim. Bu kızların sorunu buydu. Her karanlık deliğe, her ses gelen yere koşuyorlardı. Bence çözüm basitti. Kaçacaktın işte! Ben koltukta uzanırken hava iyice kararmıştı. Koca evi aydınlatan tek şey televizyon ışığıydı ve bu dizinin çoğu puslu ortamda geçiyordu. Pikeyi daha çok çekmeye çalıştım ama diz örtüsü olduğu için bu sefer de ayaklarım açıkta kalmıştı. Ormanlık bir alanda, kimsenin görüş alanına girmeyecek kadar gizlenmiş bir evde, tek başıma gerilim dizisi izliyordum.

Bir anda kulağıma çalınan çarpma sesi, uzandığım yerde tavşan gibi zıplamama neden oldu. Ses mutfaktan geliyordu. Parmaklarımla pikeyi sıkıca kavradım ve televizyonun sesini kısarak etrafı dinlemeye başladım. Bir katille aynı evi paylaşıyor, ondan korkmuyordum, hatta adama deli gibi âşıktım ancak ne olduğunu bilmediğim bu ses ödümü koparmıştı. Ani bir cesaretle pikeden kurtularak ayağa kalktım. Elime gelen ilk obje, gümüş olduğunu tahmin ettiğim bir vazoydu ve onu sıkıca kavrayarak, minik adımlarla mutfağa yöneldim.

Şu an tam da dizide eleştirdiğim kızla aynı şeyi yapıyordum. Mutfakla salon arasında kapı yoktu. Üç basamak merdiven ve bir de şömineye ait panel gibi bir duvarla ayrılıyorlardı. Duvarın kenarında pusuda bekleyerek mutfağın kapısını kontrol ettim. Kimse yoktu. Basamakları yavaşça çıktıktan sonra, sol tarafta uzanan koridora ve odama çıkan merdivenlere korku dolu bir bakış attım. Herhangi bir hareketlilik göremedim.

Bakışlarımı tekrar mutfağa yönlendirdiğimde biraz rahatlamıştım, buna bağlı olarak adımlarım da gevşemişti. Ancak sinek kapısının çıkardığı tok ses, olduğum yerde zıplayıp kısık bir

çığlık atmama neden oldu. "Offf!" diye inledim. Sadece rüzgârdı. Kapı menteşeye oturmadığı için çarpıp duruyordu. Mutfağın kapısını açıp sinekliği sabitledim ve kapıyı da üzerine kilitleyip perdeleri çektim. Kapıyı açmamla içeri soğuk esinti dolmuştu. Sanırım yazdan kalma havalara elveda demenin vakti gelmişti.

Yukarıya çıkıp üzerime bir hırka aldım ve evdeki ışıkların bir kısmını açıp korkunç atmosferden kurtuldum. Tekrar mutfağa girip meyve çayı yapmak için dolapları karıştırmaya başladım. O sırada ısıtıcıya suyu koymuştum.

Hızlı hızlı çekmeceleri açıp kapatıyordum. En alt çekmeceyi açtığımda, içinde buzdolabı poşetleri ve ona benzer malzemelerin olduğunu gördüm. Tam kapatacaktım ki, çekmecenin dibinde ucu görünen siyah kutu gözüme çarptı. Çıkarmaya çalıştım fakat kutu oraya yapıştırılmış gibi yerinden kıpırdamıyordu. Ama merakım o kadar yoğundu ki, pes etmeyip çekmeceyi yerinden çıkardım ve düşündüğümden ağır olan çekmeceyi mutfak zeminine bıraktım.

Neyse ki kutu kilitli değildi. Merakla kapağını açtığımda kaşlarım havaya kalktı.

Birbirinden farklı onlarca bıçak kutunun içindeydi. Bazıları son teknoloji görünse de, bazıları fazlaca eski duruyordu. Sanki antika gibiydi. Biraz ürksem de, bıçakları incelemek istiyordum. İçlerinden en dikkat çekici kılıfa sahip, boyut olarak kısa olanı aldım ve kılıfından çıkardım.

Bıçağın sapında ve kılıfında inanılmaz zarif işlemeler vardı. Gövde kısmında bulunan şekil, markası ya da üreticisinin adı olmalıydı. Kılıfı bordo ama işlemeleri metalik renkteydi. Özenle bıçağı çıkardım. Ah! İnanılmaz keskin görünüyordu. Ucu hafif kanca şeklindeydi ve ciddi derecede deşici bir görüntüsü vardı. Tüylerimi ürperten manzaraya rağmen, parmağımı bıçağın keskin ucunda gezdirmek gibi çarpık bir düşünce aklımdan geçti.

"Beren."

Duyduğum sesle aniden ayağa fırladım ve elimdeki bıçağı saklamak ister gibi göğsüme bastırdım.

James mutfak kapısının önünde durmuş bana bakıyordu. İyi de o kapıyı daha yeni kilitlemiştim! Nasıl bu kadar sessiz girebilmişti?

Sık nefes alarak bıçağı daha çok sıktım.

"Beni korkuttun."

Yanıma yaklaştı ve gözleri direkt kalbimin üzerinde tuttuğum bıçağa gitti. "Çok yanlış bir teknik!" dedi yalandan azarlar gibi.

Nefesini yakınımda hissedince, korkuyla harmanlanan heyecanım boğazımda takılı kalmıştı. Kalbimin üzerinde duran elimi kavradı. Şimdi bıçağı beraber tutuyorduk. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Bıçak kullanmak önemli bir sanattır." Sıcak nefesi boynumu, saçımı, ensemi deldi geçti. "Bu sanatı ne kadar iyi öğrenirsen, kendini savunman kolaylaşır."

Ses tonundaki öğretmenvari hava amn tılsımıyla birleşince, ortamda farklı titreşimler oluşmuştu. Bir an kendimi öğrenci ve öğretmen fantezisinin konu olduğu bir hikâyede hissettim. Ateşim çıkıyordu. Onu dinlerken nefesim çoktan kesilmişti.

"Bıçağı kullanırken..."

Elimi bırakmadan çevik bir hareketle etrafımda dolandı. Lacivertleri yine kızıl noktalarla bezenmiş, içinde güneşi saklıyor gibi ışık saçıyordu.

"Hız," dedi kulağıma fısıldayarak. Elimi daha sıkı kavradı ancak canımı yakmıyordu, bu şekilde ben de avucumu sıktım. "Güç," dedi dudaklarını yanağıma yaklaştırarak.Aniden uzaklaşıp karşımda durdu ama yine de elimi bırakmadı. Hâlâ bıçağı beraber tutuyorduk. "Zamanlama," dedi gözlerimin içine bakarak.

Meydan okuyor gibiydi. Onun karşısında tam bir saf gibi durduğuma emindim. Çivit mavisi kazağın içinde mükemmel görünüyordu. Mutfakta sadece aspiratörün loş sarı ışığı açıktı ve ışık bana inat gibi direkt göğüs kaslarına vuruyordu.

Harelerin içindeki muhteşem noktalar hareket ederken, daha büyük bir hamlenin geleceğini anlamıştım. Çevik bir hareketle beni kendine çektiğinde, bıçağı ikimizin arasında tuttu.

Nefeslerimizi tam ortamızda duran bıçak ayırıyordu. Ama sıcaklığı o kadar yoğundu ki, tenimde bıraktığı ateş hızlıca yayılıyordu.

"Pozisyon," dedi dudaklarını yalayarak. Derin bir nefes aldım ve elimde olmadan sesli bir şekilde yutkundum. Ama daha bitmemişti, farkındaydım. "Ve..." diye devam ederken, elimle beraber bıçağı da hızla çekip kendi şah damarına dayadı. "Cesaret."

Gözlerim kocaman açılmış, nefesim hırıltılı bir şekilde, benimkiyle arasında santimler kalan yüzüne bakıyordum. Dışarıdan biri için ayak parmaklarım üzerinde yükselmiş, karşımdaki adamın boğazına bir bıçak dayamış görüntüsü veriyordum. Bu düşünce kâbus gibi zihnime çökerken, ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ancak izin vermedi. Hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Bıçak neredeyse boğazını kesecekti.

"Son vuruşu yapabilmek için kendine güvenmelisin, Beren."

Çaresizce kafa salladım. O andan kurtulmak istiyordum. Dudakları bana bu kadar yakınken düşünme yetimi kaybediyor olmalıydım ki, adam kendi boğazına bıçak dayamışken, ben hâlâ beni öpmesini düşlüyordum. Keskin metali boynundan çekti ancak elimi serbest bırakmadı.

"Bu bir Bowie bıçağı," dedi beraber tuttuğumuz bıçağı göstererek. "Tarihi 1830'lara dayanır. Sapı kurşundan. Keskin kısmına namlu denir." Bıçağı ışığa doğru tuttu. "Bu kısmı doğru kullanman gerekir." Büyülenmişçesine onu izliyordum. "Drakula'yı biliyor musun?"

Kaşlarım havalandı. Drakula ne alakaydı şimdi? "Biliyorum," dedim.

"Yazarı kim, biliyor musun?" Olumsuz anlamda kafa salladım.

"Bram Stoker. İrlandalı. Çoğu kişi, eserin sonunda Drakula'nın kalbine kazık saplanarak öldüğünü bilir. Aslında Drakula, eserdeki başkarakterin biri tarafından, Bowie bıçağıyla öldürülür."

Lacivert'in bu bıçağa neden ilgi duyduğunu şimdi anlamıştım. Onun için her sahiplendiği şeyin bir hikâyesi var gibiydi. Beni de içine yerleştirdiği bir hikâye vardı. İçim anlık bir sıcaklıkla dolarken, ifademin değiştiğini görerek bana döndü.

"Bu sen de kalsın. En kısa zamanda nasıl kullanacağını öğreteceğim."

Bir anlık boşlukla "Gerçekten mi?" diye sordum.

Gözleri alayla kısıldı ama cevap vermedi.

"Şimdi..." dedi duraksayarak. "Bu kadar ortalığı ayağa kaldıracak ne arıyordun?"

"Ah! Meyve çayı," dedim dudaklarımı sarkıtarak.

"Buzdolabının üzerindeki kutuda," dedi mekanik bir hızla.

Buzdolabına yöneldiğim anda, bıçağı dikkatlice kılıfına koyarak tezgâha bıraktı ve bana yetişti. Uzanmama fırsat vermeden, kutuyu seri bir hamleyle aldı ve bana uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ancak o çoktan koridora yönelmişti.

"Artık teşekkür etmekten vazgeç," diye ağzının içinde mırıldandığını pekâlâ duymuştum.

Meyve çayımı alıp bu sefer odanın tam köşesinde duran kanepeye geçtim ve TV kanallarında gezinmeye başladım. Az sonra, altında siyah bir eşofman ve üzerinde yine siyaha yakın, koyu renk dar bir tişörtle salonun girişindeki üç basamağı indi. Onu gördüğüm an, içmekte olduğum meyve çayından koca bir yudum alarak dilimi haşladım. Saçları nemli ve dağınıktı. Belli ki duş almıştı. Ayakları çıplaktı. Elinde dizüstü bilgisayarı ile yanıma gelmesine şaşırsam da, görüntüsüne takılı kalmıştım. Bir şaheserin beden bulmuş haline bakarken çayın boğazıma kaçması çok da garip değildi yani.

"Bana yapmadın mı?" dedi alaycı bir tavırla.

"Sen ve meyve çayı içmek mi?" dedim yarı alayla.

Ancak kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Neden, içemez miyim?"

"Bilmem," dedim dudağımı bükerek. "Koyu kahveden başka bir şey içmeyen tiplere benziyorsun."

Gözlerini bir an dudağıma kaydırsa da hemen çekti ve tek kaşını kaldırdı. "Türk çayını severim." Sonra gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve yanıma yaklaştı. "Elma çayı da tek içtiğim meyveli çay. Rahatlatıcı bir etkisi var."

Dudaklarımı aralayıp bir süre şaşkınca ona baktım. Bana karşı bu kadar açık ve konuşkan olmasına alışık değildim.

"Ben... Sana da yapayım o zaman."

Tam ayaklanıyordum ki, gelip ayakucumdaki halının üstüne oturdu ve sırtını da oturduğum koltuğa yasladı. Bacaklarını öne doğru uzatarak dizüstü bilgisayarı açtı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken omzunun üstünden bana döndü. Ah! Can alıcı görünüyordu. Lacivert gözlerine vuran dizüstü bilgisayarın beyaz ışığı, harelerinin ışıltılarını açığa çıkarıyordu. Ama daha da güzeli, benim yanımda sergilediği bu rahat, sadece ona ait olan tavırlarıydı.

"Uzatır mısın?" dedi muzip bakışlarının arasından.

Tatlı olarak tanımlayabileceğim ender anlardan birini yaşıyordum. Elimdeki fincana saf saf bakıp, "Bunu mu?" dedim.

"Paylaşabiliriz diye düşündüm," dediğinde, ellerimin titrememesini dileyerek fincanı ona uzattım.

Büyük bir yudum aldıktan sonra omzunun üzerinden bana geri uzattı. Bu sefer yüzünü dönmemiş, görüntüsünden mahrum bırakmıştı.

"Şerbet gibi."

Yüzünü buruşturduğunu anlamıştım. Aslında koca fincana sadece üç küp şeker atmıştım. Yani normaldi şekeri(!).

Tekrar bir yudum aldım. Elbette amacım dudağının değdiği yerden içmekti. "Bence gayet iyi," dedim omuz silkerek.

"Uzat bir daha," dediğinde kıkırdadım.

"Hoşuna gitti galiba."

Tekrar bir yudum aldı. "Hâlâ şerbet gibi."

Bu sefer ciddi anlamda yüzünü buruşturmuştu. İçimden gülmek gelse de gözlerimi devirdim.

"İçme o zaman. Şerbet diye diye yarısını bitirdin."

Cevap vermek yerine tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Bu adam benim en büyük sınavımdı. Beni olduğum yerde buharlaştırıp havaya karıştırmaktı amacı.

"Bakma öyle," dedim.

Dudağının kenarı, üzerimdeki etkisini kutlar gibi kıvrıldı. Nihayet gözlerini benden alarak önüne döndü. Çayımdan son büyük yudumu alarak fincanı sehpanın üzerine bıraktım. Şimdi nasıl televizyona konsantre olacaktım?! Kalkıp gitsem, o anı bozmak da istemiyordum. Onu izlediğim takdirde de kendime işkence ediyordum. Oysa kokusu çoktan beni ele geçirmişti ve ellerimi saçlarında dolandırma dürtümü tetikliyordu. Nemli saçlarının bir kısmı, tekli koltuğa sığdırdığım bacaklarımın tayttan açıkta kalan kısmına değiyor, bu temas bile beni yeterince heyecanlandırıyordu.

Birkaç dakika televizyon izledim ancak ellerim kontrolüm dışında saçlarına değmek istiyor, parmaklarım her zamanki gibi özlemle sızlıyordu. Beş dakika daha sabredebildikten sonra, sağ elimi yavaşça hareket ettirerek saçlarına ulaştığım. Parmaklarım huzura kavuşmuş bir şekilde tutamlarının arasında gezinmeye başladı. Gerildiğini hissedebiliyordum ancak durmak istemedim. Parmaklarım alnına doğru ilerlediğinde, vücudu biraz olsun gevşemişti ama hâlâ tetikteydi.

Ortamda sanki sadece nefeslerimizin sesi vardı. Ne televizyonu duyuyordum, ne de başka bir şeyi. O da her ne yazıyorsa bırakmıştı, dikkati parmaklarımdaydı.

"Bu şekilde sınav sorularını öğreneceğini sanıyorsan yanılıyorsun," dedi sakin bir sesle.

Bilgisayarla ne yaptığına bakmamıştım bile. "Bu kadar erken mi hazırlıyorsun soruları?" dedim elimi çekmeyerek.

"Ben her işimi önceden hallederim," dedi ama gözlerini kapadığını hissetmiştim.

"Soruları hazırladığın dikkatimi bile çekmedi," dedim dürüstçe. "Ayrıca çalışarak geçmeyi tercih ederim. Sonuçta öğrenci kimliğim görevden ibaret değil."

"Akıllı kız," diye mırıldandı. O sözcüğün dudaklarından döküldüğünü görmek için koltuktan önüne zıplayabilirdim.

Elbette yapmadım. Sadece belli belirsiz tebessüm ederek, saçlarını okşamaya devam ettim. Birkaç dakika sonra kollarını göğsünde katladı ve ensesindeki saçları işaret eder gibi kafasını

eğdi. Bu masum an benim için o kadar büyülüydü ki, içimde yükselen sevinç çığlıklarıyla ellerimi ensesine gelen kısa saçlarına kaydırdım. Parmaklarım aşkımı anlatır gibi saçlarında dolanırken o sabit duruyordu. Kokusuna yakın olmanın verdiği huzurla ellerim ağrıyana kadar saçlarında gezindim. Bir süre sonra nefesleri sıklaşınca hayretle yüzüne doğru eğildim. Lacivert uyumuştu. Ve huzurlu görünüyordu.

Oldukça gülünç bir halde olmamıza rağmen ben de çok huzurlu hissediyordum. Arkama yaslandım ve elimi saçlarından ayırmayarak okşamaya devam ettim. Belki bir daha böyle bir fırsatım olmayabilirdi. Bir süre sonra göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı ama inatla parmaklarımı durdurmadım. Yavaş yavaş gözlerim kapandığında elim hâlâ saçlarındaydı.

Yüzüme vuran güneş ışığı yine uykunun ağırlığını kaldırmış ve gülümsememe neden olmuştu.

Yatağımda minnetle gerindikten sonra doğruldum ve balkona çıktım. Hava serinlemişti. Mevsimlik bir montla dışarı çıkmam gerektiğini aklıma not ettim. Ayaklarım çıplak olduğu için rahatsız oldum ve ev ayakkabısını aramaya başladım. Özenli bir şekilde yatağın kenarında durduğu gördüğümde kaşlarım havaya kalktı. Bu ayakkabıyı asla böyle bırakmazdım. Bir tekinin odanın bir ucunda, diğer tekinin de öbür ucunda olması gerekirdi.

Bu görüntü nedeniyle kafam karışırken, yatağıma nasıl geldiğimi düşündüm. Önceki gecenin anıları zihnime toplandığı anda parmaklarıma baktım ve aptal aptal sırıtmaya başladım. Dizlerimde uyuyakalmıştı! Ev ayakkabılarımı ayağıma geçirip resmen seke seke merdivenlerden indim.

Heyecanla onu görmeyi beklesem de ortalıkta yoktu. Kahvaltı masasında, aşina olduğum el yazısıyla bırakılan not, içimdeki tüm heves kırıntılarını yok etti.

Bazı ayarlamalar yapmam gerekiyor, bugün okulda olmayacağım. Araban dışarıda. Okulun adres bilgisi kaydedildi.

J.

Hislerime hayal kırıklığı eklenirken, dudak sarkıtarak nota baktım. Edepsiz Lacivert'e ne olmuştu? Notun sonuna sadece J. yazmıştı. Dün geceden sonra yine kilometrelerce uzağımda duracaktı, bunu anlamak zor değildi. Elimde kalan not parçasını buruşturmaya kıyamadan bir kenara kaldırdım ve odama çıktım. İsteksiz bir şekilde hazırlanıp arabaya bindim ama yine de yol boyunca sağ elime bakıp bakıp gülümsememi engelleyemedim.

Okula vardığımda arabayı her zamanki yerine park edip, kahvaltı etmek üzere girişteki kafeye yöneldim. Evde, onun hazırladığı kahvaltı masasında yemek istememiştim, çünkü bıraktığı not tüm iştahımı kaçırmıştı. Bir tost söyleyip, o günkü derslerimin notlarını açtım ve göz gezdirmeye başladım.

Notlara dalıp gitmişken, görüş açıma bir siluet girdi. Onur'dur diye ani bir panik yaşadım. Hem ondan hesap sormak istiyor, hem de ne diyeceğimi bilemiyordum. Lacivert'e bu konuda ne yapacağını sormamıştım, o da herhangi bir yorum yapmıştı. Elimdeki kalemi gergin bir şekilde sıkarak kafamı kaldırdım ve az önceden beri tepemde dikilen kişiye baktım. Karşımda gördüğüm kişi Onur'dan çok daha tehlikeliydi.

Çetin

Gözlerimi kırpmadan uzun zamandır aklımdan çıkarmak istediğim yüze baktım. Afallamam kısa sürdü, çünkü öfke ve hayal kırıklığı tüm hücrelerimi öyle hızlı sarmıştı ki, korku namına bir şey yoktu. Elimdeki kalemi sıkmaktan parmaklarımın bembeyaz kesildiğine emindim. Sinirimi kalemden çıkarmayı bırakıp, bakışlarımı ağır ağır üzerinde gezdirdim. Ondan iğrendiğimi fazlaca açık ediyordum. Son gördüğüm haline oranla gayet iyi görünüyordu. Suratında Lacivert'in attığı yumruklardan eser kalmamıştı. Spor giyinmişti. Gözlerinin altındaki morluklar uzun zamandır uyumadığına işaretti ve yüzünde takılı kalan hastalıklı gülümseme psikopat profiliyle gayet uyumluydu.

"Ne istiyorsun?" dedim sesimi sakin tutarak. Gevrekçe gülerek önünde duran sandalyeyi çekti ve karşıma oturdu. Sinir bozucu bir şekilde tek kaşını kaldırarak etrafa baktı.

"Güzel okul..." Önemli bir şey düşünür gibi duraksadı. "O sürtüklük yaptığın herif zengin piçin teki, değil mi? Yoksa böyle bir okulun kapısından bile geçemezdin."

Ona, aramızdaki kan bağına ve yirmi bir senelik hasarlı abi kardeş ilişkimize karşı beslediğim, tüketemediğim son bir umut parçasını da bu sözleriyle aleve verdi.

Beni hiç tanıyamamıştı, biliyordum. Ama bu yakıştırdığı şey, annemle babama da hakaret demekti. Çetin'in disiplin anlayışı şiddetti ama annemle aramda mükemmel olmasa da bir bağ olduğuna inanıyordum.

"Ne istiyorsun?" dedim tekrar, öfkemin sesini yönetmesine izin vererek.

"Arabamda konuşalım," dediğinde, gözlerindeki psikopat parlamayı yakalamıştım.

Keyifsiz ve alaylı bir şekilde güldüm. "Seninle bir adım atacağımı sanıyorsan hayal görüyorsun."

Söylediklerim üzerine gözlerindeki parlama genişledi.

"Bakıyorum o piç cesaretini güçlendirmiş." Okulun ortasında bana bir şey yapıp karakolluk olmayacak kadar kendini sevdiğini biliyordum. Tam defolup gitmesini söyleyecektim ki, gözlerim fakülte binasına giren Lacivert'i seçti.

Kahretsin! Bugün okula gelmeyeceğini söylemişti. Beyaz gömleği ve lacivert dar pantolonuyla kapıdan girerken tüm gözler yine ona çevrilmiş, fısıldaşmalar başlamıştı. Şu an onun görüş açısında değildik ancak girdiğimiz anda beni, daha da kötüsü Çetin'i görecekti. Hayatımda gördüğüm en sakin adam olabilirdi ama Çetin'i görünce göstereceği reaksiyon ya da Çetin'in onu görüp tanıma ihtimali tüm görevi tehlikeye atabilirdi.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı Çetin'e çevirdim.

"Tamam," dedim gözlerimi kapatarak. "Gidelim de ne söyleyeceksen söyle!" Hızlı adımlarla masadan kalkıp direkt bahçeye açılan çıkışa yöneldim. Kafeden biraz uzaklaştığımız anda, arkamda beni takip etmekte olan Çetin koluma yapıştı.

"Yürü bakalım, küçük sürtük!"

"Bırak!" diye tısladım. "Bana hiçbir şey yapamazsın!"

Sinsice sırıttı. "Bugüne kadar seni elimden sadece o piç alabildi, o da şu an ortada görünmüyor."

Evet, görevi kurtarmak adına, tek şansımı az önce ekmiştim. Bir süre daha kolumu koparırcasına tuttu ve yürümeye devam ettik. Arabaya ulaştığımızda etrafta kimsenin olmadığını gördüm. En ıssız yere park etmişti hayvan! Kolumu sertçe çekip ondan kurtardım ve arabanın birkaç metre uzağına kaçtım.

"Ne istiyorsan burada söyle. Asla o arabaya binmeyeceğim!"

Bu sefer sırıtmak yerine hızla yanıma geldi. Gözlerindeki nefret daha koyuydu artık. "Bineceksin."

"Hayır!" dedim kesin bir tonla. Ondan korkmadığımı belli etmek için çabalıyordum. Yanıma yeterince yaklaştığında saçlarımı kavradı. Eline doladığı ve onun yüzünden kısalttığım saçlarım, uyguladığı şiddetin etkisiyle dayanılmaz bir acı verirken, içimden tekrar ettim. *Ondan korkmuyordum!*

O an bir bıçağım yoktu ancak Lacivert'in önceki gece söyledikleri aklıma kazınmıştı. Hız, güç, zamanlama, pozisyon ve cesaret... Evet, bunlardan birkaçını kullanabilirdim.

Saç diplerimin acısına aldırış etmeden hızla önüne geçip, tüm gücümle kasıklarına bir tekme savurdum. Benden böyle bir hamle beklemeyen Çetin, saçlarımı bırakıp, savurduğum tekmenin acısıyla kıvranmaya başladı. Koşarak oradan uzaklaşırken arkamdan bağırıyordu.

"Seninle işim bitmedi, küçük sürtük! Artık nerede olduğunu biliyorum!"

Koşarken, tuttuğum yaşlar çoktan akmaya başlamıştı. Bunun nedeni korkmam değildi. Aksine, hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Her bir gözyaşımda, kalbimin en ücra köşelerinde sakladığım çocukluk hatıralarımızı, çamurlu suya düşürdüğüm oyuncak bebeğimi kurtarıp, annemden yediği azara aldırış etmeden banyoda yıkayan ve etrafı batırdığı için dayak yiyen ama günün sonunda beni mutlu etmek isteyen düşünceli abimin silik anısını, yıllarca bana yaptığı acımasızlıklara rağmen saklamıştım. Ancak pes ettiğim noktaya gelmiştim. Bu anıyı da,

diğerleri gibi alaycı ruhumun tozlu raflarında saklamak yerine, boşluğa bırakıp kaybolmasını bekledim.

Yaşadığım duygu çöküntüsü içinde koşarken, sert bir şekilde birine çarpınca aniden durmak zorunda kaldım.

"İyi misiniz?"

Yanmaya başlayan ciğerlerime aldırış etmeden kafamı kaldırıp çarptığım kişinin kim olduğuna baktığımda, okulun güvenlik görevlilerinden biri olduğunu gördüm. Elimden geldiğinde korkmuş görünmeye çalışarak, hırıltılı nefeslerimi de kullandım ve ağlamaklı bir sesle konuştum.

"Ne olur..." dedim yalvararak. "Ne olur yardım edin... O adam..." Hıçkırıyordum. Parmağımın ucuyla bana doğru sekerek koşmakta olan Çetin'i gösterdim. "Beni taciz etti!" Ondan sonra gözyaşlarım deli gibi akmaya başladı. Sanki içimde öfke olarak çevrelediğim duygular birer birer gözyaşlarıma yapışıyor ve ağlamamı kolaylaştırıyordu. "Ne olur bir daha bu okula girmesine izin vermeyin, ne olur! Ailem böyle bir şey yaşadığımı duyarsa beni okuldan alır. Ne olur yardım edin!" Adamın koluna yapışmış yalvarıyordum.

Başta şaşkınlığa uğrayan görevli, halimi gördükten sonra açık bir şekilde bana acımıştı.

"Merak etmeyin, hanımefendi," dedi kolumu sıvazlayarak. "Ben ilgileneceğim. Ama isterseniz karakola gidelim, şikâyetçi olun. Böylelerine fırsat vermemek lazım. Ben sadece okula girmesini engelleyebilirim ancak şikâyetiniz daha büyük farkındalık yaratır. Hem de bu tarz olayları önemsemeyip sindiren insanlara yardımı dokunur."

Adamın bakış açısına da, yardım etme eğilimine de hayran kalmıştım. Ve söylediği her şeyde çok haklıydı. Bilmiyordu ki gerçekten tacize uğrasam, kimsenin ne düşüneceğini önemsemeden olay çıkarır ve o sapığın hak ettiği cezayı almasını sağlardım.

"Hayır!" dedim yalvararak, "Ailem böyle bir şeyin başıma geldiğini öğrenirse eğitim hayatım biter. Uzakta yaşıyorlar ve çok endişeli insanlar. Ne olur sadece bu okula yaklaşmamasını sağlayın."

Tüm bu konuşmalarımız gayet hızlı bir şekilde gerçekleşiyor ve Çetin ağır adımlarla olsa da bize yaklaşıyordu. Nihayet görevli beni ikna edemeyeceğini anladı ve kararan gözleriyle Çetin'e baktı. Çetin'e yöneldiğini gördüğüm anda koşarak arabamın bulunduğunu otoparka ulaştım.

Ellerim titriyordu ancak yine de vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdım. Paniğimin nedeni Lacivert'in ya da başka birinin beni bu şekilde görme ihtimaliydi. Tam gaza basacağım sırada camımın tıklanmasıyla parmaklarım direksiyonda asılı kaldı. Çetin'in görevlinin elinden kurtulduğunu düşünerek olduğum yerde buz tuttum. Gözlerimi kapatıp tekrar derin bir nefes aldıktan sonra kafamı sola çevirdim.

Görmeyi beklemediğim kişi karşısında farklı bir şok yaşadım. Metin Taner, nam-ı diğer Tobias Donaldson bademgözlerini endişeli bir perdenin arkasında bana dikmişti.

Usulca camı açtım ve gülümsemeye çalıştım ancak berbat göründüğüme emindim.

"İyi misin, Beren?"

Yüz ifademi biraz daha gerçekçi kılmak adına saçımı düzelterek konuştum. "İyiyim, Bay Donaldson. Sadece biraz hastayım. Ben de size bugün okulda olamayacağımı haber verecektim."

Kafasını hafifçe sallayarak beni onayladı. Tam ondan kurtulduğumu düşünmüştüm ki, arabamın kapısını açtı. "Gel," diye elini uzattığında suratımda korku ifadesinin kol gezdiğine emindim. Çekici bir şekilde gülümsedikten sonra anlayışla konuştu. "Hasta olmadığını biliyorum. Az önce görevliyle konuşmalarınızı duydum." Elini tekrar uzattı. İfadesi şefkat doluydu ama arkasındaki tablodan neyse ki haberim vardı. Rahatlamayan halimi görmüş olacak ki, daha tatlı bir sesle konuştu. "Korkma, Beren. Sana zarar veren adamı uzaklaştırdılar. Bir daha buraya yaklaşamayacak."

Başımı sallayarak o psikopatın oradan uzaklaşmış olduğu gerçeğine biraz olsun rahatladım. Dediği gibi arabadan indim ve titreyen bacaklarımın elverdiği şekilde ayakta durdum.

"Hiç iyi gözükmüyorsun," dedi endişeli bir ses tonuyla. "Odama geçelim, sana bir kahve ikram edeyim. Daha iyi hissedersin," dediğinde itiraz etmeye hakkım olmadığının farkındaydım. "Ayrıca bana Tobias demelisin," diye uyardı tatlı bir ses tonuyla.

Biraz daha sakinleşip, adımlarımı normal bir şekilde atmaya başladığımda fakülte binasına girmiştik.

Lacivert'le karşılaşmamayı dileyerek, odasına doğru ilerlemeye başlayan Donaldson'ı takip ettim. Üzerimde hâlâ derin bir gerginlik vardı. Nedeni de, hayatıma girmiş iki psikopatın ilkinden az önce kurtulmama rağmen, beş dakika geçmeden diğerine yakalanmamdı. Derin bir nefes aldım ve kenarda duran sandalyeye oturdum.

Donaldson'ın gözü üzerimdeydi. Bu sefer masa lambasını açmak yerine storları çekerek camı açtı ve içeriye temiz havanın dolmasını sağladı. Bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Rahat ol, Beren. Ben şimdi iki kahve alıp geliyorum. Burada istediğin kadar dinlenebilirsin." Sonra biraz daha bana doğru eğildi ve anlayışla gülümsedi. "İyi hissedene kadar burada kal."

Adam kafamdaki profilinden o kadar uzak davranıyordu ki, bir an doğru kişinin peşinde olup olmadığımızı bile sorgulama eğilimine girmiştim. Gömleğinin kol düğmelerini yavaşça açtı ve iki kere katladıktan sonra kapıya yöneldi. Kapıyı araladıktan sonra çıkmaktan vazgeçerek bana döndü.

"Şeker? Krema?"

"Sadece krema," diye cevapladım.

"Tamamdır," dedi ve gülümseyerek odadan çıktı.

Uzun zaman önce aynı soruyu Lacivert'in sorduğu an akılıma gelince nedensizce gülümsedim. O zaman bana çok şey ifade eden bu soru, şimdi sadece basit bir ayrıntıdan ibaretti. Donaldson çıktığı gibi ayağa fırladım ve masasına yönelmeyi düşünürken, odada gizli kamera olması olasılığıyla hemen kütüphaneye ilerledim ve kitaplarına göz gezdirmeye başladım. Zaten hızlı bir şekilde geri dönmüştü.

Kütüphanesinin önünde durduğumu görünce gözlerinden saliselik bir tedirginlik geçse de hemen gülümsedi ve kahveyi kibarca uzattıktan sonra masasına oturdu.

"Biraz fazla mesaiye hayır demezsen, üzerinde çalıştığım bir proje var," diye giriş yaptı.

İlgili görünmeye çalışarak, "Dinliyorum, buyurun," dedim.

Verdiğim tepki hoşuna gitmiş olacak ki sandalyesinde geriye yaslandı.

"Genetik mutasyonla ilgili bir proje. Şu an başlangıç aşamasındayım ama sana verdiğim kaynaklara çalışırsan, şimdiden ne yapmaya çalıştığımı anlayabileceğini ve hatta bana yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Memnuniyetle," diye onayladım.

"Güzel," dediğinde gözleri parlıyordu. Birden ayağa kalkıp kütüphanesinin yanına geldi ve ayakta durduğum yere yaklaşarak "İzninle," dedi.

Kahvemi yudumlarken, bir yandan da meraklı gözlerle kütüphanesinin kilitli çekmecesini açmasını ve oradan çıkardığı klasörleri incelemesini izledim. Bir süre geçtikten sonra üç adet kırmızı klasörü bana uzattı.

"Bunları elinden geldiğince incele. Takıldığın noktalarda mesaj atabilir ya da direkt arayabilirsin. İstediğin saatte yardımcı olurum, sakın çekinme."

Cebinden çıkardığı cep telefonunun tuş kilidini açtı ve bana baktı.

Ah! Numaramı istiyordu.

Mekanik bir şekilde rakamları söyledim. "Çağrı bıraktım," dediğinde başımı salladım.

"Ben artık daha iyi hissediyorum," dedim tereddütle. "Hatta bir an önce eve gidip şu dokümanlara göz atmak istiyorum."

"Pekâlâ, Beren," dedi. "Lütfen iyi ol. Artık beni her zaman arayabilirsin," dedi elindeki telefonu göstererek.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra odadan çıktım.

Koridor geldiğimiz haline göre daha kalabalıktı. Sanırım ben çıkana kadar ders arası olmuştu. Ancak bu durum, hayran olduğum lacivert harelerin benim üzerimde olduğunu fark etmeme engel değildi. Başımı yavaşça kaldırıp onunla göz göze geldiğimde, takındığı öğretmen maskesiyle hafifçe gülümsedi. Sahte olduğunu bilmeme rağmen aynı şekilde gülümsemekten kendimi alamadım. İngilizce konuşmaya dikkat ederek selam verdim. Karşılığında aynı şekilde selam vererek konuşmaya başladı.

"Geçen hafta sorduğunuz konuyla ilgili makaleleri getirdim. İsterseniz buyurun göz atalım."

Odasına çağırdığını anlayarak, "Elbette, çok sevinirim," deyip onu takip ettim.

Odası Donaldson'ın odasının hemen yanındaydı. Nedense buna şaşırmamıştım. Kapısını açarak içeri girmem için yol verdikten sonra hızla bana döndü. İrislerinin mümkünmüş gibi daha da koyulaştığını hissedebiliyordum.

"Donaldson sana bir şey mi yaptı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Bir şey olmuş, Beren," dedi sıkıntıyla. "İyi olmadığını anlayacak kadar ezbere biliyorum seni."

Gözlerinin içine baktım. Ateşinin ardına gizlediği endişe gerçekti. Aklımdan küçük bir hesap geçti. Lacivert'e Çetin'in burada olduğunu söylesem onu öldüreceğinden emindim. Geçen sefer yapmamıştı ama bu sefer sözünü tutacağını biliyordum. Çetin'in ölümü... Her şeye rağmen, bana tüm yaptıklarına rağmen bu beni üzerdi. Sonuçta ölüm benim için olağan bir durum değildi. Ne kadar nefret toplamış olursa olsun, kimsenin ölümünü kafamda meşrulaştıramıyordum.

Derin bir nefes aldım."Gerçekten James, bir şey yok," dedim dürüst görünmeye çalışarak.

Elimdeki dokümanları göstererek, "Bunları Donaldson'dan aldım. Genetik mutasyonla ilgili bir projede onunla çalışmamı ve bu dokümanlara göz atmamı istedi," dedim konuyu değiştirmek adına.

Dikkatini dağıtmıştım. Dokümanlara ilgiyle baktı. Sonra da klasörlerin altında kalan elime değip, fiilen küçük ama bana göre büyük bir elektrik akımı yaratarak dosya yığınını elimden aldı.

"Bu konu kapanmadı," dedi klasörlere göz atarken.

Pekâlâ, sanırım dağıtamamıştım!

"Bugün okulda olamayacağım demiştin."

Kafasını hafifçe kaldırarak gözlerimle buluştu. "Öyle olması gerekti."

"Ne kadar da açıklayıcısın," dedikten sonra omuz silkip odasını incelemeye başladım.

Gayet sade bir odaydı. Ondan abartılı bir şey beklemek mantıksız olurdu zaten. Donaldson'dan tek farkı, odanın kuzey cephesinin tamamen camdan oluşmasıydı. Bu da odaya inanılmaz bir ferahlık katıyordu. Bir de kütüphaneden farklı olarak köşede duran dolap dikkatimi çekmişti. İlgiyle dolaba bakarken, bir an kımıldadığını gördüğümü sandım. Bir adım daha yaklaştığımda, kulağıma birtakım sesler dolmaya başladı.

"James!" dedim panikle. "O dolapta ne var? Ses geliyor, hatta kımıldıyor!"

"Önemli bir şey değil," dedi dişlerini sıkarak. Gözlerim kocaman olmuştu.

"James! Sen neden bahsediyorsun? İçinde bir şey var diyorum!"

"Biliyorum, Beren," dedi sakince.

"Sana inanamıyorum!" dedim ses tonumu kontrol edemeyerek. Tek kaşı havalanmıştı bile. "Kimi dövdün de kapattın oraya?" diye bağırdım. Aklıma direkt Çetin gelse de, bu düşünceyi hızla uzaklaştırdım. Sonuçta Donaldson onun okuldan uzaklaştırıldığını söylemişti. *Tabii yalan söylemediyse!* diye uyardı zihnim.

"Bağırmaktan vazgeç!" dedi sabır diler gibi. "Tüm okulu başımıza toplayacaksın."

Mekanik bir hareketle klasörleri masaya bıraktı ve dolaba yöneldi. İçimden ihtimalleri geçirmeye çalışıyordum. Dolaptaki büyük ihtimalle Onur'du ama ona ifşa olmamızı göze alabilir miydi ki? Tüm tahminlerim dolabı açtığı anda, elleri ve ağzı

bağlı bir bedenin zemine düşmesiyle çürütülmüş oldu. Hayretle, önümde beliren tabloya baktım.

"Mike?!" dedim şokla. Hemen dizlerimin üzerine çöküp yardım etmeye çalıştım. Ellerindeki ve ağzındaki bandı çıkarmak için uğraşmaya başladım.

Ağzı burnu kanla kaplıydı. Sol kaşı neredeyse tamamen yarılmıştı. Kollarındaki çürükler de durumu pek parlak gösteriyordu. Yavaş bir şekilde ağzındaki bandı çıkardığım anda öksürmeye başladı. Ağzından gelen kanları görünce yüzümü buruşturdum.

"Mike? İyi misin?"

Sırıtıyordu.

Yok, bu çocuğun akli dengesi yerinde değildi. Artık emindim.

Hızla Lacivert'e döndüm. "Ne yaptığını sanıyorsun, James? Öldürecek miydin adamı? Derdin neydi?"

İfadesizce bana bakarak sırtını duvara yasladı. "Yeni bölüm asistanımızla tanış. Kendisi benden gizli asistanlık sınavına girerek, birlikte aldığı eğitimi kullanmış ve kazanmış."

"Mike, yapmış olamazsın!" dedim şokla.

"Başka şans bırakmadı bana," derken hâlâ gülüyordu. "Ayrıca..." Tekrar öksürmeye başladı ancak yine de konuşmaya devam etti. "Sana burada Beren için olmadığımı söyledim, James. Senin için bir tehlike yok yani," dedi eliyle tırnak işareti yaparak. "Benim hedefim bambaşka," derken gözleri parlıyordu.

"Saçmalama!" dedi Lacivert sert bir şekilde. "Görevi mahvedeceksin!"

"Artık beni de dâhil etmek durumundasın, kaptan," dedi Mike sırıtarak.

Mike'a onaylamaz bakışlarla baktım. "Ciddi olamazsın, Mike!" dedim başımı olumsuz anlamda sallayarak.

"Ciddi olduğumu söylemiştim," derken tavrı oldukça ukalaydı.

Anlaşılan benim yokluğumda Sinem'le aralarında arkadaşlıktan fazlası gelişmişti. Derin bir iç çekerek, Sinem'e bunun hesabını sormayı aklıma not ettim. Lacivert aramızdaki iletişimi

anlamayınca gergin bakışlarını bize yönlendirdi. Daha fazla uzatmadan ayağa kalktım.

"Ne olacak şimdi?"

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi siyaha dönen gözlerini pencereye çevirerek.

"Bu halde okuldan çıkamaz," dedim endişeyle. "Kimse onu böyle görmemeli."

"Geceye kadar burada," dedi sabit bir tonla. "Sonra da nasıl girdiyse öyle çıkar gider."

"Peki," dedim pes etmiş gibi. Klasörleri masadan aldım. "Ben gidiyorum." Tam çıkacakken Lacivert'e döndüm. "Sinem..." dedim anında bakışları beni bulan Mike'a bakmayarak. "Mike'ı Mert diye tanıyor ve kuzenim sanıyor."

"Biliyorum," dedi ifadesizce.

"Güzel. Bugün onu eve davet etmek istiyorum. Sakıncası var mı?"

Bir süre düşündü. "Yok. Odamdan uzak tut sadece."

"Tamam," dedim ve odadan çıktım. *Oraya daha ben girmemiştim, Sinem'e mi izin verecektim?*

Hızlı adımlarla otoparka ilerleyip arabama bindim ve Çetin'le yaşadıklarımın görüntüsünü kafamdan atmaya çalıştım. O an odaklanmam gereken çok daha önemli konular vardı. Mike göreve dâhil olmuştu ve bu, yalan söyleyeceğim ya da rol yapmak zorunda kalacağım kişi sayısının artacağına işaretti. Özellikle Sinem'e daha fazla yalan söyleyecek olma düşüncesi canımı fazlasıyla sıkıyordu.

Telefonumu açıp mesaj kısmına girdim ve hızlıca Sinem'e yazdım.

"Bugün bana gelmek ister misin?"

Bir dakika geçmeden cevap verdi.

"Hemen geliyorum!"

Telefonuma kaydettiğim yeni ev adresimi ona göndererek eve doğru sürmeye başladım. Yol boyunca tetikteydim ve panik halim bir türlü uzaklaşmıyordu. Devamlı aynaları kontrol

ediyor, takip eden birinin olup olmadığına bakıyordum. Nihayet evin garajına geldiğimde son bir kez etrafı kolaçan ederek arabadan indim.

İlk işim, uzunca bir duş almak ve rahatlamak oldu. Gerçek anlamda tacize uğramış gibi Çetin'in dokunuşlarından kurtulmak istiyordum.

Ardından mutfağa indim ve uzun zaman sonra gerçek bir akşam yemeği hazırladım. Böylelikle hem kafamı meşgul etmiş oldum, hem de pişirdiğim yemeklerden onun da tatması umuduyla saatler geçirdim. Nihayet fırından tepsiyi çıkardığımda, pişirdiğim kürdan kebabına gururla baktım. Oldukça enfes görünüyordu. Yanına yaptığım safranlı pilavın altını kapattıktan sonra salatayı hazırladım. Masanın da tamamlandığından emin olduğumda, üstümü değiştirmek için yukarı çıkmayı düşündüm. Üzerimde pembe bir tayt ve limon sarısı bir atlet vardı. Atletin yakası açıktı ancak Sinem geleceği için dert etmemiştim. Ayrıca çekmeceleri karıştırırken bulduğum pembe yazma çok hoşuma gitmişti ve kalın bir bandana gibi saçıma dolayıp yemeğe saç düşmesine karşı önlem de almıştım. Tabii bu halimle, birazdan jimnastiğe başlayacak bir köylü kızına benziyordum.

Görüntüm kulağa komik gelse de, Lacivert'i kapıda gördüğüm an kıpkırmızı kesildim. Ani bir panik hissiyle konuşmaya başladım ve "James! Sinem'in geleceğini söylemiştim. Ne yapıyorsun burada?" diye çıkıştım.

"O daha yola yeni çıktı," dedi sakince. "Gelmesi en az otuz dakika sürer." Sonra ilgiyle yüzüme baktı ve uzun parmaklarını saçlarına götürerek işaret etti. "O nedir?"

Benim de mekanik bir şekilde elim saçıma gitmişti. Ah! Yazmayı diyordu.

"Yazma," dedim şaşkınca gülümseyerek. "Bir çeşit geleneksel örtü. Ben yemekleri yaparken hijyenik olayım diye kullandım o başka."

"Ah!" dedi kaşlarını kaldırarak.

Şaşkınlığı o kadar tatlıydı ki, onu öpmem için bağırıyordu sanki. Tamam, sapıtmaya başlamasam iyi olacaktı.

"Yakışmış," dediğinde kızardığıma emindim.

Aklıma üzerimdeki gülünç renkler ve dekoltem gelince yakamı çekiştirerek odama çıkmak için hareketlendim. Ancak hazırladığım masaya yaklaştığını görünce onu izlemekten kendimi alamadım.

"Yemek pişirmişsin," dedi yine şaşırmış bir şekilde.

"Yemek yapmayı biliyorum."

Dudağının kenarını kıvırarak bana döndü. "Bildiğinin farkındayım ancak daha önce mutfağa girmediğin için sevmediğini düşünmüştüm."

"Daha önce canım yapmak istemedi," dedim omuz silkerek.

"Sinem'e özel o zaman bu isteğin," dedi düz bir şekilde.

"Bilmem. Özel bir nedeni yok," dedim. İçimden geçen her şeyi bilmesine gerek yoktu. Sonra önemsiz bir şeyden bahseder gibi sordum. "Tatmak ister misin?"

Gözlerini bir süre üzerimde sabit tuttuğunda, kılığımdan dolayı bir kez daha utandım.

"Zevkle," diye cevap verdiğinde sesindeki ahenk beni benden almıştı. Elimden geldiğince sakarlık yapmamaya çalışarak servisi tamamladım. Tabağı önüne bıraktığım anda gözleri ilgiyle parladı ve ciddi anlamda hazırladığım yemeği incelemeye başladı.

Zarif bir şekilde patlıcanı birkaç parçaya ayırdıktan sonra ilk lokmayı ağzına attı. Karşısında oturmuş, heyecanla ne diyeceğini bekliyordum.

"Bunu bir yerde yemiştim," dedi ağzındakini yuttuktan sonra. Gözlerim hayal kırıklığıyla sönse de konuşmaya devam etti. "Ama bu kadar lezzetli olduğunu hatırlamıyorum."

Kocaman bir gülümsemeyle ona baktığımda, benzer bir ifadeyle tekrar tabağa eğildi. Yemeğini bitirene kadar hayran hayran onu izledim. Eskiden olsa, muhtemelen tacizci bakışlarımı kesmemi isterdi ancak hiç yorum yapmadan onu göz hapsinde tutmama izin verdi.

Yemekten sonra ikimiz de sessizdik. Ortamdaki sessiz diyalogumuzu bölen o oldu.

"Sinem gittikten sonra klasörleri inceleyelim. Gece geç yatman gerekebilir."

"Sıkıntı değil," dedim samimiyetle.

"Bu arada," dediğinde dikkatle ona baktım. "Bir akşam yemeği de benim sözüm olsun."

Gözlerimin mutlulukla parladığına emindim ancak heyecanıma engel olamayarak sordum. "Nasıl yani? Bana yemek mi pişireceksin?"

Muzip bir şekilde bana cevap vermeye hazırlanıyordu ki, bahçeden ve de çok yakından gelen bir ses duyduk.

"Beren?"

Gözlerim telaştan tamamen açılmıştı. Lacivert'e bakarak, "Yarım saat sonra gelecek demiştin!" dedim fısıltıyla.

"Hata yapmam imkânsız," dedi ifadesini düzleştirerek. Zarifçe sol kolunu kaldırdı ve saatine baktı. Kaşları havalandığında çok tatlı görünüyordu.

Sinem dışarıda bizi basmak üzereydi ve ben hâlâ onun ne kadar can alıcı olduğuna dair çıkarımlar yapıyordum.

"Otuz dakika geçmiş," dedi inanamamış gibi.

Gerçekten o kadar olmuş muydu? Ben de farkına varmamıştım.

"Sen arkadaşını karşıla," dediğinde başımı sallayıp ayağa kalktım. Ama önce seri bir şekilde onun tabağını bulaşık makinesine tıkıştırdım. Çoktan ortadan kaybolmuştu.

Mutfağın kapısını açıp, çardakta yanan mumları izleyen Sinem'i gördüm. Hava kararmaya başlamıştı ve gökyüzüne kızıl bir ışık hâkim olmuştu. Lacivert'i bir kez daha gün batımında görme dürtüsünü her hücremde hissederek Sinem'e seslendim.

"Buradayım, Sinem!"

Gülümseyerek yanıma ilerledi. "Ziliniz mi bozuk? Girişteki kapıyı tıklattım ama duymadın."

Sahi, zilimiz mi bozuktu? Ya da bir zilimiz var mıydı? Haberim bile yoktu.

"Hiç farkında değilim," dedim ben de gülümseyerek.

Onu içeriye davet ettikten sonra hemen yemeğe geçtik. Keyifli sohbetimiz boyunca, Sinem'in ailesiyle olan anılarını dinledim. Bu hikâyeler beni özendirmek yerine, onun adına mutlu olmama neden oluyordu. Bazı anılarına normalden fazla gülmüş bile olabilirdim. Yemekten sonra çay faslına geçmiştik. Hava sadece serinlemekle kalmamış, kar kış kapıya geldi deyiminin canlı halini yansıtıyordu. Şömineyi yakmayı bilmediğim için üzerimize battaniyeler aldık ve ısıtıcıyı açarak evin ısınmasını sağladım. Dizimizde battaniye, elimizde çaylarımızla tam bir kış rüyası yaşıyorduk ve ortam onu sorguya çekmem için gayet müsaitti.

"Söyle bakalım," dedim çayımdan bir yudum alarak.

"Ben yokken Mert'le neler yaptınız?"

Önce gülümsese de, bakışlarını düşürüp elindeki kupayla oynamaya başladı.

"Bir sorun mu var, canım?" dedim endişeli bir şekilde.

Kafasını kaldırıp ifadesini yumuşattı. "Ah, hayır! Sadece düşünüyordum."

"Neyi?" diye sordum ilgiyle.

Derin bir iç çekti ve sıkıntılı bir şekilde geri üfledi. "Bilmiyorum, Beren. Mert, tanıştığımızdan beri sürekli etrafımda. Ailemin geldiğini, onlarla olduğumu bilmesine rağmen, bir bakıyorum markette karşıma çıkıyor ya da gittiğimiz restoranda karşı masamda oturuyor." Bir an gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. "Ve mükemmel gülümsüyor," dedi gülerek. Sonra bu anı unutmak ister gibi kafasını sağa sola salladı. "Normalde sapık filan olduğunu düşünürdüm ama sonuçta senin kuzenin," diye ekledi.

Düşünmelisin! diye geçirdim içimden.

"Sen ne hissediyorsun peki?" diye sordum anlayışla.

"Sana verdiğim sözü tutamamaktan korkuyorum," dedi oflayarak. "Yani kafam çok karışık. Ona âşık değilim ama etrafımda olması iyi hissettiriyor ve âşık olmak için kendimi engelliyorum gibi hissediyorum."

"Kendini rahat bırak, canım," dedim gülümseyerek. Sinem'i az çok tanımıştım ve yanılmıyorsam çoktan Mike'a karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı.

"Ben sadece seni düşündüğüm için uyardım. Mert'in daha önce ciddi bir ilişkisi olmadı. Ama bu olmayacağı anlamına gelmiyor. Ne yaşarsan yaşa, seni üzmesine izin verme," dedim feminist bir edayla.

Oturduğu kanepeden kalkıp yanıma gelerek battaniyemin altına girdi. Bana sokulduktan sonra kafasını boynuma gömdü. Benden iri olan bir kız için bu hareketi komikti ancak samimiyetini seviyordum.

Ayrıca ne diyecektim ki? *James'den sonra tanıdığım en azılı katil Mert'tir. Bunun yanı sıra çok da çapkındır. Bence kesin uzak dur. Ha bu arada, sadece suçluları öldürüyorlar, bir çeşit yasa bulucu gibi. Sorun olmaz yani...* mi?

"Vermem!" dedi gülümseyerek. Sonra başını boynumdan çıkarıp bana baktı.

"Mert burada da karşıma çıkmaz umarım," dedi sırıtarak. *Nasıl yani?* diye bağıran bakışlarıma karşılık şaşkınca sordu. "E kuzenin değil mi, seni ziyaret etmiyor mu?"

"Elbette geliyor ama bugün uğramayacak sanırım," dedim konuyu toparlamaya çalışarak.

Gelmezdi, değil mi? Yok yok, o suratla Jenny'ye görünmeden hayatta buraya gelemezdi.

Sinem'le bir süre daha oturduk ancak geç olmadan dönmesi gerektiğini söyleyince ısrar etmedim. Sinem aracıyla bahçe kapısından çıkarken, kapıdan ona el sallıyordum. Bileklerimden ısıran soğuk nedeniyle aniden titreyince, içeri girerek demir kapıyı kapattım.

Arkamı döndüğümde, Lacivert kapı eşiğinde beni izliyordu.

"Sinem'le çok yakınsınız," dedi bakışlarını gözlerimde tutarak.

"Sakıncası mı var?" diyerek bozulduğumu belli ettim.

"Şimdilik yok ama Mike'la yakınlaşması tehlikeli olabilir."

"Onu da sen hallet, James'ciğim. Takımın lideri sensin. Otorite problemin varsa, bu benim sorunum değil," dedim alayla gülerek.

Bir anda konumunu terk ederek önümde belirdi ve ince parmaklarıyla çenemi tutup kaldırdı. Dokunuşu sert ama kaldırışı hafifti. "Ne dedin sen?" dediğinde bakışları yakıcıydı fakat cesaretimden ödün vermek istemiyordum.

"Duyduğuna eminim," dedim ukala bir şekilde. Şansımı zorluyordum.

Dudaklarını yalayıp, sanki yüzümü daha önce görmemiş gibi inceledi. "Bir daha söyle," dedi baştan çıkarıcı bir sesle.

"Hangi kısmı?" diye cevap verirken sesim adeta kısılmıştı. Kalbimin yumrukları kulağıma kadar geldiğine göre, onun da duyduğuna emindim.

"Adımı söylediğin kısmı," dedi aynı etkileyici tonla.

"James'ciğim?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

Sanki gözlerindeki alevler harlanmıştı. Hepsinin birden parladığına yemin edebilirdim.

"-ciğim?" diye sordu imayla.

Ses tonu beni kendine çekiyordu ve olduğum yerde bilincimi kaybedecek kadar büyüsüne kapılmıştım. Kuruyan ağzımla yutkunmaya cesaret edemeden cevap verdim.

"Öylesine," dedim ilgisiz görünmeye çalışarak.

Gözlerini kısarak "Peki," deyip çenemi bıraktı. Rahat nefes alsam da her zamanki yokluk hissi etrafımı sarmıştı. "Ama..." dediğinde tekrar ona baktım. "Bence kimseye böyle seslenme, komik oluyor."

Derin bir iç çekerek cevap verdim. "Türkçede sevdiğim bir kullanımdır bu, senin komik bulman normal."

Ellerini *ben masumum* der gibi havaya kaldırdı. "Ben her zamanki gibi objektif konuşuyorum. Sizin çoğu geleneğiniz zaten bana saçma geliyor," dedi ve salona geçti.

Kırmızı dosyalar çoktan salondaki sehpada konumlanmıştı. Yanından geçerek dosyalardan birini aldım ve favorim olan tekli koltuğa oturarak incelemeye başladım.

O gece sabaha kadar dosyaları inceledik. Ancak Donaldson bana tüm projeyi teslim etmemiş, sadece başlangıç kısmı için gerekli olan bilgileri paylaşmıştı. Lacivert, bütün aşamaları anlayacağım dilde o kadar yalın ve güzel anlattı ki, öğretmenlik yeteneklerine de hayran kalmamak gibi bir şansım olamadı. Tüm özellikleri ben hayran olayım diye vardı sanki. Böylelikle Donaldson'ı arayıp takıldığım yerleri sormama da gerek kalmamıştı.

Bir sonraki hafta odasına gittiğimde Donaldson, yaptığım analizi dinlediğinde hayran gözlerle beni süzdü. "Hakkında yanılmamışım, Beren. Ama bu kadar çabuk kavramanı da beklemiyordum."

Normal bir öğrenci bu iltifatlar karşısında fazlasıyla onure olurdu ancak ben sadece kafa sallamakla yetinmiştim. Lacivert sayesinde aldığım bu övgüyü hak ettiğimi düşünmüyordum. Sanki bu çekingen hareketlerim Donaldson'ın daha çok hoşuna gidiyor gibiydi. Bana karşı bakışlarını hiç beğenmesem de, sözlü olarak hiçbir şekilde canımı sıkacak bir şey söylemedi.

— — —

Aylardır Donaldson'la beraber çalışıyorduk ve asistanı olma durumuna tamamen alışmıştım. Zaten bana çok iş bıraktığı söylenemezdi. Öğrencilerin sınav ve ödevleriyle bizzat ilgileniyordu.

Daha çok proje üzerinde çalışıyorduk. Onun haricinde gideceği akademik toplantı ya da seminerlerde ona eşlik ediyor, programını ezbere biliyordum. Yılbaşından sonra beni laboratuvarına götüreceğini söylemişti. Adama karşı gösterdiğim tek gerçek tepki, bu haberi duyduğum andaki ifademdi. Çünkü gerçekten sevinmiştim. Bu, bir şeyleri çözebilmemiz için fırsat olabilirdi.

Tobias Donaldson gerçek anlamda etkileyiciydi. İçinde bulunduğu yakışıklı bedeni o kadar güzel kullanıyordu ki, sanki bu bedenle doğup büyümüştü. Hem Türkçe, hem de İngilizce konuşurken dış görünüşüyle uyumlu ve çarpıcıydı. Girdiğimiz her ortamda, karşılaştığı herkesle konuşacak bir şeyler buluyor ve bir şekilde bulunduğu ortamda ilgi odağı olmayı başarıyordu.

Rolünü iyiden öte yapıyordu. Böyle bir yeteneğin bir sosyopat olduğunu bilmek gerçekten üzücüydü.

Aralık ayı sonuna yaklaşmıştık. Koca ay boyunca James benden uzak durmuştu. Donaldson'ın peşinden koşturduğum için eve yorgun geliyor, ona kısaca bir rapor verdikten sonra bir şeyler atıştırıp duş alıyor ve direkt odama geçerek uyuyordum. Okuldan arta kalan vaktimde de, kütüphaneye giderek ödev ve vizelere çalışıyordum.

Normalde yoğunluk insanlara bir şeyleri unuttururdu. Ama ona olan bağlılığımı ve aşkımı hiçbir yoğunluk azaltamıyordu. Onu okul koridorlarında her görüşümde, her dersine girdiğimde, evde bakışlarımızın buluştuğu her anda, kalbim boğazıma yapışıyor ve nefesimi kesene kadar ellerini çekmiyordu.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, okulda da ona olan ilgi tam gaz devam ediyordu. Kendinden ödün vermeyerek sergilediği ifadesiz tavra herkes alışmış olmasına rağmen, göz kamaştırıcılığı hâlâ ön plandaydı. Bu durum, çoğu zaman dişlerimi sıkarak gezmeme neden olsa da, başıma giren ağrıları yok saymayı öğrenmiştim. Fakültede öğrenci öğretmen ilişkisi dışmda kesinlikle muhatap olmuyor, görevi tehlikeye atacak hiçbir harekette bulunmuyorduk. Bir şekilde benden kaçıyor olduğunu düşünsem de, aslında profesyonel olduğu için böyle davrandığının farkındaydım.

Eve de ayrı arabalarla gidiyorduk. Bir ay boyunca her gün panik ve tetikte gitmeme rağmen, sonunda Çetin'in bir süre beni rahat bırakacağına ikna olup biraz olsun rahatlamıştım.

Sinem ile Mike cephesinde ise şaşırtıcı bir şekilde her şey sakindi. Sinem'le arkadaşlığımız dostluk seviyesine gelmişti artık. Lacivert karışmadığına göre, kızcağız karşıma köstebek filan olarak çıkmayacaktı yani. Mike'tan her gün bir sorun çıkarmasını beklesem de, tabiri caizse edebiyle davranıyordu. Lacivert gözünü iyi korkutmuştu anlaşılan. Ya da Sinem'e gerçekten değer veriyordu. İkinci seçeneğin doğru olmasını umarak, yeni yıldan önceki son sınavıma çalışmaya devam ettim. Bu sefer kütüphanede değil de evde, odamda çalışıyordum. Son sınavım 30

Aralık'taydı ve ertesi gün, yani yeni yıl akşamı okulun düzenlediği bir davet vardı. Yeni yıldan birkaç saat önce bitmesi planlanan davet, önemli akademisyenlerin ağırlandığı bir organizasyon olacaktı. Sıkıntıyla bu davet için Sinem'den yardım almam gerekeceğini düşünerek önümdeki kitaba tekrar gömüldüm.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

DEIRDRE

Aynadan yansıyan fazla cüretkâr görüntüme bakarak, güvensiz bir sesle mırıldanmaya başladım.

"Sence de fazla cüretkâr bir elbise değil mi, Deirdre?"

Yine, odada canlı gibi duran tabloyla konuşuyordum. Gün geçtikçe, beni benzettiği bu efsanevi güzelliğe daha çok yakınlık duyuyordum. Ancak sonumun onun gibi olacağı bir senaryoyu düşünmek istemiyordum.

Dizlerimin iki karış yukarısında kalan lacivert elbisenin eteği kloş geliyor, hareket ettikçe zaten pek de kapamadığı bacaklarımı iyice ortaya çıkarıyordu. Elbise omuzlarımı tamamen açıkça bırakacak bir dekolteyle dikilmişti ve kolları bileklerime kadar uzundu. Üst kısmı tamamen vücuda oturuyordu.

Aynada kendi kendimle konuşurken Sinem içeriye girdi.

"Harika! Elbise süper olmuş! Al bunları da altına giy. Hava çok soğuk, üşürsün yoksa."

Elime tutuşturduğu ten rengi çorabı görünce minnetle gülümsedim ancak yakından inceleyince jartiyer çorabı olduğunu anlamam uzun sürmedi.

"Sinem, bu ne?" dedim gözlerimi açarak. "Hayatta giymem ben bunları!"

"Ay, ne var? Normal çorap işte, külotludan farkı yok. İyice yukarı çekersin bir şey olmaz."

Sinem'in bilimseli andıran açıklaması karşısında kaşlarımı havalandırdım. "Daha nasıl giyildiğini bile bilmiyorum!"

Gülümsemesi kahkahaya dönüştü. "Bak canım, ayağından geçirmeye başlıyorsun, popoya kadar devam. Uygulamalı göstereyim mi?"

Bildiğin benimle eğleniyordu.

"Dalga geçme! Bana laf yetiştireceğine giyin, hâlâ hazır değilsin!" diye çıkıştım.

"Ay tamam!" deyip odadan çıktı.

Garip garip baktığım jartiyer çorabıyla baş başa kalmıştım. Büyük bir dikkatle giydiğim çorap neredeyse tenim kadar beyazdı. İşimi tamamladıktan sonra aynadaki görüntüme baktığımda, çorabın arka tarafında boydan boya uzanan ince, bej renginde bir şerit detayı olduğunu gördüm. Dolabın yanında duran kemik rengi stilettolar o an daha çok anlam kazanmıştı.

Aynadaki görüntüm ciddi anlamda bana benzemiyordu. Birkaç seviye ileri versiyonum gibiydi. Bir süre kendimi inceledikten sonra hazır olduğuma kanaat getirerek kapıya yöneldim. Sinem'in arabasıyla gideceğimiz üniversite davetinde öğretim üyeleri ve öğrenciler de bulunuyordu. Tüm öğrenciler davetli değildi ancak benim ayrıcalığım Bay Donaldson'ın asistanı olmamdı. Sinem'in ayrıcalığı ise benim en yakın arkadaşım olmasıydı. Elbette kendini hileyle bölüm asistanı yapan Mike'ın da bu durumda payı olabilirdi.

Arabadan indikten sonra, kapıda bizi sırıtarak karşılayan Mike'ı gördük. Sinem'in yüzünde de benzer bir ifade oluşurken, ben de ufak bir tebessüm ettim. Mike zarifçe Sinem'in yanağından öptükten sonra, yanıma gelip elimi tuttu ve küçük bir öpücüğü elimin üstüne bıraktı. Muzip ifadesine karşılık gözlerimi kısarak gülümsedim.

"İkiniz de muhteşem görünüyorsunuz," dediğinde tek kaşımı kaldırarak alayla baktım. Elbette gözleri Sinem'deydi.

Sinem'in üzerinde, saçlarının rengini göz kamaştırıcı bir şekilde öne çıkaran kırmızı uzun straplez bir elbise vardı. Kıyafetin ince kumaşı tüm kıvrımlarını açıkça ortaya seriyor ve kadınsı bir görüntü sunuyordu. Ancak yüzündeki çocuksu bakış bu görüntüyle tezat oluşturuyor, eminim ki görenleri çelişkiye düşürüyordu. Mike'ın ona neden ilk görüşte tutulduğunu anlamak zor değildi. Davet salonundan girer girmez birçok bakışı üzerimizde hissetsem de, benim gözlerim sadece bir noktayı görüyordu. *Lacivert'i.*

Simsiyah takımı ve yine içine giydiği siyah gömleğine renk veren tek şey, parlak lacivert gözleriyle aynı tonda olan kravatıydı. Saçları özenle yana doğru taranmış, vişne rengi dudaklarını hafif aralamış bir vaziyette, ciddiyetle karşısındaki adamı dinliyordu. Bir eli cebinde ama bedeni tetikteydi. Tüm vücudunu sarmalayan takımı, özel bir terziden çıkma olduğunu bas bas bağırıyordu. Odadaki tek enerji oydu. Tek nefes, en enfes olan oydu...

Mike'ın belime dokunmasıyla daldığım güzellikten çıkıp o ana döndüm.

"Şuradaki masaya geçelim, diğer asistanlar da orada, Beren."

Başımı sallayarak yanına ilerledim ancak tenim alevlerin esareti altına girmişti. Bakışlarının bende olduğunu metreler ötesinden hissedebiliyordum. Gözlerim onu bulmak istese de, bir süre kendimi tutarak masadakilere selam verdim. Zarif olmaya özen göstererek masadaki yerime dikkatle oturdum ve etrafı incelemeye başladım. Elbette amacım gözlerimi onunkilerle buluşturmaktı. Nihayet gecenin alevlerine denk geldiğimde, içinde oynayan muzip noktaların büyüsüyle bir iç çektim. Halim karşısında dudağının kenarı kıpırdadı. Bu bana özel bir gülümsemeydi. Dışarıdan gören kimsenin anlamayacağını biliyordum. Gözleri üzerimde dolaştıktan sonra birden bakışları değişti ancak bu değişim çok kısa sürmüş ve tekrar kibar bir ifadesizliğe dönmüştü.

Bakışlarını üzerimden çektiği anda önüme dönerek açılış konuşmasının yapılmasını bekledim. En az Lacivert kadar tetikteydim, çünkü Donaldson hâlâ ortada yoktu. Bu gece kimlerle konuşacağı ya da iletişime geçmeye çalışacağı bizim için çok önemliydi. Tabii asistanı olarak ben de yanında bulunacaktım. Nihayet salondan içeri girdiğinde masadan kalkarak hızlı adımlarla yanına gittim. Derste İngilizce konuşmasına rağmen, Türkçe bildiğini gizlemiyordu. Çünkü özgeçmişini bu senaryoya tam olarak uygun hale getirmişti. Aramızda Türkçe konuşuyor olmamız da onun talebiydi.

Yanına gidip, her zamanki gibi en iyi rolümü takınarak "Merhaba," dedim ve daha önce çalıştığım gibi davete gelenlerden bahsettim. Nazikçe teşekkür edip kolumu sıvazladı. Hâlâ bana olan bakışlarından hoşlanmıyordum ama görmezden geliyordum. Onu kızdıracak ya da görevi tehlikeye atacak bir şey yapamazdım. Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. İçinde bulunduğu beden o kadar aldatıcıydı ki, Lacivert'i beden değiştirmiş bir şekilde görmesem, tüm bu olanlara inanmam çok zor olurdu.

Donaldson'la konuşurken gözlerini üzerimizde hissediyordum. İçecek bir şeyler almaya gideceğini söylediğinde, olduğum yerden kıpırdamayarak onu izlemeye başladım. Tam o sırada yanımda hissettiğim sıcaklık, ılık bir esintiyi iliklerime kadar taşıdı. Hiçbir şey olmamış gibi davranamayacağım için kibarca döndüm ve İngilizce olarak "Merhaba, Bay Allen," dedim.

"Merhaba," diyerek soğuk bir kibarlıkla gülümsedi. Bana da, diğer öğrencilerine olduğu gibi davranmaya çalışıyordu. Ancak dişlerinin arasından tıslarken, rolüne büründüğü soğukluktan eser yoktu. "Sinem gibi uzun bir elbise giyemedin mi? Donaldson'ı izlemen gerekiyor, tüm dikkatleri üzerine çekmen değil!" Cevap vermek için dudaklarımı araladım ancak yanımdan ayrılmak üzere çoktan ilk adımını atmıştı. "Beni izle."

Peki ya Donaldson? diye soracaktım ama dikkat çekmemek için sustum. Yaşlı bir profesörle konuşan Donaldson'ı son defa kontrol ederek onu takip ettim.

Benden çok daha hızlı ilerliyordu. Beraber görünmememiz adına bu iyiydi ancak onu gözden kaçırmaktan korkuyordum. İki uzun koridor geçtikten sonra, son anda bir odaya girdiğini görünce, adımlarımı yavaşlatıp girdiği kapıyı açtım. İçeride birçok sandalye, masa ve masa süsleri bulunuyordu. Bir çeşit depoya benzeyen oda karanlıktı ve malzemeleri görmem biraz zaman almıştı. Karanlığa alışan gözlerimle bir ışık aradım fakat bulamadım. En sonunda çaresizce nefes alıp "James!" diye fısıldadım.

Sessizliği baş döndürücüydü. Nefesi kalbimin ritmini değiştiriyor, dokunuşu beni başka bir boyuta taşıyordu. Sıcak esintisini boynumdan üflediğinde baştan aşağı ürperdim.

"Hâlâ sezgilerini geliştiremedin." Kulağıma fısıldadığı küçük azar kalbimin vuruşlarını hızlandırmıştı. "Ve hâlâ çok dikkatsizsin."

İnce parmaklarını bacağımda hissettiğimde kalbim atmayı unuttu. Ben nefes almayı, çağlayanlar akmayı, güneş doğmayı, dünya dönmeyi unuttu. Sıcak parmaklarını, eteğimin altına indiğini yeni fark ettiğim çorabın dantelinden geçirdi ve iç parçalayıcı, beden titretici bir yavaşlıkla yukarı çekmeye başladı.

Kıpırdayamıyordum. Çünkü hareket etmenin ne olduğunu unutmuştum. Gözlerim istem dışı kapanmıştı. Nefesini boynumda solurken herhangi bir düşünceye tutunmak da mümkün görünmüyordu. Nihayet kalça kıvrımlarıma geldiğinde, sıcak dokunuşlarını durdurdu ancak hâlâ nefes alamıyor, tepkisiz bir şekilde yapacaklarını bekliyordum. Kaç dakikadır yaşamla bağlantılarımı koparmıştım, bilmiyordum. Elleri hassas bölgemi terk ettiğinde, önce soğuk bir esintiyi sonra da bacağımdan tekrar kayan danteli hissettim. Kocaman bir yumruğu boğazımdan geçirmeye çalışır gibi sesli bir şekilde yutkundum.

"Sanırım bu şey bozulmuş," dedim. Var olduğunu unuttuğum sesim bana bile yabancı bir şekilde ürkek bir fısıltıya dönüşmüştü. Tepkim karşısında boğuk bir kahkaha attı. Sesinin zarif tınısı havaya karışırken, hayranlığım da yeni bir seviyeye taşındı. Gözlerim karanlığa daha fazla alışmıştı ve dolgun dudaklarınm arasından görünen beyaz dişlerini nasıl muhteşem bir şekilde sergilediğini görebiliyordum.

"İzin ver," dedi büyülü kahkahasını sonlandırarak.

Ne yapmak istediğini anladığımda kaşlarım istem dışı havalanmıştı. Daha az önceki anın etkisinden çıkamamıştım ama o bana daha yakın olmayı vadediyordu. Ellerini belime dolayarak tam arkamda duran masanın kenarına oturmamı sağladı. Karanlığa rağmen lacivert harelerin dans edişini görebiliyordum ve bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Gözlerini yüzümden çekip, büyük bir zarafetle sol dizini kırarak zemine yerleştirdi ve dizlerimin önünde eğildi. Göğüs kafesimin içinde ne yapacağını şaşırmış bir şekilde kıvranan kalbim

yine düşüncelerimi engelliyordu. Vücudumu sızım sızım sızlatan bir işkenceye maruz kalmış gibiydim. Bacaklarımdan düşen arsız çorabı yavaş hareketlerle tenimden sıyırmaya başladığında yanıyordum ancak tek yangın nedeni parmakları değildi. Nefesiydi, bakışıydı, kokusu, kısacası ona ait her şeydi. Çorabı bileklerime kadar indirdiğinde, ayakkabılarımı nazik bir hareketle çıkarıp, tenimi kalan tül parçasından da kurtardı. Esinti hissetmem gerekirken hâlâ ateşler içinde kavruluyordum. İşkencesini, diğer bacağımdan aynı yavaş hareketlerle sıyırdığı çorapla devam ettirdi. İşini bitirdiğinde dizlerinin üzerinden bana baktı.

Düzenli taranan saçları, eğildiği için alnına dökülmüştü. Lacivert gözlerindeki muzip bakış yerli yerindeydi. Elimi uzatıp alnına düşen tutamı düzeltmek istesem de kendimi tuttum, çünkü ona dokunma isteğim tüm hücrelerimde dolup taşıyordu ve daha ileri gitmekten korkuyordum.

Dudağının kenarıyla gülümseyerek ayağa kalktığında, eserinden memnun bir sanatçı gibi gözlerini üzerimde gezdirdi. Bir an kaşları çatıldı ve yeterince nefesimi kesmiyormuş gibi daha da yakınıma geldi. Elbisemin eteklerini tutup aşağı doğru çekince, büyüsünden kurtulamasam da tepki verecek kadar kendime gelmiştim.

"Ne yapıyorsun?"

"Dikkat çekmeni engelliyorum," dedi tekrar uzaklaşıp etek boyuma bakarken. Ama memnun olmamış olacak ki, yeniden eteklerimi kavradı. Bu sefer daha sert çekti. "Ne biçim bir şey bu?" diye homurdandığını duyunca kıkırdadım. Bu durum hoşuna gitmiş gibi yüzüme baktı. Sonra da yine kalbimi yüksek bir dağ tepesine bırakırcasına kulağıma eğildi. "Gülme. Az önce yaptığımı bütün gece gözleriyle yapacak herkesten kurtardım seni." Söylediklerini duyduğum anda kırmızının tüm tonları aynı anda tenime üşüşmüştü. Ağzım kocaman açılırken, çevik bir hareketle beni bıraktı ve kapıdan çıktı.

"Edepsizsin işte!" diye arkasından bağırıp, saniyeler sonra ne yaptığımı anladığımda iki elimi birden ağzıma bastırdım.

Lacivert'le görev yapmak imkânsızdı.

Bir süre bekledikten sonra dikkatle depodan çıktım ve asistanların bulunduğu masaya yöneldim. Dekan konuşmasını yapmaya başlamıştı. Donaldson'ın gözleriyle beni aradığını fark etmem uzun sürmedi. O sırada uçuşan eteklerimi umursamadan hızla yanına ulaştım. Donaldson'ın bana bakarken kaşları havalanmıştı. Onu yaklaştıkça hızımı azaltıp kibarca gülümsedim.

"Çok affedersiniz, lavaboya kadar gitmiştim de," dedim mahcup bir şekilde.

"Sorun değil," dedi ışıldayan gözleriyle beni süzerek. Beni yeni fark etmiş gibi bir hali vardı. Bakışlarımı sahneye çevirerek gözlerimi ondan kurtarmaya çalıştım ancak gece boyu iki çift gözün beni izlediğine emindim. Biri sert ama ifadesiz bakışlarını benden eksik etmeyen Lacivert, diğeri ise parlayan badem gözleriyle devamlı göz göze geldiğim Donaldson'dı.

Akşamın kalanını Sinem ve Mike'ın yanında geçirerek davetin bitmesini bekledim. Bu süre boyunca tüm ekibin dikkati tamamen Donaldson'ın üzerindeydi.

Donaldson programının sonuna doğru yanıma geldi. "Bir planın varsa gidebilirsin, Beren. Ben de ayrılacağım birazdan."

İlgiyle ona bakarak "Sizin yeni yıl için bir planınız yok mu?" diye sordum. Gözlerini üzerime sabitlediğinde, oldukça derin bakışlarının altında yatan herhangi bir anlam olup olmadığını merak ediyordum.

"Hayır. Yeni yıl kutlamaları benim için çok bir şey ifade etmiyor. Zamanın nasıl geçtiğine kafa yoran biri değilim," dedi gülümseyerek.

"Anlıyorum," dedim anlayışla ama içimden çok farklı şeyler geçiyordu.

Elbette anlıyordum. Sonuçta istediği zaman genç bir bedene girip yıllarca o şekilde dolaşabiliyordu. Neden zamana kafa yoracaktı ki?

Donaldson'a veda ettikten sonra, davetten ayrılacağımı söylemek için Sinem ve Mike'm yanına gittim ancak Sinem konuşmama izin vermedi.

"Sakın eve gidiyorum filan deme! Okulun yeni yıl partisine gidiyoruz ve sen de bizimle geliyorsun!"

Mike *ben karışmam* bakışı atarken, beni tek başıma bıraktığı için ters ters baktım.

"Sinem..." dedim bıkkınca.

"Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum," diyerek koluma girdi ve beni hızla sürüklemeye başladı.

Vestiyerden kabanlarımızı alıp dışarı çıkmıştık. Ancak benim aklım Lacivert'teydi. O, bu gece ne yapacaktı? Muhtemelen Donaldson'ı takip edecekti. Sıkıntılı bir iç çekerek arabaya bindiğimde, hız kesmeden kampüsteki dev partiye doğru yol aldık. Okuldaki kapalı spor salonu dev bir parti alanına dönüştürülmüştü. İçeri girer girmez hissedilen yüksek volümlü müzik kulak tırmalasa da, aydınlatma ve parti dekorasyonu muhteşemdi. Hiçbir masraftan kaçılmadığı belliydi.

Bir masada yer bulduktan sonra dans pistine yöneldiler ve Sinem yine beni sürüklemeye kalktı.

"Hayır!" dedim kesin bir tavırla.

Dudaklarını büktükten sonra Mike'ın koluna girdi ve sahnedeki yerlerini aldılar. Sinem bir balerindi, Mike zaten bu konuda eğitimliydi. Dans etmeye başladıkları anda tüm salonun ilgisi bir anda onlara çevrildi. Pisttekiler de dâhil herkes birbirleriyle uyumlu danslarına ve ustaca yaptıkları figürlere odaklandı. Şiir gibi dans ediyorlardı. Mike'ın nasıl dans ettiğini biliyordum ancak ben bile bu kadar uyumlu olmalarına şaşırmıştım. Danslarını sonlandırdıklarında büyük bir alkış tufanı koptu ve ıslık sesleri yükselmeye başladı. Sinem mahcup bir şekilde gülümserken, Mike parlayan gözlerle ona bakıyordu.

Onları izlerken gözlerim dolmuştu. Resmen evlatlarının mürüvvetini gören teyzeler gibi salya sümük ağlama moduna girmiştim. Bir an kendi halime gülüp önümdeki kolayı yudumladım.

"Böylesine bir güzellik... Ve masada tek başına..."

Duyduğum sesle gerilsem de olduğum yerde doğrulup sesin sahibine döndüm.

"Oturabilirsin demedim, Onur."

"Sakın eve gidiyorum filan deme! Okulun yeni yıl partisine gidiyoruz ve sen de bizimle geliyorsun!"

Mike *ben karışmam* bakışı atarken, beni tek başıma bıraktığı için ters ters baktım.

"Sinem..." dedim bıkkınca.

"Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum," diyerek koluma girdi ve beni hızla sürüklemeye başladı.

Vestiyerden kabanlarımızı alıp dışarı çıkmıştık. Ancak benim aklım Lacivert'teydi. O, bu gece ne yapacaktı? Muhtemelen Donaldson'ı takip edecekti. Sıkıntılı bir iç çekerek arabaya bindiğimde, hız kesmeden kampüsteki dev partiye doğru yol aldık. Okuldaki kapalı spor salonu dev bir parti alanına dönüştürülmüştü. İçeri girer girmez hissedilen yüksek volümlü müzik kulak tırmalasa da, aydınlatma ve parti dekorasyonu muhteşemdi. Hiçbir masraftan kaçılmadığı belliydi.

Bir masada yer bulduktan sonra dans pistine yöneldiler ve Sinem yine beni sürüklemeye kalktı.

"Hayır!" dedim kesin bir tavırla.

Dudaklarını büktükten sonra Mike'ın koluna girdi ve sahnedeki yerlerini aldılar. Sinem bir balerindi, Mike zaten bu konuda eğitimliydi. Dans etmeye başladıkları anda tüm salonun ilgisi bir anda onlara çevrildi. Pisttekiler de dâhil herkes birbirleriyle uyumlu danslarına ve ustaca yaptıkları figürlere odaklandı. Şiir gibi dans ediyorlardı. Mike'ın nasıl dans ettiğini biliyordum ancak ben bile bu kadar uyumlu olmalarına şaşırmıştım. Danslarını sonlandırdıklarında büyük bir alkış tufanı koptu ve ıslık sesleri yükselmeye başladı. Sinem mahcup bir şekilde gülümserken, Mike parlayan gözlerle ona bakıyordu.

Onları izlerken gözlerim dolmuştu. Resmen evlatlarının mürüvvetini gören teyzeler gibi salya sümük ağlama moduna girmiştim. Bir an kendi halime gülüp önümdeki kolayı yudumladım.

"Böylesine bir güzellik... Ve masada tek başına..."

Duyduğum sesle gerilsem de olduğum yerde doğrulup sesin sahibine döndüm.

"Oturabilirsin demedim, Onur."

Her zamanki alaycı gülümsemesini takınarak karşıma oturmuştu.

"Çok güzel görünüyorsun." Ardından ekledi. "Ve de seksi."

Yüzümü buruşturup cevap verdim. "Salyalarını topla, Onur. İlgilenmediğimi daha kaç kere dile getirmeliyim?"

"Beni cezbetmeye devam ettiğin sürece söylediklerinin bir anlamı yok," dedi ukala tavrını bozmayarak.

O kovalamacadan sonra, Onur'la hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etmiştik. Bana kalsa konuşmazdım bile ancak dikkat çekmemek adına iletişimi sürdürmem gerekiyordu. Bu süre zarfında bana yemek teklifi etmekten ve etrafımda dolanmaktan vazgeçmemişti. Öfkeyle ayağa kalktım. Sinem'le Mike'ı beklemeden eve dönecektim. Kolumu tutup beni durdurduğunda, yakınıma geldiği için burnuma dolan alkol kokan nefesi midemi bulandırdı.

"Bırak!" diye tısladım. "Ne yapıyorsun? Sarhoşsun sen!"

Baş ve işaret parmağını birbirine yaklaştırarak, "Birazcık!" dedi şirin olduğunu sandığı bir gülümsemeyle.

"Bırak, Onur," dedim bu sefer pes etmiş gibi.

"I ıh!" dedi Onur alayla. "Bırakılacak gibi değilsin, güzelim."

Alaycı suratına sıkı bir yumruk geçirmeyi aklıma koyarak derin bir nefes aldım ancak arkamdan duyduğum ses beni durdurdu.

"Bırak arkadaşını!" dedi sert bir tonla. Yine muhteşem aksanıyla İngilizce konuşuyor, büyüsünü daha da tesirli kılıyordu. Gözlerimi ona çevirdiğimde, irislerini oluşturan renklerin koyulaştığını hissettim. Yüzünde sakin bir ifade olsa da, altında yatan öfkeyi yüzüne bakmadan bile sezebiliyordum.

"Ah! Yakışıklı ama soğuk hocamız da geldi," dedi alayla. "Senin bakışlarını hiç beğenmiyorum, profesör," diye ekledi kaşlarını kaldırarak.

"Alkollüsün," dedi Lacivert sabit bir sesle. "Bırak Beren'in kolunu." Sesi kontrollü çıkıyordu.

"Ama ben bırakmak istemiyorum, profesör," dedi alaydan sarhoşluğa geçiş yapan sesiyle.

Lacivert arkamda durmasına rağmen çevik bir hareketle Onur'un kolumu tutan elini kavrayarak sıktı. Onur elektrik çarpılmış gibi kolumu bırakırken yüzü acıyla kasıldı. Lacivert beni arkasına aldıktan sonra Onur'a döndü ve elini bıraktı.

"Daha fazla sorun yaratmadan bir taksi çağır ve evine git, Onur!" Bu sefer sesindeki gergin tınıyı gizlememişti.

Onur öfke dolu gözlerle ona bakarak, "Bu iş burada bitmedi!" diye fısıldadı.

Önümüzden geçip gittikten sonra, bu olayı gören biri var mı diye etrafı kolaçan ettim ama neyse ki herkes kendi eğlencesindeydi. Hele Mike ve Sinem tamamen farklı bir âlemde geziniyorlardı.

Lacivert koluma dokunup dikkatimi çektikten sonra mırıldanır gibi konuştu. "Beş dakika sonra havuzun olduğu salona gel," dedi ve biraz önceki an hiç yaşanmamış gibi yanımdan ayrıldı.

Şaşkınca etrafıma baktım ancak çoktan gözden kaybolmuştu. Derin bir iç çekerek, onunla uzun zaman sonra okulda gizlice buluşmanın verdiği heyecanı yaşamaya başladım. Evet, tehlikeli ama heyecanlıydı işte. Yanımda getirdiğim küçük çantamdaki telefonumu çıkarıp saate baktım. Yeni yıla az bir süre kalmıştı ve yanma gitmek için dört dakikam vardı. İçimi birden daha büyük bir heyecan kapladı. Muhtemelen bana kızacak bir şey bulmuştu ve o yüzden çağırıyordu ancak her halükarda yeni yıla onun yanında girecek olma fikri heyecanımın katlanmasına neden oluyordu.

Temkinli adımlarla spor salonundan çıkıp, kimseye görünmeden koridorda ilerledim ve alt kata gitmek için merdivenleri inmeye başladım. Ayağımdaki yüksek topuklar iyice sıkmaya başlamış, merdivenleri inerken ayağımın sızısı daha da hissedilir hale gelmişti.

Salona girdiğimde sadece havuzun içindeki ışıkların açık olduğunu gördüm. Bu şekilde tüm salon, sudan yansıyan mavi ışıklarla doğal bir aydınlatmaya sahip olmuştu. Zemindeki mermer döşeme topuklarımdan daha tok bir sesin çıkmasına neden olurken, bu durumdan rahatsız olarak etrafıma göz gezdirdim.

Lacivert görünmüyordu. *Hayret, geç mi kalmıştı?* Ne düşündüğümü anlamış gibi sesi kulaklarıma doldu.

"Buradayım."

Tam arkamdaki duvara yaslanmış, elleri ceplerinde beni izliyordu. Hafifçe gülümseyerek ona döndüm ve "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Onur'u öldürmek istiyorum," dedi tek elini cebinden çıkarak ifadesiz bir şekilde. Sanki normal bir şeyden bahsediyordu.

"Hayır!" dedim sert bir ifadeyle.

Yaslandığı duvardan ayrılıp bana doğru gelmeye başladı. Kalbim bu duruma, atış hızını ikiye katlayarak cevap vermişti.

"Ama istiyorum," dedi baştan çıkarıcı bir tonla.

Hâlâ Onur'dan mı bahsediyorduk?

"Çıldırdın mı, James?" dedim. "Sen masumları öldürmezsin. Ayrıca Onur, Isolation Unity ile uzaktan yakından alakası olmayan bir hedef."

"O kadar da masum değil!" dedi sertleşen ses tonuyla.

"Hadi ama!" diye cevap verdim. "Sırf peşimde dolanıyor diye bunu söylüyor olamazsın."

"Ah!" dedi kafasını geriye atarak. "Onu öldürmek istememin ilk nedeni bu olsa da, ana nedeni tamamen farklı."

"Ne öğrendin onun hakkında?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

Artık nefesini hissettirecek kadar yakınıma gelmişti ve bu bile düşüncelerimi bulandırmaya yetiyordu. "Bu gece konumuz Onur değil," dedi kestirip atarak.

Arkasını dönüp kapıyı kilitleyince şaşkın bir şekilde "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Hızlı bir hareketle tekrar yanıma geldiğinde, ceketini çıkarıp yere attı ve kravatını gevşetti. Bu hareketleri yaparken öyle erkeksi, öyle çekici bir hali vardı ki, ağzımın kuruduğunu hissettim. Simsiyah bir şekilde karşımdaydı. Gömleği yine üzerine tam oturmuştu ve onu böyle görmek akıl sağlığıma iyi gelmiyordu. Sağ elini bana uzattığında, aynı şaşkın tonda ona bakıyordum.

"İçeride dans etmemiz imkânsızdı," dedi sakin sesiyle. "Ama burada edebiliriz."

Sesindeki davet, o an ölüme bile çağırsa giderim diyebileceğim kadar muhteşemdi. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Önce uzun parmaklarıyla elimi kavradı, sonra da belimden tutup beni kendine doğru çekti. Sıcaklığı tenimde kol geziyordu. Daha ilk hamlesiyle nefesim kesilirken, zaman kaybetmeden hareket etmeye başladık.

Bu tutkulu bir danstı. Onunla yaptığımız ilk ve tek dansa benziyordu ancak sanki o danstan çok daha öteye geçiyordu. Her dokunuşunda onu daha çok hissediyor, beni etrafımda döndürüp kendinden uzaklaştırdığı her an kocaman bir boşluğa düşüyordum. Eteğimin açılmasına aldırış etmeden, kendimi bırakarak dans ettim onunla. Sanki bedenim ona itaat ediyor, bense ruhumla hareketlerimizi besliyordum.

Alevlerden daha kuvvetli olan gözlerini bir an olsun benden ayırmayarak bedenimi yönlendirdi. İçeride müzik yoktu ancak parti salonunda çalan müzik buraya kadar geliyordu ve bu bizim için yeterliydi. Vücudumu kendinden uzaklaştırıp, hızlı bir şekilde geri çektiğinde müzik bitmiş, yeni yıl için geri sayıma başlanmıştı.

Heyecandan hızla inip kalkan göğsüm onun kaslı gövdesine yapışıktı ve iki eli birden belimde, beni kendine sıkıca bastırmıştı. Ayağımdaki topuklular sayesinde yüzüne daha çok yakındım. Nefesi dudaklarıma kadar geliyordu. Ben nefes nefese kalmışken, o yorulmamıştı bile. Görüş açıma sadece dudakları giriyordu ve aklımı kaoslara sürükleyecek kadar tesirlilerdi. Derin bir nefes alarak başımı kaldırdım ve gözlerine bakma cesaretini gösterdim. O an öyle büyülüydü ki, bir kez daha yitip gitmesine izin veremedim.

Parmak uçlarımda hızla yükselip dudaklarımı onunkilere bastırdığımda, hayatımda düşünmeden yaptığım çılgınlıklara en akılda kalıcı olanını eklemiş oldum.

Ancak bu çılgınlık değildi. Bu ihtiyaçtı. Bu başkaldırıydı. Bu aşkın dışa vurumuydu.

Dudaklarımın temasıyla Lacivert'in bir anda buz kestiğini hissettim. Dudaklarımın arasındaki alt dudağı, belimi kavrayan elleri, göğsümü ağırlayan gövdesi... Sanki her uzvu donmuştu ve ne yaparsam yapayım bu soğuğu kıramayacaktım.

Gözlerimden bir damla yaş firar ederken, nefesinden ayrılmak için kendimi geri çekmeye karar verdim. Ancak beni şaşırtarak, güçlü elleriyle belimi daha sıkı sardı ve dudaklarımızı tekrar birleştirdi. Daha ne olduğunu anlamadan öpüşmemiz derinleşmişti. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki, sadece ruhsal anlamda değil, fiziksel anlamda da nefes alamıyordum. Kalbimin atışını, yaşadığımı, kim olduğumu, nerede olduğumu... Kısacası her şeyi unutturmaya yetecek kadar değişik bir duyguyla sarsıldım. Beni isteyerek öpüyor olmasının verdiği haz tüm hücrelerimi sarmış, yaşadığım mutluluğu haykırıyor gibiydi.

Öpüşü biraz yavaşladığında, kokusuyla tezat tatlı nefesi dudaklarımda dolanmaya başladı. Dudakları benimkilerin üzerinde kayarken, uzun parmaklarını saçlarımın arasından geçirip ensemden sıkıca tuttu ve mümkünmüş gibi beni daha çok kendine çekti.

Dudaklarımı parçalayacak kadar kuvvetli öpüşü karşısında, ellerimi yüzünde dolaştırmaya başladım ve verebileceğim kadar karşılık verdim. Saçlarımda dolanan parmakları tatlı bir uyuşukluk hissi verirken, dudakları bambaşka bir ateşle bedenimi kavuruyordu.

İkimizin de nefesi tükendiğinde, yüzünü uzaklaştırarak kaşları çatık bir şekilde bana baktı. Bacaklarım titriyordu. Beni ayakta tutan tek şey, belimi sıkıca saran kollarıydı. Gözlerim korkutucu derecede karışık olan yüz hatlarında geziniyordu. İfadesi hoşuma gitmemişti.

Karşılık olarak takındığım ifade nasıldı bilmiyordum ancak kafasını geriye attı ve acı çeker gibi gözlerini kapadı.

"Deirdre..." dedi yutkunarak. Sanki ilk defa konuşmakta zorlanıyordu. "Sen ateş değilsin. Sen ateşten çok daha kuvvetli bir fırtınasın." Bir süre duraksadı. "Ve ben bu fırtınaya karşı

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek, bakışlarımı havuzun loş ışıklarına diktim. Gitmişti.

Ona tutulduğumdan beri beklediğim, özlemini kurduğum, *bize* ait olmasını istediğim tek anı, o özel anı avuçlarımın içine bırakıp gitmişti.

Bu kırık anı ile ne yapacaktım? Son sözlerinden sonra nasıl üstesinden gelecektim?

Derin derin nefesler alarak usulca ayakkabılarımı çıkardım. Masada bıraktığım çantamı almam gerekiyordu. Tek istediğim bir taksi çağırıp buradan uzaklaşmaktı. Çıplak ayaklarımla buz gibi mermer merdivenlerde ateşimi eritmeye çalışırken, aslında bunun faydasız olduğunu anladım. Ne soğuk hava, ne kar, ne de kış içime bıraktığı alev topunu yok etmeye yeterdi. Gözlerimi kapatıp sağlıklı bir soluk almak için çabaladım.

Yeni yıla nefessiz giriyordum.

Onun dudaklarında ama onsuz, onun elleriyle ama kimsesizdim.

Ayakkabılarım elimde masaya yaklaştığımda, Sinem ve Mike'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Sinem hemen ayağa kalkıp yanıma koştu.

"İyi misin, canım? Ne oldu?"

"Başım çok kötü, sese dayanamıyorum. Çantamı almaya geldim, eve geçeceğim."

Mike öne atılıp beni bırakacağını söyleyince onu engelledim.

"Saçmalama! Yeni yıl gecenizi mahvetmek en son isteyeceğim şey," dedikten sonra Mike'ı iyice yanıma çekip fısıldadım. "Mike, benim de bir Isolater olduğumu unutuyorsun galiba, başımın çaresine bakabilirim."

Burukça gülümseyerek ikisine de el salladım. Kısacık kabanım dışarıdaki dişli soğuğun tenimi ısırmasını hızlandırmıştı.

Kar taneleri çıplak bacaklarıma değip erimeye başlarken, bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Usul usul yağan minik kristaller, gözlerimin dolmasına neden oldu. Yılın ilk karı yağıyordu ve normalde bunun beni deli gibi mutlu etmesi gerekirken, ağlamak istiyordum.

Okulun büyük bir kısmı karanlıktı, sadece sokak lambaları yanıyordu. Hâlâ ayakkabılarımı giymemiştim, çünkü yere konan kar tanelerine basıp geçmek içimi huzurla kaplıyordu. İşlek bir yola geldiğimde taksinin gelmesini beklemeye başladım.

Yaklaşık beş dakika bekledikten sonra, önümden geçen tek taksi de doluydu. Sıkıntıyla iç çekerek, gözlerime üşüşen yaşları geri gönderdim. Sadece eve gidip uyuyacaktım. Hiçbir şey düşünmeyecektim. Taksi beklemeye devam ederken, arkadan duyduğum ses, soğuktan titreyen dudaklarımın daha çok sarsılmasına neden oldu.

"Bakıyorum yine yalnızsın, güzelim. Bir şeyler seni bana çekiyor, itiraf et!"

Onur'un iğrenç cümleleri yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Sen hâlâ defolup gitmedin mi? Uzak dur benden, Onur! Yoksa inan, sonuçlarına katlanırsın!"

"Ne olacak?" dedi gevrekçe. "Şu sana âşık, soğuk profesör mü gelecek?"

"Ne saçmalıyorsun?" dedim paniğimi ele vermemeye çalışarak.

"O gün sizi gördüm," dedi alayla gülerek. "Siz Harun Alacalı'dan saklanmaya çalışıyordunuz ama Allen seni ağzının içine aldığında ben oldukça yakınınızdaydım."

Fısıltısındaki alay midemi bulandırmıştı. Panikle bağırdım. "Sarhoşsun sen! Ne dediğini bilmiyorsun!"

"Biliyorum," dedi bana daha çok yaklaşarak. "Ama hâlâ seni istemekten vazgeçemiyorum. Ben o soğuk heriften çok daha sıcağım Beren ve sen yanımda olursan her şey muhteşem olacak."

Arzu dolu bakışlarıyla beni süzdüğünü fark edince, bir adım gerileyerek bağırdım. "Çıldırmışsın sen. Saçmalıyorsun! Rahat bırak beni!"

"Bırakamam..." dedi kırgın bir sesle. Gerçekten iyi görünmüyordu. Tamamen yanıma yaklaştığında kaçacak yerim kalmamıştı.

"Sana bir kere dokunmama, kendimi kanıtlamama izin ver," dediğinde iğrenerek ona baktım.

"Sakın bana dokunma!" dedim tükürür gibi. Durmadı, daha çok yaklaşmaya başladı.

Sağ yumruğumu sıkarken doğru anın gelmesini bekledim ve vuruş açıma girdiğinde, sıktığım yumruğu tüm kuvvetim ve öfkemle yüzüne savurdum. Vuruşumun etkisiyle önce bir iki adım geriye gitti, sonra sallanarak yere düştü. Düşüşünü gördüğüm anda çıplak ayaklarımla asfalt zeminde koşmaya başladım.

Üşüyordum, zor nefes alıyordum ve ayaklarım çıplaktı. Ayakkabılarımı da Onur'un yanında bırakmıştım. Hırıltımın iç çekişlere dönüşmesini göz ardı ederek koşmaya devam ettim ancak çıkışa mı koşuyordum, yoksa karanlığa mı, farkında bile değildim. Karanlıkta gözlerimi alan far ışıkları yüzünden hızla kolumla gözlerimi kapadığım anda durmak zorunda kaldım. Farları gecenin karanlığında küçük bir aydınlık yaratan araba, beni görür görmez durmuştu.

Çok kısa bir an, duran arabadan çıkan kişinin o olmasını ve kollarında hıçkırarak ağlayabilmeyi diledim. Ancak gittiğini biliyordum.

"Beren? İyi misin?"

Bu sesi tanıyordum ve şu an karşılaşmak istediğim son kişi bana doğru geliyordu.

"Ben iyiyim, Bay Donaldson," dedim kısaca. İyi ki o an ağlamıyordum. Ama ayak tabanlarımdaki sızı durduğum anda kendini göstermiş, yüzümü buruşturmama neden olmuştu.

"İnanamıyorum," dedi bana yaklaşınca. "Şu haline bak, küçüğüm. Seni neden hep bu halde buluyorum?"

Omuzlarımdan tutmuş şefkatli sözlerini sıralarken, aniden gerilip ellerinden kurtuldum. *Küçüğüm mü?* Yanlış duymuş olmalıydım.

"Korkma," dedi elimi tutarak. Elimi ondan kurtarmak istesem de izin vermedi. "Gel, seni evine bırakayım," dediğinde arabasına binmek istemedim.

"Ben taksi bekliyordum, Bay Donaldson. Gerçekten gerek yok."

Birden dizlerinin üzerine çöktü ve ayağımı tuttu. "Ayakların çok kötü durumda. Hemen bakmazsak iltihap kapabilir. İnat etme, Beren!" dedi sertleşen ses tonuyla.

İçimde kabaran ani korkuyla gözlerinin içine baktım. Elbette ona güvenemezdim ancak o an beni bırakacak gibi görünmüyordu. Yavaş adımlarla arabasına ilerledim. Benden hızlı davranıp ön yolcu kapısını açtı ve yerleşene kadar bekledi. Kısık bir sesle teşekkür ettiğimde gülümsediğini gördüm.

Şoför koltuğuna geçip arabayı çalıştırdığında endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum ama seni böyle görmek canımı sıkıyor," dedi sıkıntılı bir sesle. "Yani asistanımı," dediğinde istemsizce ona baktım.

Badem gözleri düşünceliydi. Bir süredir beraberdik, çoğu zaman bakışlarını beğenmiyordum ama şu an nedense samimi görünmüştü. İç çekerek önüme döndüm. Çok yanlış bir zamanda, çok yanlış bir kişinin yanındaydım.

"Yeni yıla ağlayarak girmedin umarım," dediğinde dağılan düşüncelerimin arasından tekrar ona döndüm. Gözlerimin onda olduğunu fark edince, arabayı yavaşlatarak bana baktı. "Sen..." dedi duraksayarak. "Çok masumsun ve düşüncelerimin yönünün sapmasına neden oluyorsun." Sesi giderek sertleşiyordu. "Bu kadar masum olma!"

Hayır, yeni yıla ağlayarak girmemiştim ve masum olmak da istemiyordum. Sadece yalnız kalmak istiyordum. Uyumak ve düşünmemek. Biraz da güçlü olmak. Evet, tam o an biraz daha güçlü olmam gerekiyordu, çünkü tutamadığım hıçkırıklar boğazımdan firar edince sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Kendimi durduramıyordum.

Donaldson'ın gözlerindeki ifade çok değişik bir hal alırken, arabayı tamamen durdurdu ve bana döndü.

Sadece hıçkırıyordum ve vücudum titremelerle sarsılıyordu. Sanki ağladıkça her şeyi unutacaktım. Sanki imkânsızlık peşimi bırakacak, aydınlık beni bulacaktı.

Donaldson küçük bir tereddütten sonra beni kendine yasladı. Ona has kokusunu koklamak istemesem de, kollarına maruz

kalmıştım. Ne onu ittirecek gücüm, ne de bunun görevi ne de rece tehlikeye atacağını sorgulayacak halim vardı. Muhteme len karşımda Çetin olsa, yine ifadesiz kalır ve bu şekilde sarsıl maya devam ederdim.

Gözlerimden akan yaşlar o kadar yoğundu ki, gömleğini sırılsıklam olduğunu tahmin etmiştim. Hiçbir şey yapmıyord ancak gerildiğini hissedebiliyordum. Sonunda kendimi geri çek tiğimde anlayışla gülümsedi.

"Her ne olduysa bana anlatabilirsin. Geçti artık, üzülme, dedi şefkatli ifadesini koruyarak. Sözlerinin samimiyetinde iğrensem de, gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Araba tekrar çalıştırdığında ne kadar ilerledik dikkat edemedim. Du duğumuzda nereye geldiğimizi bilmiyordum, çünkü ona ev ad resimi vermemiştim.

"Hadi gel, ayaklarına bakalım. Sonra da seni evine bırak rım," dediğinde şaşkın bir ifadeyle ona baktım.

"Hayır hayır, bu doğru olmaz," dedim kararlı bir sesle. "H şey için teşekkür ederim ama siz beni anayola bırakın, orada kendim gidebilirim."

Boynunu oynatarak esneme hareketi yaptı.

"Ayakkabıların yok, Beren. Ayrıca ayaklarm yaralı. Bu hal hiçbir yere gidemezsin. Hadi," dedi elini uzatarak. "Bu bizi küçük sırrımız olacak. Hem ben doktorum, unutma." Gülü seyerek göz kırptı. Bu kadar etkileyici olması tehlikeliydi a cak neyse ki ona asla o gözle bakamazdım. *O bir katildi. Top kıyımcı. Çocuk katili. Terörist.*

Bu gerçekler aklıma geldikçe, maskelemeye çalıştığım ta rım daha çok su yüzüne çıkıyordu ancak dişlerimi sıkarak b şımı salladım. Bir yandan da bu durumun görev için yararlı o bileceği konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Bahç müstakil bir evin kapısından girdik. Verandaya ulaştığımız cebinden anahtarı çıkararak kapıyı açtı.

"Normalde pek misafirim olmaz," dedi gülümseyerek. "D ğınıklığı görmemeye çalış. Zaten ben genelde bodrumdaki boratuvarımda oluyorum."

"Evde de mi laboratuvarınız var?" dedim heyecanla. Bu tepkimi görmek onu keyiflendirmişti.

"Her şeye rağmen, bilim seni de benim gibi heyecanlandırıyor, değil mi küçüğüm?" dediğinde tekrar gerildim. Yüzümdeki gölgeyi görünce gülümsedi. "Önce ayaklarına bakalım, sonra laboratuvarımı görebilirsin."

Mutlu bir şekilde onayladım. Rol yapmayı iyice öğreniyordum. İlk yardım çantasıyla yanıma geldiğinde temkinli bir şekilde onu bekliyordum.

"Bakalım ne yapabiliriz?" diyerek önümde dizlerinin üzerine oturdu ve ayaklarımın altını incelemeye başladı. "Birçok cam kırığı var," dedi endişeyle. Başımı salladım ancak aklım başka yerdeydi. Bir an önce laboratuvarını görmek istiyordum. "Şimdi yavaşça kırıkları çıkaracağım. Canın yanarsa lütfen söyle," dediğinde çoktan dalıp gitmiştim. On dakika sonunda cam kırıklarını çıkarmış, yaraları temizlemiş ve pansuman yapmıştı. İlginç bir şekilde hiç acı hissetmemiştim ve bu durumdan dolayı ne kadar cesaretli olduğumu söyleyip durmuştu.

Nihayet pansuman bittiğinde hevesle ona baktım. "Şimdi laboratuvarınızı görebilir miyim?"

Gülerek başını salladı. "Sende kendimi görüyorum, Beren. Ben de böyle tutku doluydum."

Kaşlarım havada, hâlâ cevabını bekliyordum. "Ayaklarının üzerine basabilecek misin?" dedi endişeyle.

"Acımıyor," dedim kendimden emin bir şekilde.

Gülerek iç çekti ve koluma girdi. Bu hareketi canımı sıksa da bir şey demedim. Az sonra bodruma inmiş, laboratuvarına girmiştik. Gözlerim son teknoloji aletler ve onlara bağlı ekranları görünce şaşkın bir şekilde açıldı. Bu, Donaldson'ın hoşuna gitmişti ki gülümseyerek bana yaklaştı.

"Laboratuvarıma girmenin altın kuralı..." dedi kulağıma doğru eğilerek. "Bana ilk ismimle seslenmen."

Bir an şaşkınca baksam da, hemen kendimi toparladım. "Peki, Tobias," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bu aletlerin neye yaradığını bana anlatır mısın?"

"Hay hay!" dedi ve gözlerini bir süre üzerimde sabit tuttu. Sonra odanın başındaki büyük alete yöneldi ve işleyişini kısaca anlattı. "Bu alet burada kurduğum organizasyonun en önemli parçası. Eğer istediğim sonuçları elde edersem, gen kopyalaması yapabilecek hale gelecek."

Gözlerimi olabildiğince açıp ona baktım. Şaşkın görünmem gerekiyordu. "Nasıl yani? Bir çeşit klonlama işleminden mi bahsediyorsunuz?"

"Hayır." Gözlerinin için parıldıyordu. "Çok daha iyisinden bahsediyorum. Genetik bir eş, eşsiz insan ırkına bir istisna."

Şiirsel bir anlatımı vardı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Fazla itiraz etmiş görünmek istemiyordum ama sorularımı soracaktım.

"İyi de, bu insan ırkının eşsizliğine ihanet olmayacak mı? Yani düşünsenize, benden birkaç tane daha olduğunu..." Yüzümü buruşturarak kafamı olumsuz anlamda sağladım.

Muzipçe bana baktı. "Bence senden birkaç tane olsa hiç de fena olmazdı." Söylediği sözler beni afallatırken, tepkime aldırmadan devam etti. "Benim bahsettiğim daha farklı bir şey, daha yüce bir şey."

"Nasıl yani?" diye sorduğumda hayranlıkla önündeki alete bakıyordu.

"Öğreneceksin," dedi parlayan gözlerle bana dönerek. "Bu süreçte yanımda olman yeterli."

"Elbette, sonuçta sizin asistanınızım," dedim imasını reddederek.

Laboratuvardaki diğer aletlerin işlevini kısaca açıkladıktan sonra, projede ilerledikçe daha iyi anlayacağımdan bahsetti. Üst kata çıktığımızda yardımları için teşekkür ettim ve gitmek istediğimi belirttim. Hatta bana bir taksi çağırsa yetecekti.

Söylediklerimi ikiletmeden taksiyi çağırdı. Kapının önüne kadar beni yolcu etti ve tam çıkacakken, ayakkabılarından birini ödünç vermek için ısrar etse de kabul etmedim.

Taksinin kapısını kaparken bana gülümsedi. "Unutma, küçük sırrımız," dedikten sonra göz kırptı.

Gergince yutkunduğumda tüm kanın vücudumdan çekildiğini hissettim. *Küçük sırrımız mı?*

Taksiyle eve doğru yol alırken, hem çok bitkin hem de çok düşünceliydim. Yine amansız bir rüzgâr beni pençesine almış ve saçma sapan bir yere doğru sürüklemişti. Arkamda silikleşen Donaldson'ın evinde yaşadıklarımı düşündükçe her şeyin bir şaka olduğunu varsaymak istiyordum. Gözlerimi kapatarak taksinin verdiğim adrese ulaşmasını bekledim.

Araç durduğu anda parayı uzattım ancak "Ödendi, abla," cevabını alınca sinirim daha çok bozuldu. O herifin kanlı parası bana bulaşsın istemiyordum. "Al," diye ısrar ettim taksiciye. Almak istemeyince de arka koltuğa bırakıp arabadan indim. Donaldson'a borçlu kalmak gibi bir niyetim yoktu.

Ayaklarımın acısını umursamadan eve doğru koştum ve beceriksiz hareketlerle kapıyı açtım.

Ev soğuktu, ev boştu, ev onsuzdu.

Onsuzdum.

Hoyratça ayaklarımdaki sargıları çıkarıp duşa girdim ve kaynar suda tenime işkence ederek yıkandım. Banyoda yükselen buhar nefesimi daraltırken su akmaya devam ediyor, ben de altında hareketsizce kendimi haşlıyordum. Fazlaca kızardığımı görünce suyu kapatıp üzerime havlu bile almadan banyodan çıktım.

Hayat tüm çıplaklığı, çirkinliği, çürük dişleri ve şeytani sırıtışıyla bana gülüyordu ve ben çırılçıplaktım. Savunmasızdım. Bu iğrenç gülüşe karşı hiçbir reaksiyon gösteremiyordum.

Yorganın altına girdiğimde de çıplaktım. Zihnim çıplak, gecem çıplak, kalbim çıplak, ruhum çıplaktı...

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

NOT

Normalde beni gülümseten güneş bu sabah gözlerimi acıtmış, kaşlarımı çatıp yorganın altına girerek, çıplak ruhuma daha çok sarılmama neden olmuştu.

Burukça gülümsedim. Gece odamı bırak, dış kapıyı bile kilitlemeden uyumuştum. Boynumu esneterek yatakta doğruldum ve Deirdre'ye baktım.

"Şu an iyice sana benzedim, farkındayım," dedim sessizce. Kalkıp üzerime bir şeyler giydikten sonra isteksiz adımlarla mutfağa yöneldim. Ne yediğimi bile bilmeden, sadece midemin isyan etmesini engelledim.

Bütün günüm kanallar arası zaplamak ve evi turlamakla geçti. Akşam olduğunda, karanlık sadece havaya değil, kapkara bir kâbus gibi içime de çöktü. Sanki zaman geçmiyor, her geçen saniye bana işkence etmek için tenime bir çizik atıyordu. Defalarca uyumaya çalışsam da olmadı. Gelmeyeceğini bilecek kadar tanıyordum onu. Gece tüm ağırlığıyla kendini hissettirdiğinde tek derdim yalnızlık değil, bir de içinde bulunduğum ıssız orman ve koca evdi.

Gece yarısını geçmişti. Dakikalar ilerledikçe tenimdeki çizikler daha da derinleşiyor, daha çok kanıyorlardı. Düşünmekten yorgun düştüğüm bir an, göz kapaklarım uykunun ağırlığıyla titredi ve sessizce kendimi uykunun kollarına teslim ettim.

"Seni defalarca uyardım, Deirdre..." dedi gölgelerin arasından. Yine ilk karşılaştığımız ıssız yolun kenarındaydık. Çıplak ayaklarıma batan kıymıkların acısını hissedebiliyordum. Saçlarım üşüyen omuzlarımı örtmüyordu. Rüzgâr acımasızca ısırıyordu onun karşısında çırılçıplak kalan tenimi. Sanki üzerimdeki giysiler birer yanılsamadan ibaretti ve iliklerime kadar soğuğu hissediyordum.

Kendini bana göstermemesine içerledim ancak yine de cevap vermedim. Sesine ihtiyacım vardı. O sert ama benim tatlı bulduğum sesine.

"Sana bir şey olmasına izin vermem ama bana bir şey olursa yaşayamayacağımı biliyorum," dedi pes etmiş gibi. "Gözlerinde gördüğüm aşk, o masum sevgi, o tatlı eziyet... Beni yok ediyor, anlamıyor musun? Ben, beni tanıdığın gibiyim. Değişmem imkânsız, değişmem tehlikeli! Beni yabancı olduğum topraklara çağırıyorsun. Arkamda tonlarca yük var. Gözümü kırpmadan öldürdüğüm birçok insan... Beni korkak bir adam yapıyorsun, Deirdre. Ama ben korkmam. Korkmak istemiyorum."

Elimde olmadan hıçkırdım. Sesi gibi nefesi de uzaklaşmıştı. Gölgesi de görünmüyordu artık. Böyle olsun istemiyordum. Onun benden gitmesini istemiyordum. Derin derin nefesler almaya başladığım anda, çıplak ayaklarımın ucunda biriken sıcaklıkla aniden ürperdim. Ayağıma batan kıymaklar, gece karanlığında kapkara görünen sıvının üzerinde yüzüyorlardı artık. Parmaklarımı kıpırdattığımda kızılın uğursuz tonunun beyaz tenimde yansımasını gördüm. İrkilerek kaçmaya çalıştığımda kıpırdayamadığımı fark ettim. Sanki kandan bir bataklık içindeydim ve kaçış yoktu. Kapana kısılmıştım.

James yoktu. Lacivert yoktu. Naoise yoktu. Yalnızdım...

Gözlerimi açtığımda şaşırmadım. Bunun bir kâbus olduğunun farkındaydım ve uykumda bir süre sessizce ağlamıştım. Uyuyakaldığım kanepeden kalkarak gözlerimdeki yaşları sildim. Bu, gece boyunca gördüğüm kaçıncı kâbustu saymamıştım. O yüzden ürpersem de korkmamıştım.

Ancak onsuz her gecenin böyle geçeceğini bilmek ruhumu koyu bir girdaba sürüklüyordu. Saatin kaç olduğuna bile bakmadan telefonumu elime aldım.

Birçok cevapsız arama ve mesajın olduğunu görünce kaşlarım çatıldı. Telefon sessizde değildi ancak yine de aramaları duymamıştım. Mesajların çoğu Sinem'dendi. Yanıma geleceğinden bahsetmişti ama sonrasında ailesinin yeni yıl sürprizi yaptığını ve onlarla şehir dışına tatile çıkmak zorunda kaldığını yazmıştı.

Sömestr tatili boyunca Sinem'le kalabilme ihtimalimi de çöpe gönderirken, deli gibi Lacivert'e tutunma isteğim kendini

göstermeye başlamıştı. Yine de, yaptığı vedadan sonra onu aramayacaktım. Artık onsuz güçlü olmaya ihtiyacım vardı.

Ancak okul başlayana kadar bu evde tek başıma kalma fikri aklıma geldikçe nefesim daralıyordu. Lacivert'in neden olduğu yalnızlık eşsiz bir acı olsa da, saf yalnızlığın tesiri de büyüktü.

Ellerim istemsizce telefona giderken konuşabileceğim tek kişiye mesaj yazdım.

"Buraya gelebilir misin?"

Mesajıma aldığım hızlı cevap sonrası arkama yaslandım. Ne kadar süre geçmişti bilmiyordum. Zamanın akışıyla aram bozulalı çok olmuştu. Gözlerimi yanmayan şömineye dikmiş, onun gibi sönük bir şekilde aynı noktaya bakmaya devam ediyordum. Kilitli kapıları açma becerilerine aşina olduğum için, onu bir anda karşımda görmek beni şaşırtmadı.

"Evin güzelmiş," dedi ıslık çalarak. Her zamanki tatlı sırıtışının birazını göstermişti.

"Benim evim değil," diye cevap verdim ruhsuz bir şekilde.

Kaşları havalandı. "Ama tapu senin üzerine."

"Umurumda mı sence?" dedim aynı ters tonla.

Mike'ın yüzündeki ifade yavaşça kararırken, konuyu değiştirmenin bir faydası olmayacağını anlamıştı.

"İyi misin?" dediğinde boş gözlerle ona baktım. Yalan söylemeye gerek yoktu. İyi değildim.

"Değilim," dedim kestirip atarak.

Bir süre gözlerini etrafta gezdirdikten sonra bana odaklandı. Aklında bir şey vardı. Bunu tahmin etmek zor değildi ama söyleyip söylememe konusunda kararsız kalmış gibiydi.

"Isolater'ların psikolojik donanım evresi oluyor, Beren," dedi en sonunda konuşmaya karar vererek.

Neden bahsettiğini bilmiyordum ancak tahminde bulunarak başımı salladım.

"Ve o donanıma sahip olan bir ajanın bu hale gelmesi imkânsız," dedi buruk bir şekilde. "Ben içimde yaşadığım her şeyi alaycı kimliğimle gölgeliyorum. James'in buzdan mağaraları

var ve kanımca o mağaralarda kendi bile kaybolmuş(tu). Elizabeth prensipli ve işkolik duruşuyla gizler. Brad sessizliğiyle. Ama sen..." Bir an durdu. "Sen çok kırılgansın." Gözlerini yüzüme sabitleyip bir süre bekledi. Ardından "Neyin içine düştün böyle?" dediğinde, kafamdaki sesler onunkine karışmış, nefes almamı imkânsız hale getirmişti.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, sorduğu soruyu sindirmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda, mantığım biraz olsun yerine gelmişti.

"Sen..." dedim soruyu kendimden uzaklaştırmak için. "Sen neden bu işin içindesin?"

Yamuk bir şekilde gülümsedi. Yaptığım şeyi anlamıştı. Ayakta dikilmek yerine yanımdaki tekli koltuğa oturdu ve gözlerini tavana dikerek arkasına yaslandı.

"Ailemi kaybettiğimde on üç yaşındaydım. Küçüklüğümden beri asi bir çocuktum ve tam de ergenlik dönemimde yaşadığım bu trajedi kötü şeyler yapmama neden oldu. Sonra kendimi burada buldum." Derin bir nefes aldı. "Isolation Unity'de geçmişi parlak olan kimse yoktur. Ne kadar muhteşem bir birlik olursa olsun, burası da esaretin bir parçası. Burada özgürlüğün güç, lüks ve kanın kıskacında."

Söylediklerini düşünmeye çalıştım ancak zihnimdeki yorgunluk o an tüm uzuvlarımı ele geçirmişti. Gözlerini bana çevirdiğinde irkildiğimi hissettim.

"Herhangi bir donanımın yok," dedi yavaşça. "Aslında en başından beri çok acemi olduğun belliydi fakat James seni o kadar güzel gölgeledi ki, akla gelen tüm soru işaretlerini silmeyi başarıyordu."

Bakışlarını derinleştirerek bakmaya devam etti. "İtiraf ediyorum, değişik duruşun başlarda beni de çok etkiledi. Sonuçta yıllardır beraber yaşadığım ajan tiplerinden çok daha farklıydın. Ayrıca James'in kural dışına çıkmayacağından o kadar emindim ki, aklıma soru işaretleri gelse de, bir an bile farklı bir senaryo düşünmedim."

Boş gözlerle ona bakmaya devam ettim.

Mike biliyordu!

Ama nedense artık umurumda değildi. Normal duruşunun aksine, ilk defa ciddi görünüyordu.

"Ama sonra James'in mağarasından nasıl çıktığına şahit olmaya başladım. Sana bakışları farklıydı. Altı yıldır onunla çalışıyorum ve böyle baktığına hiç şahit olmadım."

Kafamı geriye yaslayıp acı acı güldüm. "Yanılıyorsun," dedim. "Düşündüğün gibi bir şey yok. Ayrıca ben de James'in farklı bir bakışını yakaladım bir kere," dedim Mike'ın az önce yaptığı gibi tavana bakarak. "O da Sofia'ya olan bakışıydı."

Sofia adı uzun zamandır aklıma gelmiyordu. Varlığı bile şüpheliydi artık ama yine de tüm kaslarıma sıcak iğneler geçirilmiş gibi acıyla kıvrandım.

"Sofia ve James, muhteşemdi," dedi Mike bir çırpıda. İğneleri daha da derine batırdı. "Ama seninle James arasındaki daha farklı bir şey." Gözlerini benden ayırmayarak devam etti. "İnan bana biliyorum," dedi üstüne basa basa.

Olduğum yerden doğruldum.

"Artık fark edeceğini sanmıyorum," dedim omuz silkerek. "Eğer beni protokol dâhilinde etkisiz hale getireceksen," dedim tüm cesaretimi toplayarak. "Lütfen bunu sen yap. James ya da Elizabeth'in dâhil olmasını istemiyorum." Mike sözüme karışmadan ekledim. "Ve senden tek bir şey istiyorum." Derin bir nefes aldım. "James'i unutmama izin verme. Geriye kalan tüm anılarımı silebilirsin."

Bunları söylerken gözlerim dolmuştu. Bu ihtimali daha önce hiç düşünmesem de, şimdi somut bir gerçek olarak karşımdaydı. Mike biliyordu ve bunu merkeze bildirirse ona kızamazdım. Görevini yapacaktı. Ama asıl ilginç olan, şu an çektiğim acıyı seviyordum. Ondan kopmak istemiyordum. Lacivert'i unutmak istemiyordum.

Mike ayağa kalkıp yanıma geldi ve dizlerinin üzerine çökerek elimi tuttu.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum, Beren," dedi. "Bu işe nasıl bulaştığını bilmediğim gibi, James'in ortağı olduğun gerçeğinden başka bir şey de bilmiyorum."

Gözlerimi kapatarak pusuda bekleyen gözyaşlarımın saldırmasına izin verdim. Mike bir abi gibi beni sardığında, yine hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. "Üzülme," diye kulağıma fısıldadı. "Benim tanıdığım James seni asla yalnız bırakmaz."

— — —

Gözlerimi açtığımda şöminedeki odunların çatırtısı kulaklarımı çoktan doldurmuştu. Sırtımın ağrısını net bir şekilde hissederken, üzerimdeki yün battaniyeyi kenara çekerek doğruldum. İki haftadır her gün olduğu gibi salonun kanepesinde uyuyakalmıştım ve her yanım sızlıyordu.

Ayağa kalkmamla eş zamanlı olarak kendini gösteren baş ağrısıyla dişlerimi sıktım. Mutfakta tüten kahve kokusu rahatlatıcı olsa da, çay kokusunu buna tercih edeceğimi düşündüm. Acil bir ağrı kesiciye ihtiyacım vardı ve ilaçların nerede olduğunu dahi bilmiyordum. On beş gündür beni terk etmeyen acımasız ağrı bugün Nirvana'sını yaşıyordu ve dayanacak halim kalmamıştı. Savsak adımlarla mutfağa ilerlediğimde, ıslık çalarak kahvaltı hazırlayan Mike'ı gördüm.

"Günaydın!" dedi neşesinden hiçbir şey kaybetmemiş bir halde. "Ünlü omletimin tadına bakmak ister misin?" diye sırıttığında yüzümü ekşitmek istesem de, ifadesiz bir şekilde başımı salladım.

"Bir kez ve bir kez daha," diye söylenerek gözlerimi devirirken duymadığına emindim.

Yanımda olduğu süre boyunca ünlü omletini yapmaktan ve bana yedirmekten bıkmamıştı. Kolumu kıpırdatıp bir şeyler hazırlamadığım için, önüme ne koyarsa ses çıkarmadan yeme durumundaydım. Masaya oturdum ve iştahsız bir şekilde Mike'ın omletini didiklerken kapı çaldı.

İçimde uçuşmaya başlayan minik kuşu hemen susturmaya yeltensem de beni dinlemiyordu. Ön kapıdan gelen Sinem'in aydınlık yüzünü gördüğümde kanatlarım kırılmış gibi hissetsem de hemen kendimi toparladım.

Lacivert kapıyı çalmazdı.

Sinem koşa koşa yanıma ulaştığında kırık kanatlarımın sızısı ile şaşkınlık yer değiştirmişti.

"Hoş geldin!" dedim sesimi olabildiğince mutlu tutmaya çalışarak. "Sen ailenle tatilde değil miydin?"

"Hoş bulduk, canım!" dedikten sonra sıkıca sarıldı ve gülümsedi. "İyi olmadığını biliyorum, Beren," dedi endişeli ama beni rahatsız etmeyecek kadar kibar bir tonla. "Tatilin geri kalanını annemle babam baş başa da geçirebilirler, böylece ben de yanınıza gelip sizi eğlendirebilirim diye düşündüm," dedi ve göz kıptı.

Dudak kavislerim onun bu hareketi karşısında yukarı kıvrılsa da, bakışlarımı sabit tutarak ayağa kalktım.

O sırada Mike çoktan Sinem'le sarılmış ve ona bir servis hazırlamıştı.

"Siz kahvaltınıza devam edin, ben bir ilaç alacağım," diyerek masadan kalktım ve derin bir *of* çekerek çekmecelere yöneldim. Çekmeceleri açacağım sırada, meyve çayı aradığım zaman yaptığım uzun mesai aklıma gelince vazgeçerek geri çekildim. Orada ilaç yoktu.

Sıkıntıyla alnımı ovuşturarak buzdolabının üstüne baktım. Daha önce ilgimi çekmeyen hasır sepet görüş alanıma girmişti. Göz ucuyla Mike'a ve Sinem'e baktım. Çoktan birbirlerine dalıp gitmişlerdi.

Parmaklarımın ucunda yükselerek sepeti yakaladığımda, iki elimle kavrayarak aşağı indirdim. Sepetin içinde aşina olduğum birçok ilaç bulunuyordu. Kuvvetli bir ağrı kesici ararken, üzerinde hiçbir şey yazmayan kırmızı kutu dikkatimi çekti.

Kutuyu elime alıp etrafına baktım ancak herhangi bir açıklama yoktu. En sonunda içini açtığımda minik hapların bulunduğu iki düzinelik paketler olduğunu gördüm. Prospektüs yerine bir not olduğunu görünce kaşlarım havalandı. Yavaş hareketlerle notu açtım.

Baş ağrın için. Lütfen içtikten sonra zıplamaya başlama.
İşe yaradığını biliyorsun.

Günlerdir ağlamıyordum evet.

Ama ağlamamak için kendime koyduğum yasak, benden izinsiz bir şekilde zincirlerini kırmış ve gözyaşlarımın göz pınarlarımda dolup ruhumu daraltmasına neden olmuştu.

Elimdeki notu buruşturup avucumla sıkarken ilaç kutusunu sepete geri koydum ve Mike'la Sinem'e görünmeden odama çıktım. Deirdre'yi gördüğüm anda gözyaşlarım hiç olmadığı kadar akmaya başladı. İki haftadır Mike'ın karşısında daha fazla zayıf durmak istemediğim için tüm zehrimi içime akıtıyordum ancak o küçücük not, tüm hüznümü tetiklemeye yetmişti.

Elimdeki kâğıdı defalarca açıp okuduktan sonra, tekrar avucumda buruşturdum. Kısa bir süre sonra balon gibi şişecek gözlerimi engellemek adına hızla duşa girdim. Sinem'e de bu şekilde görünmek istemiyordum. Duştan çıkıp ruhsuz bir şekilde hazırlanmaya başladığımda kapım tıklandı.

"Gir," diye seslenip, bir süredir elime almadığım makyaj çantasına uzandım.

Sinem hevesle yanıma geldi.

"Mert bizi dışarı çıkaracak, canım. Alışveriş yapmanıza bile göz yumabilirim dedi!" Sinem'in Mike gibi bulaşıcı neşesine hayran kalarak gülümsedim.

"Yeterince kıyafetim var, Sinem. Bence siz ikiniz çıkıp bir şeyler yapmalısınız. Zaten iki haftadır görüşmüyorsunuz."

Sinem kaşlarını çatarak bana baktı. "Saçmalama! Sensiz bir adım dahi atmıyoruz." Yüzü aniden düşerken devam etti. "Zaten Mert'le çok da romantik anlar yaşadığımız söylenemez." Sıkıntıyla iç çekip yatağa oturdu.

Mike'm romantik olmadığını tahmin ediyordum ama Sinem'e kaba davranmadığından neredeyse emindim.

"Nasıl yani? Sana karşı kaba mı?" diye sordum.

"Hayır hayır," dedi elini kaldırarak. "Hem çok kibar, hem de çok eğlenceli..." Duraksadı. "Ama..." Bu sefer fısıltıyla konuşmuştu. "Beni hâlâ öpmedi."

İşte bunu beklemiyordum. Çapkınlıklarıyla ünlü Mike, nasıl olur da Sinem'den bu kadar uzak tutabilirdi kendini? Bir süre düşündüm ama aklıma ciddi anlamda bir şey gelmiyordu.

"Doğru zamanı bekliyordur," dedim aniden. "Bu, senin onun için ne kadar özel olduğunu gösterir bence."

"Bu benim de aklıma geldi ama bilemiyorum," dedi yine iç çekerek. Sonra yüzünü düzeltip ayağa kalktı. "Hadi, üzerine adam akıllı bir şeyler giy! Alışverişe gidemesek bile yapacak bir şeyler buluruz."

Gözlerimi devirsem de, "Tamam," dedim. "Sen Mert'in yanına in, hemen hazırlanıp geliyorum."

Yanağıma sulu bir öpücük bıraktıktan sonra, "Anlaşıldı!" diyerek izci selamını verip odadan çıktı.

— — —

Mike arabayı kenara park edip durduğunda, Nişantaşı'nın ara sokaklarından birindeydik. Daha önce Nişantaşı'na gelmeme rağmen, televizyon ve internette fazlaca rastladığım bir semt olduğu için tanımakta zorlanmamıştım. Arka koltukta neredeyse uyuma moduna geçmiş bir halde oturduğumdan, Mike ve Sinem'in arabadan indiklerini algılamam için camıma tıklamaları gerekmişti.

"Hadi Beren, arka koltukta mı geçireceksin tüm günü?" diyerek çıkışan Sinem'i daha fazla konuşturmamak için araçtan indim.

Mike, Sinem'in elinden tutarak sağ tarafa doğru yönlendirdi. Arkalarından yavaş adımlarla onları izliyordum.

Kısa bir mesafe sonra fazla renkli vitrini olan bir mağazanın önünde durduk. Mike, Sinem'e ve bana yol verdiğinde vitrine göz gezdiriyordum ancak buna izin vermeyerek ikimizi de alelacele içeri soktu. Dışarıdaki görüntüsünün aksine kocaman olan mağazayı görünce şaşırmıştım. Ancak dikkatim askılardaki kıyafetlere kayınca, kaşlarımın açık bir şekilde havalanmasına yol açtı. Dünyada ne kadar çılgın konsept varsa hepsinin toplandığı bir kostüm mağazasına gelmiştik.

"Ciddi olamazsın?" dedim Mike'a dönerek.

Sırıtışı yüzünde büyüdü. "Gayet ciddiyim. Hadi, deneyin bir şeyler, çok eğleneceğiz!"

"Mike!" dedim dişlerimin arasından. "Eski eğlence anlayışın daha iyiydi sanki."

Ona yakışmayacak bir şekilde göz devirdi ve mırıldanarak söylenmeye başladı. "Bunları sevgilimin yanında konuşmanın sırası mı, kuzen?"

İmasını anlayarak önüme döndüm ve hemen yanında durduğum pufa oturup heyecanla kıyafetleri inceleyen Sinem'i izlemeye başladım. Mike da bir yandan askıları karıştırıyordu ancak o seçene kadar Sinem kabine girmiş, Kırmızı Başlıklı Kız kostümüyle geri çıkmıştı. Bir de eline sepet aldığını görünce gülümsemeden edemedim.

Mike askılardan kafasını kaldırıp da Sinem'i gördüğünde kaşlarını çattı.

"Ne oldu, beğenmedin mi?" diye sordu Sinem tepkisine bozulduğunu belli ederek. Yüzünde bariz hayal kırıklığı vardı.

Mike'ın kaşları havalanırken gülümsedi. "Hayır, bebeğim, çok güzel olmuşsun. Ama sen Kırmızı Başlıklı Kız olursan, benim de çirkin kurt adam olmam gerekir. Bu yakışıklı suratı kurt adam maskesiyle gölgelemek mi istiyorsun yoksa?" deyip sırıttığında, Sinem'in gölgelenen yüz ifadesi düzeldi.

Mike'ın yanına gidip saçlarını karıştırdı ve "Delisin sen, şapşal!" diyerek gülümsediğinde, ben de istem dışı aynı tepkiyi göstermiştim.

Sinem hız kesmeyerek kıyafetleri karıştırırken imayla bana baktı.

"Beren, bence sen Darth Vader ol," dedi girişteki devasa kostümü göstererek. "Şu anki ruh halin ona çok uygun. İçi kararmış," dedi yüzünü buruşturarak.

"Darth Vader kim ya?" dedim. Sinem'e az önce beslediğim sempati resmen ölmüştü. Robokop gibi bir şeydi bu.

"Ciddi olamazsın!" dedi Mike'la ikisi aynı anda bana dönerek. Repliğimi çalmışlardı. "Star Wars serisini izlemedim deme sakın!"

"İzlemedim," dedim omuz silkerek. "Hem bu kim? Bir çeşit robot çakması kahraman mı?"

"Cık cık cık..." dedi Mike başını olumsuz anlamında sallayarak. "Kuzenime bunu hiç yakıştıramadım."

Kostümü kucakladığı gibi yanıma geldi. "Star Wars ruhunu yaşamalısın, kuzen! Hemen bunu giyiyorsun ve ben de ünlü replikleri sana öğretiyorum."

"Saçmalama!" diye cırladım. "Ben bunu hayatta giymem!"

"Yapma, kuzen," dedi Mike boyun bükerek. Sonra sessizce fısıldadı. "Biraz eğlenmeni istiyorum, Beren. Kırma beni."

Derin bir *of* çekerek ayağa kalktım ve benden bile ağır olan kostümü sürüyerek kabine yöneldim. Uzun bir uğraştan sonra, son derece rahatsız olan kostümü giymiş ve neden böyle bir kostümün uzun bir pelerini olduğunu sorgularken bulmuştum kendimi. Kabinden çıktığımda kostümün kaskını takmamıştım, çünkü kaskın içinde nefes alacak yer var gibi gözükmüyordu.

Ben çıkana kadar Sinem ve Mike çoktan yeni bir kostüm giymişler, birbirlerine gülüyorlardı. Yanlış görmemiştim. Mike *Superman,* Sinem de *Superwoman* olmuş, utanmasalar pazularını yarıştıracaklardı. Beni görünce gülüşleri daha da derinleşti.

"Gülmeyin!" dedim yüzümü buruşturarak.

Mike hemen yanımda bitti. "Kaskı takmadan ruhu yaşayamazsın," deyip başlığı elimden kaptığı gibi kafama geçirdi.

Eh, en azından nefes alabiliyordum. Aynadaki aksim son derece ürkütücü bir film karakteriydi ve kendimi böyle görünce ciddi anlamda komik gelmişti. Sinem ve Mike'a tekrar baktığımda, Superman kostümlerine bir de kırmızı maskeler taktıklarını gördüm.

"Hey!" diye bağırdım. "Madem kuralına göre oynuyorsunuz, o zaman maske takmayın. Superman ve Superwoman maske takmaz!"

Bir dakika! Benim sesim neden testere gibi çıkıyordu?! Kostümde her şeyi düşünmüşlerdi resmen.

İtirazlarıma kulak asmayan Sinem ve Mike, mağazanın kapısına yöneldiğinde hızlı adımlarla peşlerinden gittim. Sesimi duymuyorlar mıydı?

"Hey, beklesenize! Nereye gidiyorsunuz bu halde?"

Ben arkalarından bağırırken, çoktan caddeye çıkmış, insanların arasına girmiştik. Mike ve Sinem, kollarını kaldırarak kendilerine uçma efekti verip pelerinlerini dalgalandırdıklarında ağzım kocaman açılmıştı. Ne yapıyordu bu manyaklar?

Son derece ciddi bir şekilde, yüzlerindeki ifadeyi bozmadan kollar havada ilerliyorlardı. Arada Mike'ın Superman jenerik müziğini mırıldandığını duyuyor ancak hâlâ onlara yetişemiyordum. Etraftaki insanlar onlara bakıp fotoğraf çekiyor, bir yandan da kahkaha atıyorlardı.

Bense ne yapacağımı şaşırmış bir halde peşlerine takılmıştım.

Ah, tabii ya! Mike bunu baştan beri planlamıştı! Maskeleri de o yüzden takmışlardı.

Hızla yürürken içinde bulunduğum kıyafet nefesimi daraltıyordu ama bizim çılgınlara bir türlü yetişemiyordum.

Bir süre sonra insanların benim de fotoğraflarımı çektiklerini fark ettiğimde utançla adımlarımı hızlandırdım ancak on yaş civarlarında bir grup çocuk, lazer kılıçlarıyla önüme dizildiğinde durmak zorunda kaldım.

Etrafıma iyice bakındığımda, bir alışveriş merkezinin önüne geldiğimi fark ettim. Ve girişteki panoda kocaman bir Star Wars filmi reklamı vardı. Lanet olsun, tam yerine denk gelmiştim!

"Ne istiyorsunuz?" dedim tereddütle.

"Luke Skywalker nerede?" dedi öne atılan şişko çocuk. Kılıcını kendine göre tehditkâr bir şekilde sallıyordu.

"O kim?" dedim şaşırarak.

"Bize numara yapma, Darth Vader. Yerini bildiğini biliyoruz." Tehdidi bayağı ciddi görünüyordu.

Aralarında en çelimsiz olanı söze atıldı. "Oğlum, Darth Vader ölmemiş miydi? Bu yenisinin ismi başkaydı sanki?" dedi.

Şişko olan bilmişçe söylendi. "Saçmalama! Ben 1977'den beri izliyorum, dediğime güven."

Kaskın içinde patlattığım kahkaha dışarıya kötü adam gülüşü gibi yansımıştı. "1977'de daha vitamin bile değildin sen bence, velet!" dediğimde kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ya söylersin, ya da..."

"Ya da?" diye sorduğumda, birden hepsi hazır ola geçti ve "Güç seninle olsun!" naralarıyla üzerime doğru koşmaya başladılar.

Geri geri arkama bile bakmadan koşarken, yolun kenarında beni izleyen ve hâlâ kolları havada olan süper çifte baktım.

"Manyaksınız siz! İyi bulmuşsunuz birbirinizi!" diye çemkirdim.

Sırıtarak bana bakıyorlar ama hâlâ kollarını indirmiyorlardı.

"Uçma antrenmanı yapacağınıza alın şunları peşimden!" diye bağırdım nefes nefese. Çember çizerek kaçıyordum veletlerden.

"Üzgünüm, dark side!" diye bağırdı Mike. "Ben Superman! İyilerin dostu, kötülerin düşmanı ve senin gibi kötü bir kahramana yardım edemem!"

"Allah seni kahretsin, Mert!" diye bağırdım. "Yapa yapa kötü karakter mi yaptın beni?"

Son bağırışlarımda iyice sinirim bozulmuştu. Daha fazla koşmaya dayanamayarak olduğum yere oturdum ve kahkaha atmaya başladım.

Küçük çocuklar etrafımı sararken, kılıç darbeleri hiç etki etmiyor, aksine kahkahalarımı katlıyordu. Ne kadar güldüm bilmiyordum ancak iyi gelmişti.

Tatil iç sesime göre uzun ve acılı ama dışarıdan bakıldığında hakkını yemeyeceğim kadar keyifli geçmişti.

Sinem o süre zarfında benimle kaldı, hatta aynı yatakta uyuduk ve onu Mike'ın gazabından korumuş olduğuma inanarak içimi rahatlattım. Mike ikimizi de hiç boş bırakmayarak devamlı yapacak bir şeyler buldu ve özellikle benim meşgul olmamı sağladı.

Tatilin son sabahına uyandığımızda Sinem eşyalarını toplu-

yor, ben de ona yardım ediyordum.

Sinem'in lavaboya gittiği bir an Mike yanıma geldi.

"Sinem'i yurda bırakıp oradan mahzene geçeceğim," dediğinde başımı çevirip ona döndüm.

"Ben de gelebilir miyim?"

Mike'ın yüzü eli ateşe değmiş gibi gerildi. "James'in haberi yok. Yani gelmesen daha iyi olur."

Tek kaşım kalktı. "James'in arkasından gizlice iş çeviren adam, şimdi de ondan korkuyor mu?" dedim imayla.

"Böyle olmadığını biliyorsun, Beren," dedi ama başka bir açıklama da yapmadı.

Mike'ın bu düşünceli tavrı o kadar canımı sıkmıştı ki, ne pahasına olursa olsun o mahzene gitmeye karar verdim. Onlarla beraber arabaya bindiğimde, yanımızda Sinem olduğu için itiraz edemedi. Sinem'i bıraktığımızda beni eve dönmem için ikna etmeye çalışsa da, bir gariplik olduğunu hissetmiştim ve bu konuda geri adım atmayacağımı inatla belirttim.

Mike derin bir *of* çekti. "Gerçek bir Isolater olmasan da, onların sahip olduğu ağır inatçılığı karşıladığına eminim, Beren," dedi omzunun üzerinden bana bakarak.

Uzun bir yol kullanarak mahzene giderken, içimi kemiren düşünceler yolculuk boyunca bana işkence etmekten çekinmedi. Nihayet arabayı Mike'ın garajına park etmek için durduğumuzda, sessizliği tüm bu hislerimi perçinlemişti.

Yavaş hareketlerle kırmızı odaya çıktık. Mike önden geçip kapıyı açarken nefesimi tuttum. Onu görmeye hazır mıydım, bilmiyordum.

Kırmızı odaya girdiğimiz anda her şeyin eskisi gibi durduğunu gördüm. Boşuna endişelenmiştim.

Brad yine ekran başında, düz bir ifade ve sessizlikle araştırmasını yapıyordu. Elizabeth onun yanında oturuyor, elindeki kâğıt kadar ince tablette bir şeyi inceliyordu ama yüzü her zamankinden solgun görünmüştü gözüme. Ruhsuzluğunun bile ötesine geçmişti. İçten içe yüzümü buruşturarak odanın kalanına baktım. Lacivert yoktu.

Düşüncelerimi kafasını kaldırıp boş suratla bana bakan Elizabeth böldü. Halbuki daha sinsi bir bakış bekliyordum.

"Seni beklemiyorduk, Beren," dedi.

Devam etmesine izin vermeden sordum. "James nerede?"

Alaylı bir gülümseme suratında yayıldı. "Odasında," dedi imalı bir şekilde.

Hah! İşte bildiğim Elizabeth geri gelmişti. Onu daha fazla dikkate almayarak hızla kırmızı odadan çıktım ve aşina olduğum, hatta çokça özlediğim siyah kapılı odaya yöneldim. Nefesimi tutarak kapıyı ittirdim.

Bu cesaret kaynağı neredendi bilmiyordum ancak kendimi durdurmak istemiyordum. Neredeyse bir aydır görmediğim çehresine hasret değildim sadece, muhtaçtım. Kanım, cadı kazanına düşmüş gibi umutsuzca kaynıyor, son kelimelerim dahi adını haykırıyordu.

Kalbime attığı derin kesiğe hayalî elimle bastırarak içeriye süzüldüm. Gözlerim odağını anında bulmuştu. Göğüs kafesimde bir süredir anlamını yitiren küçük kuş, kesik elimin basksına aldırış etmeden büyük bir sızı vererek tekrar kanamaya başladı. Yaşadığım acı ve heyecan karışımıyla nefesimi tuttum.

Kalçasını yasladığı mutfak tezgâhı, zarif duruşu karşısında eğreti duruyordu. Kollarını göğsünde bağlamış, sanki kafasında patlama noktasına gelen doluluğu engellemeye çalışıyordu. Bakışları çok uzaklardaydı. Beni fark etmemişti.

Uzak bakışlarını tavana sabitlemiş, durum analizi yapıyor gibiydi. Mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştığı aşikârdı. Ama çıkardığı sonucu beğenmiyor ve kafasını olumsuzca sallayarak kaşlarını çatıyor, sıkkın bir şekilde, ince parmaklarıyla saçlarını geriye atıyordu.

Bu hali zihnimde uzun süredir yaşadığım karmaşayı hatırlatınca burukça gülümsedim. Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. Bunu yapabiliyor olduğum için bile heyecanlıydım. Ama sonra odada farklı bir nefesin kokusunu aldım. Bu koku başka bir kokuydu. Farklı, kadınsı, yoğun bir kokuydu.

Dikkatimi düşünceli çehresinden uzaklaştırıp odaya çevirdim.

İşte oradaydı. Onun yatağında. Karamel rengine çalan kumral saçları yastığın her tarafına dağılmıştı. Yüzü aynaya dönük uyuyor, suratında benden çalınmış huzurla uykunun en tatlı anlarını yaşıyordu. Tüm vücudum bir buz kütlesinin içine sıkışmış gibi kaskatı kesildi.

Dikkatimi tekrar Lacivert'e verdiğimde, elimde olmadan derin bir iç çektim. Oksijenim kaybolmuş, soluklarım daralmıştı. Kısık da olsa yaydığım ses varlığımı ortaya çıkardığında irkildiğini gördüm.

O ve irkilmek! Bugün farklıydı.

Lacivert gözler bana döndüğünde, elalarımı onunkilerle buluşturdum. Aynı anda birçok şey geçti gözlerimden. Kırgınlık, umutsuzluk, özlem, hayal kırıklığı... Hepsi dev siluetler halinde etrafımda dolanıyor, zorlukla aldığım nefesi bile acı bir işkenceye dönüştürüyordu.

Onun gözlerinde ise, bu zamana kadar görmediğim bir şey gördüm. Kararsızlık!

Bana doğru bir adım attığında dudakları aralandı. Sonra Sofia'ya döndü ve dudaklarını kapatıp çizgi haline getirdi.

Bir şey söylesin istiyordum. Yanlış anladın desin... Açıklayabilirim desin... Ancak konuşsun istiyordum.

Konuşmak yerine lacivert gözlerinde yorgun düşen karanlık gölgelerle beni ölüme sürüklemeyi tercih etti. Yıllar kadar uzun gelen bakışmamız gözlerimin yanmaya başlayıp isyan etmesiyle son buldu.

Hayır, küçük kızlar gibi çaresizce karşısında ağlamayacaktım. Dişlerimi sıktım, dudaklarımı onun gibi çizgi haline getirdim ve hiç tereddüt etmeden dönüp hızlı adımlarla siyah kapıdan çıktım.

Mike olanları tahmin etmiş gibi kapının önünde bekliyordu. Dışarı çıktığımda ağlamaya başlamıştım bile ancak umursamadım. Koşarak Mike'ın garajına gitmekti niyetim. Garaja girdiğimde Mike bana yetişmişti.

"Beren!" dedi çaresiz bir şekilde. "Özür dilerim, bugün döneceklerinden haberim yoktu."

Gözlerimi sıkıca kapatıp, taarruza geçen yaşları engellemeye çalıştım. Nereden dönmüşlerdi? Neler oluyordu?

"Açıklama istemiyorum, Mike!" diye bağırdım ve beni buraya getirdiği arabaya ulaşmak için koşmaya başladım.

Bu defa kolumu yakaladı. "Beren, bekle! Gerçekten düşündüğün gibi değil."

Lacivert'ten duymayı beklediğim klişe Mike'tan gelmişti. "Duymak istemiyorum. Lütfen eve gitmeme izin ver," dedim.

"Mahzenden bu şekilde çıkıp gidemezsin," dedi. Acı çekiyor gibiydi. "Beren, sana söylemek istedim... Ben gerçekten..." Derin bir iç çekti. "Ama ortalık çok karıştı. James ve Sofia'nın bugün geleceğinden haberim yoktu. James onu gelir gelmez, sorgu için merkez üsse götürmüştü."

Neden bahsettiğini anlamıyordum ve o da düzgün anlatamadığını fark edip toparlamaya çalıştı.

"Sofia'yı mahzenin girişindeki kömürlükte bulduk," dedi derin bir nefes daha alarak. "İşkence görmüştü. James burada olmadığı için kömürlüğün görsel kontrolü yapılmamış. Jenny vücut ısısı taraması yapsa da, mahzene herhangi bir tehdit durumu olmadığı sürece rapor etmiyor." Dinlediğimi görünce aynı hızla devam etti. "Jenny'nin tespitine göre, Sofia kırk altı saat boyunca kömürlükte yaralı halde baygın olarak yatmış."

Söyledikleri karşısında kanım donma noktasına gelmişti. İnanamıyordum. Sofia'nın başına gelenlere, bu olanlara... O küf ve rutubet dolu kömürlüğü hatırlıyordum. Orada iki dakika durmak bile fazla acı gelmişti.

"Neden bana anlatmadın?" dedim ifademi korumaya çalışarak.

"Hiçbir şey belli değildi," dedi sıkıntıyla. "Sofia'yı Donaldson'ın kaçırdığını düşünüyoruz ancak elimizde hiçbir kanıt yok. Hafızası silinmiş, başına gelenleri hatırlamıyor. Günlerce sorguda kaldı. Perişan haldeydi. James onu öyle görünce yıkıldı ve tekrar kendini suçlamaya başladı."

Söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Her şey bir anda çok fazla gelmişti. Sofia'nın, Lacivert'in açısından düşünmeye, empati yapmaya çalıştım ama olmadı. Kendi acım daha ağır basıyordu.

SOFIA ARTIK BURADAYDI. LACİVERT'İN YANINDA.

"Ne zaman bulundu?" diye sordum acımı bastırarak.

"Yılbaşı etkinliği sabahı bulunmuş. O sabah senin yanına gelmiştim. Öğlen de acil çıkmıştım hatırlarsan."

Başımı salladım.

"Mahzene geldiğimde herkes alarma geçmişti. James'i gerçekten öfkeli gördüğüm anlardan biriydi. Sofia'yla ilgilendi ve tedavisini sağladı. Sonra da acilen merkez üsse gittiler ve James'e sana söylemem gerekip gerekmediğini soramadım." Başını eğdi. "Üzgünüm, Beren. Her şeye rağmen James ekip lideri ve Sofia konusunda benim bir karar şansım yok. Eğer olsaydı, emin ol anlatırdım."

"Boş ver," dedim. Bu öğrendiklerim çok fazlaydı. "Artık eve gidebilir miyim?" dedim aynı ifadesizlikle.

Mike *olmaz* dercesine başını salladı. "Bu halde gitmen şüphe uyandırır. En azından Sofia ile tanışmalısın."

Kanımın tüm vücudumdan çekildiğini hissettim. Sofia'yla tanışmak mı? Lacivert'in geçmişiyle, anılarıyla, belki de aşkıyla tanışmak...

"Yapamam," dedim düz bir sesle.

"Beren," dedi sakin bir şekilde. "Elizabeth'in gözü senin üzerinde, açığını arıyor. Sofia geldiğinden beri de saldıracak yer arıyor zaten. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundasın," dedi. Sanki ufak bir çocukmuşum gibi tane tane anlatıyordu.

Ellerimi yüzümde birleştirerek alnıma masaj yapmaya başladım. Neyse ki ağlamayı kesmiştim.

"Mike, bu çok zor!" dedim sıkıntıyla nefesimi bırakarak.

Omuzlarımı kavradı. "Biliyorum," dedi anlayışlı bir şekilde. "Ama sana güveniyorum. James'in dikkati şu an çok dağınık. Bana güven, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Tamam," dedim pes ederek.

Mike sakinleşmem için beş dakika daha zaman tanıdı. Sonunda elimden tutup beni garajın dışına çıkardığında, hayatımın en zor sınavlarından birini vermek için hazır hissetmek

zorunda kaldım. Âşık olduğum adamın âşık olduğu kadınla karşılaşmak...

Koridora çıktığımızda yanaklarımı dişlemeye ve derin nefesler almaya başlamıştım. Mike tuttuğu elimi sıkıyor, bana cesaret vermeye çalışıyordu. "Lütfen sakin ol," diye fısıldadı son defa. "James'e zaman ver."

Başımı sallayarak onaylasam da beynimin içi bomboştu. Tüm dikkatim az sonra karşı karşıya kalacağım tanışma işindeydi. Yavaş sayılabilecek adımlarla kırmızı kapıya ulaştık. Derin ve hırıltılı bir nefes çektiğimde Mike kapıyı açtı.

Tüm ekip oradaydı. Sofia da dâhil. O an tek fazlalık benmişim gibi hissettim. Brad her zamanki yerindeydi ama bu sefer yamna Elizabeth değil Sofia oturmuştu. Elizabeth, Lacivert gibi ayakta duruyor ve sanki ona yakın olabilmek adına ondan tarafa yaslanıyordu.

Alaycı bir gülümseme geçti dudaklarımdan. Bir adam, üç âşık kadın... Bu tablonun bir parçası olmak istemiyordum.

Odaya girmemizle gözler bize dönmüştü.

Lacivert beni gördüğü anda doğruldu ve hiçbir şey olmamış gibi başıyla selam verdi. Onu tekrar ederek ben de selam verdim ve bakışlarımı hemen kaçırdım. Onunla yüzleşmeye hazır değildim. Mike'm koluma temas etmesiyle buraya neden geldiğimi hatırladım.

Sofia'nın üzerinde ona büyük gelen koyu renk bir tişört, altında da beyaz bir tayt vardı. Koyu renk tişörtün kime ait olduğunu düşününce içimde durdurulması güç bir kasırga kıskançlığa dönüştü. Dişlerimi sıkıca birbirine bastırıp, videolarından gördüğüm haline zıt olarak oldukça kırılgan görülen Sofia'ya doğru bir adım attım.

"Başına gelenlere çok üzüldüm. Ekibe tekrar hoş geldin. Ben Beren," dedim tek nefesle.

Elizabeth'in aksine sıcakkanlı görünüyordu. Mütevazı bir şekilde gülümsedi ve elini uzattı. "Ben de Sofia. Çok teşekkür ederim."

Türkçesi en az diğer ekip üyeleri kadar iyiydi. Masum duruşu öfkemi daha da arttırdı. Belki Elizabeth gibi bir şeytan olsaydı daha kolay olurdu. Sofia ile konuşurken Lacivert'in delici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ancak ona doğru bakmamakta kararlıydım.

Terleyen avucumu Sofia'mn elinden kurtararak pantolonuma sildim. Sofia gülümseyerek konuşmaya başladı. "Ben yokken James'in ortağı olduğunu duydum. Çok şanslısın," dedi gözlerimin içine bakarak. "James harika bir eğitmendir," dediğinde samimi görünüyordu.

"Öyle," diye onayladım onu.

Elizabeth huzursuzca kıpırdandı. Sanki Sofia ile olan konuşmamızdan rahatsız olmuştu. Dost filan olabileceğimizi mi düşünüyordu acaba?

"Sofia'nın sorgusu bittiğine göre, tekrar James'le çalışmaya devam edebilir," dedi imayla. Her zamanki Elizabeth yine dişlerimi gıcırdatmayı başarmıştı.

Sonunda hayran olduğum lacivert gözlerle bir araya gelmek zorunda kaldım. Bana kısa bir bakış attıktan sonra Elizabeth'e döndü.

"Böyle bir şey söz konusu değil, Elizabeth. Zaten Beren'le önemli bir görevin tam ortasındayız. Göreve Sofia'nın dâhil olması mantıksız olur. Ayrıca Christopher Grand'ı hâlâ yakalayamadınız. Sofia'nın size bu konuda destek olması daha doğru olacaktır."

Dümdüz bir sesle, kararının itiraza açık olmadığım belirterek konuşmuştu. Gözlerimi ondan alıp, dayanamayarak Sofia'ya baktım. Çok açık bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı ancak kendini hızla toparlayarak cevap verdi.

"Christopher Grand dosyasında ben de vardım. Yani, öldü sanıp dosyayı kapatanlardan biri de benim. Göreve destek olmaktan memnuniyet duyarım," dedi ifadesini bozmadan.

Lacivert kafa sallamakla yetindi. Ben de Mike'a dönerek gitmek istediğimi gösteren bir bakış attım.

Bunun üzerine Mike olduğu yerde doğrularak konuşmaya başladı.

"Pekâlâ, başka bir şey yoksa, biz Beren'le Donaldson'ı izlemeye gidiyoruz. Yarın okulun yeni dönemi başlıyor, o açıdan fazla vaktimiz yok."

Herkes sessizce onaylarken, Sofia'nın yüzünde gördüğüm acı ifade onun için üzülmeme neden oldu. Bilinçaltım neler yaşadığını fısıldarken, ben hâlâ olanlara kulak tıkamak istiyordum ama onu bu halde görmüşken bunu yapmak oldukça zordu.

Mike'la zaman kaybetmeden odadan çıktık.

Arkamızdan gelen nefesin sahibini nerede olsa tanırdım. Lacivert bize yetişmişti ve bir işaretiyle Mike ortadan kayboldu. Saniyeler sonra yine onun odasmdaydık.

İfadesiz durmaya çalışsam da, odaya girer girmez yüzümü buruşturdum. Lacivert'e bakmak yerine boş gözlerle odaya bakıyordum. Yatak hariç.

"Beren," dedi uzun zamandır ismimi söylemesine özlem duyduğum kalın ama tatlı sesiyle. "Konuşmamız gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor," deyip kestirip attım. Sabır diler gibi gözlerimi kapatmıştım. "Ben konuşmak istemiyorum," dedim nefesimi bırakarak.

Kollarımdan sıkıca kavradı ama güç uygulamıyordu. Vücudum anında karıncalanmaya başlarken, yine ona özel tepkisini gösteriyordu. Tatlı bir sızı her yanımı sarmıştı.

"Seni o gece bu yüzden bırakmadım," dedi gözlerimin içine bakarak.

Kollarımı ondan kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi. "Ne önemi var?" dedim yenilmiş bir şekilde. "Artık ne fark edecek? O burada ve bir aydır ortada yoksun. Bir ay geçti, James! Bana söylemek ve beni yalnızlığımda boğmamak için koca bir ayın vardı!"

Ağlamıyordum ancak sesimdeki acı havada asılı kalıyor, James'in tenine değecek kadar keskin çıkıyordu.

"Her şey çok karışıktı," dedi düz bir ifadeyle. Gözlerinden karanlık gölgeler geçmeye başlamıştı. "Hâlâ da öyle."

"Hiçbir şeyi daha fazla karıştırmak istemiyorum," dedim düz bir şekilde.

Derin bir nefes verdi.

"Ve daha fazla konuşmak da istemiyorum," diye ekledim.

Söylediklerimi tartar gibi bir süre düşündü ve yavaşça kollarımı bıraktı.

Tam kapıya yönelmiştim ki, ani bir hareketle belimden kavrayarak beni kendine çekti. Sırtım sadece göğsüne çarpmıştı ama kalbim bu hareketiyle çoktan kıyıya vurmuştu. Yoğun kokusu ensemden firar edip burnuma dolarken, nefesimi tutmak zorunda kaldım. O ise benim tersime derin bir nefes aldı. Sanki kokumu içine çekiyordu. Ya da anın etkisiyle istediğim şeyi hayal ediyordum.

"Zarar görmeni istemiyorum, Deirdre," dedi fısıltıyla.

Gözlerimi kapatıp söylediği şeylerin büyülü tınısını hissetmek için kendime zaman verdim.

"Ama ilk zarar gören hep ben oluyorum," dedim gözlerimi kapalı tutarak. "Belki de kaderim Deirdre'den farklı değildir," diyerek son sözü söylediğimde, sıcak kollarından kurtulup odadan hızla çıktım ve kendimi büyük, acı bir boşluğa bıraktım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

OYUNCAK BEBEK

Mike beni eve bıraktığında sıcakta kalmış jöle gibi hissediyordum. Vücudum hiç olmadığı kadar gevşemişti ve sanki hiçbir uzvuma hâkimiyetim kalmamıştı.

Ne arabada, ne de eve geldiğimizde konuşmuştuk. Her zamanki rutinimi tekrarlayarak duşa girdim ve saatlerce banyoda kaldım. Mike'ın James gibi su sesimi dinleyecek kadar takık olmadığına emindim. Acı acı gülerek kafamı salladım ve uzun bir süre boş gözlerle suyun tenimden akıp gitmesini izledim.

Yarın okul başlayacaktı. Lacivert tekrar gelip benimle mi kalacaktı, yoksa mahzende Sofia ile mi olacaktı, deli gibi merak ediyordum. Sofia'nm benden daha zor durumda olduğu beliydi. Zihnim daha fazlasını, aralarındaki şeyin devam ettiğini düşünmek istemiyor, o noktada düşüncelerimi boşluğa bırakıyordum. Merakımın yerini ince sancılar alınca düşünmekten yoruluyor ama bir süre sonra aynı sorularla tekrar boğuşmaya başlıyordum.

Deirdre ve tavanla yaptığım uzun mesaili bakışmalar sonucu aşağı indim. Mike mutfaktaydı ve iki büyük pizzayı kutularından çıkarıyordu.

İndiğimi anında hissetti. Onların reflekslerini kıskanıyordum.

Ayaklarımı sürüyerek inerken Mike gülümsedi.

"Ben de seni çağıracaktım, fıstık. Acıkmadın mı?"

"Sanırım acıktım," dedim. Gülümseyemesem de somurtmamaya çalışıyordum ancak ne kadar başarılıydım bilemiyordum.

Mike anlayışlı bir şekilde gülümsedi ve "Hadi gel," diyerek masayı gösterdi. İsteksiz bir şekilde pizza dilimini dişlerken bana bakıyordu. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sorduğunda bir anlığına dondum kaldım.

"Okula gitmeyi?" dedim ağzıma pizzayı tıkıştırarak.

Mike'ın kaşları imalı bir şekilde havaya kalktı. Lokmamı hızlıca yutunca mideme oturduğunu hissettim.

"Mike, gerçekten bir şey yapmayı düşünmüyorum. Şu an aklımda olan şey, Donaldson'dan ne kadar iğrendiğimi göstermeyerek asistanlığına devam etmek ve imkân olursa görev sonlanınca okulu bitirmek."

Mike bir şey hatırlamış gibi bana baktı. "Sahi, sen okula çok rahat adapte oldun. Tıp fakültesinde miydin?" diye sordu.

"Evet," diye omuz silktim. "James'le karşılaşmadan önce başka bir okulda ikinci sınıfa devam edecektim ama James bu görevle çok daha iyi bir üniversitede okuma imkânı vermiş oldu."

"James çok zekidir," dedi gözleri parlayarak. "Bu yaptığı hamleyle herkesi senin eğitimli olduğuna inandırdı. Bahse girerim Elizabeth sırf bu yüzden peşine düşmeyi denememiştir."

"Neyse," dedim. Yine o aşk üçgeni hakkında düşünmek istemiyordum. "Kayıt işlerimi hallettin, değil mi?" diye sordum konuyu dağıtmak adına.

"Tabii ki," dedi gülümseyerek." Ayrıca tüm sömestr boyunca Donaldson'ı izledim. Neredeyse hiç evinden çıkmadı."

"Donaldson'ı yarma kadar anmasak da olur," dedim keyifsiz bir şekilde.

Yemeği bitirdikten sonra mutfağı toparladım ve biraz TV izledikten sonra uyumak için odama çıktım.

— — —

Güneş doğmadan uyanmıştım. Sıcak yatağımda iyice büzüşerek biraz daha uyumaya çalışsam da tamamen ayılmıştım. Uyuyamayacağımı anlayınca balkona çıkarak keskin soğuğu içime çektim.

Evin etrafını saran sık orman, taze nefesler almayı kolaylaştırıyordu. Yeni yağdığı belli olan yağmur, toprağa kokusunu bırakmıştı. Derin nefesler alarak harika kokuyla rahatlamaya çalıştım. Zor bir gün, hatta zor bir ay, belki de yıl beni bekliyordu.

Balkonda bir süre daha kaldım ancak titremeye başlayınca odama geçip banyoya girdim. Yüzümü yıkayıp dişlerimi de

fırçaladıktan sonra, uyuşuk bir şekilde giyinmeye başladım. Nasıl olsa vaktim vardı.

Yüksek bel siyah bir pantolon giydikten sonra, üzerine de belimi hafiften açıkta bırakan, kısa kesim, kemik rengi bir boğazlı bluz giydim. Aynada görüntümü çok boş bulunca, dolabı karıştırıp dizlere kadar uzanan deri bir yelek buldum ve inanılmaz derecede hoşuma gitti. Onu da giydikten sonra battaniye gibi kalın bir şalı boynumdan geçirdim ve çok sade bir makyaj yapıp aşağıya indim.

Mike daha uyanmamıştı.

Güneş yeni doğuyor, uçuk mavi bir aydınlık yayıyordu. Görüntünün verdiği huzurla sallama çay yapıp, boydan boya camla çevirili salona geçtim ve dışarıyı izlemeye başladım.

Çayımı yudumlarken, Mike'ın gözlerini ovuşturarak mutfağa yürüdüğünü gördüm. "Günaydın!" diye bağırdı.

Bu çocuğun neşesiyle sonsuz bir anlaşması var diye geçirdim içimden.

"Erkencisin bugün," diye bağırmaya devam etti mutfaktan.

"Öyle oldu," dedim.

"Tost mu, mısır gevreği mi?" diye sorduğunda, bekletmeden "Tost," cevabını verdim.

Mike zaman kaybetmeden bir tepsinin içinde iki tostla yanıma geldi. Kendine de çay yapmıştı.

"Yeni döneme hazır mısın?" diye sırıttığında ben de gülümsedim.

"Bir öğrencinin olabileceği kadar."

"Donaldson konusunda herhangi bir sıkıntı olursa bana da gelebilirsin, Beren." Omzumu sıktı. "Ayrıca itiraf etmeliyim ki, neredeyse bizim kadar iyi gidiyorsun. Donaldson'ın sana alıştığı ve şüphesiz güvendiği çok belli."

Derin bir iç çektim. "Belki de gerçekten ajan olmadığım için şüphelenecek bir şey bulamamıştır, Mike."

"Kendini bu kadar küçümseme, Beren," dedi ve hızla ayağa kalktı. "Ben önden çıkıyorum. Sen de benden on beş dakika

sonra çıkarsın. James bugün gelmeyecek, o yüzden herhangi bir sorun olursa beni arıyorsun."

Başımı salladım. Ama aklım James'in okula gelmeyeceği kısımda kalmıştı.

Mike çıktıktan sonra verandada oturdum ve dediği gibi on beş dakikayı doldurunca arabaya binip yola koyuldum.

Arabanın içi buz gibiydi. Üzerime trençkot yerine daha kalın bir mont giymediğim için pişman olsam da, klimayı açarak soğuğu kırmaya çalıştım. Radyoyu da açtıktan sonra boş kafayla yola odaklandım.

Evden çok uzaklaşmamıştım ki, tek şerit olan yolun ortasında durmuş siyah bir araba gördüm.

Sürücüsü de arabadan inmişti.

Yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek yavaşladım.

Yolun ortasında durduğu için zaten geçecek yer yoktu. Aramızdaki mesafe kısaldıkça, uzakta görünen siluet daha tanıdık hale geldi.

Dişlerimi sıkarak sinirle bir nefes çektim. Onur siyah arabasını yola paralel şekilde çekmiş, arabanın ön kapısına yaslanmış beni izliyordu.

Eve yakm olduğum gerçeğiyle, kaldığım yeri öğrendiğini düşünerek ürperdim. Onur'un ciddi anlamda hasta olduğunu düşünerek arabadan indiğimde keskin soğuğa maruz kalmıştım.

"Yine ne istiyorsun?" diye bağırdım aramızda mesafe bırakarak.

Dudakları hastalıklı bir şekilde kıvrıldı. "Tatil boyunca seni deli gibi özledim," dedi kendine göre samimi bir tavırla. Bana göre gayet sapıkçaydı. *"Peki, bunca zaman neredeydin?* diye sorma sakın!" dedi dudaklarını büzerek. "Ailem beni zorla yurt dışına çıkardı ama okulun ilk gününü kaçıramazdım. Erkenden gelip, seni herkesten önce görmek istedim," dediğinde yüzümü buruşturdum.

"Onur, kaç kere söylemem gerekiyor? Seni istemiyorum! Bırak peşimi artık!" diye bağırdım.

Söylediklerimden hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Konuşmayalım," dedi. Sakin bir şekilde konuşmaya devam ediyordu.

İğrenerek yüzüne bakmama rağmen, bana doğru yürümeye başladı. Refleks olarak benim adımlarım da geri geri gidiyordu. Hastalıklı nefesini hissettirecek kadar yakınlaştığında gülümsedi.

"Konuşmayalım. Onun yerine, hatıra olarak sakladığım yumruğundan öpmek istersin belki beni?"

Yanağının sağ tarafını gösterip bana doğru uzandı. Yılbaşı gecesi yüzüne geçirdiğim yumruktan bahsediyordu. Vücudumdaki tüm kan hızlı bir şekilde beynime pompalanmış gibi hissettim. *Yılbaşı gecesini hatırlıyordu!* Bir anlık şaşkınlığımdan yararlanıp daha çok yaklaştı.

"Aslında izinin kalmasını isterdim," dedi üzüntülü bir şekilde. "Böylece bana acırdın ve senden şefkatli bir öpücük alabilirdim."

"İğrençsin!" dedim yüzümü iyice buruşturarak.

Daha fazla konuşmadan koşar adım arabama bindim. Toparak yola girmeyi göze alarak arabayı sağa kırıp, Onur'un arabasından kurtulmaya çalıştım. Eğimli yola giren araba biraz zorlansa da toprak yolu geçmeyi başardı ve ondan uzaklaşmak adına son sürat giderek mesafeyi açtım.

Korkudan direksiyonu tutan ellerim titriyor ve bu adrenalin dolu sahnelere daha ne kadar dayanabileceğimi düşünüyordum.

Okula vardığımda hem derse geç kalmıştım, hem de fakülteme ait park alanında yer kalmamıştı. Sıkıntıyla söylenirken, fakülte etrafında dolanarak park yeri aradım. Yoktu.

Son çare olarak arabayı binanın önündeki açık bir alana park edip, koşarak okuldan içeri girdim. Ellerimin hâlâ titrediğini görünce öfkem daha da artmış, kalabalık ortama girdiğim için de korkumdan eser kalmamıştı. Eğitmenden özür dileyip boş bir yere oturdum. Önümde oturan Sinem *Nerede kaldın?* bakışı atınca, "Boş ver, sonra anlatırım," diye fısıldayıp hızla defterimi çıkardım.

Gün boyunca Onur'la ortak dersimizin olmaması rahatlığıyla dersimin olduğu sınıflardan çıkmadım. Onunla karşılaşmak

istemiyordum ama bu daha ne kadar böyle devam edecekti bilmiyordum. İşler iyice kötüye gitmeden Lacivert'le konuşmam gerekiyordu. Bu fikir aklıma geldiği an acı verirken, hızla kafamdan uzaklaştırıp çantamdan telefonumu çıkardım.

"Neredesin?"

Mike'a yolladığım mesaja hızlı bir şekilde cevap geldi.

"Tüm gün bölüm toplantıları olacak. Donaldson da burada, fıstık. Rahat ol, takipteyim. Ders çıkışı eve geçebilirsin."

"Tamam."

Mesajına cevap yazmıştım ancak telefonum tekrar titredi.

"Bir sorun yok, değil mi?"

"Yok."

Bugünlük Mike'a anlatamayacaktım.

Sinem'le neredeyse tüm tatil birlikte olduğumuz için konuşacak pek bir şeyimiz yok gibiydi. Zaten son zamanlardaki sessizliğime alışmıştı ve saygı duyarak dostluğunu gösteriyordu. Derslerimiz bittiğinde de sarılarak ayrıldık.

Zehir gibi soğuktan kendimi korumaya çalışarak fakülteden çıktım. Boynumu devekuşu gibi eğmiş, iyice şalın içine sokmuştum. Arabamı park ettiğim yere ilerlediğimde gördüğüm boşluk, gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu.

Park ettiğim alanda dikilen ve şu an fark ettiğim çekici tabelasına saf saf baktım.

Kahretsin! Hasta herif yüzünden önce okula geç kalmıştım, şimdi de arabamı çekmişlerdi! Günümün daha ne kadar kötü geçebileceğini düşünerek hızlı adımlarla kampüsteki taksi durağına doğru yürümeye başladım. Soğuktan dişlerim birbirine çarpıyordu ve taksi durağı arabadan gördüğüme oranla çok daha uzakta olacaktı ki beş dakika yürümeme rağmen görünürde yoktu. Ani bir kararla ormanlık yola saparak, kestirme yoldan gitmeyi düşündüm.

Hızlı adımlarla yürümeye devam ediyor, bir yandan da soğuktan yanan kulaklarımı ovuşturuyordum.

Ağaçlarla dolu yolun düzlük tarafında gördüğüm camları filmli siyah pikap dikkatimi dağıtınca bir süre durdum. İçinde kimsenin olup olmadığı bile belli olmuyordu.

Otopark yerine neden buraya park etmiş diye düşünürken, arkadaki çalılıklardan bir ses duyunca irkilip olduğum yerde sindim. Yine kendimi en olmadık zamanda, en olmadık korku sahnesinin içinde bulmuştum. Orada olduğumu belli etsem ne olur sanki diye düşünsem de, o okulda da birçok şeyin döndüğünü bildiğimden cesaret edemedim.

Sessizce çalılıklardan gelen sese odaklandım. Arabanın yanına ulaşan kişiyi gördüğümde, *Yok artık!* diye haykırdı zihnim. Onur'dan bugün yaka paça kaçmama rağmen yine karşımdaydı. Bu çocuktan kurtuluşum olmadığını düşünürken, etrafı kolaçan ederek şüpheli bir edayla siyah pikaba bindi ve motoru çalıştırdı.

Araç gözden uzaklaştığı anda koşarak ormandan çıktım. Taksi durağının tam karşısına vardığımı fark edince, hızla bir taksiye atlayıp şoföre bağırdım.

"Çok acelem var, şu yolu takip eder misiniz?"

Parmağımla Onur'un az önce geçtiği yolu gösterirken, zihnim *Ne yaptığını sanıyorsun?* diye uyardı beni. O anda Mike ve Lacivert'ten yardım alamayacağıma göre, kendi başımın çaresine bakmalıydım. Onur'un ne çevirdiğini öğrenmek istiyordum. Belki de onunla ilgili keşfedeceğim herhangi çarpık bir gerçek, ona karşı bir koz olarak kullanılabilirdi. Siyah pikap taksinin görüş alanına girdiğinde, şoförü "Şu aracı izleyeceğiz," diye bilgilendirdim.

Bıyıklı amca tek kaşını kaldırarak dikiz aynasından bana bakıyordu. "Film çevirmiyoruz, kızım," deyince kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Allah Allah, sana mı soracağım, amca? Belki işin ucunda ölüm kalım meselesi var?"

Bu çıkışımdan sonra şoför sessizce siyah pikabı takip etti. Benim söylememe gerek kalmadan arada belirli bir mesafe bırakıyordu.

Onur aracını şehir dışına doğru ilerletirken, taksi şoförü soru dolu gözlerle bana dönünce "Devam et," dedim. Pikap sonunda izbe bir yerde durmuştu. Bıyıklı amca arabayı, Onur'un görüş açısının dışında kalan bir yerde durdururken bana döndü.

"Kötü niyetle söylemiyorum, kızım. Ama burası tekin bir yere benzemiyor. Bence gel, geri götüreyim seni."

"Sağ olun ama sıkıntı yok," dedim parasını uzatırken. Hızlıca arabadan inip, topuksuz bir çizme giydiğime şükrederek çalılıkların arasına girdim. Onur etrafını kontrol ederek ilerliyordu.

Hava kararmaya başlamıştı ve gökyüzüne hâkim olan kızıllık yerini karanlığa bırakıyordu. Onur'u sessizce izlemeye devam ederken nefesimi tutuyordum. Yıkık dökük, dev bir yapının önüne geldiğimizde, sessiz bir çığlık atmak istedim. *Benim burada ne işim vardı?*

Yaklaşık dört katlı olduğunu tahmin ettiğim bina, geniş bir alanı kaplıyordu ve ön cephesinin tamamı kare kare sıralanmış camlardan oluşuyordu. Camların çoğu kırık, bazıları ise tamamen sökülmüştü. Binanın giriş kapısı da aynı şekilde hasar görmüştü. Sol tarafında sadece bir insanın geçeceği kadar açıklık vardı. Onur o açıklıktan hiç zorlanmadan geçerken gözlerim onu takip ediyordu. Şarjımı kontrol ettim, düşündüğüm şeyi yapmak için yeterliydi.

Daha korunaklı bir yere geçtim. Dizlerimi karnıma çekerek soğuk toprağa oturdum ve Onur'un çıkmasını beklemeye başladım. Bir saat dolmadan Onur yine kapıda belirmiş, temkinli adımlarla pikabına doğru yürüyordu. Soluklarımın daha fazla kesilmesine gerek yoktu, çünkü zaten soğuktan donmuştum, nefes yerine buz parçaları üflüyordum.

Onur pikaba binip farları açtığında, olduğum yerde iyice saklandım. Motoru çalıştırıp arabayı hareket ettirdiğinde derin bir *oh* çekerek olduğum yerde kımıldandım ancak kaslarımı çalıştırmam zaman aldı. Ellerimi birbirine sürterek ısınmaya çalıştım ve pikabın iyice uzaklaştığından emin olduğum anda sessiz adımlarla yıkık binaya doğru yürüdüm.

Kapıya geldiğimde içimde tarifi zor bir korku vardı. Derin bir nefes aldım ve bu sorunu tek başıma halletmek istediğimi kendime hatırlatıp kırık alandan içeri girdim. Karanlığa adım attığım anda, dikkatli bir şekilde cebimdeki telefonumu çıkararak fenerini açtım.

Yoğun ışık bir an gözlerimi alsa da, hızlıca adapte olup etrafı taramam gerektiğini biliyordum. Yapının ilk katının boş olduğunu görünce sıkıntıyla tuttuğum nefesi bıraktım. Herhangi bir eşya ya da korkutucu bir obje yoktu. Sadece birkaç poşet ve yemek artıkları yerlere atılmıştı. Alt katı birçok sütundan oluşan binanın üstü kısmı asma kat şeklinde tasarlanmıştı.

Duvardaki sprey boyalarla çizilen resimler ve yazıları görünce, buranın ziyaretçileri olabileceğini düşünerek ürperdim. Korkuyla feneri odanın etrafında dolaştırdığımda, benden başka kimsenin olmadığına kanaat getirerek koridorun tam ortasında duran merdivenlere yöneldim.

Yukarı çıkarsan inmesi zor olacak! dedi zihnim. *Şimdi kaçabilirsin.*

Bu kadar zorluk yaşamışken kaçmayacaktım. Adımlarımı hızlandırarak ve temkinli olmaya çalışarak birinci kata çıktım. Asma kat olduğu için aşağıdaki alana göre daha küçüktü burası. Herhangi bir oda yoktu. Açık bir ofise benzetsem de, bir adet eskimiş buzdolabı ve kırık bir sehpa dışında eşya göremedim.

Buzdolabının içinde ne vardır diye düşünmeme fırsat bırakmadan ikinci merdiveni çıktım. İçime sinsi bir şekilde sızan korku kendini gösteriyordu ama elimden geldiğince engellemeye çalıştım. Buraya ne öğrenmeye geldiysem, onu öğrenip öyle ayrılacaktım.

İkinci kat da zemin kat gibi bomboştu. Asma katın korkulukları ahşaptandı ve birkaç tanesi çürümeye yüz tutmuştu. Duvarda boyayı hatırlatan her şey silinmiş, çirkin bir sıvadan başka bir şey kalmamıştı. Korku ve adrenalin seviyem tavan yaparken son kata çıkmaya hazırlandım. Merdivenlerde biriken toza gözüm kaydığında, bu katın merdivenlerine halı döşenmiş olduğunu fark ettim.

Adımlarım artık çok daha sessizdi. Bu durum içimdeki ürpertiyi ateşlese de pes etmeyerek basamakları çıkmaya devam ettim.

Bir yandan telefonun fenerini titretiyor, kendi kendimi ürkütüyordum. Merdivenleri bitirip son kata vardığımda, buranın mimarisinin diğer katlardan farklı olduğunu gördüm. Katın bir tarafı asma kat gibi balkon şeklinde uzansa da, arka tarafa doğru bir oda seçiliyordu. Etrafıma hızla göz gezdirip oraya doğru ilerledim. Odanın kapısının altından sızan loş ışık kalbimin yeterince hareketlenmesine neden olmuştu.

Bugün bolca aldığım derin soluklardan bir tane daha alarak, nefesimi tuttum ve içeriyi dinledim. Ölüm sessizliğini andıran bir süreden sonra yavaşça kapıyı ittirdim.

İçine düştüğüm korku filmi ciddi anlamda kaçma isteği uyandırsa da *Sonuna geldin, Beren!* diye telkin ettim kendimi. *Sadece ne olduğunu görüp, çıkıp gideceksin.*

Kapıyı tamamen araladığımda telefonumun fenerini kapatmış, kapı altından sızan loş ışığın beni yönlendirmesine izin vermekte karar kılmıştım. İçeriye adım attığım anda burnumu ve gözlerimi deli gibi yakmaya başlayan yoğun kokunun ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Bu süre içerisinde kimyasalın etkisiyle ağlayacak gibi olmuştum bile.

Formaldehit.

Bu kokuya ilk kez bir şaka kapsamında maruz kalmıştım ve midemin bulanmasına aldırmadan, kadavranın incelendiği dersten çıkmadan sabretmiştim. Yüzümü buruşturarak, aldığım nefeslerin zorluğuna aldırmadan ikinci adımımı attım.

Nefes yerine su çekiyor gibiydim, çünkü ortamdaki koku bir kadavranın saklandığı formaldehitin yayacağı kokudan çok daha yoğundu. Gözlerim önce sıra sıra dizilmiş raflarda gezindi. Her birinde farklı boyutlarda kavanozlar vardı. İçindekileri yakından izlemek için yaklaştığımda, koku iyice yoğunlaştı ve şalımı burnuma kadar çektim.

Küçük olanlarda göz, kulak ve burun gibi ufak organlar bulunurken, orta boy kavanozlarda iç organların olduğunu gördüm. Birkaç kavanozda da üç ila altı aylık olduklarını tahmin

ettiğim ceninler bulunuyordu. *Nasıl bir hastalıklı ruh insan bedeninin parçalarını saklar?* diye düşünüp ürperirken, odada ilerlemeye devam ediyordum.

Buraya gelirken ne bulacağımı bilmiyordum belki ama böyle bir şey beklemediğim kesindi.

Belki aksiyon dizilerindeki gibi kocaman bir pano ve üzerinde benim her adımımı takip eden fotoğraflar gibi bir şey bulsam bu kadar şaşırmayabilirdim. Ancak bu gördüklerim tahmin ettiğimden daha büyük bir sapıklığın göstergesiydi.

Durumun benimle olan ilgisini düşünürken, raflardaki aydınlatmayla kendini belli eden organları inceliyordum. Eğer tıp fakültesi öğrencisi olmasaydım, gördüklerim anında kusmama neden olur ve çığlık çığlığa buradan kaçabilirdim. Fakat hem son zamanlardaki yaşadıklarım, hem de bu tarz görüntülere alışık olmam, o an için güçlü durmamı sağlamıştı.

Odanın ortasında büyük metal bir masa bulunuyordu. Otopside kullanılan masayı andıran yükseltinin yan tarafında yine tanıdık olduğum aletler vardı. Fazla gerçekçi görünen masaya baktığımda ciddi anlamda korkmaya başladım. Onur'un tüm bu mini laboratuvar ve organ mezarını hazırlarkenki amacı neydi?

Başka dikkat çekici olan şey de, duvara dayalı tezgâhın üzerinde bulunan sarı saç telleriydi. İlk önce peruk olduğunu düşündüm fakat yaklaşınca saç tellerinin kökü olduğunu gördüm.

Kafa derisi tamamen soyulmuş, gerçek bir peruktu bu. Deri yine formaldehite batırılmıştı. Bu beklemediğim görüntü öğürmeme neden olunca şalı tamamen yüzüme sardım.

Formaldehit çoktan başımı ağrıtmaya başlatmış, gördüğüm şeyler de ağrımı daha fazla tetiklemişti. Nefes almakta fazlasıyla zorlandığımı fark edince, artık gitme vakti geldiğini anlamıştım. Tam dışarı çıkmak için bir adım atacaktım ki, odanın köşesindeki büyük beyaz dolap ilgimi çekti.

Buzluğu andıran dolapta ne olduğunu öğrenmem gerektiğini söyleyen iç sesime daha sonra lanet edecektim.

Titremeye başlayan ellerimle dolabı açtım. İlk gözüme çarpan, iki adet donmuş eldi. Sonra aynı şekilde iki adet kesik kadın bacağı gördüm.

Siktir!

Bu duruma söylenecek daha mantıklı bir şey yoktu.

Bu defa çığlığımı bastıramayarak korkudan titreyen ellerimle hızla dolabı kapattım ve istemsizce geriye doğru sendeledim. Arkamdaki metal masaya çarptığımda, üzerinde bulunan malzemeler gürültüyle yere düştü ancak panikten ne yapacağımı şaşırmış bir halde yere çarpmalarını izledim.

Zorlukla ayağa kalktım ancak deli gibi odada dolanıyor, korkudan çıkan hırıltılı nefesimi bastırmaya çalışıyordum.

Ufak bir histeri krizine girmiştim ve boyumdan çok daha büyük bir işe bulaştığımı fark etmem zaman almıştı. Kızaran gözlerimle tekrar dondurucuya bakınca yine bir yere çarptım. Ne olduğuna bakmak için döndüğümde, daha önce fark etmediğim, arkada kalan raftan yuvarlanan nesneyi incelemeye başladım.

Yere düşen, ölçüleri tamamen insan orantılarında olan bir büsttü. Yüzünde yapay deriden bir maske olduğunu anladığımda, kanımın donduğunu damarlarımda oluşan çıtırtıdan hissettim. Maskenin gözleri eklenmemişti ancak dudaklarını ve burnunu daha önce gördüğüme yemin edebilirdim.

Maskeye ve az önce öğürerek baktığım saçlara tekrar gözüm kayınca, zihnimde toplanan tüm cümleler ağzıma gelen safrayla acı bir tada dönüştü. Nefes alamadığımı hissedip geri geri gitmeye çalışırken, bu sefer çarptığım şey duvar ya da raf değildi.

Sırtımdan uzanan el, önce boynumu sıktı, sonra elindeki bezi yüzüme kapattı.

Direnmek istedim ancak nefes almaktan ve ağzıma dayatılan eteri koklamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Koca bir boşluğun içinde hiçliğe karışmış gibiydim. Nefes alıyor ama içinde bulunduğum atmosferi tanımlayamıyordum. Sadece zihnim işlevini sürdürüyordu ancak sanki uzun bir uykudan uyanmış gibi sersem ve uykuluydu.

Kollarımdaki acıyla, burnumdaki yakıcı kokuyu aynı anda hissettim. Yine o lanet kimyasal burnumu delicesine yakıyor, aldığım nefesleri işkenceye çeviriyordu. Ağzımın içinde zift çiğnemişim gibi bir tat vardı. Yutkunmak bile istemiyordum. Kollarımdaki acının nedenini kavramak için gözlerimi açmam lazımdı ancak göz kapaklarımın ağırlığı tüm vücudumu ele geçirmiş gibiydi. Hareket yetim yitip gitmiş gibi sadece düşünüyor ve koku alıyordum.

Yaptığım durum değerlendirmesiyle ortamdaki seslere odaklandım. Düşüncelerimi toparlayıp dikkat kesildiğimde tek duyduğum şey kıyafet hışırtıları ve *şlap şlap* diye akan bir sıvının sesleriydi. Sanki biri koca bir kabın içinde sebze yıkıyordu ve sular damlıyordu. Kafamdan geçen senaryonun fazla iyimser olduğunun farkındaydım ancak dehşete düşüp kendimi kaybetmek istemiyordum. Soğukkanlı olmalıydım.

Gözlerimdeki ağırlık ne kadar uğraşırsam uğraşayım kalkmıyordu. Aksi gibi, gittikçe daha fazla nefese ihtiyaç duyuyordum ve yoğun koku burnumun kırışmasına neden oluyordu.

Bir hışırtı sesi daha geldi ve birden tüm sesler kesildi. Taa ki iğrenç sesini duyana kadar.

"Uyandığını biliyorum, güzel prensesim. Tatlı burnun kırışıyor ama üzülme, birkaç güne kokuya alışırsın."

Kuruyan ağzımı yutkunmak zorunda kalarak ıslatmaya çalıştım. Bir şeyler söylemek istesem de dilimin ucunda takılı kalıyorlardı. O an kendime sövmek, aptallığıma ve Onur'u hafife aldığıma yanmak için çok geçti. Bu psikopat manyakla bir şekilde iletişime girmeyi başarmam gerekiyordu. Bunu yapmak için nasıl hastalıklı bir halde olduğunu görmek istedim. Gözlerimi aralamak için tüm çabamı harcadım ve sonunda flu da olsa bir görüntü elde ettim.

Önce kollarım, bacaklarım ve gövdeme sıkı sıkıya bağlanan kemerleri gördüm. Hafif eğimli bir sedyeye yatırılmıştım ve başım biraz yüksekte kalsa da sıkı sıkıya bağlanmıştım. Bir süre kolumu ve bacaklarımı hareket ettirmeye çalışsam da

başaramadım. Karnımdaki kemer o kadar sıkı bağlanmıştı ki, bu kadar zor nefes almama şaşmamalıydı.

Psikopat pislik!

Gözlerimi odanın ortasına çevirdiğimde onu gördüm. Kafasına monte edilmiş mini bir fener, üzerinde siyah önlüğü ve elinde birtakım aletle metal masanın başında duruyordu. Bu haliyle filmlerde gördüğüm kaçık doktorlara benziyordu.

Yanında koca bir varil vardı ve bu varilin formaldehitle dolu olduğunu tahmin ettim. Gördüklerimden emin olmak için birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım. Beni dehşete düşüren bacak, boylu boyunca masaya yerleştirilmişti ve onunla bir şeyler yapıyordu. Ne yaptığını öğrenmek bile istemiyordum.

Gözlerimi kırptığımı anlayınca aniden durdu ve elindeki aletleri bırakmadan yanıma geldi.

Kahretsin! Bir şeyler söylemem gerekiyordu ancak ben, elindeki kesici aletlerden gözümü alamıyordum. *Korkuyordum!*

"Ah," dedi yüzümü inceleyerek.

Çok yaklaşmıştı ve kalbim bir an durup ne kadarını kaldıracağımı test eder gibi atmayı bırakmıştı.

"Güzel prensesim..."

Nefesi yüzüme yaklaştığında, öğürme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

"Nasıl?" diye gösterdi odanın etrafında döner gibi yaparak.

Çok gururluydu, sanki dünyanın en güzel şeyini ayaklarımın altına sermişti. *Hastalıklı bir gurur.*

"Çalışma ortamımı beğendin mi?"

Hastaydı bu adam. Bu kadar içten soru soruşunu başka hiçbir şey tanımlayamazdı çünkü.

"Bu daha bir şey değil. Asıl sanat eserimi görünce bayılacaksın!" dedi büyük bir haz alarak. Midem ağzımda onu dinliyordum. Tekrar yaklaştı. "Aslında biraz daha sonra görmeni isterdim burayı. Beni hazırlıksız yakaladın, prenses. Senin için hazırladığım sürprizi neredeyse bozacaktın." Sesi üzgün çıkmıştı. Sonra birden ellerini çırpmaya ve gülmeye başladı. "Ama olsun! Son dokunuşlarımda yanımda olmandan daha güzel ne olabilir ki?"

"Bir yanımda gerçek Beren, diğer yanımda ise onu sonsuza dek bana bağlayacak olan bir eser... Benim yarattığım, benim ruhumun bir parçası olacak bir beden!" Tüm bu çılgınlıkları anlatırken gözleri kapanmıştı. Allah'ım, ben nasıl bir kâbusun içindeydim? Bir psikopat, gen teknolojisi, eş yaratma, klonlama derken, başka bir psikopat da burada Frankenstein'lığa soyunmuş, benim kopyamı yaratmaktan bahsediyordu!

İyice yaklaştığında, kuruyan dudaklarımı ısırarak konuşmak için cesaretlendirdim kendimi. "Onur," dedim sakince.

Muhteşem bir rüyadan uyanmış gibi kafasını çevirdi ve bana baktı.

"Söyle, güzel prensesim."

"O bacakları ne yapacaksın?" dedim ama aslında cevabı tahmin ediyordum.

"Bir efsaneyi yaşatacağım!" dedi keyifle. "Uzun yıllardır bunu yapmak için beden parçaları topluyordum ama hiçbir zaman harekete geçecek cesaretim olmamıştı. Ama sonra seni gördüm, Beren. Ve o an anladım. Benim yaratacağım beden senin bedenin, yüz senin yüzün olmalıydı. Bir ölümsüz olacaksa, o sen olmalıydın." Hayran hayran bana bakarak devam etti. "Seni gördükten sonra sadece kadın organları toplamaya başladım. Her şeyi sana benzesin istiyordum, her şeyi... Onu yarattıktan sonra günlerce onunla sohbet etmeyi hayal ettim. Sabahlara kadar onu izlemeyi, onunla uyanıp, onunla uyumayı... Ama şimdi sen geldin ve her şey tamamlanmış oldu, prenses."

Başım dönüyordu. Beynim duyduklarını reddetmek istiyordu. Onur hastalığın çok daha ötesine geçmişti. Bu işkenceye, bunları görmeye katlanamazdım. Gözlerim acıyordu ve tetikte bekleyen gözyaşlarım akmaya başlayınca kan ağlıyormuşum gibi hissettim.

"Onur, iyi değilsin sen!" diye bağırdım titreyen sesimle.

İyice yakınıma geldi.

"Şişttt! Ağlama, prenses. Sakın benim için üzülme. Ben çok iyiyim, hatta hiç bu kadar iyi olmamıştım. Hayatımın amacını sonunda buldum."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Korkuyla acı safrayı yutkundum. Nefesi artık yüzüme değiyordu ve ona yakın olduğum için bile kendimden iğreniyordum.

"Merak etme, güzel prenses. Sana çok iyi bakacağım," diye fısıldadı ve pis dudaklarını yanağıma sürttü.

O kadar iğrendim ve o kadar hasta hissettim ki, boğazımdan gelen safrayı daha fazla tutamadım. Öğürmeye başladığım anda Onur'un yüz ifadesi değişse de uzaklaşmadı ve boğazımdan yükselen asitli sıvının ilk durağı suratı oldu. Kusmuğum yüzünü yıkarken o kadar ifadesizdi ki, onu böyle görmek daha çok midemi bulandırmıştı. Safra midemde yükselmeye devam ederken, boğulmamak için suratımı yana çevirerek asidi boğazımdan atmaya çalıştım. Tüm vücudum titriyordu ancak hareket edemiyor, kemerlerin tutsaklığında kusmaya devam ediyordum. Onur hipnotize olmuş gibi sadece yüzüme bakmakla yetiniyordu. Daha fazla dayanamadım. Şiddetle öksürmeye başladım.

"Yardım et, çöz beni! Boğuluyorum!" Kesik çıkan nefeslerim arasında ona sesimi duyurmaya çalışıyordum.

Kendine gelir gibi oldu. Kollarım ve göbeğimdeki kemerleri çözerken hâlâ kusuyordum. Sonunda beni doğrultmayı akıl etti ama başım dönüyordu. Tüm enerjim çekilmişti sanki. Yine de savaşacaktım.

"Bacaklarım uyuştu! Ne olur bacaklarımı çöz!" dediğimde seri bir şekilde bacaklarımı da çözmeye başladı. Hızla nefes alıp veriyor, kendime gelmeye çalışıyordum. Son kemeri çözdüğünü görünce çabucak ayağa kalktım ve tüm gücümle onu ittirdim. Bunu beklemediği için geri geri sendeleyerek metal masaya çarptı ama yere düşmedi. Şaşkın bir şekilde bana baktı.

"İşte benim savaşçı kızım!" dedi hasta herif. Bu halimden bile zevk alıyordu.

Bana doğru gelmek için doğrulduğu anda arkamda duran raflardaki kavanozları kavradım ve ellerimin titremesine rağmen ona doğru fırlattım. Yerle buluşan kavanozlardan tiz bir ses çıkıyor, içindeki organlar zeminde dağılıyor ve etrafa çok iğrenç bir koku yayılıyordu.

Bir yandan elime ne geçtiyse ona doğru fırlatıyor, bir yandan da çıkışa ulaşmaya çalışıyordum. Fakat lanet olsun ki başım inanılmaz dönüyordu ve dengemi sağlamak o an için çok zordu.

Onur müdahale etmek yerine keyifle beni izliyordu. Nasıl bir hastalığın çıkmazındaydı bu herif?!

Kapıya ulaştığımda kesik nefeslerimden en sağlamını aldım ve tüm gücümle kapı kolunu çektim. Kilitliydi.

Kahretsin! Kilitliydi!

Onur yavaş adımlarla yanıma gelmeye başladığında, her şeyi olduğundan daha ağır bir çekimde yaşıyordum. Ortamdaki iğrenç kokuya kusmuk kokum da karışmıştı. Korkudan ve yaşadığım şoktan dolayı titriyordum.

Bana doğru ilerlemeye başladı. Tüm gücümle kapıyı yumruklamaya başladım.

Yaklaşıyordu.

Çabamın boşuna olduğunu anlayıp, kendimi savunmak için herhangi bir şey aradım.

Gözüm yerdeki cam kırıklarına takıldı ancak ayakta zor duruyordum, eğilirsem bir daha kalkabilir miydim bilmiyordum.

Ne düşündüğümü anlamış gibi yaklaştı ve ayakkabısının ucuyla cam kırıklarını uzaklaştırdı.

Çaresizce titremeye başladım. Oldukça yakınıma geldiğinde kendimi tam tersi yöne atmış ve dengemi kuramayıp masanın kenarına çarpmıştım. Umursamadım. Raflardan kuvvet alarak, masayı üzerine devirmeye çalıştım ama çok ağırdı. Ya da o anki güçsüzlüğüm öyle hissetmemi sağlıyordu.

Denemem bir kez daha başarısızlığa uğrayınca, çaresiz bir şekilde bana yardımı dokunabilecek bir şey aradım. Masanın üzerindeki aletleri görünce, en keskin olanını gözüme kestirip, almak için hamle yaptım ancak yeterince hızlı değildim. Kolumu sert bir şekilde yakalayınca titrememem artmıştı. Yine de kolumu kurtarmaya çalıştım.

Sanki kocaman bir zaman boşluğuna düşmüştüm ve tüm çabam sonsuz bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştı. Bu oda da

sonsuz bir döngüydü. Çıkışı kapalıydı. Kendimi iyi hissetmiyordum ve her an bayılacağımın bilincindeydim.

Son hamlemi Onur'un ellerinden kurtulmak için solumda kalan rafa ulaşmaya çalışırken yaptım. Rafa tüm gücümle asıldığımda, rafın taşıdığı metal malzemeler de beraberinde düşmeye başladı. Kurtulmak adına son çırpınışlarım, düşen parçalardan çıkan tok ses ve gözlerimin önüne düşen sıcak damlalarla son buldu. Sol elimin parmaklarıyla mekanik bir şekilde başıma dokundum. Elime bulaşan kanın kokusu ortamda yeni bir acı tadı daha hâkim kıldı.

Karanlığa merhaba derken, bunu sessizce yapmış olmam yenilmişlik hissi veriyordu...

— — —

Yine aynı yoğun koku, yine aynı his... Zift tadı dilime yapışmış gibiydi, zihnimdeki bulanıklık gittiği an bu tadı hissediyordum.

Defalarca ayılmaya çalıştım. Ama çabalarım uzun sürmüyordu. Çok yorgundum.

Başımda dayanılmaz bir ağrı vardı.

Bilincimi kazandığım her anda, önce vücudumu saran kemerleri hissediyor, sonra kafamı kımıldatmaya çalışıyor ve baş ağrıma karışan bir boyun ağrısı hissediyordum. Yarı bilinçli olarak ne kadar zaman geçirdim bilmiyordum. Gözlerimi tamamen açık tutmayı becerebildiğim zaman titrediğimi hissettim. Belki de bu his beni tamamen uyandırmıştı. Aynı sedyede dikey bir şekilde yattığımı gördüm. Saçlarım ıslaktı ve soğuk damlalar tenime değdiği an delici bir acı veriyordu.

Başım öne düşmüş, boynumdaki ağrıyı tetiklemişti. Hissettiğim ürpertinin nedenini ıslak olan saçlarıma yordum. Belki de kusmuğu temizlemek için yüzüme su serpmişti ancak bakışlarım bedenime kaydığında dehşete düştüm.

Tenimdeki ürpertinin tek nedeni saçlarımın ıslak oluşu değil, bir de yarı çıplak oluşumdu! Üzerimde sadece siyah iç çamaşırlarım vardı ve kollarım, bacaklarım, karnım ve göğsümün üstü dâhil her yerimden kemerlerle bağlanmıştım.

Hızlı solumaya başlayarak ayılma sürecimi hızlandırmaya çalıştım. Tenimdeki soğukluğu hissedebiliyordum. Ortamdaki yoğun koku hâlâ midemi bulandırıyordu. Ağrıyan boynumu kaldırdığımda onu gördüm.

Yine deli bakışlarla işine odaklanmış bir şekilde metal masanın üzerindeki kesik bacakla uğraşıyordu. Odanın tamamını toplamıştı, tüm cam parçaları ortadan kalkmış, tüm raflar düzenlenmişti. Şimdi de yarım bırakmak zorunda kaldığı işine devam ediyordu.

Psikopat!

Delici bakışlarımı fark etmiş olacak ki, pis sırıtışı eşliğinde bana döndü. "Uyandın mı, güzel prensesim?"

Dişlerimi sıktım ve cümle kurabilmek adına kuruyan dudaklarımı ıslattım. Bağırıp çağırmam fayda etmeyecekti, anlamıştım. "Onur..." dedim hırıltıyla. "Çok üşüyorum."

Dikkat kesildiği kesik bacaktan gözlerini kaldırarak bana baktı. Elindeki neşterle yanıma yaklaştığında, üşüme hissim kanımın donma hissine ve korkuya karışmıştı. Titreyişlerim daha yoğun bir hal alırken artık yanımdaydı.

Soğuk bıçağı yanağıma değdirerek, sapıkça gülümsedi. Kafamı çevirmek istedim ancak diğer eliyle çenemi sabitledi.

"Bırak beni!" diye bağırdım kasılan çeneme rağmen. Sesim dişlerimin arasından firar etmişti.

"Merak etme, prensesim. Birazdan sıcacık hissedeceksin," dedi boynumu koklayarak.

Tüm gücümle kendimi geri çekmeye çalışsam da, bağlı olduğum kemerler hareket alanımı kısıtlıyordu.

Söylediklerinin anlamı üzerinde düşünmek istemiyordum. Zihnimi boş tutmak, bu delinin sınırlarına girmek istemiyordum. "Benden ne istiyorsun? Ne?!" diye bağırdım olağan gücümle.

"Şişttt! Zarar görmeyeceksin, merak etme." Benden biraz uzaklaştı ve başını yana yatırıp psikopat bir şekilde gülümsedi. "Seni bana ait hale getireceğim, prensesim. Hayalimdeki gibi olacaksın." Hâlâ dişlerini gösteriyordu.

"Sen nasıl bir manyaksın? Sakın bana dokunayım deme!" diye bağırdım ancak sesim o kadar güçsüzdü ki, bağırırken kan kusuyor gibiydim. Tüm gücümle kemerleri zorlamaya, çırpınmaya başladım. Kımıldadıkça sürtünmeden dolayı tenim yanıyordu ancak çabalamak, öylece bu psikopatın karşısında durmaktan daha iyiydi.

Hıçkırarak ağlamaya başladığımda çırpınışlarım titreyişlerime karışmıştı ve itiraf etmek istemesem de, bir psikopatın elinde çaresiz bir şekilde tutsak düşmüştüm. Bana neler yapabileceği düşüncesi bile kanımı dondururken, aklıma buradan kurtuluş için hiçbir yol gelmiyordu. Çırpınmaya devam ederken, Onur'un çekmecelerde bir şey aradığını görebiliyordum. Elinde ufak bir şırıngayla tekrar bana yaklaştığında, çırpınışlarım bir işe yaramamış, tenimi değen iğne ile zihnim yine karanlığa kavuşmuştu.

Ne kadar süredir o manyağın elindeydim, hiçbir fikrim yoktu. Ancak yanağıma değen ellerin tanıdık olmadığından emin olacak kadar kendimdeydim.

"Güzel prensesss... Uyan bakalım, büyük gün bugün..."

Yine zihnimin duymayı reddettiği ama kulaklarımın tüm çıplaklığıyla gerçeği fısıldadığı anlardan birindeydim. Kırpıştırdığım gözlerimin arasından onu gördüm. Üzerinde son moda bir takım elbise vardı ve birçok kadının hayran olabileceği kadar iyi görünüyordu.

Odanın ortasına yerleştirilen büyük cam silindirin içinde gördüğüm şey, hızlı bir şekilde ayılmama neden olmuştu ve gözlerim yuvalarından fırlamış bir şekilde önümdeki çılgınlığa bakıyordum.

"Muhteşem, değil mi prenses?"

Hangi ara yanıma gelmişti de kulağıma fısıldıyordu? İrkilerek geriye çekilmeye çalıştım ancak hiçbir uzvumu kımıldatamıyordum.

Karşımda duran devasa cam silindirin içindeki bedenin tamamı, bozulmasın diye formaldehitin içine gömülmüştü.

Yüzü aynı bana benziyordu ve çok değil, bir süre önce öğürerek uzaklaştığım saçlar ve saç derisi kafasına monte edilmişti. Ela gözleri cam gibi parlıyor ve ürkütücü bir şekilde donuk, cansız bakıyordu. Elleri ve ayakları hizmete hazır gibi birleşik duruyordu. Saçları sıvının içinde dağılmıştı ve korkunç görünüyordu. Eklem yerlerinden belli olan ve vücut parçalarını birleştirdiğini gösteren siyah dikişler, dehşete düşürecek kadar ürkütücüydü.

Son dokunuş olarak da üzerinde benim kıyafetlerim vardı!

Kısa kesim boğazlı kazağımı ve siyah pantolonumu hiç üşenmeden toplama bir cesede giydirmişti psikopat! Hayretle araladığım gözlerimden çoktan yaşlar akmaya başlamıştı.

Onur cam silindirin yanına giderek konuşmaya devam etti.

"Oyuncak bebeğimi sevmediğini söyleme, prensesim..." Sırıtışı suratında yayılırken bir canlıdan nefret etme sınırlarımı zorladığımın farkındaydım. Tekrar yanıma yaklaştığında nefesimi tuttum. "Ama senin kadar güzel olamaz, yani aslı kadar."

Elleri tekrar yanaklarımda dolaşıyordu ve buna engel olamamak beni çıldırtıyordu. İçimde biriken ilkel duygu, bir insanın cinayete nasıl yaklaştığının habercisi olabilirdi. *Eğer yapabilecek olsaydım, Onur'u hiç düşünmeden öldürebilirdim!* diye itiraf ettim kendime. Ve bu itirafın bir şekilde beni daha iyi hissettirdiğini düşündüm.

"Kendine bir bak, prenses," dediğinde, daha önce dikkatimi çekmeyen bir boy aynasını bana doğru sürükledi ve beni aynadaki aksime bakmaya zorladı.

Gördüğüm manzara yeni bir şoka ev sahipliği yaparken, bir süre gözlerimi kapatıp tekrar açma gereksiniminde bulundum.

Masallardan çıkmış bir prensese benziyordum.

Kafamda tenimle uyum içerisinde olan pembe bir peruk ve üzerimde de göğüs altına kadar dekoltesi olan beyaz şık bir tuvalet vardı.

Ayağımdaki beyaz ayakkabılar tenimin soluk renginden dolayı eğreti duruyordu. Hissizliğim her yanıma işlemişti sanki. Aynadaki aksime bakarken, tek duygu dışa vurumum öfkeyle

parlayan gözlerimdi. Onlar haricinde donuktum. Tıpkı silindirdeki kopyam gibi.

Dudaklarımı konuşmak için hareket ettirmeye çalıştım ama aynadaki aksimde hiçbir değişiklik yoktu. Sanki dudaklarım kımıldamıyordu ve sadece zihinsel bir işlem yapıyordum.

Tekrar denedim. Tekrar... Konuşmayı, bağırmayı ve şu lanet psikopata ellerini benden uzak tutmasını söylemeyi denedim ama başaramadım. Kımıldayamıyordum.

Benim çabalarım esnasında Onur gramofona bir plak yerleştirmiş ve sapık antika zevklerinin arasından sıyrılarak tekrar yanıma gelmişti.

"Seni çırpınırken görmek hayranlık uyandırıcı prensesim ama bu an muhteşem olmalıydı. O yüzden her şeyi düşündüm," dedi ve beni bağlayan kemerleri çözmeye başladı. Yanaklarımdan başka hiçbir yerimde his yoktu sanki.

İşini bitirdiğinde koca bir hediye paketi gibi beni kucakladı ve müzik eşliğinde sürüklemeye başladı.

Kendine göre nazik tuttuğunu sanıyordu ama kollarından bir bez bebek gibi sarkıyordum ve beni bir yerlere çarpıp duruyordu. Hipnotize olmuş gibi dans ediyordu. Metal masanın köşesine çarpan elimdeki acıyı hissettiğim anda, tüm algılarımın açıldığını kavradım.

El parmaklarımda başlayan karıncalanma hissi, beni hangi ilaçla uyuşturduysa, bunun etkisinin geçmeye başladığını gösteriyordu. Ama beni sağa sola çarpmasını umursamadan hissiz gibi davranmaya devam ettim.

Metal masaya göz ucuyla baktığımda alet kutusunun hâlâ orada olduğunu gördüm ve beni tekrar masaya çarpmasını beklemeye başladım. El parmaklarımı ona hissettirmeden hareket ettirdiğimde özgüvenim biraz olsun geri gelmişti.

Odada daireler çizerek dans ediyorduk. Daha doğrusu beni sürüklüyordu. Topuklarım zemine sürtüyor ve kulak tırmalayıcı bir ses çıkarıyordu ancak bu umurunda gibi görünmüyordu.

Tekrar masaya çarptığımda nefesimi tutarak elime değen ilk aleti aldım. Ufak, pek de keskin olmayan, on iki santimlik

bisturi sapını avucumun içinde kavradım ve beni biraz daha sürüklemesine izin verdim.

Onur beni daha hızlı sürüklemeye başladığında, zemine çarpan ayaklarımın yandığını hissettim. Yavaş yavaş hareket yetimi de kazanıyordum. Biraz daha, sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Bir süre daha beni odanın etrafında döndürdü. Parçanın sonunun yaklaştığını anladığımda fazla vaktim kalmadığını biliyordum.

Tüm gücümü bisturiyi kavrayan elimde toplayarak parçanın son notasına kadar sabırla bekledim. Elimde tuttuğum aleti avucumu kesecek kadar sıkıyordum. Onur müziğin etkisindeyken bacağına saplayıp etkisiz hale getirmek istiyordum. Her ne kadar cinayetle ilgili dürtülerim ağır bassa da, özümde bir insana zarar veremezdim.

Beklediğim an geldiği gibi tüm kuvvetimle bisturiyi bacağına sapladım. Önce afalladı ve bir iki adım geri gitti. Sonra yüzünde ihanete uğramışlığın hayal kırıklığını ve karanlık gölgelerini gördüm. Keskin aleti acımasız bir şekilde bacağından çekip yere fırlattığında gözlerim dehşetle büyüdü. İstediğim etkiyi yaratmayı bırakın, daha büyük bir tehlikeye atmıştım kendimi. Beni artık bez bebeği gibi görmediği kesindi.

"Seni herkesten farklı sanmıştım," dedi ve aynı acımasız hareketlerle sert bir tokadı suratıma geçirdi. Zaten ayakta duracak kadar iyi hissetmiyordum ve vuruşunun etkisiyle bin parçaya bölünerek yere düştüm.

Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Bana dokunduğu, beni giydirdiği, tenime dokunduğu yetmemiş, bir de şiddet uyguluyordu. Günlerdir yaşadığım her şeyin ağırlığı tekrar tekrar omuzlarıma yüklenirken gözyaşlarımı bastıramıyordum.

Ne halde olduğuma aldırmadan kollarımdan çekiştirerek, beni yatay konuma getirdiği sedyeye yatırdı ve sert bir şekilde kemerleri bağlamaya başladı.

"Böyle olmasını sen istedin, güzellik! Oysa her şey daha farklı olur diye düşünmüştüm."

Sesindeki sapıkça ton hıçkırıklarım arasında nefesimin kesilmesine neden oldu. Hiç zaman kaybetmeden masadan bir cerrahi makas aldı ve üzerimdeki tuvaletin alt kısmını parçalamaya başladı.

Hareket edemiyordum. Korku tüm hücrelerimi ele geçirmişti ve bu anın sadece bir kâbus olduğunu fısıldayan bilinçaltıma acımasızca gülüyordu. Kaynayan kanım, ölümün sessiz çığlıklarını kulağıma çalsa da, daha kötü bir kâbusun içinde olduğumu biliyordum.

Onur delice bakan gözlerini açıkta kalan bacaklarımda gezdirerek elini pantolonunun kemerine attı. Dehşetle aklındaki şeyi düşünerek çırpınmaya başladım ancak çabam faydasızdı.

Kemerini çözdüğü anda kumaş parçasını aşağı ittirdi. Ortaya çıkan görüntüye bakmayı reddederek gözlerimi kapadım.

"Aç gözlerini!" diye emretti.

Dediğini yapmak yerine gözlerimi daha sıkı yumdum.

"Aç gözlerini, yoksa düşündüğünden çok daha fazlasını yaparım!"

Bu seferki tehdidindeki ton daha korkunçtu. Korkuyla gözlerimi açarak, sol eliyle yarasına baskı yapmasını izledim. Bundan sapıkça bir zevk alır gibi kanlı elini havaya kaldırdı ve bana gösterdi. Sonra da kan bulaşan parmaklarını emmeye başladı.

Mide bulantısıyla yüzümü buruştururken ağlamaya devam ediyordum.

"Ne olur bırak beni, ne olur Onur! Sen iyi değilsin, bu sen değilsin!" diye ağlayarak bağırıyor, son çırpınışlarımı sarf ediyordum.

"Hayır, güzelim," dedi sakince. "Aslında çocukluğumdan beri ben buyum. Ama ne ailem kabul etti, ne de başkaları. Tüm ilham kaynaklarımı onlara zarar verdiğim bahanesiyle elimden aldılar, anlıyor musun?"

Sesi sertleşmeye başlamıştı.

"Yıllardır olmadığım biri gibi davranıyorum. Sakince bir köşede hayalimdeki oyuncağımı yaratmak için uğraşıyorum.

Ama sonra sen geldin ve bana ait tüm dürtüleri tekrar gün yüzüne çıkardın."

Sesi tekrar keyiflenmişti. Pantolonunu tamamen sıyırarak yanıma yaklaştı.

"Onur, ne olur yapma! Ne olur! Hastasın sen, iyi değilsin! Çok pişman olacaksın!" diye bağırdım yalvararak. Ses tonum acınasıydı. Ama o beni duymuyor gibiydi.

Takımının ceketindeki mendili ağzıma doğrulttuğunda tek yapabildiğim hıçkırmaktı.

"Aslında sesini seviyorum ama şu an değil," dedi sapıkça. Artık ağlamıyordum. Onun yerine, içimde biriken zehir, ağzımdaki katran tadı gibi gözlerimden süzülüyordu. Kapkara, kör bir kuyuya düşmüş ve kaybolmuş gibiydim. Bu kuyu yılanlarla doluydu ve her yanımı sararak çatallı dilleriyle iğrenç bir şekilde tenimi yalıyorlardı.

Çaresizliğim hiç bu kadar çaresiz, hiç bu kadar sonsuz olmamıştı. Ağzıma mendili sokuştururken kalbime dolan, dilimden dökülen tek şey onun ismiydi.

"James..."

Sessiz kabullenişime rağmen, dudaklarım kımıldamıştı. Gözlerini kıstığını ve mırıltımı duyduğunu anladım. Fakat bu duruma takılmayarak, eserine bakar gibi benden biraz uzaklaşıp bacak hizama geldi. Zevkle gözlerini kırpıştırdı. Nefessiz bir şekilde korkumu göğüs kafesime hapsetmiş, bana yapacaklarını izliyor, acımasızca bir hiçliğe, yokluğa, kimliksizliğe sürükleniyordum...

DEVAM EDECEK...